

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

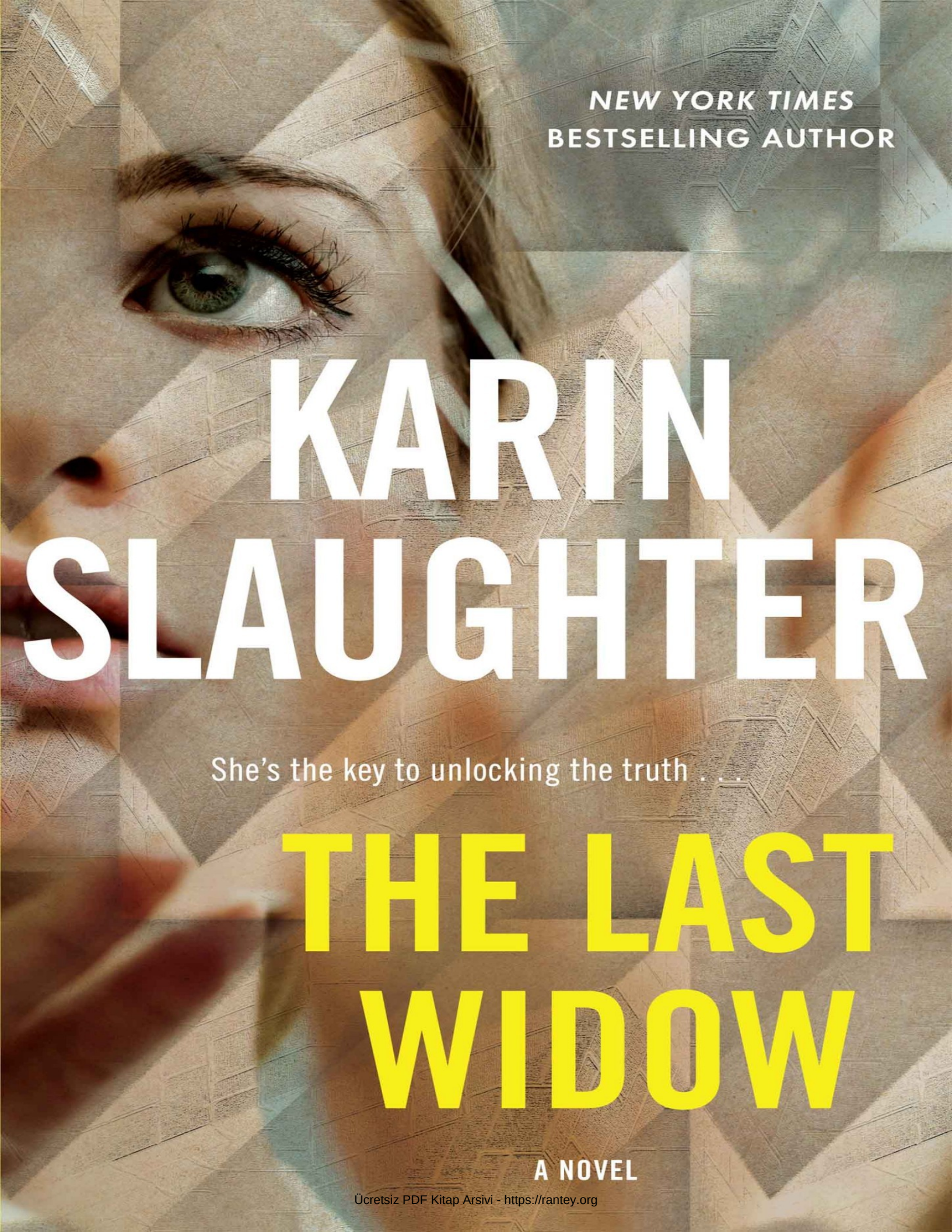
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

KARIN SLAGTER

She's the key to unlocking the truth . . .

THE LAST WIDOW

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Karin Slaughter

THE
LAST
WIDOW

A Roman

WILLIAM MORROW

HarperCollinsPublishers'in Bir Künyesi

Epigraf

"Ne olursa olsun geçmişi tekrar etmeye mahkumuz. Hayatta olmak böyle bir şey."

- Kurt Vonnegut

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
Epigrafi

P Birinci
Sanat
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8

P art İki
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

Üçüncü

Kısım

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Epilog

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Karin Slaughter

tarafından Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

Pazar, 7 Temmuz 2019

Önsöz

Michelle Spivey mağazanın arka tarafına doğru koştu, kızını bulmak için her koridoru çılgınca taradı, beyninde panik dolu düşünceler dönüp duruyordu: *Onu nasıl gözden kaybettim, ben korkunç bir anneyim, bebeğim bir pedofil ya da insan kaçakçısı tarafından kaçırıldı, mağaza güvenliğine haber vermeli miyim, polisi aramalı mıyım ya da-*

Ashley.

Michelle o kadar ani durdu ki ayakkabısı yere vurdu. Keskin bir nefes alarak kalbini tekrar normal ritmine döndürmeye çalıştı. Kızı köle olarak satılmıyordu. Makyaj tezgahında numuneleri deniyordu.

Panik rahatlama da dağılmaya başladı. On bir yaşındaki kızı.

Makyaj tezgahında.

Ashley'e on ikinci yaş gününe kadar hiçbir şekilde makyaj yapamayacağını söyledikten sonra, arkadaşları ne yaparsa yapsın, sadece allık ve dudak parlaticısı kullanabileceğini söylediler.

Michelle elini göğsüne bastırdı. Koridorda yavaşça yürüdü, kendine mantıklı ve makul bir insana dönüşmek için zaman tanıdı.

Ashley ruj renklerini incelerken sırtı Michelle'e dönüktü. Bileğinin ustaca bir hareketiyle tüpleri çevirdi çünkü elbette arkadaşlarıyla birlikteyken Ashley onların tüm makyaj malzemelerini dener ve birbirleri üzerinde pratik yaparlardı çünkü kızlar böyle yapardı.

En azından bazı kızlar. Michelle hiçbir zaman süslenmeye karşı böyle bir çekim hissetmemişti. Kendi annesinin çığlık atan ses tonunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Michelle bacaklarını tıraş etmeyi reddettiğinde: *Asla külotlu çorap giyemeyeceksin!*

Michelle'in cevabı: *Tanrıya şükür!*

Bu yıllar önceydi. Annesi çoktan ölmüştü. Michelle kendi çocuğu olan yetişkin bir kadındı ve her kadın gibi o da annesinin hatalarını yapmamaya yemin etmişti.

Fazla mı düzeltmişti?

Genel erkek Fatma eğilimleri kızını cezalandırıyor muydu? Ashley gerçekten de makyaj yapacak yaşa gelmişti ama Michelle göz kalemleri, bronzlaştırıcılar ve Ashley'nin YouTube'da saatlerce izlediği diğer şeylerle ilgilenmediği için kızını belli bir kızın kadınlığa geçişinden mahrum mu bırakıyordu?

Michelle çocukların dönüm noktalarıyla ilgili bir araştırma yapmıştı. On bir yaş önemli bir yaştı, çocukların gücün kabaca yüzde 50'sine ulaştığı nokta olarak adlandırılan bir kriter yılıydı. Onlara emir vermek yerine müzakere etmeye başlamalıydınız. Bu, soyut olarak çok mantıklı olsa da pratikte dehşet vericiydi.

"Ah!" Ashley annesini gördü ve ruju çılgınca vitrine sıkıştırdı. "Ben-"

"Her şey yolunda." Michelle kızının uzun saçlarını geriye doğru okşadı. Michelle'in tek güzellik rutini terletmeyen güneş kremiyken, duşta o kadar çok şampuan, saç kremi, sabun ve nemlendirici şişesi vardı ki.

"Özür dilerim." Ashley ağzına bulaşan dudak parlaticısını sildi.

Michelle, "Çok güzel," demeye çalıştı.

"Gerçekten mi?" Ashley, Michelle'in kalbinin her telini çekiştiren bir şekilde ona gülümsedi. "Bunu gördün mü?" Dudak parlaticısı vitrinini kastediyordu. "Renkli olanı var, bu yüzden daha uzun süre dayanması gerekiyor. Ama bunda vişne aroması var ve Hailey b-"

Michelle sessizce kelimeleri doldurdu, *çocuklar daha çok sevdi.*

Ashley'nin yatak odasının duvarlarındaki çeşitli Hemsworth'ler gözden kaçmamıştı.

Michelle, "En çok hangisini seviyorsun?" diye sordu.

"Şey ..." Ashley omuz silkti ama on bir yaşındaki bir çocuğun fikir sahibi olmadığı pek bir şey yoktu. "Sanırım renkli olanlar daha uzun süre dayanıyor, değil mi?"

Michelle, "Bu mantıklı" dedi.

Ashley hâlâ iki ürünü tartıyordu. "Kirazın tadı kimyasal gibi mi? Ben hep çiğnerim, yani onu taksam muhtemelen beni tahriş edeceği için çiğneyip atarım?"

Michelle başını salladı ve içindeki polemiği bastırdı: *Güzelsin, zekisin, çok komik ve yeteneklisin ve sadece seni mutlu eden şeyler yapmalısın çünkü mutlu, güvenli kızların ilginç kızlar olduğunu düşünen değerli erkekleri çeken şey budur.*

Bunun yerine Ashley'e, "Beğendiğin birini seç ve sana harçlığından avans vereyim" dedi.

"Anne!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki insanlar başlarını kaldırıp baktı. Ardından gelen dans Shakira'dan çok Tigger'a aitti. "Ciddi misiniz siz? Siz dediniz ki-"

Sizler. Michelle içten içe homurdandı. Ashley'nin on iki yaşına kadar makyaj yapmayacağı konusunda anlaşmışken bu ani dönüşü nasıl açıklayacaktı?

Sadece dudak parlatıcısı!

Beş ay sonra 12 yaşına girecek!

Gerçek doğum gününe kadar olmaz demiştik ama iPhone'u almasına izin verdin!

İşin püf noktası buydu. Olayı tersine çevirip iPhone'la ilgili hale getirmek, çünkü o tepede ölen kişi tamamen kaderin bir cilvesi olarak Michelle'di.

Michelle kızına, "Patronu ben hallederim. Sadece dudak parlatıcısı. Başka bir şey istemiyorum. Seni mutlu edenini seç."

Ve bu onu mutlu etti. O kadar mutluydu ki, Michelle kasadaki kadına gülümsediğini hissetti; pembe şeker pembesi Sassafras Yo Ass'ın ışıltılı tüpünün, terli saçlarını beyzbol şapkasının içine sokmuş, koşu şortu giyen otuz dokuz yaşındaki bir kadına göre olmadığını anlamıştı.

"Bu-" Ashley o kadar neşeliydi ki zar zor konuşabiliyordu. "Bu harika, Anne. Seni çok seviyorum, çok seviyorum, ve ben sorumlu olacağım. Yani

sorumludur."

Alışverişlerini bez torbalara doldurmaya başladığında Michelle'in gülümsemesi ölüm katılığının ilk aşamalarını gösteriyor olmalıydı.

iPhone. Konuyu iPhone'a getirmek zorundaydı, çünkü bu konuda da anlaşılmışlardı, ama sonra Ashley'nin tüm arkadaşları yaz kampına bir iPhone'la geldiler ve *kesinlikle olmaz*, Michelle bir konferanstayken iPhone'suz *tek çocuk olmasına izin veremem* şekline dönüştü.

Ashley mutlu bir şekilde çantaları topladı ve çıkışa yöneldi. iPhone'u çoktan çıkmıştı. Arkadaşlarını dudak parlatıcısı konusunda uyarırken başparmağı ekranda kayıyordu ve muhtemelen bir hafta içinde mavi göz farı sürüp gözlerinin kenarlarında kızları kediye benzeten o kavisli şeyi yapacağını tahmin ediyordu.

Michelle felakete sürüklenmeye başladığını hissetti.

Ashley göz makyajını paylaşarak konjonktivit, sties ya da blefarit kapabilir. Dudak parlatıcısı ve dudak kalemi yüzünden Herpes simpleks virüsü ya da Hepatit C kapabilir, rimel çubuğuyla korneasını çizebileceğinden bahsetmiyorum bile. Bazı rujlar ağır metaller ve kurşun içermiyor muydu? Staph, strep, E. coli. Michelle ne halt düşünüyordu? Kendi kızını zehirliyor olabilirdi. Beyin tümörleri ve cep telefonları arasındaki dolaylı ilişkiyi ortaya koyan bir avuç dolusu araştırmanın aksine, yüzey kirleticileri hakkında yüz binlerce kanıtlanmış araştırma vardı.

İleride Ashley güldü. Arkadaşları mesajlarına cevap veriyordu. Otoparkı geçerken çantaları çılgınca salladı. On bir yaşındaydı, on iki değil ve on iki hala çok gençti, değil mi? Çünkü makyaj bir sinyal gönderiyordu. İlgilenilmekle ilgilenildiğini telgrafla bildiriyordu, ki bunu söylemek feminist olmayan bir şeydi ama burası gerçek dünyaydı ve kızı hâlâ istenmeyen ilgiyi geri çevirmek hakkında hiçbir şey bilmeyen bir bebektir.

Michelle sessizce başını salladı. Ne kadar kaygan bir zemin. Dudak parlatıcısından MRSA'ya ve Phyllis Schlafly'a. Eve döndüğünde, Ashley'e makyaj malzemesi almamaya yemin ettikleri halde makyaj malzemesi almasının mantıklı bir açıklamasını yapabilmek için çılgın düşüncelerini dizginlemek zorundaydı.

iPhone'da olduğu gibi.

Anahtarlarını bulmak için çantasına uzandı. Dışarısı karanlıktı. Tepedeki ışıklar yeterli değildi ya da belki de gözlüklerine ihtiyacı vardı çünkü yaşlanıyordu - erkeklere işaretler göndermek isteyen bir kızı olacak kadar yaşlanmıştı. Birkaç yıl içinde büyükanne olabilirdi. Bu düşünce midesini bir endişe fıçısına çevirdi. Neden şarap almamıştı?

Ashley'in mesajlaşırken bir arabaya çarpmadığından ya da uçurumdan düşmediğinden emin olmak için başını kaldırıp baktı.

Michelle ağzının açık kaldığını hissetti.

Bir minibüs kayarak kızının yanında durdu. Yan kapı açıldı.

Bir adam dışarı atladı.

Michelle anahtarlarını kavradı. Tam gaz koşmaya başladı ve kızıyla arasındaki mesafeyi kapattı.

Çılgılık atmaya başladı ama artık çok geçti.

Ashley kaçmıştı, tıpkı ona öğrettikleri gibi. Bu iyiydi, çünkü adam Ashley'i istemiyordu. Michelle'i istiyordu.

BİR AY SONRA

Pazar, 4 Ağustos 2019

4 Ağustos Pazar, 1337

Sara Linton sandalyesinde arkasına yaslandı ve yumuşak bir sesle, "Evet, anne," diye mırıldandı. Annesinin dizinin dibine oturtulamayacak kadar büyüdüğü bir zamanın gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

"Bana o yatıştırıcı ses tonunu takınma." Bir yığın taze fasulyeyi öfkeyle gazetenin üzerine atarken, Cathy'nin öfkesi mutfak masasının üzerinde asılı duruyordu. "Sen ablan gibi değilsin. Etrafta dolaşıyorsun. Lisede Steve vardı, sonra hâlâ anlayamadığım nedenlerle Mason, sonra da Jeffrey." Gözlüklerinin üzerinden yukarı baktı. "Eğer Will'de karar kıldıysan, onda karar kıl."

Sara, Bella Teyzesinin birkaç eksik adamı tamamlamasını bekledi, ancak Bella buzlu çayını yudumlarken boynundaki inci dizisiyle oynamakla yetindi.

Cathy, "Babanla ben yaklaşık kırk yıldır evliyiz," diye devam etti.

Sara denedi, "Ben asla-"

Bella öksürük ile kedi hapşırığı arasında bir ses çıkardı.

Sara uyarıyı dikkate almadı. "Anne, Will'in boşanması daha yeni sonuçlandı. Hâlâ yeni işimle başa çıkmaya çalışıyorum. Hayatımızın tadını çıkarıyoruz. Bizim için mutlu olmalısın."

Cathy fasulyeyi boynunu kırar gibi kırdı. "O hâlâ evliyken onunla görüşüyor olman yeterince kötüydü."

Sara derin bir nefes aldı ve ciğerlerinde tuttu.

Ocağın üzerindeki saate baktı.

13:37.

Saat gece yarısı gibiydi ve henüz öğle yemeği bile yememişti.

Yavaşça nefesini verdi ve mutfağı dolduran harika kokulara odaklandı. Pazar öğleden sonrasını bu yüzden terk etmişti: Tezgâhta soğuyan kızarmış tavuk. Fırında pişen vişneli tart. Ocaktaki mısır ekmeği tenceresinde eriyen tereyağı. Bisküviler, bezelye, börülce, tatlı patates suflesi, çikolatalı kek, cevizli turta ve bir kaşığı kıracak kadar kalın dondurma.

Önümüzdeki hafta boyunca spor salonunda geçireceği altı saat vücuduna vereceği zararı telafi edemeyecekti ama Sara'nın tek korkusu kalan yemekleri eve götürmeyi unutmaktı.

Cathy bir fasulye daha kopararak Sara'yı hayal aleminden çıkardı. Bella'nın bardağında buz çınladı.

Sara arka bahçedeki çim biçme makinesinin sesini dinledi. Anlayamadığı nedenlerden ötürü Will, teyzesinin hafta sonu peyzaj işlerine bakmaya gönüllü olmuştu. Onun bu konuşmanın herhangi bir kısmına kazara kulak misafiri olacağı düşüncesi, derisinin bir diyapazon gibi titremesine neden oldu.

"Sara." Cathy sesli bir nefes aldıktan sonra yerden devam etti: "Artık neredeyse onunla birlikte yaşıyorsun. Onun eşyaları senin dolabında. Tıraş malzemeleri, tüm banyo malzemeleri banyoda."

"Ah, tatlım." Bella Sara'nın elini okşadı. "Asla bir erkekle aynı banyoyu paylaşma."

Cathy başını salladı. "Bu babanı öldürecek."

Eddie ölmeyecekti ama kızlarıyla çıkmak isteyen erkeklerin hiçbirisiyle mutlu olamadığı gibi o da mutlu olamayacaktı.

Sara'nın ilişkilerini kendine saklamasının nedeni de buydu.

En azından sebebin bir kısmı.

Üstünlüğü ele geçirmeye çalıştı, "Biliyor musun anne, az önce evimi gözetlediğini itiraf ettin. Mahremiyet hakkım var."

Bella dudak büktü. "Bebeğim, gerçekten böyle düşünmen çok tatlı."

Sara tekrar denedi, "Will ve ben ne yaptığımızı biliyoruz. Bizler koridorda not tutan sersem gençler değiliz. Zaman geçirmeyi seviyoruz

birlikte. Önemli olan tek şey bu."

Cathy homurdandı ama Sara bunu izleyen sessizliği kabullenme sanacak kadar aptal değildi.

Bella dedi ki, "Burada uzman olan benim. Beş kez evlendim ve-"

"Altı," diye araya girdi Cathy.

"Rahibe, bunun iptal edildiğini biliyorsun. Demek istediğim, bırakın çocuk ne istediğini kendi başına bulsun."

"Ona ne yapması gerektiğini söylemiyorum. Ona tavsiye veriyorum. Eğer Will konusunda ciddi değilse, o zaman yoluna devam etmeli ve ciddi olduğu bir erkek bulmalı. Sıradan ilişkiler için fazla mantıklı."

"Mantıksız olmak duygusuz olmaktan daha iyidir."

"Charlotte Brontë'nin kızımın duygusal sağlığı konusunda bir uzman olduğunu düşünmüyorum."

Sara şakaklarını ovuşturarak baş ağrısını önlemeye çalıştı. Midesi gurulduyordu ama öğle yemeği saat ikiye kadar servis edilmeyecekti, bunun bir önemi yoktu çünkü bu konuşmayı yapmaya devam ederse, biri ya da belki üçü de bu mutfakta ölecekti.

Bella, "Şekerim, bu hikâyeyi gördün mü?"

diye sordu. Sara başını kaldırdı.

"Karısını bir ilişkisi olduğu için öldürdüğünü düşünmüyor musunuz? Demek istediğim, ikisinden birinin bir ilişkisi var, bu yüzden karısı da ilişki yaşayan kişiyi öldürdü." Sara'ya göz kırptı. "Muhafazakârların endişelendiği şey buydu. Eşcinsel evlilik zahirleri önemsiz hale getirdi."

Sara, Bella'nın gazetedeki bir makaleyi işaret ettiğini fark edene kadar takip etmekte zorlanıyordu. Michelle Spivey dört hafta önce bir alışveriş merkezinin otoparkından kaçırılmıştı. Hastalık Kontrol Merkezleri'nde çalışan bir bilim adamıydı, bu da soruşturmayı FBI'ın devraldığı anlamına geliyordu. Gazetedeki fotoğraf Michelle'in ehliyetinden alınmıştı. Otuzlu yaşlarının sonlarında, gözlerinde DMV'deki berbat kameranın bile yakalamayı başardığı bir kıvılcım olan çekici bir kadını .

Bella, "Hikayeyi takip ediyor muydun?" diye sordu.

Sara başını salladı. İstenmeyen yaşlar gözlerine doldu. Kocasını beş yıl önce öldürülmüştü. Yapabileceği tek şey

Sevdiği birini kaybetmekten daha kötü olabilecek tek şey, o kişinin gerçekten ölüp ölmediğini asla bilemeyecek olmasıydı.

Bella, "Ben kiralık katil diyeceğim. Genelde böyle olduğu ortaya çıkıyor. Karısı daha yeni bir modelle değiştirdi ve eskisinden kurtulmak zorunda kaldı."

Sara konuyu kapatmalıydı çünkü Cathy açıkça sinirleniyordu. Ama Cathy açıkça sinirlendiği için Sara Bella'ya, "Bilmiyorum. Olay olduğunda kızı da oradaydı. Annesinin bir minibüse sürüklendiğini görmüş. Bunu söylemek muhtemelen saflık olur ama diğer annesinin çocuğuna bir şey yapacağını sanmıyorum."

"Fred Tokars karısını çocuklarının önünde vurdurdu."

"Bu hayat sigortası içindi sanırım? Ayrıca, işleri karanlık değil miydi ve bir mafya bağlantısı yok muydu?"

"Ve o bir erkekti. Kadınlar elleriyle öldürmeye meyilli değil midir?"

"Tanrı aşkına." Cathy sonunda kırıldı. "Lütfen bunu Tanrı'nın gününde cinayet hakkında konuşmak? Ve Rahibe, siz de aldatan eşleri tartışmamalısınız."

Bella boş bardağındaki buzu tıkırdattı. "Bu sıcakta bir mojito olmaz mıydı?"

Cathy ellerini birbirine vurarak yeşil fasulyeleri bitirdi. Bella'ya "Yardımcı olmuyorsun." dedi.

"Ah, , kimse yardım için Bella'ya bakmamalı."

Sara gözlerini silmeden önce Cathy'nin arkasını dönmesini bekledi. Bella onun ani gözyaşlarını fark etmemişti, bu da Sara mutfaktan çıkar çıkmaz ikisinin de Sara'nın ağlamak üzere olduğundan bahsedecekleri anlamına geliyordu, çünkü -neden? Sara ağlamasını açıklayamıyordu. Son zamanlarda, üzücü bir reklamdan radyodaki bir aşk şarkısına kadar her şey onu harekete geçirebiliyordu.

Gazeteyi eline aldı ve haberi okuyormuş gibi yaptı. Michelle'in kayboluşuyla ilgili hiçbir gelişme yoktu. Bir ay çok uzun bir süreydi. Karısı bile onun sağ salim dönmesi için yalvarmayı bırakmış, Michelle'i her kim kaçırdıysa lütfen cesedi nerede bulabileceklerini bildirmesi için yalvarıyordu.

Sara burnunu çekti. Burnu akmaya başlamıştı. Yığından kâğıt peçeteye uzanmak yerine elinin tersini kullandı.

Michelle Spivey'i tanımiyordu ama geçen yıl Emory Tıp Fakültesi mezunlar toplantısında eşi Theresa Lee ile kısa bir süre tanışmıştı. Lee ortopedistti ve Emory'de profesördü. Michelle ise CDC'de epidemiyologdu. Makaleye göre, ikili 2015 yılında evlenmişti; bu da muhtemelen yasal olarak mümkün olur olmaz nikah kıydıkları anlamına geliyordu. Ondan önce de on beş yıl birlikte olmuşlardı. Sara, yirmi yılın ardından en yaygın iki boşanma nedenini çözdüklerini varsayıyordu: termostatin kabul edilebilir sıcaklık ayarı ve bulaşık makinesinin boşaltılmaya hazır olduğunu bilmiyormuş gibi davranmanın ne derece suç olduğunu.

Yine de odadaki evlilik uzmanı o değildi.

"Sara?" Cathy sırtını tezgâha dayamış, kollarını kavuşturmuştu. "Açık konuşacağım."

Bella kıkırdadı. "Bir dene bakalım."

"Hayatına devam etmende bir sakınca yok," dedi Cathy. "Will'le kendine yeni bir hayat kur. Eğer gerçekten mutluyun, o zaman gerçekten mutlu ol. Yoksa ne diye bekliyorsun ki?"

Sara gazeteyi dikkatlice katladı. Gözleri tekrar saate döndü.

13:43.

Bella, "Jeffrey'i severdim, ruhu şad olsun. O havası vardı. Ama Will çok tatlı. Ve seni seviyor, tatlım." Sara'nın elini okşadı. "Gerçekten seviyor."

Sara dudağını çiğnedi. Pazar öğleden sonrası doğaçlama bir terapi seansına dönüşmeyecekti. Duygularını çözmeye ihtiyacı yoktu. Her romantik komedinin ilk perdesindeki ters soruna yakalanmıştı: Will'e çoktan aşık olmuştu ama onu nasıl seveceğinden emin değildi.

Will'in sosyal beceriksizliğiyle başa çıkabilirdi ama iletişim kuramaması neredeyse sonları oluyordu. Sadece bir ya da iki kez değil, birkaç kez. Sara başlangıçta onun en iyi tarafını göstermeye çalıştığına kendini ikna etmişti. Bu normaldi. Yatarken gerçek pijamalarını giymeden önce altı ay geçmesine izin vermişti.

Sonra bir yıl geçti ve hâlâ bazı şeyleri kendine saklıyordu. Önemli olmayan aptalca şeyler, onu arayıp söylememek gibi.

Geç saate kadar çalışmak zorunda kalacağını, basketbol maçının uzun süreceğini, bisikletinin yarı yolda bozulduğunu, bir arkadaşının taşınmasına yardım etmek için hafta sonunu gönüllü olarak ayırdığını. Bunları bildirmediği için ona kızdığında her zaman şok olmuş görünürdü. Onu takip etmeye çalışmıyordu. Akşam yemeği için ne sipariş edeceğini bulmaya çalışıyordu.

Bu etkileşimler ne kadar can sıkıcı olsa da, gerçekten önemli olan başka şeyler de vardı. Will yalan söylemekten çok, ona gerçeği söylememek için zekice yollar buluyordu - ister tehlikeli bir iş durumu, ister çocukluğuyla ilgili korkunç bir ayrıntı ya da daha kötüsü, eski karısının iğrenç, narsist kaltağı tarafından yakın zamanda işlenen bir vahşetle ilgili olsun.

Mantıksal olarak Sara, Will'in davranışının kökenini anlamıştı. Çocukluğunu koruyucu aile sisteminde geçirmişti ve burada ihmal edilmiyorsa istismar ediliyordu. Eski karısı duygularını ona karşı silah olarak kullanmıştı. Hiçbir zaman sağlıklı bir ilişkisi olmamıştı. Geçmişinde gizlenen gerçekten iğrenç iskeletler vardı. Belki Will Sara'yı koruduğunu düşünüyordu. Belki de kendini koruduğunu düşünüyordu. Mesele şu ki, hangisinin olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü adam sorunun varlığını kabul etmiyordu.

"Sara, tatlım," dedi Bella. "Sana söylemek istedim, geçen gün okuldayken burada yaşadığın zamanları düşünüyordum. Hatırlıyor musun şekerim?"

Sara üniversite yıllarını hatırlayınca gülümsedi ama sonra teyzesi ve annesinin bakışlarını yakalayınca dudaklarının kenarları titremeye başladı.

Çekiç düşmek üzereydi.

Kızarmış tavuk vaadiyle onu buraya çekmişlerdi.

Bella dedi ki, "Bebeğim, dürüst olacağım. Bu eski ev, tatlı Bella Teyzen için çok fazla. Geri taşınmaya ne dersin?"

Sara güldü ama sonra teyzesinin ciddi olduğunu anladı.

Bella, "Burayı onarıp kendinize ait bir yer haline getirebilirsiniz," dedi. Sara ağzının hareket ettiğini hissetti ama söyleyecek sözü yoktu.

"Tatlım." Bella Sara'nın elini tuttu. "Vasiyetimde hep sana bırakmak istemiştım ama muhasebecim vergi durumunun

Bir vakıf aracılığıyla sana devretsem daha iyi olur. Şehir merkezinde bir daire için depozito yatırdım bile. Sen ve Will Noel'e kadar taşınabilirsiniz. Fuayeye 20 metrelik bir ağaç sığar ve bir sürü yer var-"

Sara bir anlık işitme kaybı yaşadı.

Büyük Buhran'dan hemen önce inşa edilmiş olan bu görkemli Gürcü evini her zaman sevmişti. Altı yatak odası, beş banyo, iki yatak odalı bir araba evi, süslü bir bahçe kulübesi, eyaletin en varlıklı posta kodlarından birinde üç dönümlük bir arazi. On dakikalık bir araba yolculuğu sizi şehir merkezine götürür. On dakikalık bir yürüyüş sizi Emory Üniversitesi kampüsünün merkezine götürebilir. Mahalle, Frederick Law Olmstead'in ölümünden önce aldığı son işlerden biriydi ve parklar ve ağaçlar Fernbank Ormanı'na güzel bir şekilde karıştı.

Rakamlar kafasında başlayana kadar cazip bir teklifti.

Bella 1980'lerden beri hiçbir şeyi değiştirmemişti. Merkezi ısıtma ve havalandırma. Sıhhi tesisat. Elektrik. Sıva onarımları. Yeni pencereler. Yeni çatı. Yeni oluklar. En küçük mimari detaylar için Tarih Kurumu ile çekişmek. Will tüm işleri kendisi yapmak isteyeceği ve Sara'nın az sayıdaki boş akşamları ve uzun, tembel hafta sonları boya renkleri ve para konusunda tartışmalara dönüşeceği için kaybedecekleri zamandan bahsetmiyorum bile.

Para.

Asıl engel buydu. Sara'nın Will'den çok daha fazla parası vardı. Aynı şey evliliği için de geçerliydi. Jeffrey'nin ticaret hesabındaki bakiyeyi ilk kez gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi asla unutamayacaktı. Sara onun testislerinin vücuduna geri çekilirken çıkardığı gıcırtilı iniltiyi gerçekten duymuştu. Onları tekrar dışarı çıkarmak için çok fazla emme gerekmişti.

Bella şöyle diyordu: "Ve tabii ki her türlü vergi konusunda yardımcı olabilirim, ama
_"

"Teşekkür ." Sara içeri dalmaya çalıştı. "Çok cömertsin ama-"

"Bir düşün hediyesi olabilir." Cathy otururken tatlı tatlı gülümsedi. masaya oturdu. "Bu çok hoş olmaz mıydı?"

Sara başını salladı ama annesine değil. Onun nesi ki? Neden Will'in tepkisi hakkında endişeleniyordu? Ne kadar parası olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her şeyi nakit ödüyordu. Bunun kredi kartlarına inanmadığı için mi, yoksa kredisi berbat olduğu için mi böyle olduğu, yapmadıkları başka bir konuşmaydı.

"O da neydi?" Bella başını yana eğmişti. "Bir şey mi duydunuz? Havai fişek gibi mi? Ya da başka bir şey?"

Cathy onu görmezden geldi. "Sen ve Will burayı eviniz yapabilirsiniz. Kız kardeşin de garajın üstündeki daireyi alabilir."

Sara çekicinin son darbesini indirdiğini gördü. Annesi sadece Sara'nın hayatını kontrol etmeye çalışmıyordu. Tessa'yı da işin içine katmak istiyordu.

Sara, "Tess'in başka bir garajın üzerinde yaşamak istediğini sanmıyorum" dedi. Bella, "Şu anda çamurdan bir kulübede yaşamıyor mu?" diye sordu.

"Sissy, sus." Cathy Sara'ya, "Tessa'yla eve taşınma konusunu konuştun mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledi Sara. Küçük kız kardeşinin evliliği dağılmak üzereydi. Tessa Güney Afrika'da yaşıyor olsa da onunla günde en az iki kez Skype üzerinden görüşüyordu. "Anne, bu işin bırakmalısın. 1950'lerde değiliz. Kendi faturalarımı ödeyebilirim. Emekliliğimin icabına . Yasal olarak bir erkeğe bağlı olmama gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Cathy'nin yüz ifadesi odanın sıcaklığını düşürdü. "Eğer evliliğin bu olduğunu düşünüyorsan, bu konuda söyleyecek başka bir şeyim yok." Kendini masadan kaldırıp ocağın döndü. "Will'e akşam yemeği için bulaşık yıkamasını söyle."

Sara yuvarlanmamak için gözlerini kapattı. Ayağa kalktı ve mutfaktan çıktı.

Eski Doğu halısının çevresinden dolanırken ayak sesleri salonda yankılandı. İlk Fransız kapı setinin önünde durdu. Alnını cama dayadı. Will mutlu bir şekilde çim biçme makinesini kulübeye doğru itiyordu. Bahçe muhteşem görünüyordu. Şimşir ağaçlarını bile düzgün dikdörtgenler halinde kesmişti. Kenarlar cerrahi bir hassasiyet gösteriyordu.

2,5 milyon dolarlık bir tamirat için ne derdi?

Sara böylesine büyük bir sorumluluk almak istediğinden bile emin değildi. Evliliğinin ilk birkaç yılını Jeffrey ile birlikte küçük bungalow evini yeniden şekillendirerek geçirmişti. Sara duvar kâğıtlarını söküp merdiven demirlerini boyarken yaşadığı fiziksel yorgunluğu ve bir çek yazıp bu işi başkasına bırakabileceğini bilmenin dayanılmaz ıstırabını çok iyi hatırlıyordu ama kocası inatçı, inatçı bir adamdı.

Kocası.

Annesinin mutfakta uzandığı üçüncü ray buydu: Sara, Will'i Jeffrey'i sevdiği gibi seviyor muydu, seviyorsa neden onunla evlenmiyordu ve sevmiyorsa neden zamanını boşa harcıyordu?

Hepsi de güzel sorulardı ama Sara kendini Scarlett O'Hara döngüsüne kapılmış, yarın düşüneceğine dair kendi kendine söz verirken buldu.

Kapıyı omuzlayarak açtı ve bir ısı duvarıyla karşılaştı. Yoğun nem havayı terliyormuş gibi hissettiriyordu. Yine de uzanıp saçındaki bandı çıkardı. Ensesindeki ek katman, ısıtılmış bir fırın eldiveni gibiydi. Taze çimen kokusu dışında, bir buhar odasına girmiş gibi hissediyordu. Tepeye doğru yürüdü. Spor ayakkabıları gevşek kayaların üzerinde kaydı. Böcekler yüzüne üşüştü. Bella'nın kulübe dediği ama aslında iki at ve bir arabanın sığabileceği, taş döşeli, dönüştürülmüş bir ahır olan yere doğru yürürken onları ezdi.

Kapı açıktı. Will odanın ortasında duruyordu. Pencereden dışarı bakarken avuçlarını tezgâhın üstüne bastırmıştı. Öyle bir durgunluğu vardı ki, Sara araya girip girmemesi gerektiğini düşündü. Son iki aydır onu rahatsız eden bir şey vardı. Bunun hayatlarının neredeyse her alanına girdiğini hissedebiliyordu. Ona bunu sormuştu. Bunu düşünmesi için ona zaman tanımıştı. Onun aklından çıkarmaya çalışmıştı. İyi olduğu konusunda ısrar ediyordu ama sonra onu şu anda yaptığı şeyi yaparken yakalıyordu: yüzünde acı dolu bir ifadeyle pencereden dışarı bakarken.

Sara boğazını temizledi.

Will arkasını döndü. Tişörtünü değiştirmişti ama sıcak, tişörtü göğsüne yapıştırmıştı bile. Kaslı bacaklarına ot parçaları yapışmıştı. Uzun ve zayıftı ve Sara'ya verdiği gülümseme, onunla yaşadığı her sorunu anlığına unutturdu.

"Öğle yemeği vakti geldi mi?" diye sordu.

Saatine baktı. "Saat bir kırk altı. Fırtınadan önce tam on dört dakikalık sakın bir zamanımız var."

Gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Kulübeyi gördün mü? Yani, gerçekten gördün mü?"

Sara bunun bir baraka olduğunu düşündü ama Will'in heyecanlandığı belliydi.

Köşedeki bölmeli alanı işaret etti. "Orada bir pisuar var. Gerçek, çalışan bir pisuar. Ne kadar havalı değil mi?"

"Harika," diye mırıldandı harika olmayan bir şekilde.

"Bakın bu kirişler ne kadar sağlam." Will altı-dört yaşındaydı, kirişe tutunup birkaç barfiks çekebilecek kadar uzun boyluydu. "Ve şuraya bak. Bu televizyon eski ama hâlâ çalışıyor. Şurada da eskiden atların yaşadığı yerde bir buzdolabı ve mikrodalga fırın var."

Dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. O kadar şehirli bir çocuktı ki buna durak dendiğini bilmiyordu.

"Kanepe de biraz küflü ama gerçekten rahat." Yırtık deri koltuğa zıpladı ve onu yanına çekti. "Burası harika, değil mi?"

Sara dönen toza doğru öksürdü. Amcasının eski *Playboy*'larından oluşan yığını gıcırdayan kanepeye bağlamamaya çalıştı.

Will sordu, "Taşınabilir miyiz? Şaka yapıyorum."

Sara dudağını ısırıldı. Onun şaka yapmasını istemiyordu. Ona ne istediğini söylemesini istiyordu.

"Bak, bir gitar." Enstrümanı eline aldı ve tellerin gerginliğini ayarladı. Birkaç tıngırtıdan sonra tanınabilir sesler çıkarmaya başladı. Ve sonra bunu bir şarkıya dönüştürdü.

Sara, onun hakkında yeni bir şey öğrenmenin her zaman getirdiğı o hızlı şaşkınlık heyecanını hissetti.

Will, Bruce Springsteen'in "I'm on Fire" şarkısının açılış dizelerini mırıldandı.

Çalmayı bıraktı. "Bu biraz iğrenç, değil mi? "Hey küçük kız, baban evde mi?"

"Kızım, Yakında Kadın Olacaksın "a ne dersin? Ya da 'Don't Stand So Close to Me'? Ya da 'Sara Smile'in açılış şarkısına?"

"Lanet olsun." Gitarın tellerini kopardı. "Hall and Oates da mı?"

"Panic! At the Disco'da daha iyi bir versiyonu var." Sara onun uzun uzun

parmakları tellerde çalışırdı. Onun ellerini seviyordu. "Çalmayı ne zaman öğrendin?"

"Lise. Kendi kendime öğrendim." Will ona mahcup bir bakış attı. "On altı yaşında bir erkeğin on altı yaşında bir kızı etkilemek için yapacağı her aptalca şeyi düşünün ve ben nasıl yapılacağını biliyorum."

Güldü, çünkü bunu hayal etmek zor değildi. "Solgun muydun?"

"Duh." Gitarı tıngırdatmaya devam etti. "Pee-wee Herman'ın sesini yaptım. Kaykayla takla atabilirdim. Thriller'ın tüm sözlerini bilirdim. Beni asitle yıkanmış kotum ve Nember's Only ceketimle görmeliydin."

"Nember?"

"Dollar Store markası. Milyoner olduğumu söylemedim." Gitardan başını kaldırdı, belli ki onun eğlencesinden hoşlanıyordu. Ama sonra başıyla kızın başını işaret ederek, "Orada neler oluyor?" diye sordu.

Sara daha önceki ağlama halinin geri geldiğini hissetti. Aşk onu bunaltmıştı. Onun duygularını çok iyi anlıyordu. Kendisinin de onunkilere uyum sağlamasının doğal olduğunu kabul etmesini umutsuzca istiyordu.

Will gitarı yere bıraktı. Kızın yüzüne uzandı ve başparmağıyla kızın alnındaki endişeyi sildi. "Bu daha iyi."

Sara onu öptü. Gerçekten öptü. Bu kısım her zaman kolaydı. Parmaklarını Will'in terli saçlarında gezdirdi. Will onun boynunu öptü, sonra daha aşağıya. Sara ona doğru eğildi. Gözlerini kapadı ve Will'in ağzının ve ellerinin tüm şüphelerini gidermesine izin verdi.

Sadece kanepesi ve şiddetli bir sarsıntı geçirdiği için durdular.

Sara, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Will, dünyayı yerinden oynatabilme yeteneğiyle ilgili bariz espriyi yapmadı. Kanepenin altına baktı. Ayağa kalktı, başının üstündeki kırımları kontrol etti, eklemlerini taşlaşmış tahtaya vurdu.

"Birkaç yıl önce Alabama'da olan depremi hatırlıyor musunuz? O da aynıydı ama daha güçlüydü."

Sara kıyafetlerini düzeltti. "Şehir kulübü havai fişek gösterisi yapıyor. Belki de yeni bir gösteriyi test ediyorlardır?"

"Güpegündüz mü?" Will kuşkulu görünüyordu. Tezgâhın üzerinde telefonunu buldu. "Herhangi bir uyarı yok." Mesajlarını gözden geçirdi, sonra bir arama yaptı. Sonra bir tane daha. Sonra üçüncü bir numara denedi. Sara bekledi, ama Will sonunda başını salladı. Tüm devrelerin meşgul olduğunu söyleyen kayıtlı mesajı duyabilmesi için telefonu kaldırdı.

Ekranın köşesine saati not etti. Öğleden sonra
1:51.

Will'e "Emory'de acil durum sireni var. Doğal bir afet çalıyor-"

Bum!

Yeryüzü şiddetli bir sarsıntı daha geçirdi. Sara, Will'i arka bahçeye kadar takip edebilmek için kendini kanepeye yaslamak zorunda kaldı.

Gökyüzüne bakıyordu. Koyu bir duman bulutu ağaçların arkasına doğru kıvrılıyordu. Sara, Emory Üniversitesi kampüsünü yakından tanıyordu.

On beş bin öğrenci.

Altı bin öğretim üyesi ve personel. Yer
sarsan iki patlama.

"Hadi gidelim." Will arabaya doğru koştu. Georgia Soruşturma Bürosu' özel ajandı. Sara ise bir doktordu. Ne yapmaları gerektiği konusunda tartışmaya gerek yoktu.

"Sara!" Cathy arka kapıdan seslendi. "Bunu duydun mu?"

"Emory'den geliyor." Sara arabasının anahtarlarını bulmak için eve koştu. Düşüncelerinin korkuya dönüştüğünü hissetti. Şehir kampüsü altı yüz dönümlük bir alana yayılmıştı. Emory Üniversitesi Hastanesi. Egleston Çocuk Hastanesi. Hastalık Kontrol Merkezleri. Ulusal Halk Sağlığı Enstitüsü. Yerkes Ulusal Primat Araştırma Merkezi. Winship Kanseri Enstitüsü. Hükümet laboratuvarları. Patojenler. Virüsler. Terörist saldırısı? Okul saldırısı? Yalnız silahlı adam?

"Banka olabilir mi?" Cathy sordu. "Hapishaneyi havaya uçurmaya çalışan banka soyguncuları vardı."

Martin Novak. Sara Şehir merkezinde önemli bir toplantı olduğunu biliyordu ama mahkûm Şehrin oldukça dışında güvenli bir evde saklanıyordu.

Bella, "Her neyse, henüz haberlere çıkmadı," dedi. Mutfaktaki televizyonu açmıştı. "Buddy'nin eski av tüfeği buralarda bir yerde."

Sara çantasında anahtarlığını buldu. "İçeride kal." Annesinin elini tuttu ve sıkıca kavradı. "Babamı ve Tessa'yı ara ve iyi olduğunu söyle."

Kapıya doğru yürürken saçlarını topladı. Kapıya varmadan önce dondu kaldı.

Hepsi olduğu yerde donmuştu.

Acil durum sireninin derin, kederli feryadı havayı doldurdu.

4 Ağustos Pazar, 1333

Will Trent gözlerindeki teri silmek için elini çim biçme makinesinden çekti. Bu iş hiç de zor değildi. Önce elindeki teri silkelemesi gerekiyordu. Ardından, parmaklarını gömleğinin iç kısmına sürterek kumları temizlemesi gerekiyordu. Ancak zaman yumruğunun yanıyla kaşlarındaki sıvıyı silebilirdi. Neredeyse körlükten kurtulduğu bu anı saatini kontrol etmek için kullandı.

13:33.

Ne tür bir aptal Ağustos öğleden sonrasında üç tepelik araziye biçer? Sabahı kız arkadaşıyla yatakta geçiren türden bir aptal olduğunu tahmin etti. Ne kadar tatlı olsa da, zamanda geriye gidip Geçmiş Will'e Gelecek Will'in ne kadar sefil olacağını açıklayabilmeyi diledi.

Biçme makinesini engebeli arazideki bir çukurdan geçirerek köşeyi döndü. Ayağı bir sincap deliğine takıldı. Sivrisinekler yüzünün önünde hırladı. Güneş ensesinde bir kemerin kırbacı gibi hissediliyordu. Taşaklarının terlememiş olmasının tek nedeni, kir, kırılmış ot ve terden oluşan kalın bir macunun onları vücuduna yapıştırmış olmasıydı.

Will bir kez daha geçerken Bella'nın evine baktı. Ne kadar büyük olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Parmaklıklardan neredeyse para damlıyordu. Aslında Bella'nın ona ödünç verdiği tasarımla ilgili bir kitap vardı. Merdiven boşluğundaki vitraylar Louis Comfort Tiffany tarafından yapılmıştır. Alçı pervazlar

İtalya'dan gönderilen zanaatkarlar. Kakma meşe zeminler. Kabartmalı tavanlar. Kapalı bir çeşme. Eski kitaplarla dolu maun panelli bir kütüphane. Her dolapta sedir kaplama. Şatafatlı avizelerde gerçek altın. Jim Crow'dan kalma yardım için bodrumda bir tuvalet. Mutfak kilerindeki gizli bir panelin arkasında, ailenin gümüşlerini saklamak için adam boyunda bir kasa bile vardı.

Will araba yoluna her çıkışında kendini Jethro Bodine hissediyordu.

Homurdandı ve omzunu gerçek bir kediden daha büyük olan bir kedi pençesi yığınının buldozerle ezmek için kullandı.

Will Sara'yla ilk tanıştığında, onun varlıklı biri olduğunu hemen anlamıştı. Farklı davrandığından ya da farklı konuştuğundan değil, ama Will bir dedektifti. Eğitimli bir gözlemciydi. Gözlem bir: Dairesi butik bir binanın çatı katındaydı. İkinci gözlem: BMW kullanıyordu. Üç: Kadın bir doktordu, dolayısıyla bankada parası olduğunu anlamak için dedektiflik becerilerine pek de ihtiyaç yoktu.

İşte burada işler : Sara ona babasının tesisatçı olduğunu söylemişti. Ki bu doğrudu. Ama Eddie Linton'ın aynı zamanda bir emlak yatırımcısı olduğunu eklememişti. Sara'yı aile işine o sokmuştu. Sara ev kiralarak ve ev satarak çok para kazanmıştı, tıp fakültesi kredileri ödenmişti, ayrıca Atlanta'ya taşınmadan önce Grant County'deki çocuk doktoru muayenehanesini satmıştı, ayrıca ölen kocasının hayat sigortasından ve emekli maaşından gelen parası vardı ve bir polis memurunun dul eşi olarak eyalet vergilerinden muaftı, yani mali açıdan Sara, daha az havalı Taze Prens için Phil Amca gibiydi.

Aslında iyiydi.

Will'in cebine ilk kez biri para koyduğunda on sekiz yaşındaydı ve bu para, koruyucu aile sisteminden çıktığı için evsizler barınağına giden otobüs ücreti içindi. Üniversiteye gitmek için devlet bursu hak kazanmıştı. Sonunda kendisini yetiştiren aynı devlet için çalışmaya başlamıştı. Bir polis olarak hem odadaki en fakir adam hem de işini yaparken suratından vurulma ihtimali en yüksek adam olmaya alışkındı.

Asıl soru şuydu: Sara bunu kabul etti mi?

Will, çim biçme makinesinin arka tekerleğinden yüzüne doğru bir Trident füzesi gibi fırlayan toprak parçasını öksürerek çıkardı. Yere tükürdü. Öğle yemeğini düşününce midesi guruldadı.

Bella'nın konağı onu rahatsız ediyordu. Neyi temsil ediyordu. Sara ile aralarındaki eşitsizlik hakkında söyledikleri... Çünkü Will'in üniversiteye giderken yaşadığı yer asbest yüzünden yıkılmıştı ve Ulusal Tarihi Evler Sicili'nde yer almıyordu.

Sara'nın teyzesi bambaşka bir seviyedeydi, hem de birden fazla açıdan. Will, buzlu çayından yayılan kokuya bakarak onun gündüz içmeyi sevdiğini tahmin etti. Anlayabildiği kadarıyla, kadın parasını evlenerek kazanmıştı. Hem de çok. Ve daha da fazla. İnanılmaz cömertliği bunu yapana kadar bu onu ilgilendirmiyordu.

Geçen hafta Bella, Will'e en az iki yüz dolar değerinde bir düzeltici vermişti. Bir hafta önce de, Will'in ölmüş kocasının plak koleksiyonlarından birine hayranlıkla baktığını fark etmiş ve kapıdan çıkarken Will'in eline bir kutu tutuşturmuştu.

Queen'in orijinal *A Night at the Opera*'sı. Blondie'nin *Parallel Lines*'i. John Lennon'ın "Imagine" şarkısının 12 inçlik maxi single'ının etiketinde bozulmamış yeşil bir elma var.

Will önümüzdeki iki bin yıl boyunca bu lanet çimleri biçebilir ve ona borcunu ödemeye yaklaşamaz bile.

Koluyla alnını silmek için durdu. Sonunda teri tere buladı. Derin bir nefes aldı ve bir sivrisineği içine çekti.

13:37.

Burada bile olmamalıydı.

Tam o anda şehir merkezinde büyük ve önemli bir toplantı yapılıyordu. Bu toplantılar son bir aydır ve ondan önce de iki ayda bir yapılıyordu. GBI, Marshals Service, ATF ve FBI ile hüküm giymiş bir banka soyguncusunun transferi konusunda koordinasyon sağlıyordu. Martin Novak şu anda Russell Federal Binası'nda cezasını beklerken açıklanmayan güvenli bir evde ikamet ediyordu. Hapiste zamanını beklememesinin nedeni, banka soyguncusu arkadaşlarının Novak büyüklüğünde bir delik açmaya çalışmasıydı.

binanın yan tarafında. Girişim başarısız olmuştu ama kimse işini şansa bırakmıyordu.

Novak tipik bir mahkum değildi. Yüksek eğitimli kötü adamlardan oluşan bir ekibi yöneten yasal bir suç dehasıydı. Ayrım gözetmeksizin öldürdüler. Sivilleri. Güvenlik görevlilerini. Polisleri. Tetiği çektiklerinde silahın diğer ucunda kimin olduğu önemli değildi. Ekip, hedef aldıkları bankalar arasında bir saatin akrep yelkovanı gibi ilerliyordu. Tüm göstergeler Novak'ın grubunun liderlerinin federal bir hapishanenin bağışsaklarında ölmesine izin vermeyeceğini gösteriyordu.

Bir polis olarak Will bu tür suçlulardan nefret ederdi - gerçekten zeki bir kötü adamdan daha kötü ya da daha nadir bir şey yoktu - ama bir insan olarak, aksiyonun içinde olmayı arzuluyordu. Will, işin kendisine en cazip gelen kısmının avlanmak olduğunu uzun zaman önce kabul etmişti. Asla bir hayvanı vuramazdı ama pusuya yatmış, tüfeğini kötü bir adamın orta kütlesine doğrultmuş, tetik parmağını onların sefil ruhlarını dünyadan silmek için kaşındırıyor olma düşüncesi inanılmaz bir zevkti.

Bu gerçeği Sara'ya asla söylemeyecekti. Kocasının da aynı şekilde davrandığını, Jeffrey Tolliver'in av sevgisinin muhtemelen ölümüne neden olduğunu biliyordu. Will'in savaş ya da kaç duygusu da benzer şekilde savaşta takılıp kalmıştı. Kapıdan her çıkışında Sara'nın dehşete düşmesini istemiyordu.

Bir sonraki sırayı biçerken tekrar eve baktı.

Zengin, sarhoş teyzeler bir yana, Sara ile işlerin iyi gittiğini hissediyordu. Bir rutine oturmuşlardı. Birbirlerinin hatalarını kabul etmeyi ya da en azından iki örnekte olduğu gibi en kötülerini görmezden gelmeyi öğrenmişlerdi: sorumlu bir insan gibi her sabah yatağını toplama isteğinin olmaması ve dibinde yarım sandviç yapmaya yetecek kadar olsa bile bir kavanoz mayonezi atma alışkanlığından vazgeçme konusundaki inatçı isteksizlik.

Will ise Sara'ya karşı hissettikleri konusunda daha açık olmaya çalışıyordu. Düşündüğünden daha kolay olmuştu. Her Pazartesi takvimine bir not düşüyor ve Sara'ya canını sıkıran bir şeyi anlatıyordu.

En büyük korkularından biri daha Pazartesi günah çıkarma gelmeden ortadan kaybolmuştu. Sara'nın onu öldürmesi onu gerçekten endişelendirmişti.

Georgia Soruşturma Bürosu'nda onunla çalışmaya başlamıştı. İşler yoluna girmişti, çünkü çoğunlukla Sara işleri yoluna koymuştu. Her ikisi de kendi kulvarında kalmıştı. Sara bir doktor ve adli tabipti, Grant County'de de aynı işi yapıyordu. Kocası polis şefiydi, bu yüzden bir polisle nasıl birlikte olunacağını biliyordu. Will gibi Jeffrey Tolliver da muhtemelen terfi için sıraya girmemişti. Zaten besin zincirinin en tepesindeyken hangi terfiyi alabilirdi ki?

Will bunu beyninin dışına itti, çünkü düşünceleri ne kadar karanlık olursa olsun, o havuza dalmalarına izin vermek oldukça tehlikeli olacaktı.

En azından Sara'nın annesi kendine geliyor gibiydi. Cathy dün gece yarım saatini ona evliliğinin ilk birkaç yılıyla ilgili hikyeler anlatarak geçirmişti. Will bunun bir ilerleme olduğunu düşünmek zorundaydı. Onunla ilk karşılaştığında, Cathy ona resmen tırnaklarını geçirmişti. Belki de sarhoş kız kardeşinin imlerine karşı verdiği Sisifosvari mücadele onu Will'in o kadar da kötü bir adam olmadığına ikna etmişti. Ya da belki Will'in kızını ne kadar sevdiğini görebiliyordu. Bunun da bir anlamı olmalıydı.

Biçme makinesi başka bir sincap deliğine saplanınca tökezledi. Will başını kaldırdı ve neredeyse bitmek üzere olduğunu görünce şok oldu. Saati kontrol etti.

13:44.

Acele ederse, kulübede birkaç dakika hortumla yıkanabilir, serinleyebilir ve yemek zilini bekleyebilirdi.

Will son uzun çim sırasını da iterek geçti ve neredeyse koşarak kulübeye döndü. Biçme makinesini taş zeminde soğumaya bıraktı. Eski makineyi tekmeleyebilirdi ama bacakları aptal bir ipten farksızdı.

Gömleğini ıkardı. Lavaboya gitti ve başını buz gibi akan suyun altına soktu. Zımpara kağıdı dokusunda bir kalıp sabunla tüm önemli bölgelerini yıkadı. Temiz gömleğini giyerken ıslak teninde kayıyordu. Tezgha gitti, avuçlarını aşağı bastırdı, bacaklarını açtı ve her şeyin kurumasını bekledi.

Cep telefonuna bir bildirim geldi. Faith, Will'in davet edilmediği önemli bir toplantıdan ona mesaj atmıştı. O göndermişti

kafasına su tabancası doğrultulmuş bir palyaço. Sonra bir bıçak. Sonra bir çekik. Sonra başka bir palyaço ve nedense bir yer elması.

Onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorsa, bir yer elması onu bitiş çizgisine çekemezdi.

Will pencereden dışarı baktı. Dalgın dalgın bakmayı pek sevmezdi ama ustalıkla bakılmış çimenlere bakarken düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Neden o önemli toplantıda değildi?

Faith'e bu fırsatı çok göremezdi. Ya da akraba kayırmacılığını. Patronları Amanda kariyerine Faith'in annesiyle ortak olarak başlamıştı. En iyi arkadaşlardı. Faith bağlantılarından kaytarmıyordu. Atlanta Polis Departmanı'nda ekip arabasından cinayet masasına, oradan da Georgia Soruşturma Bürosu'nda özel ajanlığa kadar yükselmişti. O iyi bir polisti. Önüne çıkan her terfiyi hak ediyordu.

Will için asıl aşağılanma bundan sonra olacaktı. Sara'ya Faith'in yükseldiğini söylemek zorunda kalmasını bir kenara bırakırsak, Will'in yeni bir ortağa alışması gerekecekti. Ya da daha büyük olasılıkla, yeni bir ortağın Will'i alıştırmaması gerekecekti. İnsanlarla arası iyi değildi. En azından polis arkadaşlarıyla. Suçlularla konuşmakta çok iyiydi. Will'in gençliğinin çoğu kanunlardan kaçarak geçmişti. Suçluların nasıl düşündüğünü biliyordu; onları bir odaya kilitleseniz bile kaçmak için on altı farklı yol bulurlardı ve bunların hiçbirisi birinden kapıyı açmasını istemekten ibaret değildi.

Önemli olan Will'in davaları kapatmasıydı. İyi sonuçlar aldı. İyi bir nişancıydı. Odadaki tüm havayı emmezdi. İşini yaptığı için madalya istemiyordu.

Toplantıya katılmasının neden istenmediğini bilmek istiyordu.

Will tekrar telefonuna baktı.

Yer elmasından başka bir şey yok.

Pencereden dışarı baktı. İzlendiğini hissetti.

Sara boğazını temizledi.

Will kötü havasının dağıldığını hissetti. Onu her gördüğünde yüzünde beliren aptal sırıtışa engel olamıyordu. Uzun, kumral saçları aşağıdaydı. Saçlarının açık olmasına bayılırdı. "Öğle yemeği vakti geldi mi?"

Sara saatine baktı. "Saat bir kırk altı. Fırtınadan önce tam on dört dakikalık sakin bir zamanımız var."

Güzel olan yüzünü inceledi, ama kaşının üzerinde ölü bir böceğin bulaşmış bağırsaklarına benzeyen bir şey vardı.

Ona meraklı bir bakış attı.

"Kulübeyi gördün mü?" Will ona evi gezdirmeyi teklif etti ama bu sadece onu kanepeye oturtmak için bir bahaneydi. Biçme işinden yorgun düşmüştü. Açlıktan ölüyordu. Sara'nın fakir bir polisle, ancak o fakir polisin hırsları olduğu sürece iyi olacağından endişeleniyordu.

"Burası harika, değil mi?" diye sordu.

Sara kanepeden havalanan tozlara öksürdü. Yine de bacağını onunkinin üzerine doladı. Kolunu onun omuzlarına dayadı. Parmakları saçlarının ıslak uçlarını okşadı. Sara yanındayken her zaman ani bir sakinlik hissederdi, sanki önemli olan tek şey onları birbirine bağlayan bağmış gibi.

Will sordu, "Taşınabilir miyiz? Sadece yarı şaka yapıyorum." Sara'nın meraklı bakışı temkinli bir ifadeye dönüştü.

Will nefes almayı bıraktı. Şaka yanlış yere düşmüştü. Ya da belki de şaka değildi, çünkü bir süredir birlikte yaşama konusunun etrafında dans ediyorlardı. Şu anda Sara'yla birlikte yaşıyordu ama Sara ona doğru dürüst taşınma teklifinde bulunmamıştı ve bunun bir işaret olup olmadığını anlayamıyordu; eğer bir işaretse, bu bir dur işaret miydi, yoksa devam işaret mi, yoksa Sara'nın kafasına vurduğu ama onun kaçırdığı türden bir işaret miydi?

Umutsuzca konu değişikliği aradı. "Bak, bir gitar."

Will tellerle oynadı. Ergenlik çağındaki hali, tam olarak bir şarkıyı bütünüyle öğrenecek sabra sahipti. Yavaştan başladı, akorları hatırlayabilmek için melodiyi mırıldandı. Sonra durdu ve neden "I'm on Fire"ın bir kızı göğüslerine dokunmasına izin vermeye ikna edecek bir şarkı olduğunu düşündüğünü merak etti. "Bu biraz iğrenç, değil mi? 'Hey küçük kız baban evde mi?'"

"Kızım, Yakında Kadın Olacaksın "a ne dersin? Ya da 'Don't Stand So Close to Me'? Ya da 'Sara Smile'ın açılış şarkısına?"

Gitarın tellerini kopardı, kafasının içinde Daryl Hall'un şarkı söylediğini duydu-

Kadın gözlü bebek saçı . . .

"Kahretsin," diye mırıldandı Will. Neden gençlik yıllarındaki her soft rock şarkısı A sınıfı bir suçtu? "Hall and Oates da mı?"

"Panic! At the Disco'nun daha iyi bir versiyonu var."

Will onun bunu bilmesine bayılıyordu. Arabasındaki Dolly Parton CD'lerinin sayısı onu ilk başta endişelendirmişti. Sonra Adam Ant'tan Kraftwerk'e ve Led Zeppelin'e kadar her şeyin bulunduğu iTunes listesini görmüş ve iyi olacaklarını anlamıştı.

Ona gülümsüyor, parmaklarının teller üzerinde hareket edişini izliyordu. "Çalmayı ne zaman öğrendin?"

"Lise. Kendi kendime öğrendim." Yüzünü görebilmek için saçlarını geriye doğru okşadı. "On altı yaşında bir erkeğin on altı yaşında bir kızı etkilemek için yapacağı her aptalca şeyi düşünün ve ben nasıl biliyorum."

Bu en azından onu güldürdü. "Soluk mu aldın?"

"Duh." Tam olarak sıfır kızda işe yaramış olan tüm acınası başarılarını sıraladı. "Beni asitle yıkanmış kot pantolonum ve Nember's Only ceketimle görmeliydin."

"Nember?"

"Dollar Store markası. Milyoner olduğumu söylemedim." Ölü böceği daha fazla görmezden gelememi. Kaşının üstündeki böcek bağırsağı çizgisine doğru başını salladı. "Orada neler oluyor?"

Sara başını salladı.

Will gitarı standına geri koydu. Böceği silmek için başparmağını kullandı. "Böylesi daha iyi."

Nedense onu öpmeye başladı. Gerçekten öpmeye. Adam ellerinin Sara'nın belinde gezinmesine izin verdi. Sara yaklaştı. Onu daha derinden öptü. Parmak uçlarıyla adamın omuzlarına bastırdı. Sonra elleriyle onu aşağı itti. Yer sarsılmaya başladığında Will dizlerinin üzerine çökmüş, onun tadından asla bıkmayacağını düşünüyordu.

Sara . "Bu da neydi böyle?"

Will ağzını sildi. Onun için dünyayı yerinden oynatmakla ilgili şaka yapamazdı çünkü dünya gerçekten yerinden oynamıştı. Parçalanıp parçalanmadığını görmek için eski kanepenin altını kontrol etti. Ayağa kalktı ve

kirişlere vurdu, ki bu muhtemelen aptalcaydı çünkü tüm baraka üzerlerine düşebilirdi.

Sara'ya, "Birkaç yıl önce Alabama'da olan depremi hatırlıyor musun?" diye sordu. Will, Georgia'nın kuzeyinde bir gözetleme görevindeydi. Araba kaldırımından sallanarak uzaklaşmıştı. "O da aynı şeyi hissettirmişti ama daha şiddetliydi."

Sara şortunun düğmelerini ilikliyordu. "Bir ses vardı. Şehir kulübü havai fişek gösterisi yapıyor. Belki de yeni bir gösteriyi test ediyorlardır?"

"Güpegündüz mü?" Will telefonunu çalışma masasının üzerinde buldu. Ekran saati gösteriyordu.

13:49

Sara'ya "Herhangi bir uyarı yok." demiş. O da GBI'da çalışıyordu. Eyalette, bir terör saldırısı durumunda tüm kolluk kuvvetlerinin telefonlarına sinyal gönderen bir acil durum iletişim sistemi olduğunu biliyordu.

Will nerede durduklarını, bu koordinatlarda ne tür bir felaketin hissedilebileceğini düşündü. Ground Zero'da bulunmuş bir FBI ajanının verdiği bir seminere katıldığını hatırladı. On yıldan uzun bir süre sonra bile, adam bir gökdelen düştüğünde yere yayılan müthiş kinetik enerjiyi tarif edecek kelimeleri bulamamıştı.

Ölçü dışı bir deprem gibi.

Atlanta havaalanı şehir merkezine yedi mil uzaklıktaydı. Her gün çeyrek milyondan fazla yolcu inip kalkıyordu.

Will telefonuna döndü. Mesajlarını ve e-postalarını kontrol etmeye çalıştı ama ekranda sadece çark dönüyordu. Faith'i aradı ama ulaşamadı. Amanda'yı aradı ama aynı yanıtı aldı. GBI'daki ana ofis numarasını çevirdi.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Sara'nın üç tonu duyabilmesi için telefonu kaldırdı, ardından operatör tüm devrelerin meşgul olduğunu söyledi. Telefonu bankın üzerine bıraktı. Bir tuğla da olabilirdi.

Sara'nın yüz ifadesi endişe doluydu. Dedi ki, "Emory'de acil durum sireni var Doğal bir felaket olduğunda çalıyor-"

Bum.

Will neredeyse ayağını kaybediyordu. Avluya koştı ve gökyüzüne baktı. Ağaçların arkasından kara bir duman kümesi yükseliyordu.

Havai fişek

değil.

İki patlama.

"Hadi gidelim." Will araba yoluna doğru koşmaya başladı.

"Sara!" Cathy arka kapıdan seslendi. "Bunu duydun mu?"

Sara'nın evin içine dalmasını izledi. Muhtemelen anahtarlarını arıyordu. Onun içeride kalmasını istiyordu ama kalmayacağını biliyordu.

Will eğimli ön bahçeye doğru fırladı. Polis yollara barikatlar kuracaktı. Arabayı park edecek bir yer yoktu ve Will muhtemelen oraya daha hızlı koşabilirdi. Sara'nın BMW'sinin torpido gözündeki kilitli duran silahını düşündü ama yerel polislerin ona ihtiyacı olacaksa, bu kalabalığı kontrol etmek olurdu.

Acil durum sireninin sesi havayı doldurduğu sırada Will'in ayağı yola vurdu. Bella'nın evi Lullwater Yolu'nun düz bir kesimindeydi. Elli metre ileride, Druid Hills golf sahasının takip eden bir viraj vardı. Will kollarını vücuduna sımsıkı sarmış, bacaklarını sertçe pompalayarak viraja doğru yaklaşıyordu.

Başka bir ses duyduğunda neredeyse viraja gelmişti. Bir *patlama* değil, iki otomobilin birbirine çarptığında çıkardığı o garip ses. Bir *patlama* daha oldu. Ardından gelen sessizlikte beklerken dişlerini sıktı. Acil durum sireniyle birlikte bir araba da çalmaya başladı.

Will nihayet virajı döndüğünde ne olduğunu gördü: İki araba, mavi bir kamyoneti aralarına almışlardı.

Ön tarafta kırmızı bir Porsche Boxter S vardı. Eski model, doğal emişli düz altı silindirli, alt ön paneldeki açıklığın arkasında üçüncü bir radyatör. Bagaj açılmıştı. Sürücü direksiyona yığılmış, yüzüyle kornaya basıyordu.

Arkasında bir Ford F-150 kamyon . Çarpmanın etkisiyle kapılar kırılmış olmalı. Bir adam açık pencereden dışarı tırmanmaya çalışıyordu. Diğeri kaputa yaslanmıştı, yüzünden kan damlıyordu.

Dört kapılı, gümüş renkli bir Chevy Malibu arkadan geliyordu. Sürücü önde, iki yolcu arkada, hiçbiri hareket etmiyordu.

Will'in içindeki polis hemen suçu üstlendi. Porsche çok hızlı durmuştu. Kamyon ve Malibu çok yakından takip ediyordu, muhtemelen hız yapıyorlardı. Porsche sürücüsünün frene basarak kamyondaki adamı kızdırıp kızdırmadığı kaza müfettişinin çözmesi gereken bir bilmeceydi.

Will onların yanından geçerek Kuzey Decatur Yolu'ndaki döner kavşağa baktı. Park edilmiş araçlar çemberi dolduruyordu. Bir minivan. Bir kapalı kasa kamyonet. Mercedes. BMW. Audi. Hepsi terk edilmişti, kapıları açıktı. Sürücüler ve yolcular caddede durmuş, mavi gökyüzüne doğru kıvrılan dumana bakıyorlardı.

Will'in sert koşusu vites küçülterek koşuya dönüştü, sonra o da durdu.

Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. En küçük esintiler yaprakları hışırdatıyordu. Duman Emory kampüsünden geliyordu. Öğrenciler, personel, iki hastane, FBI merkezi, CDC.

"Will."

İrkildi. Sara yanına yanaşmıştı. BMW X5'i hibritti. Motor düşük hızlarda aküyle çalışıyordu.

"Onları ayırabilirim ama yardımınıza ihtiyacım var" dedi.

Kendini o ana geri getirmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Porsche'deki sürücü kötü görünüyor."

Sara arabadan çıktı. "Motorun altından gaz sızıyor."

Porsche'ye doğru koştu. Sürücü hâlâ direksiyonun üzerine yığılmıştı. Camlar açıktı. Üstü açık araba da öyle.

Sara kapıyı denedi ama boşuna. Yumruğunu cama vurdu. "Efendim?" Korna çalmaya devam etti. Sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Efendim, sizi arabadan çıkarmamız gerekiyor."

Benzin kokusu Will'in gözlerini yaktı. Kornaya giden elektriğin kıvılcım çıkarıp arabanın altındaki yakıtı tutuşturması için pek çok yol vardı.

Will, Sara'ya "Geri çekil." dedi.

Cebinde Bella'nın ağaçlarındaki sarmaşıkları kesmek için kullandığı yaylı bir bıçak vardı. Sapını iki eliyle kavradı ve dört inçlik bıçağı yumuşak üstü açılır tavana sapladı. Bıçak kısmen tırtıklıydı. Malzemeyi kesmeye çalıştı ama kanvas ve yalıtım malzemesi çok kalındı. Will bıçağı cebine koydu ve

parmaklarını kullanarak içeri uzanıp kelepçeleri serbest bırakacak kadar geniş bir aralık açtı, böylece üst kısmı yoldan itebildi.

Kontak anahtarını çevirdi. Korna durdu.

Will kapının kilidini açtı. Sara'nın başını sallamaya başlaması birkaç saniye sürdü. "Boynu kırılmış. Emniyet kemeri takmıyormuş ama bu çok garip."

"Nasıl garip?"

"Bu tür bir yaralanma için yeterince hızlı gitmiyorlardı. Tabii altta yatan bir sağlık sorunu yoksa. O zaman bile-" Tekrar başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil."

Will yoldaki patinaj izlerine baktı. Kısa oldukları için Porsche'nin daha yavaş bir hızda gittiğini gösteriyorlardı. Başparmağını gömleğine sürttü. Kontak anahtarı kanla yapış yapış olmuştu. İç kapı kolu da öyle, ama başka hiçbir yerde fazla kan yoktu. Kağıtlar ön koltuğa saçılmıştı.

"Hanımefendi?" F-150'nin sürücüsü Porsche'nin arkasında duruyordu. Uzun tel tel saçları ve ZZ Top sakalıyla tipik bir dağ köylüsüydü, her gün güverte inşa etmek ve alçıpan asmak için dağlardan inen türden bir adamdı. Parmakları kafa derisinin parçalarını bir araya getiriyordu. "Hemşire misiniz?"

"Doktor." Sara kesiği inceleyebilmek için adamın elini nazikçe hareket ettirdi. "Başınız mı dönüyor yoksa mideniz mi bulanıyor, Bayım-"

"Merle. Hayır, ."

Will asfalta baktı. Kamyonla Porsche arasında kan izleri vardı. Yani Merle sürücüyü kontrol etmiş, sonra da kamyonuna dönmüştü. Hareketlerinde şüpheli bir şey yoktu. Yine de Sara'nın sezgileri genelde güvenilir. Eğer bir şeylerin ters gittiğini düşünüyorsa, o zaman bir şeyler ters gitmiştir.

Peki, Will neyi kaçırıyordu?

Kamyondaki yolcuya "Ne oldu?" diye sordu.

"Gaz borusu patladı. Oradan çıktık." Lynyrd Skynyrd'dan fırlamış bir cahildi. Will ondan yayılan sigara dumanının kokusunu üç metre öteden alabiliyordu. Adam Malibu'yu işaret etti. "Asıl endişelenmen gereken oradaki insanlar. Arka koltuktaki adam pek iyi görünmüyor."

Sara çoktan sedana doğru gidiyordu. Will de onu takip etti ama Sara'nın onun yardımına ihtiyaı yoktu. şüphesi Will'in i alarmını alıştırmıştı. Sokağın aşağısına ve yukarisına baktı. Bazı komşular kapılarının önünde duruyordu ama kimse olay yerine yaklaşmıyordu. Patlamalardan çıkan duman havayı kömür kokusuyla kaplamıştı.

"Arkadaşımın yardıma ihtiyaı var." Chevy Malibu'nun sürücüsü arabadan inerken tökezledi. Üzerinde üniversiteye ait mavi bir güvenlik üniforması vardı. Arka kapıyı açtı. Yolculardan biri arka koltuğa yığılmıştı. O da aynı mavi üniformayı giyiyordu.

Merle, "O bir doktor," dedi.

Chevy sürücüsü Will'e, "İnşaat alanlarından birinde gaz ana hattı patladı" dedi.

"İki kez mi?" Will sordu. "İki patlama duyduk."

"Bilmiyorum dostum. Belki başka bir şey patlamıştır. Tüm alan buharlaştı."

"Peki ya kayıplar?"

Başını iki yana salladı. "Müteahhitler hafta sonları alışmıyor ama her ihtimale karşı tüm kampüsü boşaltıyorlar. Alarmlar çalmaya başlayınca kıyamet koptu."

Will, Emory güvenlik görevlisine kampüsün boşaltılmasına neden yardım etmediğini sormadı. Ufku kontrol etti. Tek duman sütunu garip, lacivert bir renk almıştı.

"Efendim?" Sara arka koltuktaki adamla konuşabilmek için arabanın açık kapısında diz çökmüştü. "Efendim, iyi misiniz?"

Chevy'nin şoförü, "Adı Dwight," dedi. "Ben Clinton." "Ben Vince," dedi kamyon yolcusu.

Will onaylarcasına çenesini kaldırdı. Sonunda ekip arabalarının Lullwater'a paralel uzanan Oakdale Yolu'nda hızla ilerlediğini duyabiliyordu. Beyaz bir hava ambulans helikopteri tepesinde yarışıyordu. Uzakta itfaiye araçları kornalarını çalıyordu. Bella'nın sokağını kimse kullanmıyordu. Lullwater'ın Ponce de Leon ucunda başka bir kaza olmuş olmalıydı. Patlamalar başladığında kaç kişinin frene bastığı bilinmiyordu.

Peki, bu özel araba kazası neden farklı hissettirdi?

"Dwight?" Sara adamı oturması için yukarı çekti. Camlar ağır bir şekilde karartılmıştı. Will, kapının üstünden Dwight'ın başını yana doğru eğdiğini görebiliyordu. Gözlerinin akı, şişmiş göz kapaklarının altında kemik gibi görünüyordu. Burnundan kan damlıyordu. Emniyet kemeri de takmamıştı. Muhtemelen önündeki koltuğa çarpıp bayılmıştı.

"Onu buradan çıkarmalıyız." Clinton'ın ses tonu değişmişti. Sesi artık korkmuş gibiydi. "Onu hastaneye götürün. Emory kapalı. Acil servis. Her yer kapalı, dostum. Ne bok yiyeceğiz?"

Will, Clinton'ın omzuna sabitleyici bir el koydu. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Sana söylemiştim!" Adamın kolları havaya kalktı ve Will'in elini uzaklaştırdı. "Şu dumanı görüyor musun, bubba? Olan biten bu. Şimdi de bu araba enkazı ve hiçbirimiz buradan çıkamıyoruz. Arkadaşım için ambulans göndereceklerini mi sanıyorsun? Sence polisler o aptal kamyonu çarptığım için beni tutuklar mı?"

"Clinton, bu kimsenin suçu değil," dedi başka bir ses. Arka koltuktaki ikinci yolcu. Otuzlu yaşların ortasında, temiz traşlı. Tişört ve kot pantolon. Ellerini tavanda birbirine kenetlemişti.

Will bu adamdan yayılan tehlikeyi güneşin sıcaklığı gibi hissedebiliyordu.

Neyi kaçırıyordu?

Adam Will'e "Ben Hank." dedi.

Will ona temkinli bir şekilde başını salladı ama kendi adını söylemedi. Bu adamların kendilerini tanıtmaları garipti. Porsche sürücüsünün boynunun kırılmış olması da tuhaftı. Özellikle de Hank'in, arkadaşının ölümcül bir araba kazası geçirip yere yığılması karşısında bu kadar sakin olması tuhaftı.

Kontrolün tamamen sizde olduğunu hissetmediğiniz sürece o kadar da sakin değildiniz.

Hank, "Bir patlama sesi daha duyduk, sonra kırmızı arabadaki adam durdu," dedi. Parmaklarını şıklattı. "Sonra kamyon kırmızı arabaya çarptı. Sonra kamyonu arkadan çarptık ve-"

"Will?" Sara'nın ses tonu da değişmişti. BMW'sinin anahtarlığını uzatıyordu. Will onun elinde hafif bir titreme yakaladı. Yıllarca acil tıp alanında çalışmıştı. Hiç telaşlanmazdı.

Neyi kaçırıyordu?

Ona "Arabanın torpido gözünden tıbbi çantamı çıkarmanı istiyorum" dedi.

Merle, "Ben bakabilirim." dedi.

Will fobu aldı. Parmakları Sara'nın parmaklarına değdi. Beyni Sara'nın çok özel isteğini işlerken bir panik sarsıntısı hissetti.

Sara, torpido gözü çok küçük olduğu için sağlık çantasını bagajda tutuyordu. Ayrıca Will silahını takmadığı zamanlarda oraya kilitliyordu.

Ondan çantasını almasını istemiyordu.

Ona silahını almasını söylüyordu.

Will'in ağzında aniden çok fazla tükürük vardı. Tahtadaki oklar gibi, düşünceleri hedefin etrafında dönüyordu. Yoldaki viraja doğru ilerlerken ilk araba kazasını duymuştu. O sırada bomba falan patlamamıştı. Sonra Malibu kamyonu arkadan çarptığında bir kaza daha oldu. Porsche'nin kornası en az beş saniye sonra çalmıştı.

Beş saniye uzun bir süreydi.

Beş saniye içinde kamyonetinizden inip bir Porsche'nin kapısını açabilir ve bir adamın boynunu kırabilirsiniz. Bu da kamyondan arabaya kadar uzanan kan izlerini açıklar.

İşlerini yapmak yerine kaçan iki Emory güvenlik görevlisi. Araya karışmak için giyinmiş bir adam. Atlanta'nın her yerinde gördüğünüz tamirci gibi giyinmiş iki adam. Hepsi yabancı olabilirdi ama değillerdi.

Will'in özlediği şey buydu:

Bu adamlar bir takımın parçasıydı.

Sinsi hareketlerine bakılırsa, çok iyi bir plan. Will farkına varmadan, Will ve Sara'yı taktiksel bir üçgenin ortasına yerleştirmişlerdi.

Clinton arkalarındaydı.

Hank .

Will ve silahı arasındaki zirvede duruyorlar: Vince ve Merle.

Dwight bayılmıştı ama Hank topallayarak arabanın arkasından dolanıp Sara'nın yanında duruyordu.

Will sessizce zayıf noktalarını araştırırken çenesini ovuşturdu.

Hiçbiri yoktu.

Hepsi silahlıydı. Hank'in silahı görünmüyordu ama onun gibi bir adam her zaman silahlıydı. Vince'in ayak bileğindeki çıkıntı gizlenmiş bir tabancaydı. Clinton'ın kemerinde güvenlik üniformasının bir parçası olarak bir Glock vardı. Merle'in tabancası ise sırtının alt kısmına sıkıştırılmıştı. Will, adam kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturduğunda kabzanın dış hatlarını görebiliyordu. Bir polis gibi duruyordu, ayaklarını iki yana açmıştı, kuyruk kemiği kıvrıktı, çünkü otuz kiloluk bir servis kemerinin ağırlığı omurgayı kırabilirdi.

Hepsi aynı şekilde duruyordu.

"Bize yardım et, koca adam." Clinton'ın sahte çaresizliği buharlaşmıştı. Will'e, Dwight'ı arabadan çıkarmasına yardım etmesini işaret etti. "Hadi gidelim."

"Bekle," diye denedi Sara. "Omurilik yaralanması olabilir ya da-"

"Hanımefendi, affedersiniz." Merle onu yoldan çekmedi, Sara onun için hareket edene kadar orada durdu. O ve Clinton birlikte Dwight'ı arabadan çıkardılar. Adam ölü gibi ağırdı. Ayakları asfalta çarpa çarpa sonunda bir ördeğinki gibi geriye doğru düzleşti.

Will gözlerinin Sara'ya doğru kaymasına izin verdi. Sara ona bakmıyordu. Etrafını inceliyor, kaçıp kaçmayacağını anlamaya çalışıyordu. Hank onun yanında duruyordu. Çok yakındı. Ön bahçelerin çoğu futbol sahası gibiydi. Eğer kaçarsa, Hank onu arkadan vurabilirdi.

Yani Will'in bu gerçekleşmeden önce onu vurması gerekecekti. Sara'ya "Çantayı getireyim." dedi.

Onunla göz göze gelmeye çalışmadı. Bunun yerine, Hank'e bir baktı ki, adam Sara'nın saçının teline dokunursa Will'in suratının derisini yüzeceğini anladı.

Will ile BMW arasında otuz metre vardı. Sara, karşıdan gelen trafiği sakinleştirmek için arabayı yolun karşısına açılı bir şekilde park etmişti.

Will, Dwight'ı aralarında sürükleyen Merle ve Clinton'dan uzak duracak kadar hızlı yürüyordu.

Will sıcaklığın vücudunu terk ettiğini hissetti. Kalbi yavaşlayarak sabit bir gümbürtüye dönüştü. Bazı insanlar kontrol kendilerindeyken sakinleşirlerdi. Will, hayatında kaos içinde sakinlik bulacak kadar çok kontrolden çıkmıştı. Kulakları sesler için gerildi. Sürtünmeler, homurtular, sirenler ve kornalar duydu. Sara'dan bir ses yoktu. En azından hiçbir kelime. Gözlerini üzerinde hissetti, neredeyse bir çekici ışın gibi onu kendisine çekmeye çalışıyordu.

Bunun olmasına nasıl izin vermişti?

Will eline baktı. Anahtarlığın içine gizlenmiş bir vale anahtarı vardı. Will onu bölmeden dışarı kaydırды. Yüzüğündeki en uzun anahtarı her zaman yumruk yaptığı parmaklarının arasından bir bıçak gibi çıkaran Faith'i örnek aldı. Onu Hank'in boğazını kesmek için kullanmayı düşündü. Gırtlığı çenesinin altında sallanırken adam o kadar da sakin olamazdı.

Orospu çocuğu.

BMW'yi öylece almayacaklardı. Bu kolay bir çözüm olurdu; tek yapmaları gereken silahlarını çekip arabaya atlamak ve kaçmaktı. Konuşmaya gerek yoktu. Ama konuşmaya devam ettiler. İsimlerini vermişlerdi, ki bu Sorgulamanın 101. kuralı idi: denekle yakınlık kurmak. Gaz borusu patlamasıyla ilgili saçma bir hikaye anlattılar. Biri yaralanmış, biri de bayılmıştı. Hastaneye gidemiyorlardı ama acilen tıbbi yardıma ihtiyaçları vardı.

Sara'yı alacaklardı.

Çok özel bir öfke Will'in vücudundaki her bir kası sardı. Sinirleri elektriklenmişti. Görüşü kristal berraklığındaydı. Düşünceleri bir usturanın kenarı boyunca kayıyordu.

Cebindeki katlanır bıçak.

Parmaklarının arasındaki
anahtar.

Torpedo gözündeki silah.

Will cebine uzanıp yaylı bıçağın düğmesine basamaz ve vurulduğunda bıçak elinden düşmek dışında bir şey yapabilecek kadar zamanında açılmazdı.

Anahtar sadece yakın dövüşlerde işe yarıyordu ve Will'in iki adama karşı hiç şansı yoktu.

Silahı almak zorundaydı.

Dört silahlı polis ya da eski polis. Dwight uyanırsa belki beş. Will kontrol etmemişti ama adamın kemerinde güvenlik üniformasının bir parçası olan bir Glock olması gerekiyordu. Kılık değiştirmenin bir parçası.

Hala gerçek bir silah.

Will, Dwight'ın arabaya binmesine yardım ediyormuş gibi yapıp Glock'u alabilirdi. Yakın mesafeden bile hızlı olması gerekecekti. Önce belindeki silah yüzünden Clinton, sonra da pantolonunun arkasına sıkıştırdığı tabancaya uzanması daha uzun süreceği için Merle.

Poligondaki eğitmenler her zaman durdurmak için ateş etmelerini söylerdi ama Sara'nın tehlikesi kuralları değiştirmişti. Will bu piçlerin her birini öldürmek için ateş edecekti.

Sonunda BMW'ye ulaştı. Will kapıyı açtı, yolcu koltuğuna yaslandı. Anahtarı torpido gözüne soktu. Sara'yı bulmak için yukarı baktı.

Will dondu kaldı.

Gerçek bir şey gibi hissetti - kan dolaşımına nüfuz eden kuru buz. Kaslara kramp giriyordu. Tendonlar yarılıyordu. Kemiklerinde garip, doğal olmayan bir titreme vardı. Çalışmaya çalıştığı tüm açılar tek bir şey yüzünden buharlaşmıştı:

Korku.

Sara artık ayakta durmuyordu. Dizlerinin üzerindeydi ama şimdi yüzü Will'e dönüktü. Parmaklarını başının arkasında birleştirmişti; bir polisin şüpheyi arayıp kelepçeleylebilmesi için koyduğu pozisyon.

Hank onun arkasında duruyordu. Yanında başka bir kadın vardı. Ondan ayrı, onunla birlikte değil. Kısa, neredeyse beyaz saçları vardı. Yanakları çökmüştü. Fermuarı açık haki pantolonunu iki eliyle tutuyordu. İç dikiş yerlerine bulaşan kan, bacaklarının arasında korkunç, ters bir V harfi oluşturuyordu. Will'e baktı, gözleri bunu durdurması için ona yalvarıyordu.

Michelle Spivey.

Bilim adamı bir ay önce kaçırılmıştı. CDC'de çalışıyordu.

Gaz sızıntısından kaynaklanan bir patlama değil.

Bir saldırı.

"Pekâlâ," diye bağırdı Hank Will'e. "Kafanı yavaşça arabadan çıkarmanı ve ellerini havaya kaldırmanı istiyorum." Cebinden bir silah çıkarmıştı: PKO-45. Namlu, bir polisin tutacağı şekilde tetik korkuluğunun üzerine yerleştirilmiş olan parmağını zar zor geçiyordu. Uzatılmış şarjör yumruğunun altından dışarı bakıyordu. Küçük ama güçlüydü. Buna cep topu deniyordu çünkü bir kadının kafatasından beynini uçurabilirdi.

Sara'nın kafatası.

Çünkü silahın doğrultulduğu yer orasıydı.

Will fiziksel bir hastalığın vücudunu sarstığını hissetti. söyleneni yaptı, elleri yavaşça havaya kalktı. Şimdi Sara'ya bakıyordu. Alt dudağı titriyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Korkusu o kadar aşikârdı ki, Will bunu kalbindeki kanı sıkan bir yumruk gibi hissedebiliyordu.

Merle tabancasını Will'in böğrüne dayadı. "Seninle bir sorunumuz yok, koca adam. Sadece doktoru ödünç almamız gerekiyor. Eninde sonunda onu geri alacaksın."

Will'in gözleri Michelle'in bacaklarının arasından damlayan kanı buldu. Ağzını açtı ama hava alamadı. Yüzünün kenarlarından ter akıyordu. Kaburgalarını parçalayan Smith and Wesson tabancasına baktı. Karnından vurulsa bile silahlardan birini tutabilir miydi? Sara'ya kaçabilmesi için siper verebilir miydi?

Dört silahlı adamdan mı? Açık alanda mı?

Kırık camlar boğazını, göğsünü ve ciğerlerini doldurdu. Sara'yı alacaklardı.

Onu öldüreceklerdi.

Will'in bunu izlemekten ya da daha hızlı olmasını sağlamaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Clinton Dwight'ı BMW'nin arkasına bindirdi. Dwight hâlâ dışarıdaydı, yana doğru yığılmıştı. Kılıfı boştu. Vince, Will'in silahını alamayacağı kadar uzaktaydı. Sara'nın arabasının direksiyonuna geçmişti bile. Anahtarlık içerideydi, bu yüzden düğmeye basarak aracı çalıştırabilirdi. Akü açıldı ama motor çalışmadı.

Vince güldü. "Bir melez çalmak. Liblere sahip çıkıyoruz."

Will titreyen ellerini hareketsiz kalmaya zorladı. Korkuyu öfkeyle bastırdı. Böyle bir şey olamazdı. Sara'ya zarar vermelerine izin vermeyecekti. Onları durdurmak için gereken buysa, her silahtaki her kurşunu yedi.

"Dikkatli ol, kardeşim." Clinton'ın avuç içi Glock'unun dipçığıne dayanmıştı.

Will, "Ben bir polisim," dedi. "Siz de polissiniz. İşler ters gitmek zorunda değil."

Hank, Will ile Sara arasındaki uçurumun ötesinden, "Bir doktora ihtiyacımız var," diye seslendi. "Alınma, kardeşim. Yanlış yer, doğru zaman. Gidelim, bayan. Arabaya binin."

Hank Sara'yı yukarı çekmeye çalıştı ama Sara kendini geri çekti. "Hayır." Sesi alçaktı ama bu kelimeyi bağırarak da söyleyebilirdi. "Seninle gelmiyorum."

"Hanımefendi, kampüste patlayan gaz şebekesi değildi." Hank başını kaldırıp Will'e baktı. "Az önce onlarca, belki yüzlerce insanı havaya uçurduk. Senin kanının ellerime bulaşması umurumda mı sanıyorsun?"

Will, Sara'nın yüzündeki ıstırabı görebiliyordu. Hastaneleri, hastaları, çocukları ve hayatını kaybeden personeli .

Will hiçbirini umursamıyordu. Tek umursadığı Sara'ydı. Bu adamlar soğukkanlı katillerdi. Onu götürürlerse, birkaç saat içinde ölmüş olacaktı. Gitmeyi reddederse, yerde diz çöktüğü yerde ölmüş .

Sara, "Hayır," diye tekrarlardı. O da Will'le aynı hesaplamaları yapmıştı. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Artık sesi korkmuş gibi çıkmıyordu. Belli ki bundan sonra olacakları kabullenmişti. "Seninle . Sana yardım etmeyeceğim. Beni vurmak zorunda kalacaksın."

Will'in gözleri yanıyordu ama gözlerini ondan kaçırmıyordu.

Başını salladı.

Bunu kastettiğini biliyordu.

Neden demek istediğini biliyordu.

"Onu öldürmeme ne dersin?" Hank silahı Michelle Spivey'nin kafasına dayadı.

Kadın irkilmedi. Bağırmadı. "Yap hadi" dedi. Devam et, seni omurgasız bok parçası."

Clinton güldü, ancak kadının sesi de Sara gibi kaderine boyun eğmiş gibiydi.

"Hâlâ iyi bir adam olduğunu düşünüyorsun." Michelle başını Hank'e doğru çevirdi. Elleri pantolonunu tutarken yumruk haline gelmişti. "Baban senin gerçekte kim olduğunu duyduğunda ne diyecek?"

Hank'in sakinliği bozulmaya başlamıştı. Michelle'in sözleri hedefi vurmuştu. Bu adamlarla bir ay geçirmişti. Belli ki onların zayıf noktalarını biliyordu.

Michelle, "Baban hakkında konuştuğunu duydum, onun senin kahramanın olduğunu, onu gururlandırmak istediğini anlatıyordun," dedi. "O hasta. Ölecek."

Hank'in çenesi sıkıştı.

"Son nefesinde, bu dünyaya nasıl bir canavarın gelmesine yardım ettiğini öğrenecek."

Clinton yine güldü. "Kahretsin kızım, konuşma tarzın kızının amının ne kadar sıkı olduğunu merak etmeme neden oluyor."

Kötü şeyler daha da kötüleşmeden hemen önce bir an vardır.

Bir saniye.

Göz açıp kapayıncaya kadar.

Will, ne zaman geleceğini anlayacak kadar kötü durumlarla karşılaşmıştı. Hava değişmişti. Nefes aldığınızda bunu hissedebilirdiniz, sanki ciğerleriniz daha fazla oksijen alıyormuş ya da beyninizin hiç kullanılmayan o yüzdesi aniden uyanmış ve sizi bir sonraki adım için hazırlıyormuş gibi.

Sırada bu var:

Hank'in parmağı tetik korkuluğundan tetiğe doğru kaydı.

Ama geri çektiğinde silah Michelle Spivey'e doğrultulmamıştı. Sara'ya da doğrultulmamıştı. Hank'in kolu, on bir yaşındaki bir kıza tecavüz etmekle ilgili şaka yapan adama doğru bir yay çizerek sallanmıştı.

O

zaman

hiçbir

şey.

Sadece metalik bir *klik klik klik*.

İşte cep toplarının en büyük sorunu: cep tiftiği. Silah tutukluk yapmıştı.

Clinton bağırdı, "Seni adi herif-" Her şey yavaşladı.

Clinton Glock'u kılıfından çıkardı.

Merle onu durdurmak için uzandığında Will, Smith and Wesson tabancasının kaburgalarının arasından çıkarılmasının tatlı rahatlamasını hissetti.

Will tabancayı kaptı. Neredeyse kolay oldu, çünkü Merle'in endişelendiği silah bu değildi.

Smith and Wesson tutukluk yapmazdı. Altı atışlı piyasadaki en güvenilir silahlardan biriydi. İsabet oranına gelince, bu atıcıya ve menzile bağlıydı. Will iyi bir nişancıydı. Üç yaşındaki bir çocuk yakın mesafeden adam öldürebilirdi.

Will de tam olarak bunu yaptı.

Merle yere düştü ve Will'in Vince'i görebileceği bir alan açtı. Will onu vurduğunda Vince ayak bileğindeki kılıfa uzanıyordu. Onu yaraladı. Herif arabadan düştü.

Bir ölü. Biri yaralı. Geriye Dwight, Hank ve Clinton kalıyordu.

Will göz ucuyla bir karaltı yakaladı.

Clinton onu kaldırıma yatırdı. Will tabancasını kaybetti. Kafası kaldırıma çarptı. Clinton Will'in yüzüne saldırmadı. Bir adamı kafatasını kırarak öldüremezsin. Onu organlarını parçalayarak öldürdün.

Will'in kasları, karnına inen yumruklara karşı sıkıştı. Nefes kesen acı, onu hareketsiz bırakmakla tehdit ediyordu. Ama bu Will'in ilk dayağı değildi. Darbeleri savuşturmak için ellerini kullanmadı. Cebine uzandı. Parmakları katlanır bıçağı buldu. Serbest bırakma düğmesine bastı. Bıçak fiskeyle açıldı.

Will körlemesine bir hamle yaparak adamın alnında bir et şeridi açtı.

"Tanrım!" Clinton geri çekildi. Gözlerine kan doldu. Elleri savaş pozisyonuna geçti.

Siktir et . Adil dövüş diye bir şey yoktu.

Will dört inçlik bıçağı doğrucu adamın kasiğine sapladı.

Clinton hava emdi. Vücudu tutuldu. Kaldırıma yuvarlandı.

Öksürmek. Tükürme. Hırıltılı solunum.

Will gözlerini kırptırarak yıldızları temizlemeye çalıştı.

Boğazından aşağı kan yuvarlandı.

Araba kapılarının çarptığını duydu. Ses bir davul gibi yankılandı.

Sara onun adını söyledi mi?

Will yan tarafına yuvarlandı. Ayağa kalkmaya çalıştı. Ağzından kusmuk fışkırdı. Karnının her yeri yanıyordu. Sadece dizlerinin üstüne çökebildi. Düz bir şekilde düştü. Vücudunda dolaşan acıyı içine çekti. Dizlerinin üzerine kalkmayı tekrar denedi.

Tam o sırada önünde bir çift iş botu gördü. Çelik burunları kanla kaplanmıştı. Will botun geri sallanışını izledi. Aşağı inmesini bekledi, sonra bacağına sarıldı.

Bırak ve yuvarlan.

İkisi de balyoz gibi yere çakıldı. Ama Clinton değildi.

Hank'ti.

Will onu yere sermeyi başardı. Yumrukları adamın yüzüne doğru savruldu. Hank'in lanet gözlerini kafatasının arkasına doğru yumruklayacaktı. Sara'nın kafasına silah dayadığı için onu öldürecekti. Her birini öldürecekti.

"Will!" diye bağırdı biri. Sara'nın sesiydi ama onun sesi değildi.

"Kesin şunu!"

Yukarı baktı.

Sara değil.

Annesi.

Cathy Linton iki elinde çift namlulu bir av tüfeği tutuyordu. Namludan çıkan ıyıyı hissedebiliyordu. Tetiklerden biri çoktan çekilmişti. İkincisi kurulu ve doluydu.

Cathy gözlerini yola dikti.

BMW virajda gıcırdadı. Will yere düştü. Beyni hâlâ yüzüyordu. Kusmuğu hâlâ boğazını yakıyordu. Arabadaki kafaları saymaya çalıştı.

Dört

mü?

Beş

mi?

Sara'nın cesedini bulmayı umarak arkasına baktı. "Nerede-" "Gitti."

Cathy'nin ağzından bir hıçkırık çıktı. "Will, Sara'yı onu."

4 Ağustos Pazar, 1333

Faith Mitchell sınıfın önündeki dev video monitöründe Russell Federal Binası'nın şemasını inceliyormuş gibi yaparken saatini kontrol etti. Marshals Service'ten gelen can sıkıcı pislik, Marshals Service'ten gelen bir önceki pisliğin bir saat önce üzerinden geçtiği hapishane nakil planının üzerinden geçiyordu.

Odanın etrafına baktı. Konsantre olmakta zorlanan tek kişi Faith değildi. Emniyet teşkilatının çeşitli birimlerinden bir araya gelmiş otuz kişinin hepsi masalarının başında soluyordu. Şehir, bilgeliğiyle, hafta sonları tüm hükümet binalarındaki klimaları kapatmıştı. Ağustos ayında. Pencereleler açılmıyordu, böylece kimse ölüme doğru düşerken yüzüne çarpan rüzgârın keyfini çıkarmak için dışarı atlayamıyordu.

Faith brifing defterine baktı. Bir damla ter burnunun ucundan yuvarlanarak sözcüklere bulaştı. Kitabın tamamını çoktan okumuştı. Hem de iki kez. Pislik mareşal son üç saatteki beşinci konuşmacıydı. Faith dikkatini vermek istiyordu. Gerçekten istiyordu. Ama başka birinin Martin Elias Novak'a *yüksek değerli mahkûm* dediğini duyarsa çığlık atmaya başlayacaktı.

Gözleri video monitörünün üstündeki duvarda asılı saate kaydı.

Öğleden sonra 1:34.

Faith saniye ibresinin geri gittiğine yemin edebilirdi.

"Yani, takip arabası buradan gidecek." Şerif, noktalı çizginin sonundaki dikdörtgeni işaret etti.

Takip arabası. "Martin Novak'ın son derece yüksek değerde bir mahkûm olduğunu tekrar hatırlatmak isterim."

Faith homurdanmamaya çalıştı. Amanda'nın bile soğukkanlılığı kaybolmaya başlamıştı. Hâlâ sandalyesinde dimdik oturuyordu, görünüşte uyanıktı ama Faith onun gözleri açık uyuyabildiğini biliyordu. Faith'in annesi de aynı durumdaydı. Her ikisi de Atlanta Polis Departmanında birlikte yükselmişlerdi. İkisi de son derece uyumluydu, alet kullanmaya ve iki ay önce mem olmaktan çıkmış memleri iletmeye evrimleşmiş dinazorlar gibiydiler.

Faith dizüstü bilgisayarını açtı. Tarayıcısında sekiz sekme açıktı ve her biri hayatınızı nasıl daha verimli hale getirebileceğinize dair tavsiyeler veriyordu. Faith hepsini tıklayarak kapattı. Evde iki yaşında bir çocuğu ve üniversitede okuyan yirmi yaşında bir çocuğu olan bekâr bir anneydi. Verimlilik ulaşılabilir bir hedef değildi. Uyku ulaşılabilir bir hedef değildi. Kesintisiz yemek yemek. Tuvaleti kapısı kapalı kullanmak. Odadaki tüm doldurulmuş hayvanlara resimleri göstermek zorunda kalmadan kitap okumak. Derin nefes almak. Düz bir çizgide yürümek.

Düşünüyorum.

Faith umutsuzca beynini geri istiyordu, hamilelik öncesi tam anlamıyla işleyen bir yetişkin olmayı bilen . Oğluyla da böyle mi olmuştu? Faith Jeremy'yi doğurduğunda sadece on beş yaşındaydı. Aklına neler olduğuna pek dikkat etmemiş, Jeremy'nin babasının kaybının yasını tutmuştu; ailesi, bir bebeğin parlak geleceğini mahvetmemesi için onu kuzeydeki akrabalarının yanına göndermişti.

Faith, kızı Emma'yla birlikte zihinsel yeteneklerindeki pek de ince olmayan değişikliklerin farkındaydı. Çoklu görevler yapabiliyordu ama tek başına zorlukla yapabiliyordu. Polis olmanın getirdiği endişe ve aşırı tetikte olma duyguları n'inci dereceye kadar arttı. Kulakları her zaman uyanık olduğu için hiçbir zaman gerçekten uyumadığını. Emma'nın ağlama sesi ellerinin titremesine ve dudaklarının titremesine neden olabiliyordu ve bazen Emma'nın gece lambası onun narin kirpiklerinin hassas tellerini yakalıyordu ve Faith'in kalbi o kadar çok sevgiyle doluyordu ki sonunda koridorda tek başına hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sara bu ruh hali değişikliklerinin ardındaki bilimi açıklamıştı. Hamilelik, emzirme ve çocukluk dönemlerinde bir kadının beyni, sosyal süreçlerle ilgili bölgelerdeki gri maddeyi değiştiren, annenin empatisini artıran ve onları çocuklarına sıkı sıkıya bağlayan hormonlarla dolup taşıyordu.

Bu çok iyi bir şeydi, çünkü başka bir insan size yeni yürümeye başlayan bir çocuğun davrandığı gibi davransaydı -yüzünüze yemek fırlatsaydı, her hareketinizi sorgulasaydı, rulodaki tüm alüminyum folyoyu çözseydi, çatal bıçak takımına bağırsaydı, kışındaki boku temizlemenizi isteseydi, yatağınıza işeseydi, arabanıza işeseydi, siz çişini temizlerken üzerinize işeseydi, her şeyi en az on altı kez tekrarlamanızı isteseydi ve sonra çok konuştuğunuz için size bağırsaydı- muhtemelen onu öldürürdünüz.

"Batıya açılan caddelerde oluşturduğumuz taktiksel dörtgeni tartışalım," dedi şerif.

Faith gözlerini yavaşça kırptırdı. İş ve Emma dışında bir şeylere ihtiyacı vardı. Annesi buna üstü kapalı olarak iş/yaşam dengesi diyordu ama bu aslında Evelyn'in Faith'in sevişmeye ihtiyacı olduğunu söylemenin kibar bir yoluydu.

Faith de buna karşı .

Sorun bir erkek bulmaktı. Faith bir çıkmayacaktı, çünkü tek bir polisle çıkmanız yeterliydi ve her polis sizi becerebileceğini düşünecekti. Tinder'dan da bir şey çıkmazdı. Evli görünmeyen adamlar mahkeme salonunun dışında bir banka zincirlenmiş gibi görünüyordardı. Match.com'u denemişti ama uzaktan bile etkilendiği eziklerin hiçbirisi geçmiş kontrolünden geçememişti. Bu da Faith'in ilgi erkek tipleri hakkında internet randevu sitelerinden daha çok şey söylüyordu.

Bu gidişle biriyle yatmasının tek yolu bir tavuğun kışına sürünüp beklemek olacaktı.

"Evet," dedi şerif ellerini bir kez yüksek sesle birbirine vurarak. Çok yüksek sesle. "Martin Elias Novak'ın özgeçmişini gözden geçirelim. Altmış bir yaşında, Gwendolyn adında bir kızı olan dul bir adam. Karısı doğum sırasında ölmüş. Novak orduda patlayıcı uzmanı olarak görev yapmış. Çok da uzman değilmiş. 96'da sol elinin iki parmağı kopmuş. Terhis edilmiş, sonra da güvenlik işlerinde çalışmış. 2002'de Irak'taydı.

özel bir paralı asker gücüyle. 2004 yılına gelindiğinde, Arizona'daki bir vatandaş sınır devriyesinde bazı gazi arkadaşlarıyla birlikte görev aldığını gördük."

Şerif parmaklarını birleştirdi ve yavaşça başını eğdi. "Onu en son Arizona'da görmüştük. 2004 yılıydı. Novak izini kaybettirdi. Kredi kartı hareketleri yok. Hesaplarını kapattı. Kamu hizmetlerini iptal etti. Kira sözleşmesini feshetti. Emeklilik ve maluliyet çekleri teslim edilemediği için iade edildi. Novak 2016'ya kadar bir hayaletti, ta ki yeni bir işte radarımıza girene kadar: banka soymak."

Faith onun bulmacanın büyük bir parçasını atladığını fark etti tıpkı önceki toplantılarda her konuşmacının göze çarpan bir ayrıntıyı atladığı gibi.

Novak hükümet karşıtı bir deliydi. Sadece vergi ödemek ya da ne yapacağının söylenmesini istemeyen bir adam değildi. Kırmızı kanlı hiçbir Amerikalı bunları istemezdi. Sözde vatandaş sınır devriyesinde geçirdiği zaman onu bambaşka bir muhalif seviyeye getirmişti. Novak altı ay boyunca Anayasa'yı herkesten daha iyi anladıklarını düşünen bir grup adamla arkadaşlık etmişti. Daha da kötüsü, ellerine silah alıp bu konuda bir şeyler yapmaya hazırdılar.

Bu da tüm o banka soygunları sayesinde birilerinin, bir yerlerde, davaya yardım etmek için yarım milyon doları olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu odadaki hiç kimse bunu umursamıyor gibiydi.

"Pekâlâ." Şerif ellerini tekrar birbirine vurdu. Ön sıralardan biri bu sesle sıçradı. "FBI'dan Özel Ajan Aiden Van Zandt'ı Novak'ın neden bu kadar yüksek değerli bir mahkûm olduğu hakkında konuşması için çağıralım."

Faith gözlerinin tekrar kafasının içinde yuvarlandığını hissetti.

"Teşekkür ederim, Marshal." Ajan Van Zandt bir Westley'den çok bir Humperdinck'e benziyordu. Faith gözlük takan adamlara güvenmezdi. En azından alkışlamadı ya da uzun bir giriş konuşması yapmadı. Bunun yerine Van Zandt monitöre , "Videoya geçelim. Novak kapıdan giren ilk adam. Sol elinin iki parmağının olmadığını görebilirsiniz."

Video oynamaya başladı. Faith koltuğunda öne doğru eğildi. Sonunda, yeni bir şey. Bütün polis raporlarını okumuştı ama hiç görüntü izlememişti.

Ekranada bir bankanın içi tam renkli olarak gösteriliyordu. Cuma, 24 Mart 2017. 16:03

Pencerelerde dört veznedar. Sırada bekleyen en az bir düzine müşteri. Bütün gün sürekli bir akış olurdu. İnsanlar hafta sonundan önce çeklerini bozduruyorlardı. Veznede güvenlik camı ya da parmaklık yok. Bir banliyö şubesi. Burası Novak'ın ekibinin son kez durduğu Macon'un dışındaki Wells Fargo'ydu.

Ekranada her şey hızla ilerliyordu. Faith kapıdan içeri giren Novak'ı neredeyse kaçırıyordu, ama Novak tam taktik giysiler içindeydi, simsiyahtı ve yüzünü bir kar maskesi örtüyordu. AR-15'ini sağ tarafında tutuyordu. Sol omzuna bir sırt çantası asılmıştı. Sol elinin serçe ve yüzük parmağı yoktu.

Güvenlik görevlisi kadraja Novak'ın sağından girmiş. Pete Guthrie, boşanmış iki ocuk babası. Adam kılıfına doğru uzanıyordu ama silah havaya kalktı ve Pete Guthrie ld.

Sınıftan biri inledi, sanki bir adamın hayatının sonunu değil de bir filmi izlemiş gibiydiler.

Novak'ın ekibinin geri kalanı bankaya akın ederek hızla pozisyon aldı. Altı adam, hepsi aynı siyah kıyafeti giymişti. Hepsi de Georgia'da şeftali kadar yaygın olan AR-15'leri sallıyordu. Videoda ses yoktu ama Faith müşterilerin çığlık atarken ağızlarının açık olduğunu görebiliyordu. Bir kişi daha vurulmuştu, Edatha Quintrell adında yetmiş iki yaşında, altı ocuk annesi bir büyükanne, tanıkların ifadesine göre yere düşerken yeterince hızlı hareket etmemişti.

Birisi gereksiz yere "Askeri" dedi.

Gereksizdi, çünkü bu adamlar açıkça taktiksel bir birlikti. Kapıdan içeri gireli on saniye olmamıştı ki vezne çekmecelerini açmaya, gizli boya paketlerini bir kenara atmaya ve paraları beyaz kanvas torbalara doldurmaya başlamışlardı bile.

Van Zandt, "Bankayı gözetleyen birini bulmak için önceki dört ayın görüntülerini taradık ama hiçbir şey göze çarpmadı" dedi. Novak'ı işaret etti. "Elindeki kronometreye bakın. En yakın karakol on iki dakika uzaklıkta. En yakın devriye sekiz dakika uzakta. Saniyesine kadar ne kadar zamanları olduğunu biliyor. Her şey planlanmış."

Müşterilerden birinin görevde olmayan bir polis memuru olacağını planlamamışlardı. Rasheed Dougall, yirmi dokuz yaşında bir devriye polisi, spor salonuna giderken bankaya uğramıştı. Kırmızı basketbol şortu ve siyah bir tişört giymişti. Faith'in gözleri onu otomatik olarak sağ alt köşede bulmuştu. Göbeği yerdeydi. Elleri başının üzerinde değil, yanında, spor çantasının yanındaydı. Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Rasheed çantasından bir Springfield mikro tabanca çıkardı ve kendisine en yakın olan adamı karnından vurdu.

Eğitildikleri gibi iki kez vurdular.

Rasheed yuvarlandı ve ikinci adamı kafasından vurdu. Üçüncüye nişan almıştı ki Novak'tan gelen bir kurşun yüzünün alt yarısını uçurdu.

Novak ani katliamdan etkilenmemiş görünüyordu. Soğukkanlılıkla kronometreye baktı. Ağzı hareket etti. İfadelere göre adamlarına şöyle diyordu-

Gidelim çocuklar, temizleyin.

Dört adam ilerledi, iki takımın her biri düşen suç ortaklarından birini omuzlayarak kapıya doğru sürükledi.

Novak para dolu beyaz kanvas çantaları topladı. Sonra da özel hamlesini yaptı: Sırt çantasına uzandı. Bir boru bombasını başının üzerinde tutarak herkesin görmesini sağladı. Bomba kasayı patlatmak için değildi. Araba menzil dışına çıktığında patlatacaktı. Ama gitmeden önce kapıları zincirle kapatacaktı, böylece kimse çıkamayacaktı.

Şiddet içeren suç eylemlerine göre, sağlam bir plandı. Küçük kasabalarda aynı anda birden fazla felaketle başa çıkabilecek kadar ilk müdahale ekibi yoktu. Bankada meydana gelen bir patlama, kırık camlardan ve kapılardan düşen yaralılar, yerel halkın görebileceği en büyük felaketti.

Ekranda Novak bombayı duvara yapıştırmıştı. Faith, herhangi bir ev geliştirme mağazasında satılan bir yapıştırıcıyla orada tutulduğunu biliyordu. Galvanizli boru. Çiviler. Başparmak çivileri. Tel. Tüm bileşenlerin izi sürülemezdi ya da o kadar yaygındı ki öyle de olabilirlerdi.

Novak kapıya doğru döndü. Sırt çantasından zinciri ve kilidi çıkarmaya başladı. Sonra beklenmedik bir şekilde yüzüstü yere yığıldı.

yerde.

Kan, vücudundan bir kar meleği gibi yayıldı.

Sınıftaki bazı erkekler alkışladı.

Bir kadın hızla kadraya girdi. Dona Roberts. Colt 1911'i Novak'ın kafasına doğrultmuştu. Yerde kalmasını sağlamak için ayağını adamın kuyruk sokumuna dayamıştı. Emekli bir donanma kargo uçağı pilotuydu ve kızı için bir hesap açtırmak üzere bankaya gelmişti.

Straplez bir sundress ve sandalet giymemişse ne olayım.

Görüntü durakladı.

Van Zandt, "Novak sırtından iki darbe aldı. Bir böbreğini ve dalağını kaybetti ama vergileriniz onu iyileştirdi. Bombayı patlatacak telefon sırt çantasının içindeydi. Adamlarımıza göre, karnından vurulan ilk kötü adam hızlı bir tıbbi müdahaleyle hayatta kalabilirdi. Kafasında delik olan kötü adam belli ki olay yerinde ölmüş. Yirmi mil yarıçaplı bir alana atılmış hiçbir ceset bulunmadı. Hiçbir hastane tarife uyan silahlı kurban bildirmedi. Bu suç ortaklarının kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Novak sorguda çözülmedi."

Çatlamadı çünkü o sıradan bir banka soyguncusu değildi. O aptalların çoğu paralarını sayamadan tutuklanırdı. FBI temelde insanların banka soymasını engellemek için icat edilmişti. Çözme oranları yüzde 75'in üzerindeydi. Başarısız olma ihtimali yüksek ve yirmi beş yıl hapis cezası gerektiren aptalca bir suçtu ve bu sadece bir veznedarın yanına gidip bankayı soymak istediğinizi belirten bir not iletmeniz içindi. Silah sallamak, tehditler savurmak, insanları vurmak - kolunuza bir iğne batmadığını varsayarsak, hayatınızın geri kalanını Big Boy hapisanesinde geçirecektiniz.

"Yani . . ." Şerif geri dönmüştü. Ellerini çırpı. Bu adam gerçek bir el çırpıcıydı. "Videoda ne olduğu hakkında konuşalım."

Faith Apple Watch'unda mesaj olup olmadığını kontrol ediyor, ailesiyle ilgili acil bir durumun onu bu bitmek bilmeyen kâbustan kurtarması için dua ediyordu.

Şansımız yok.

O inledi. 13:37.

Mesajlarını açtı. Will bu aptal toplantıyı kaçırdığı için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. Ona kafasına su tabancası dayanan bir palyaço göndermişti. Sonra bir bıçak. Sonra bir çekiç. İkisi de avokadodan nefret ettiği için ona bir avokado gönderecekti ama parmağı küçük ekranda kaydı ve yanlışlıkla ona bir yer elması gönderdi.

"Bir sonraki şemaya bakalım." Şerif başka bir resim daha çıkardı, bu seferki nakil işlemine dahil olan tüm çeşitli kurumları detaylandıran bir akış şemasıydı. Atlanta Polisi. Fulton İlçe Polisi. Fulton Bölgesi Şerif Ofisi. ABD Marshals Servisi. FBI. ATF. Kimin umurunda çünkü Faith'in önünde iki saat çamaşır katlamak vardı, biricik kızı yardım etmekte ısrar ederse altı saat.

Will'in mesaja cevap verip vermediğini kontrol etti. Cevap vermemişti. Muhtemelen arabasıyla uğraşüyor, sınav çekiyor ya da korkunç uzunluktaki toplantılardan çıkmayı başardığı günlerde ne yapıyorsa onu yapıyordu.

Muhtemelen hala Sara ile yataktaydı.

Faith pencereden dışarı baktı. Uzun bir iç geçirdi.

Will kaçırılmış bir fırsattı. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Faith ilk tanıştıklarında ondan pek hoşlanmamıştı ama Sara onun kızına Pygmalion'luk yapmıştı. Onu morgdaki saç kesimini sandviçle takas eden tuhaf adam yerine gerçek bir sürüklemişti. Onu takım elbiselerini diktirmeye ikna etmişti, böylece Big and Tall Warehouse'daki satış rafı gibi görünmekten Hugo Boss mağazasının vitrinindeki mankene dönüşmüştü. Daha dik duruyordu, kendinden daha emindi. Daha az garipti.

Bir de tatlı tarafı vardı.

Sara'nın saçını yaptırdığı günlerde takvimini bir yıldızla işaretliyor, böylece ona iltifat etmeyi unutmuyordu. Sürekli onun adını söylemenin yollarını buluyordu. Onu dinliyor, ona saygı duyuyor, onun kendisinden daha zeki olduğunu düşünüyordu, ki bu doğrudu, çünkü o bir doktordu, ama hangi erkek bunu kabul eder ki? Faith'e sürekli olarak Sara'nın kendisine aktardığı eski bilgelikleri anlatıyordu:

Erkeklerin de kuru ciltler için losyon kullanabileceğini biliyor muydunuz?

Hamburgerin üzerindeki marul ve domatesi yemeniz gerektiğini biliyor muydunuz?

Dondurulmuş portakal suyunda çok fazla şeker olduğunu biliyor muydunuz?

Faith şeker hastasıydı. Tabii ki şekeri biliyordu. Asıl soru, Will'in nasıl bilmediği idi? Ve marul ve domates yemenin patates kızartması sipariş edebileceğiniz anlamına geldiği genel olarak anlaşılmıyor ? Will'in vahşi yetiştirildiğini biliyordu ama Faith önce ağabeyi, sonra da oğlu olmak üzere iki ergen erkekle birlikte yaşamıştı. Otuzlu yaşlarına gelene kadar bir şişe Jergens'i banyo tezgâhının üzerinde rahatsız edilmeden bırakmamıştı.

Will losyonu nasıl bilmez?

"Teşekkür , Marshal." Binbaşı Maggie Grant söz aldı.

Faith iyi bir öğrenci gibi görünmeye çalışarak koltuğunda doğruldu. Maggie onun ruhani hayvanıydı, Atlanta Polis Departmanı'nın besin zincirinde yaya geçidi bekçiliğinden Özel Operasyonlar Amirliği'ne kadar yükselmiş ve testislerini kemiren bir kaltağa dönüşmemiş bir kadındı.

Maggie, "APD'nin bakış açısından SWAT İncil'ini kısaca aktaracağım. Hepimiz Aktif Nişancı Doktrini'ni takip ediyoruz. Pazarlık yok. Sadece patlat ve bırak. Taktiksel açıdan, pris'in -yüksek değerli mahkûmun- etrafında her zaman çukur bir kare oluşturacağız."

Sadece Faith ve Amanda güldü. Odada tam olarak üç kadın vardı. Geri kalanlar muhtemelen ilkokuldan beri bir kadının bu kadar uzun süre kesintisiz konuşmasına izin vermemiş olan erkeklerdi.

"Hanımefendi?" diye bir el havaya kalktı. Kesintisizlik buraya kadarmış. "Mahkûmun acil çıkışıyla ilgili-"

Faith saate baktı.

Öğleden sonra 1:44.

Dizüstü bilgisayarında Notlar'ı açtı ve bu sabah Siri'ye yazdırdığı alışveriş listesini düzenlemeye çalıştı: *Yumurta, ekmek, meyve suyu, fıstık ezmesi, bebek bezi, hayır, Emma, hayır, Tanrı aşkına Emma yapma, Tanrım lütfen dur, şeker.*

Teknoloji sonunda onun kötü ebeveynliğini yakalamıştı.

Hep böyle miydi? Jeremy birinci sınıfa başladığında Faith yirmi iki yaşındaydı ve bir ekip arabasında çalışıyordu. Ebeveynlik becerileri *Charlotte'un Ağı* ile *Sineklerin Tanrısı* arasında bir yerdeydi. Jeremy hâlâ o not hakkında onunla dalga geçiyordu.

Bir keresinde onun beslenme çantasına bırakmıştı: *Ekmek bayatlamış. Poşeti kapatmazsan böyle olur.*

Emma'ya daha iyi bir anne olacağına yemin etmişti ama bu tam olarak ne anlama geliyordu?

Oturma odasındaki kanepenin üzerinde katlanmamış çamaşırlardan bir Vezüv Yanardağı yaratmamak mı? Süpürgeyi her açtığında yanık lastik gibi koksun diye içinde halı tüyleri birikmesine izin vermemek mi? Bu sabah saat tam üç-on ikiye kadar oyuncak kutusunun çürük meyveli poğaça gibi kokmasının nedeninin Emma'nın tüm meyveli poğaçalarını kutunun dibine saklaması olduğunu fark etmemek mi?

Yeni yürümeye başlayan çocuklar tam bir pislikti.

"Ben GBI'dan Müdür Yardımcısı Amanda Wagner."

Faith sarsılarak kendine geldi. Sıcaktan ve sıkıntıdan baygınlık geçirmişti. Amanda son konuşmacı olduğu için İsa'ya şükrederek sessiz bir dua etti.

Odanın önündeki masaya yaslandı ve herkesin dikkatle dinlemesini bekledi. "Bu transfere hazırlanmak altı ayımız vardı. Tutuklunun güvenliğini sağlamadaki başarısızlıklar insan hatasından kaynaklanıyor. Bu hatayı yapabilecek kişiler de bu odadaki sizlersiniz. Ellerinizi indirin."

Öndeki adam elini indirdi.

Amanda saatine baktı. "Saat ikiyi beş geçiyor. Saat üçe kadar odamız var. On dakika ara verin, sonra geri gelip kitaplarınızı gözden geçirin. Odadan hiçbir kâğıdın çıkmasına izin yok. Dizüstü bilgisayarlarınızda dosya yok. Sorularınız varsa, bunları yazılı olarak amirinize iletin." Amanda, odada denetlemekten sorumlu olduğu tek ajan olan Faith'e gülümsedi. "Teşekkür , beyler."

Kapı açıldı. Faith koridoru görebiliyordu. Tuvalet gidiyormuş gibi yapıp arka kapıdan sıvışmanın sonuçlarını tarttı.

"Faith." Amanda ona doğru yürüyordu. Onu tuzağa düşürüyordu. "Bir dakika bekle."

Faith dizüstü bilgisayarını kapattı. "*Yüksek değerli mahkûmumuzun Açlık Oyunları*'ndaki Katniss gibi derin devleti devireceğini düşündüğü gerçeğinden neden kimsenin bahsetmediğini konuşacak mıyız?"

Amanda'nın kaşları çatıldı. "Katniss'in kahraman olduğunu sanıyordum?" "Otorite sahibi kadınlarla bir sorunum var."

Amanda başını salladı. "Bak, Will'in egosuna masaj yapılmasına ihtiyacı var."

Faith bir an için cevapsız kaldı. Bu istek iki açıdan şaşırtıcıydı. Birincisi, Will her türlü el tutma işine sinirlenirdi ve ikincisi, Amanda egoları ezmek için yaşırdı.

Amanda, "Bu görev gücüne seçilmediği için üzülüyor," dedi.

"Seçtin mi?" Faith bu sıkıcılık yüzünden yarım düzine Pazar günü kaybetmişti. "Bunun bir ceza olduğunu sanıyordum-" Bir liste yapacak kadar aptal değildi. "Beni cezalandırdığın için."

Amanda başını sallamaya devam etti. "Faith, odadaki bu adamlar bir gün her şeyin sorumlusu olacaklar. Senin de konuşmanın bir parçası olmana alışmaları gerek. Bilirsin işte, iletişim ağı."

"Ağ mı?" Faith bu kelimeyi açıklayıcı olarak söylememeye çalıştı. Onun sloganı her zaman "*Eve dönmek varken neden büyük işlere kalkışayım ki?*" olmuştu.

Amanda dedi ki, "Bunlar senin en çok kazandığın yıllar. Emma üniversiteye başladığında Medicare'e girmeye hak kazanacağınızı düşündünüz mü?"

Faith göğsünde bıçak gibi bir acı hissetti. "Sonsuza dek tarlada kalamazsın."

"Peki Will yapabilir mi?" Faith'in kafası karışmıştı. Amanda, Will için bir anne gibiydi. Eğer annenizin sizi arabasıyla ezeceğinden endişeleniyorsanız. "Bu da nereden çıktı şimdi? Will senin favorin. Neden onu geride tutuyorsun?"

Amanda cevap vermek yerine, sayfalar dolusu tek satırlık metnin yer aldığı brifing defterini karıştırdı.

Faith'in bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. "O disleksik. Okuma yazma bilmiyor değil. Sayılarla arası daha iyi. Bir brifing kitabını okuyabilir. Sadece biraz daha uzun sürüyor."

"Disleksik olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü-" Faith nasıl bildiğini bilmiyordu. "Çünkü onunla çalışıyorum. Dikkatimi ona veriyorum. Ben bir dedektifim."

"Ama sana hiç söylemedi. Ve kimseye de söylemeyecek. Bu yüzden ona kalacak yer teklif edemeyiz. Bu nedenle, asla yukarı taşınmayacak

besin zinciri."

"Tanrım," diye mırıldandı Faith. Böylece Will'in geleceğini de kapatmış oluyordu.

"Mandy." Maggie Grant odaya girdi. Elinde her ikisi için de birer şişe soğuk su vardı. "Neden ikiniz de hâlâ ? Koridor daha serin."

Faith öfkeyle şişenin kapağını çevirdi. Bu Will saçmalığına inanamıyordu. Onun ne yapabileceğine ya da yapamayacağına karar vermek Amanda'nın işi değildi.

"Annen nasıl?" Maggie Faith'e sordu.

"Güzel." Faith eşyalarını topladı. Aptalca bir şey söylemeden önce buradan gitmesi gerekiyordu.

"Peki ya Emma?"

"Çok kolay. Şikayetim yok." Faith sandalyeden kalktı. Terli gömleği limon kabuğu gibi soyulmuştu. "Ben-"

"İkisine de sevgilerimi ilet." Maggie Amanda'ya döndü, "Oğlun nasıl?"

Will'i kastetmişti. Amanda'nın tüm arkadaşları ondan oğlu diye bahsediyordu. Bu terim Faith'e *Walking Dead*'de Michonne'la ilk tanıştığı anı hatırlattı.

Amanda, "İdare ediyor." dedi.

"Eminim." Maggie Faith'e, "Sara resme girmeden önce bu işi halletmeliydin," dedi.

Amanda kahkahalarla güldü. "Onun için yeterince tatlı değil."

"Bu da ne demek şimdi?" Faith kendi başının kesilmesini engellemek için ellerini kaldırdı. "Özür dilerim. Sabahın üçünde ayaktaydım ve ön bahçeye bir oyuncak kutusu sürüklüyordum. Gökyüzü uyanıktı, ben de uyanıktım."

Faith, çalan bir cep telefonu sayesinde *Frozen*'dan daha fazla replik çalmaktan kurtuldu.

Maggie, "Benim." dedi. Pencerelelere doğru yürüdü ve çağrıya cevap verdi.

Sonra Amanda'nın telefonu çalmaya başladı.

Koridorda daha fazla zil sesi yankılandı. Sanki binadaki tüm telefonlar çalıyor gibiydi.

Faith saatini kontrol etti. Toplantıdan önce bildirimleri susturmuştu ama şimdi tekrar açmıştı. Saat 14:08'de İlk Müdahale Bildirim Sistemi aracılığıyla bir uyarı

EMORY ÜNİVERSİTESİNDE PATLAMALAR. ÇOK SAYIDA YARALI VAR. ÜÇ BEYAZ ERKEK ŞÜPHELİ GÜMÜŞ RENKLİ CHEV MALIBU LP# XPR 932 İLE KAÇTI. REHİNE ALINDI. SİLAHLI VE TEHLİKELİ OLDUĞU DÜŞÜNÜLÜYOR. DİKKATLİ OLUN.

Faith bir an için bilgiyi kavrama yeteneğinden yoksun kaldı. Sinirsel bir rahatsızlığın vücudunu sarstığını hissetti, bir okul saldırısı ya da terörist saldırı alarmı gördüğünde hissettiği gibi. Sonra Novak'ın ekibinin patlamaları sevdiği gerçeğini düşündü. Ama bir üniversite onların tarzı değildi ve Novak'ın güvenli evi şehrin oldukça dışındaydı.

Amanda telefonuna, "Müsait olan tüm ajanları gönderin," diye bağırdı. "Ayrıntılara ihtiyacım var. Açıklamalar. Kayıp tahmini. SOU kampüsün güvenliğini sağlamak için ATF ile koordineli çalışsın. Vali Ulusal Muhafızları çağırır çağırmaz bana haber verin."

"Amanda." Maggie'nin sesi sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu. Burası onun şehriydi, onun sorumluluğundaydı. "Kuşum bizimle çatıda buluşacak."

"Hadi gidelim." Amanda Faith'e gelmesini işaret etti.

Faith çantasını kaptı, zihni olanları kavramaya başladığında sinir hastalığı midesinin içinde bir beton yığınınna dönüştü. Üniversitede bir patlama. Bir rehine alınmıştı. Toplu kayıplar. Silahlı ve tehlikeli.

Merdivenlere ulaştıklarında hepsi koşmaya başlamıştı. Maggie onlara önderlik etti ama toplantıdaki diğer memurlar öfkeyle aşağıya doğru koşuyorlardı çünkü kötü bir şey olduğunda polisler böyle yapardı. Kötü şeye doğru koşuyorlardı.

"Yetki veriyorum..." Maggie bir sonraki inişi hızla geçerken telefonuna bağırdı, "... 9-7-2-2-4-alpha-delta. 10-39 müsait olan her yere. Bütün kuşların havada olmasını istiyorum. Komutana beş dakika içinde ineceğimi söyle."

"Bombacılardan biri yaralandı." Amanda sonunda bilgi almaya başlamıştı. Tırmanırken Faith'e tekrar baktı. Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Rehinenin adı Michelle Spivey."

Maggie bir küfür mırıldandı ve kendini bir sonraki kata çıkarmak için korkuluklara tutundu. Bir süre telefonunu dinledikten sonra, "İki yaralı var, Spivey hakkında bir şey yok," diye rapor verdi. Zor nefes alıyordu ama durmadı. "Suçlulardan biri bacağından vuruldu. İkincisi omzundan. Sürücü Emory güvenlik üniforması giymiş."

Faith merdiven boşluğunda yankılanan sözleri dinlerken vücudundaki terin soğuduğunu hissetti.

"Bir hemşire Spivey'i tanıdı." Amanda telefonu kapatmıştı. Beton basamakları tırmalayan ayak seslerini duyabilmek için bağırdı. "Çelişkili bilgiler var ama-"

Maggie başka bir sahanlıkta durdu. Sessizlik için elini kaldırdı. "Dekalb Polisi'nden bir görgü tanığı hastanenin karşısındaki iki bombanın patladığını söylüyor. İkinci patlama ilk müdahale ekiplerini etkisiz hale getirmek için zamanlanmış. En az on beş kişi içeride mahsur kaldı. Yerde on yaralı var."

Faith'in ağzında safra tadı vardı. Yere baktı. Birinin sigara içtiği yerde sigara izmaritleri vardı. Dolapta asılı duran üniformasını, önümüzdeki haftalarda kaç cenazeye katılacağını, aileler parçalanırken kaç kez metanetle hazır olda durmak zorunda kalacağını düşündü.

"Dahası da var." Maggie tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. Adımları o kadar hızlı değildi. "İki güvenlik görevlisi bodrumda öldürülmüş olarak bulundu. Bombacılar kaçarken iki Dekalb polisi öldürüldü. Biri daha ameliyatta. Fulton County şerif yardımcısı. Onun için iyi görünmüyor."

Faith tırmanışa daha yavaş bir tempoyla devam etti, bu haberden dolayı içi burkulmuştu. Kendini çocuklarını düşünmeye bıraktı. Bu işi yapmış olan kendi annesini. Haber beklemenin, ebeveyninin ölü mü, sağ mı, yoksa yaralı mı olduğunu bilmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve yapabileceği tek şey televizyonun karşısında oturup kendini eve gelmeyecekleri zaman olmadığına ikna etmeye çalışmaktı.

Amanda bir an durdu. Elini Faith'in omzuna koydu. "Ev benimle olduğunu biliyor."

Faith bacaklarını hareket ettirmeye devam etti, merdivenleri tırmanmaya devam etti çünkü yapabileceği tek şey buydu. Herhangi birinin yapabileceği tek şey buydu.

Annesi Emma'yı izliyordu. Jeremy arkadaşlarıyla bir video oyunu turnuvasındaydı. Hepsi Faith'in toplantı için şehir merkezinde olduğunu biliyordu çünkü onu dinleyen herkese yüksek sesle şikâyet etmişti.

İki güvenlik görevlisi öldürüldü.

İki polis öldürüldü.

Muhtemelen ameliyattan uyanamayacak bir şerif yardımcısı.

Hastanedeki tüm o hastalar. Hasta insanlar - hasta çocuklar, çünkü Emory'de sadece bir hastane yoktu, bir blok ötede Egleston Çocuk Hastanesi vardı. Faith Emma'yı kaç kez gecenin bir yarısı acil servise götürmüştü? Hemşireler çok nazikti. Her doktor çok sabırlıydı. Binanın etrafına dağılmış park yerleri vardı. Bir patlama hastanenin üzerine çökmesine neden olabilirdi.

Sonra ne oldu? 11 Eylül'deki artçı sarsıntılar sırasında kaç bina yıkılmıştı?

Sonunda Maggie merdivenlerin tepesindeki kapıyı iterek açtı. Güneş ışığı Faith'in retinasına vuruyordu ama gözleri çoktan öfkeli gözyaşlarıyla dolmuştu.

İkinci patlamanın zamanlaması ilk müdahale ekiplerini etkisiz hale getirecek şekilde ayarlanmıştı.

Helikopter kanatlarının uzaktan gelen sesini duydu. Siyah UH-1 Huey neredeyse Faith'ten daha yaşlıydı. SWAT onu hızlı kement atma ve yangın kurtarma için kullanıyordu. Adamlar arka tarafta çoktan giyinmişlerdi. Tam taktik teçhizat. AR-15'ler. Daha fazla ilk müdahale ekibi. Oda oda, yapı yapı dolaşmaları ve patlamak için sinyal bekleyen başka bomba olmadığından emin olmaları gerekecekti.

Uçak yaklaştıkça kesme işlemi daha da sıklaştı.

Faith'in düşünceleri, dilimlenen rotorlar arasında sessiz bir ritim tutuyordu

-

İki koruma-iki aile. İki

polis-iki aile.

Bir vekil-bir aile.

"Mandy." Maggie motorların gürültüsünü duyabilmek için bağırmak zorunda kaldı. Sesinde havayı gerginleştiren bir şey vardı, bir ipin düğümlenmesi gibi.

"Ben Will, Mandy. Oğluna zarar verdiler."

4 Ağustos Pazar, 13:54

Sara, F-150 sürücüsünün yırtılmış kafa derisini kontrol ederken Porsche sürücüsünün tahmini ölüm zamanını zihnine not etti.

"Gaz borusu patladı. Oradan hemen çıktık." Kamyondaki yolcu gümüş renkli Chevy Malibu'yu işaret etti. "Asıl endişelenmeniz gereken oradaki insanlar. Arka koltuktaki adam pek iyi görünmüyor."

Sara, Chevy'ye doğru koşarken Will'in de ona ayak uydurduğunu duyunca sevindi. Bu araba kazasında akla yatmayan bir şeyler vardı. Kamyonun arkadan çarpması, sürücünün boynunu kıracak kadar şiddetli değildi. Atlanta adli tabibinin çözmesi gereken bir gizem. Sonunda. Gaz borusu patlamasını temizlemenin ne kadar süreceği belli değildi. İnşaat alanının boş olması tamamen şanstı.

Hala-

Boynu kırılmış. Başka travma belirtisi yok. Yırtık yok. Çürük yok.

Tuhaf.

Malibu sürücüsü Will'e, "Arkadaşımın yardıma ihtiyacı var," dedi. Merle, "O bir doktor," dedi.

"Efendim?" Sara Malibu'nun arka koltuğundaki baygın adamı incelemek için diz çöktü. Yanındaki yolcu onun her hareketini izliyordu. Hava yolu açık. Solunum normaldi. "Efendim, iyi misiniz?"

Sara arkasında isimlerin havada duydu.

Dwight, Clinton, Vince, Merle.

"Dwight?" Sara denedi. Malibu'nun arkası karanlıktı, camlar neredeyse siyaha boyanmıştı. Bilinci yerinde olmayan adamı güneş ışığına doğru çekti. Gözbebekleri tepki veriyordu. Omurları aynı hizadaydı. Nabızı güçlü ve sabitti. Cildi yapış yapıştı ama Ağustos ayındaydık. Herkesin cildi yapış yapıştı.

Yanındaki yolcu Sara'ya "Ben Hank," dedi. "Doktor musunuz?"

Sara başını salladı ama ona verebileceği tek şey buydu. Bu salak emniyet kemeri takma zahmetine katlanmadığı için kendini bayıltmıştı. Ana gaz patlamasının kritik vakaları olabilirdi: yanıklar, travmatik beyin yaralanmaları, ezilme travması, mermiler.

Hank kapıyı açtı ve arabadan indi. Sara yukarı baktı.

Sonra baktı.

Kan Hank'in bacağının arkasını ıslattı.

Arkasını döndü, kollarını arabanın tavanına dayadı. Gömleği yukarı kaymıştı. Pantolonunun önüne sıkıştırılmış bir silah vardı. Sara onun "Clinton, bu kimsenin suçu değil" dediğini duydu.

Sara ellerine baktı. Yapışkanlık terden değildi. Kandan kaynaklanıyordu. Avucunu Dwight'ın sırtında gezdirdi. Sol omzundaki tanıdık buruşuk delik, Hank'in bacağının arkasında gördüğü aynı türden bir yaraya işaret ediyordu.

Kurşun yarası.

Porsche sürücüsünün kırık boynu. Yoldaki kısa patinaj izleri. Kamyona giden kan izleri. İsimler. Will sahte isimleri yakalayabilir mi? Dwight Yoakam. Hank Williams. Merle Haggard. Vince Gill. Clint Black. Hepsi country müzik şarkıcısıydı.

Sara derin bir nefes aldı ve paniğini bastırdı.

Malibu'da dikkatle bir silah aradı.

Dwight'ın kılıfı boştu. Döşeme tahtalarında bir şey yoktu. Ön koltukların arasına baktı ve neredeyse nefesi kesiliyordu.

Bir kadın kendini ayak boşluğuna sıkıştırmıştı. Kısa, platin sarısı saçları olan minyon bir kadın. Kolları bacaklarına sıkıca sarılmıştı. Tüm bu süre boyunca hareket etmemiş ya da ses çıkarmamıştı ama şimdi başını ve yüzünü gösterdi.

Sara'nın kalbi titreyerek durdu.

Michelle Spivey.

Kayıp kadının gözleri yaşlardan kan çanağına dönmüştü. Yanakları çökmüştü. Dudakları çatlamış ve kanıyordu. Sessizce, umutsuzca konuştu-

Yardım edin.

Sara kendi ağzının açıldığını hissetti. Kesik kesik bir nefes aldı. Kafasının içinde yankılanan başka bir kelime duydu, etrafları saldırgan, hasarlı erkeklerle çevrili olduğunda her kadının aklına gelen aynı kelime-

Tecavüz.

"Will." Sara anahtarlığı bulmak için cebini karıştırırken elleri titriyordu. "Arabanın torpido gözünden tıbbi çantamı çıkarmanı istiyorum."

Lütfen. Sessizce yalvardı. *Silahını al ve bunu durdur.*

Will anahtarı aldı. Parmaklarının fırçasını hissetti. Will ona bakmadı. Neden ona bakmasın ki?

Clinton dedi ki, "Bize yardım et, koca adam. Hadi gidelim."

"Bekle." Sara onları yavaşlatmaya çalıştı. "Boynundan yaralanmış olabilir ya da-"

"Hanımefendi, affedersiniz." Merle'in sakalı uzundu ama saçları küt kesilmişti. Polis ya da asker olmalıydı. Hepsi öyleydi. Aynı duruyor, aynı şekilde hareket ediyor, aynı şekilde emirlere uyuyorlardı.

Bunun bir önemi yoktu. Zaten üstünlüğü ele geçirmişlerdi.

Will de açıkça aynı hesabı yapmıştı. Şimdi Sara'ya bakıyordu. Sara onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Sara ona çünkü parçalanacağını biliyordu.

"Çantamı getireyim." dedi.

Hank arabanın etrafında topallıyordu. Sara'nın yanında durdu; çok yakın değildi ama yeterince yakındı. Sara onun tehdidini derisini yakan bir kimyasal gibi hissedebiliyordu.

Will, BMW'ye doğru yürürken anahtarlığı avucunun içinde tutuyordu. Öfkeliydi, ki bu iyi bir şeydi. Çoğu erkeğin aksine, öfke Will'in zihnini temizliyordu. Kasları gerilmişti. Tüm gücünü, umudunu onun geniş omuzlarına odakladı.

"Vale." Hank, Vince'le konuşuyordu. Artık kod adlarını kullanmıyordu. Rol yapma sona ermişti. Ya Sara ya da Will kendilerini ele vermişlerdi ya da Hank uzaktan duydukları polis sirenlerinin yakında Bella'nın sokağına ulaşacağını anlamıştı.

Hank çenesini kaldırarak Vale'nin ekibin geri kalanını arabaya kadar takip etmesi gerektiğini işaret etti.

"Dışarı," dedi Hank Michelle'e, sesi alçaktı. Elinde bir silah vardı. Küçüktü ama yine de bir silahtı.

Michelle orta konsolun üzerinde sürünürken yüzünü buruşturdu. Bir eliyle pantolonunu tuttu. Fermuarı açılmıştı. Kan yumruğuna damladı, bacaklarından aşağı aktı.

Sara'nın kalbi cama dönüştü.

Michelle'in çıplak ayakları asfaltı tokatladı. Bir baş dönmesi nöbeti, kendini sabitlemek için arabaya uzanmasına neden oldu. Ayak parmaklarının arasında açık yaralar vardı. İğne izleri. Ona ilaç vermişlerdi. Onu kesmişlerdi. Bacaklarının arası kanıyordu.

Tecavüz.

"Çılgılık atma," dedi Hank.

Sara tepki veremedi, kör edici bir acı koluna ve omzuna doğru yayıldı. Dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Yol derisini ısıtıyordu. Hank kolunu tekrar büktü. Will BMW'ye ulaştığında Sara parmaklarını başının arkasında birleştirmişti.

Arabaya doğru eğildi.

Yukarı baktı.

Çenesi o kadar gerilmişti ki, kadın kemiklerin dış hatlarını görebiliyordu.

Sara, Hank'in kafasına silah doğrultmasını izledi. Michelle kanlı pantolonunu tutuyordu. Etrafını saran üç silahlı adam. Bu süreçte kendini feda etse bile Sara'yı kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Bu son farkındalık yüzüne Sara'nın daha önce hiç görmediği bir ifade getirdi:

Korku.

"Bırak-" Michelle'in sesi boğuk çıkıyordu. Hank'le konuşuyordu.

"Bana tecavüz etmesine izin verdin."

Bu sözler Sara'nın kalbine bir çekiç gibi indi.

"Yapamazsın-" Michelle yutkundu. "Olmuyormuş gibi davranamazsın. Sana şimdi söylüyorum. Onun ne yaptığını biliyorsun-"

"Pekâlâ!" Hank onun üzerine bağırdı. Will'e, "Başını yavaşça arabadan çıkarmanı ve ellerini kaldırmanı istiyorum," dedi.

Sara, Will'in sözünü dinlemesini sadece izleyebildi. Gözleri sürekli etrafta geziniyordu. Beyni harıl harıl çalışıyor, bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Will'i öldüreceklerdi. Sara'nın onları düzeltmesini sağlayacaklar ve sonra da onu parçalara ayıracaklardı.

"Bunu yapmasına izin verdin," diye fısıldadı Michelle. "Beni incitmesine izin verdin.

Ona izin ver-"

Hank, Will'e, "Bir doktora ihtiyacımız var," diye bağırdı. "Alınma kardeşim.

Yanlış yer, doğru zaman. Gidelim, bayan. Arabaya binin."

Sara bu anı bekliyordu ama o ana kadar tepkisinin ne olacağını fark etmemişti.

"Hayır."

Kımıldamadı.

Dizleri asfaltın bir parçasıydı. Bir dağ kadar duyarlıydı.

Sara üniversitedeyken tecavüze uğramıştı. Acımasızca, vahşice, vahşice tecavüze uğramıştı. Çocuk sahibi olma yeteneği elinden alınmıştı. Benlik duygusu, güvenlik duygusu sonsuza dek çalınmıştı. Bu deneyim onu neredeyse yirmi yıl sonra hala keşfetmekte olduğu şekillerde değiştirmişti. Bunun bir daha asla başına gelmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti.

Hank onun kolunu sıkıca kavradı.

"Hayır." Sara ondan uzaklaştı. Korku tümüyle yok olmuştu. Kendisini almalarına izin vermeden önce ölecekti. Sara hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. "Seninle gelmiyorum."

"Hanımefendi, kampüste patlayan gaz şebekesi değildi." Hank, Will'e baktı. "Düzinelerce, belki de yüzlerce insanı havaya uçurduk. Senin kanının ellerime bulaşması umurumda mı sanıyorsun?"

Sözleri onu neredeyse ikiye bölecekti. Tüm o hasta ve yaralı insanlar. Hayatlarını başkalarına yardım etmeye adanmış öğrenciler, çocuklar ve personel.

"Hayır," diye tekrarladı Sara. Açıkça ağlıyordu. Eninde sonunda onu öldüreceklerdi. Kontrol edebileceği tek şey şimdi ve o zaman arasında ne olduğuydu.

"Arabaya bin."

"Seninle gelmeyeceğim. Sana yardım etmeyeceğim. Beni vurmak zorunda kalacaksın." Gözlerini Will'e dikmiş, boyun eğiyordu. Neden gitmeyi reddettiğini anlaması için ona ihtiyacı vardı.

Will'boğazı düğümlendi. Gözlerinde yaşlar vardı. Yavaşça, sonunda başını salladı.

"Onu öldürmeme ne dersin?" Hank silahı Michelle'e doğrulttu.

"Yap şunu." Michelle'in sesi güçlüydü, az önceki kekelemesinden eser yoktu. "Devam et, seni omurgasız bok parçası." Yumruğu pantolonunun beline sıkılmıştı. Sara bikini çizgisinde kanlı bir bandaj ve patlamış dikişler görebiliyordu.

Onu ameliyat etmişler miydi?

"Hâlâ iyi bir adam olduğunu düşünüyorsun," dedi Michelle Hank'e. "Baban senin gerçekte kim olduğunu duyduğunda ne diyecek? Babandan bahsettiğini duydum, onun senin kahramanın olduğunu, onu nasıl gururlandırmak istediğini. O hasta. Ölecek. Son nefesinde, bu dünyaya nasıl bir canavarın gelmesine yardım ettiğini öğrenecek."

Clinton güldü. "Kahretsin kızım, konuşma tarzın kızının amının ne kadar sıkı olduğunu merak etmeme neden oluyor."

Sara'nın başının üstünde bir hareketlilik oldu. Hank'in kolu döndü ve silahı Clinton'a doğrulttu.

Tık-tık-tık-tık.

Silah tutukluk yapmıştı.

"Seni adi herif-" Clinton'ın Glock'u kılıfından çıkmıştı.

Silah ateşlenirken Hank Michelle'i yere sürükledi. Sara gözlerini kapattı. Olduğu yerde kaldı, dizlerinin üzerinde oturdu, parmaklarını başının arkasında birleştirdi ve kurşunu bekledi.

Öyle bir şey yoktu.

Art arda iki el silah sesi daha duydu.

Sara gözlerini açtı. Merle yerde ölü yatıyordu. Vince/Vale yaralanmıştı. Arabanın açık kapısından düşmüştü. Yanındaki yaradan kan akıyordu.

Will onları vurmuştu. Aynı şeyi Clinton'a yapmak için dönüyordu ki, adam onu yere düşürdü.

Sara koşmak için kendini yukarı itti. Tekrar yere savruldu.

Hank'in kolu boynuna dolandı. Boğma. Görüşü dalgalandı. Onun derisini pençeledi. "Bırak beni!" diye bağırdı, ısırды, tırmaladı, tekmeledi.

Gözünün ucuyla karanlık bir bulanıklık gördü. Bir Glock 22'nin kendine özgü, uzun namlusu. İnsan durdurucu olarak adlandırılırdı çünkü .40 kalibrelik mermisi bir adamı olduğu yerde durdururdu.

Hank silahı yere doğrultmuştu. Parmağı tetik korkuluğunun üzerindeydi ve gerektiğinde ateş etmeye hazırды.

Buna gerek yoktu.

Clinton yumruklarını Will'in karnına indiriyordu. Karaciğer. Dalak. Pankreas. Böbrekler. Onları parçalamak için ellerini kazık çakar gibi kullanıyordu.

"Durdurun onu," diye yalvardı Sara. "Öldürecek-"

Will'in eli Clinton'ın yüzüne doğru uzandı. Katlanır bıçak. Dört inçlik bıçak jilet keskinliğindeydi. Kan, havada bir çizgi oluşturdu.

Clinton geri çekildi.

Will onu kasığından bıçakladı.

Sara ayağa kalktı ama Hank onun koşmasını engelledi. Kolu Sara'nın boynuna sıkıca sarılmıştı. Glock'u aşağıya doğru tutuyordu ama parmağı tetiğin yanında kaskatı kesilmişti. Ön kolundaki kaslar ip gibiydi.

"Will-" Adı Sara'nın boğazına takıldı.

Kan öksürdü. Yan tarafına yuvarlandı. Karnını tutuyor, ayağa kalkmaya çalışıyor ve tabancayı arıyordu.

Hank Sara'ya "Bizimle gel yoksa onu göğsünden vururum" dedi.

Bir hıçkırık boğazını parçaladı. Ona yardım edebilecekmiş gibi elini uzattı.

Will tekrar ayağa kalkmaya çalışırken bacakları gerildi. Ağzından kusmuk akıyordu. Başının arkasından kan damlıyordu. Ayağa kalktı.

dizler, ama düz düştü.

Sara sanki kendi bedeni yere çarpmış gibi haykırdı. "Doktor?"

Hank sonunda silahını kaldırarak Will'e doğrulttu.

Sara BMW'ye doğru yürüdü. Zar zor dik durabiliyordu. Dizleri kilitlenip duruyordu. Will hâlâ yerde kıvranıyordu. Sokağa baktı. Annesi kaldırımında duruyordu. Cathy'nin elinde bir av tüfeği vardı, son elli yıldır Bella'nın şöminesinin üzerinde tozlanan eski bir çift namlu.

Sara başını sallayarak Cathy'ye müdahale etmemesi için yalvardı.

Hank Michelle'i BMW'ye doğru sürükledi. Onu halletmesi için Vale'in önüne attı. Glock'u yanında, Will'e doğru gidiyordu.

"Söz vermiştin." Sara bu sözleri söylerken bile bir seri katile güvenmenin ne kadar aptalca olduğunu anlamıştı.

"Sür." Vale Sara'yı sürücü koltuğuna itti. Yolcu tarafındaki açık kapıdan dışarıyı görebiliyordu. Will dört ayak üzerindeydi. Ağzından kustumuk ve kan damlıyordu. Gözleri kapalıydı. Yüzünden ter akıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Clinton, Sara'nın arkasındaki koltuğa tırmanırken. "Lanet olsun. Hadi gidelim buradan."

Sara, Hank'in bacağını geri savuruşunu çaresizce izledi. Will'in kafasına tekme atacaktı.

"Will!" diye bağırdı.

Bacağından tutarak Hank'i kaldırıma doğru sürükledi. Mücadele etmedi. Will onun üstüne çıktı. Yüzüne vurmaya başladı; hızlı, metodik ve öfkeli bir şekilde.

"Bırakın onu!" Clinton bağırdı.

Vale arkasına uzanmak için zorlandı, pantolonunun ön kısmına sıkışmış olan tabancayı körlemesine aradı. Yan tarafındaki kurşun yarası yüzünden paniğe . Kan gömleğini ıslatmıştı.

"Bırak onu dedim!" Clinton Glock'unu Vale'in kafasına doğrulttu. "Şimdi!"

"Tanrım, Carter!" Vale, "Hurley'i bırakamayız," derken bile kendini arabanın yolcu koltuğuna attı.

Clinton. Hank. Vince.

Carter. Hurley. Vale.

"Sür!" Glock, Sara'nın kafatasının yan tarafına çarptı. "Sür!"

Motoru vitesine taktı. Arabayı döndürdü. Yan aynadan Will'i gördü. Merle onun yanında yerde ölü yatıyordu. Hank, Hurley ya da o adam her kimse, hâlâ ona sarılmıştı.

Onu da öldür, diye düşündü Sara. *Canını çıkarana kadar dövün.*

Tüfek ateş aldı. Cathy lastiklere nişan almıştı ama onun yerine arka panele isabet etmişti.

"Siktir!" Vale çığlık attı. "Ne oluyor, Carter!"

"Kapa çenenini!" Carter yumruğunu Sara'nın koltuğuna vurdu. Alnındaki yarıktan kan damlıyordu. Will'in bıçağının sapı kalçasından dışarı çıkmıştı. "Sağa dön! Sağa git!"

Sara direksiyonu sağa kırdı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki başının döndüğünü hissetti. Midesi sıkışmıştı. Mesanesinin boşalmak istediğini hissetti. Vale onun yanında oturuyordu. Carter tam arkasındaydı ve omzu Michelle'inkine yaslanmıştı. Dwight, Vale'in arkasındaki koltukta sızmıştı ama bunun ne kadar süreceği belli değildi. Kendini bu canavarlarla birlikte tuzağa düşürmüştü. Tek tesellisi Will'in hâlâ hayatta olmasıydı.

"Siktir!" Vale elleriyle yüzünü ovuşturdu. Adrenalini tükenmek üzereydi. Vücudu kurşun yarasının şokunu atlatmaya çalışıyordu. Nefesi keskin, paniklemiş pantolonlarla geliyordu. "Beni göğsümden vurdu, kardeşim! Nefes alamıyorum!"

"Kapa çenenini, seni amcık!"

Atlanta'dan bir polis aracı tüm ışıkları ve sirenleriyle onlara doğru geliyordu. Sara durması için dua etti. Araba yanlarından hızla geçerken BMW'yi salladı.

"Sola git!" Carter'ın sesi siren kadar keskindi. "Buraya! Sola dön!"

Direksiyonu Oakdale'e kırdı. Sara'nın gözleri olabildiğince uzun süre kruvazörü takip etti. Lullwater'dan sola dönerken fren lambaları kırmızı yanıyordu.

İradeye Doğru.

"Havanın dışarı sızdığını hissedebiliyorum!" Vale'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. Bir hastanenin içinde bomba patlatılmasına yardım edebilirdi ama yan tarafındaki delik için sızlanıyordu. "Yardım edin bana! Ne yapacağım ben?"

Sara hiçbir şey söylemedi. Will'i düşünüyordu. Çürük kaburgalar. Kırık göğüs kemiği. Dalağı yırtılmışsa, kanaması karnına doğru olabilirdi. Onu sokakta ölüme terk etmek için mi kendini feda etmişti? Ve şimdi bu adam, bu mızımız çocuk, ona yardım etmesini mi istiyordu?

"Sen bir doktorsun!" Vale inledi. "Bana yardım et!"

Sara hayatında başka bir insana karşı hiç bu kadar az empati hissetmemişti. Sıkılmış dişlerinin arasından konuştu: "Yarayı kapatın."

Vale gömleğini kaldırdı, deliği kapatmak için uzanırken elleri titriyordu.

Sara ona "Parmağını içeri sok," dedi, bu saçmalıktı çünkü göğüs boşluğu kanla doluyordu. Her nefes alışında plevral boşluğa daha fazla hava itiyor, bu da delik olan akciğere baskı yaparak akciğerin daha hızlı çökmesine neden oluyordu. Sonunda diğer akciğer, kalp ve damarlar üzerinde de basınç oluşarak onların da çökmesine neden oluyordu.

Tek endişesi, ölmesinin çok uzun sürmesiydi. "Tanrım!" Vale çığlık attı. Aptal gerçekten de parmağını deliğin içine. Acı nefesini kesti. Gözleri o kadar açılmıştı ki beyazları görünüyordu. Neyse ki şikayet edemeyecek kadar acı çekiyordu.

Zaten endişelenmesi gereken kişi Vale değildi. Carter kızgındı, odaklanmıştı ve onları buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Sara onun her an koltuğun etrafından uzanıp boynunu tutabileceğinin farkındaydı.

Saate baktı. Öğleden sonra 2:04.

Altın saat Will'in saatinde çoktan ilerlemeye başlamıştı. İç kanama cerrahi olarak onarılabılırdi ama onu ne kadar çabuk bir cerraha götürebilirlerdi? Hava yoluyla bir travma merkezine nakledilmesi gerekecekti. Onu kim götürecekti? Civardaki tüm polisler patlamaya müdahale ediyor olacaktı.

Kampüste iki bomba patladı. Bunu düşünemezdi. Bunu düşünmezdi. Önemli olan tek şey Will'di. "Geçin onları!" Carter bağırdı. "Diğer şeride geçin!"

Sara karşıdan gelen trafiğe doğru savruldu. Lastikler gıcırdadı. İki araba birbirine çarptı. Vale tekrar çığlık attı. Sara gaza bastı. Ponce de Leon'a yaklaşıyorlardı.

"Işığ! üfle!"

Sara emniyet kemerini taktı. Işıklardan geçti. Kornalar çaldı. Direksiyonu düz tutmak için mücadele ederken lastikler yerden kalktı.

Hangi-neden?

Arabayı bir ağaca çarp. Bir telefon direğine. Bir eve. Sara'nın direksiyonunda hava yastığı vardı. Emniyet kemeri. Akciğerinde bir delik, bacağına bir bıçak ya da omzunda bir kurşun yarası yoktu.

Michelle.

Kadın arka koltuğun ortasında oturuyordu. Çarpma anında, ön cama doğru uçabilirdi. Boynu kırılabilirdi. Kırık metal ve cam bir parçalayabilirdi. Kadın kaçmaya fırsat bulamadan araba onu ezip geçebilirdi.

Michelle, silahın kara deliğine bakarak Hank'e meydan okudu.
Devam et, seni omurgasız bok parçası.

İleride, yolda bir viraj vardı.

Sara düz gidecekti. Arabayı kırmızı ışığın hemen ötesindeki tuğla eve çarpacaktı.

Will iyiydi. Sara'nın neden onu vurmalarını söylediğini anlamıştı. Bunların hiçbirinin onun hatası olmadığını biliyordu.

Omuzları gevşedi. Zihni berraklaştı. Vücudunun sakinlik ona bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu söylüyordu.

Dönüş yaklaşıyordu. Otuz metre. Yirmi. Sara gaza bastı. Direksiyona sıkıca tutundu. Aynada Michelle'i bulmayı tekrar denedi.

Kadının gözleri kocaman olmuştu. Ağlıyordu. Dehşete düşmüştü.

Sara son anda direksiyonu önce sağa, sonra sola kırarak iki tekerleğin üzerinde virajı aldı. Araba yere doğru geri sıçradı. İki dur işaretinden geçti. Ayağını gazdan geri çekti. Michelle'i tekrar bulmaya çalıştı ama kadın bacaklarını yukarı çekmiş ve başını dizlerine gömmüştü.

"Lanet olsun." Vale'in burnu, çökmekte olan ciğerlerine hava çekmeye çalışırken ısıklık çaldı. Sara'nın ne yapacağını görmüş ama onu durdurmak için çaresiz kalmıştı.

Carter umursamaz bir tavırla, "Yavaşla," diye mırıldandı. "Tanrım, taşaklarım yanıyor." Sara'nın koltuğunun arkasını yumrukladı. "Doktor olan sensin. Bana ne yapacağımı söyle."

Sara konuşamıyordu. Boğazı pamukla dolmuştu. Daha önceki kararlılığı neredeydi? Michelle'e ne olduğu neden umurundaydı ki? Kendini düşünmeye başlamak zorundaydı - ister bir kaçıışı yöneterek ister kendi ölümünü kontrol ederek olsun, bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeliydi.

"!" Carter koltuğu tekrar dürttü. "Bana ne yapacağımı söyle."

Sara dikiz aynasına uzandı. Elleri o kadar titriyordu ki doğru açığı zar zor bulabildi. Yansıma Carter'ın yarasını gösteriyordu. Bıçağın sapı sağ uyluğunun iç kısmından dışarı çıkmıştı. Will bıçağı yukarı doğru bir açıyla sokmuştu. Kaslar bıçağı yerinde tutuyordu.

Femoral arter. Femoral ven. Genitofemoral sinir.

Sara boğazını temizlemeye çalıştı. Dili ağzında kalınlaşmıştı. Safra tadı alabiliyordu. "Bıçak bir sinire baskı yapıyor. Çıkar onu."

Carter daha iyi biliyordu. Bıçak atardamardaki bir çentiğe de zarar veriyor olabilirdi. "Bunu yüzünü kesmek için kullanmama ne dersin? Sağa dön, sonra ışıklardan sola."

Sara dur işaretinden sağa döndü. Moreland Caddesi'ne sola döndüğünde yeşil ışık yanıyordu. Küçük Beş Nokta. Yolda sadece birkaç araba vardı. Dükkânların ve restoranların önündeki otoparklar seyrek olarak doluydu. İnsanlar muhtemelen yerlerine sığınmaya yönlendirilmişti. Ya da evde haberleri izliyorlardı. Ya da polis hastane çevresinde sıkı bir çember oluşturmuştu.

-O kadar sıkıydı ki, BMW planı uygulamaya vakit bulamadan sınırın dışına çıkmayı başarmıştı.

"Kapatın şu lanet olası sesi," dedi Carter.

Emniyet kemeri zili. Sara, yolcunun emniyet kemerinin açık bırakılmasından kaynaklanan çınlama sesini fark etmemişti ama şimdi tek duyabildiği buydu.

Vale gürültüyü durdurmaya çalışmadı. Gözlerini kapattı. Dudakları gerilmişti. Parmağı hâlâ deliğin içindeydi. Her çarpma, her kayma işkence gibi geliyor olmalıydı.

Sara yoldaki çukurları taradı.

"şunu!" Carter bağırdı. "Ona yardım et, lanet olsun!"

Michelle koltuklardaki yarıktan uzandı. Yavaşça, acı çekerek hareket ediyordu. Ellerindeki kan kurumuş, bordo bir tabakaya dönüşmüştü. Kemerini Vale'nin kucağına doğru çekmeye başladı. Eli tokadan birkaç santim uzakta duruyordu.

Silahı kot pantolonunun belindeydi.

Sara'nın vücudu kaskatı kesildi. Michelle'in silahını çekip ateş etmeye başlaması için dua etti.

Toka tıkladı. Zil sesi durdu. Michelle arkasına yaslandı.

Sara bakışlarının Vale'in kucağına kaymasına izin verdi.

Kalbi milyonlarca parçaya bölündü.

Michelle tabancayı karnına dayamıştı.

Neden?

"Abi?" Carter'ın sesi gergin ve . "Telefonumu kullanayım mı?"

Vale cevap vermedi. Dişleri . "Abi?" Carter

koltuğunun arkasını tekmeledi.

Vale çığlık attı, "Hayır!" Eli kapının yanındaki tutunma çubuğuna dolandı. Dişlerinin arasından hava tısladı. "Emirler," dedi. "Yapamayız-" Bir acı spazmıyla kesildi.

"Siktir." Carter gözlerindeki kanı sildi. Sara'ya, "Düz gitmeye devam et. Eyaletler arası yola kadar."

Onları 285'e götürüyordu. Şehrin çevresinden dolaşacaklardı. Yön keyfi görünmüyordu. Eğer bu adamlar gerçekten polis ya da asker olsaydı, o zaman bir B planları olurdu - başka bir kaçış arabası, bir buluşma noktası, dikkatler dağılana kadar saklanabilecekleri güvenli bir ev.

Sara düşüncelerini otoyola varmadan önce arabayı nasıl durduracağına odaklamaya çalıştı. Lullwater'dan sola dönüşünü izlediği Atlanta polis aracı tek umut kaynağıydı. Will , Cathy ayrıntıları polis memuruna aktaracaktı. O da

komutayı arayacaktı. Komuta üç eyalet bölgesindeki tüm telefon ve bilgisayarlara bir uyarı gönderecekti.

Üç şüpheli yerli terörist. Ağır silahlı. İki rehine.

BMW tam donanımlıydı. Uydu radyosu. GPS navigasyon. Dikiz aynasının üzerinde bir SOS düğmesi vardı. Sara buna daha önce hiç basmamıştı. Bunun telemetrik yol yardım sisteminin bir parçası olduğunu biliyordu ama sessiz bir sinyal mi gönderiyordu yoksa hoparlörlerden gerçek bir insan sesi gelip nasıl yardım edebileceğini mi soruyordu?

"Dash?" Carter arka koltuktaki adamı uyandırmaya çalışıyordu. Dwight'ı değil.

Dash.

"Kardeşim, hadi." Michelle'in yanına uzandı ve adamın yanağını okşayarak onu uyandırmaya çalıştı. "Hadi, kardeşim. Uyan."

Dash'in dudakları kıpırdadı. Mırıldanmaya başladı. Sara aynayı tekrar ayarladı. Dash'in gözlerinin göz kapaklarının altında ileri geri hareket ettiğini görebiliyordu.

Tekrar önünü taradı ama çukurlara bakmadı. Emory'den uzaklaştıkça caddelerde daha çok araba vardı. Farları yakabilir miydi? Düzensiz bir şekilde direksiyonu kırmalı mıydı? Bunlardan herhangi biri yardım etmeye çalışan birini tehlikeye atar mıydı?

"Neden ?" Carter Dash'in başını yana çeviriyordu. "Vale, torpido gözündeki tıbbi kiti getir."

Vale hareket etmedi ama Sara anahtarın hâlâ kilitte olduğunu gördü.
Silah.

"Dash!" Carter yüzünü tokatlayarak bağırdı. "Allah ."

"Bir hastaneye ihtiyacı var." Sara gözlerini anahtardan ayırdı.

"Çantamda sadece yara bandı ve dezenfektan var."

"Siktir!" Carter yumruğunu koltuğunun arkasına vurdu. "Dash, hadi ama kardeşim."

Sara tekrar boğazını temizledi. Avucunu göğsüne bastırdı. Kalp atışları bir kronometre kadar hızlı atıyordu.

Düşün-düşün-düşün-düşün.

Carter'a, "Neredeyse on beş dakikadır baygın. Muhtemelen komada." Bir yalan daha. Beyni belli ki

kendini yeniden başlattı. "Onu bir itfaiye istasyonunun yakınına bırakmalıyız ki ona yardım edebilsinler."

"Kahretsin. Dash'ten bahsediyoruz. Onu hiçbir yere bırakmayacağız." Carter tekrar Michelle'e uzandı.

"Hayır!" diye bağırdı kadın. Adamın yolundan çekilerek kendini koltuğun üzerinden kargo bölümüne doğru itti. Omuzları cama bastırılmıştı. Kollarını açmıştı. Gözlerinde vahşi bir panikle Sara'ya baktı.

Sara aynadan ona baktı. Gözlerini Michelle'in sağ tarafına çevirdi.

Sağlık çantası depodaydı.

Neşterler. İğneler. Sakinleştiriciler.

Michelle teması kesti. Kendi üzerine çöktü. Bacaklarını göğsüne doğru çekti. Başını dizlerine koydu.

"Onun nesi var?" Carter parmaklarını Dash'in yüzünün önünde şıklattı.

Adamın göz kapakları açılmıştı ama cevap vermiyordu. "Dash?

Hadi, kardeşim. Uyan."

Sara saate baktı. Öğleden sonra 2:08.

Cathy Will'le ilgilenecekti. Hastaneye götürüldüğünden emin olun. Doktorları sorgulayacaktı. Ameliyattan çıktığında yanında olacaktı. Jeffrey'yi savunduğu gibi onu da savunacaktı.

değil mi?

"Doktor?"

Sara aynaya baktı. Michelle onunla konuşuyordu.

"Ona yardım edin," dedi Michelle. "Dash kötü değil, ama onun gibi değil-"

"Kapa çeneni senin lanet olsun ağız," Carter uyardı. Bu sadece Onu koltuğun üzerinden atlamaktan alıkoyan şey bacağındaki bıçaktı.

Sağına bak, diye sessizce yalvardı Sara kadına. *Siyah çantayı aç.*

Michelle Sara'nın yansımasına baktı. Başını bir kez salladı.

Çantayı biliyordu. Hiçbir şey yapmayacaktı.

Sara'nın kalbi sıkıştı. Tamamen yalnızdı.

"Hey." Carter Dash'i bir kez daha tokatladı, *tokadın* sesi arabayı dolduracak kadar sertti. "Kaltak, bana ne yapacağımı söyle."

Sara kederini bastırmak için yutkunmak zorunda kaldı. "Bir uyarıcıya ihtiyacı var." Carter onu tekrar tokatladı. "Onu uyarıyorum amina koyayım."

"Parmağını omzundaki kurşun deliğine sok." "Evet, bu onun için çok işe yarıyor."

Sara soğuk bir gözle Vale'yi inceledi. Hırıltısı düzensizleşmişti. Dudakları mavi renkteydi. Umutsuzca sönen ciğerlerine hava çekmeye çalışırken burun delikleri bir daralıp bir genişliyordu.

"Hey," dedi Carter. "Sanırım ."

Dash'in göz kapakları titremeye başladı. Boğazının derinliklerinden bir gümbürtü geldi. Ellerini kaldırdı, sağ eli sol elinden daha yukarıdaydı, parmakları bir kukla bebek gibi açılmıştı.

"Ne yapıyor bu?" Carter telaşlanmıştı.

Sara sessizliğini korudu. Michelle'i tekrar bulmaya çalıştı ama kadın sinmiş pozisyonuna geri dönmüştü.

Carter, "Onun nesi var?" diye sordu.

Dash'in gözleri açılmıştı. Boğazındaki gümbürtü bir mırıltıya dönmüştü. Bir kez göz kırptı. İki kez. Yavaşça etrafındaki yolculara baktı. Michelle. Carter. Vale. Kafası karışmış bir halde Sara'ya baktı.

"Kim fhee?" Kelimeleri bulanıklaştı. "Kadın. Kim eğer-"

"Bir doktor aldık," diye kekeledi Carter. Korktuğu belliydi, bu da Dash'in önemli olduğu anlamına geliyordu. "Hurley ve Morgan'ı kaybettik."

"Ne-" Dash denedi. "Ne-"

"Bir doktor götürdük." Carter ima edilen soruya cevap vermedi. "Kasıklarımnda lanet bir bıçak var. Vale'nin sesi pek iyi gelmiyor."

Dash tekrar gözlerini kırıştırdı. Hâlâ kafası karışıkta ama kendine geliyordu.

Sara yalan söyledi, "Gözbebekleri sabit. Muhtemelen kafatasında kanama var. Bir anevrizma ya da-"

"Siktir." Carter yüzündeki teri sildi. Yolun kenarını taradı.

Dash boğazını temizledi. "Ne oldu?" Sara'ya baktı. "O kim?"

"Sana söyledim-" Carter pes etti. Sara'ya "Onun nesi var?" diye sordu.

"Travma sonrası amnezi." Dash'i yolun kenarına bırakması için onu korkutmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Bu derin bir beyin hasarının işareti. Onu bir hastaneye bırakmalıyız."

"Siktir, siktir, siktir."

Dash'in eli yüzüne gitti. Parmaklarıyla yanağına dokundu. Gözlerini sıkıca kapattı. Midesi bulanıyor, kafası karışıyordu. Ama kendine gelmeye başlamıştı. Kontrollü hareketlerinden bunu anlayabiliyordu. Gözlerinin sabit noktalara odaklanmasından.

"Kahretsin." Carter ön camdan dışarı bakıyordu. "Bu adama el sallamayı aklından bile geçirme."

Karşı yönden tek başına bir ekip arabası geliyordu. Sara nefesini tuttu ve polisin BMW'yi sistem genelindeki bir uyarıdan tanımasını bekledi.

Dash beceriksizce koltukların arasına uzandı ve elini kızın koluna koydu. "Sakin olun, bayan."

Sesi yumuşaktı ama otoritesi açıktı. Vale mızırmızdı. Carter asabiydi. Dash hepsinin itaat ettiği adamdı.

Sara yan aynadan aracın gözden kayboluşunu izledi. Fren lambası yoktu. Yavaşlamıyordu. Arabasının önüne ve arkasına monte edilmiş bir plaka tarayıcı vardı. Sistem onun plakasını tespit etmiş olmalıydı.

Bu da BMW'nin sistemde olmadığı anlamına geliyordu.

"Carter." Dash arkasına yaslanırken yüzünü buruşturdu. Artık uyanık olduğu için daha yaşlı görünüyordu. Gözlerindeki ince çizgiler kırışmıştı. "Kurşun hâlâ omzumda mı?"

"Evet," dedi Carter. "Kan o kadar çok akıyor."

"Bu iyi bir şey de olabilir, kötü bir şey de." Her kelimeyi dikkatle telaffuz etti. Yüzde yüz değildi ama öyle olduğunu düşünmelerini sağlamaya çalışıyordu. "Öyle değil mi Doktor?"

Sara cevap vermedi. Omuz çoğunlukla kemik ve kıkırdaktan oluşuyordu. içeri girerken çok sıcak olmalı, dokuyu dağlamalıydı.

Sara için kötü. Dash için iyi.

Bacağını dizinin üzerinden geçirirken inledi. "Carter, bıçağı bacağına bağlamak için ayakkabı bağımı kullan. Herhangi bir şey yapmasını istemezsin.

daha fazla hasar. Paracord yılan düğümü ."

Carter botun bağcıklarını çözmeye başladı.

Dash, "Doktor, tıbbi yardıma ihtiyacımız var. Hepimizin."

"Ben bir çocuk doktoruyum," dedi Sara, ki bu teknik olarak doğrudu. Aynı zamanda kurul sertifikalı bir adli tabip ve olay yeri inceleme uzmanıydı. "Ben bir cerrah değilim. Bunlar ciddi tıbbi sorunlar."

"Onlar in-geed." Dash yine sözlerinin kontrolünü kaybediyordu. Gözleri sulanıyordu. Güneş ışığı çok fazla uyarıcıydı. Belli ki beyin sarsıntısı geçirmişti. Sara'nın ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Her beyin travmaya kendi yöntemiyle tepki verirdi.

Dash boğazını temizledi. Parmaklarını gözlerine sürdü. "Carter, GPS sistemi olan çalıntı, izlenebilir bir araçta olduğumuz aklına geldi mi?"

Carter kordonu bağlamaya odaklanmıştı. "Çok fazla seçeneğimiz yoktu. Oradan çıkmak zorundaydık. Değil mi Vale?"

Vale cevapsız bir şeyler mırıldandı. İşaret parmağı hâlâ böğründeki deliğin içindeydi. Diğer eliyle tutunma çubuğunu kavradı. Sara emniyet kemerinin altına sıkışmış olan tabancayı inceledi. Carter'ın elleri bıçağı bağlamakla meşguldü. Dash'in refleksleri tehlikede idi. O-

"Hanımefendi." Dash elini Sara'nın omzuna koydu. "Şu minibüsü takip edin lütfen." dedi.

Beyaz bir minibüs Moreland'daki bir striptiz kulübüne giriyordu. Dışarıdaki tabelada Club Shady Lady yazısının yanında az giyimli bir kadın görölüyordu. Park yerlerini iş kamyonları doldurmuştu. Beyaz minibüs fren yaptı, sonra binanın arkasından sağa döndü. Yan tarafında Lay's Patates Cipsi logosu vardı.

Dash, "Şanslısın. Takip etmeye devam et."

Sara arabayı yavaşça dar sokağa sürdü. Bir dönüş daha yaptı. Bina sağ taraftaydı, sol tarafta ise sık ağaçlar vardı. Vurulmadan uzanıp torpido gözünün kilidini açmasına ve Will'in silahını almasına imkân yoktu. Kapıyı açıp dışarı çıkabilirdi. Carter bacağındaki bıçakla onu kovalayamazdı. Vale hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Dash onu takip edecek durumda değildi.

Michelle yardım edecek miydi? Yoksa sadece kötü şeylerin olmasını mı bekleyecekti?

Beyaz minibüs servis girişinin yanına park edilmişti. Teslimatçı indi. Minibüsün kapılarını açıp kutuları çıkarmaya başlarken onlara şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmadı.

Dash, "Burada dur," diye emretti.

Sara vitesi parka aldı. Striptiz kulübünden gelen müzik o kadar yüksekti ki göğsünde hissedebiliyordu.

Torpedo gözüne tekrar baktı.

"Vale," dedi Dash. "Acaba arkadaşımızın çok ilgilendiği torpedo gözündeki şeyi bana getirebilir misin?"

Sara pencereden dışarı, ağaçlara baktı. Kilidin açıldığını duyabiliyordu. Vale, Will'in beylik silahını görünce şoktan nefesi kesildi.

Dash, "Teşekkür ederim, efendim" diyerek ondan aldı.

Sara gözlerini kapattı. BMW'nin güvenlik özelliklerini düşündü. Hız göstergesi saatte on beş mile ulaştığında kapılar otomatik olarak kilitleniyordu. Kolun açılması için iki kez çekilmesi gerekiyordu. Kaçabilecek kadar hızlı yapabilir miydi?

Dash bir şeyin farkına varmış gibiydi. "Hurley ve Monroe nerede?"

"Öldüler," diye yanıtladı Carter. "Onları bırakmak zorunda kaldık. Lanet herif bir anda ortaya çıktı. Bir çuval taşı yumruklamak gibiydi."

Sara aynada ona baktı. Başı aşağıdaydı. Hâlâ düğüm atıyordu.

Dash, Sara'ya "Ön koltuktaki arkadaşımıza neler oluyor?" diye sordu.

"Doğru teşhis ekipmanına sahip değilim," diyerek bunun gerekli olduğunu ima etti. "En iyi tahminim akciğerinin çöktüğü yönünde."

Dash, "Tekrar özür dilerim ama içi boş bir şey koyamaz mısınız, havayı ciğerlere bu şekilde geri getiremez misiniz?" diye sordu.

Sara onun kendisini test edip etmediğini bilmiyordu. Saran Wrap muhtemelen yaranın etrafında bir mühür oluşturmaya yardımcı olabilirdi ve tıbbi çantasında gerginliği azaltabilecek bir serum iğnesi vardı.

Soruyu soruyla yanıtlamaya karar verdi: "Patlak bir lastiği yeniden şişirmek için içine içi boş bir tüp koyar mıydınız?"

Vale sığ bir nefes çekti. Takip etmeye çalışıyordu. Parmağı hâlâ işe yaramaz bir şekilde elindeki deliğe saplanmıştı.

yandan. Ona daha uzağa sokmasını söylemek istedi. Eğer şok onu öldürmezse, enfeksiyon öldürecekti.

"tanımalıyız," dedi Dash. "Sana nasıl hitap etmeliyim?"

"Sara." Beyaz minibüsün şoförünü izledi. İşini yapıyor, kutuları bir çekiciye istifliyor, tabletinden siparişi kontrol ediyordu.

"?"

Sara tereddüt etti. Sosyalleşmek için sormuyordu. Onu internetten araştırabilirdi. Sara, GBI'nın web sitesinde adli tıp ofisine bağlı özel bir ajan olarak listelenmişti. Bir çocuk doktorunu kaçırmakla bir hükümet ajanını kaçırmak arasında büyük bir fark vardı.

"Earnshaw," dedi ve onlara annesinin kızlık soyadını verdi.

Dash başını salladı. Onun yalan söylediğini bildiğini anlayabiliyordu. "Hiç çocuğun var mı?"

"İki."

"Pekâlâ, Dr. Sara Earnshaw. Burada olmak istemediğinizi biliyorum ama bize biraz daha şoförlük hizmeti verin, biz de sizi kocanıza ve çocuklarınıza geri götürelim."

Sara dudağını ısırды. Başını salladı. Onun da yalan söylediğini anlayabiliyordu.

Dash arabanın kapısını açtı. Kulüp müziğinin gümbür gümbür bas sesi kulak zarlarını titretti.

Güneş ışığını engellemek için elini kaldırdı. Arkasından seslendi, "Michelle, bana katılmanı istiyorum."

Michelle robot gibi arka koltuğa doğru ilerledi. Carter'dan ürkerek uzaklaştı. Sara'nın sorgulayan bakışlarından kaçındı. Arabadan atladığında pantolonu hâlâ açıktı. Çakıllar çıplak ayaklarına keskin gelmiş olmalıydı ama hiçbir tepki vermedi.

Onu bu kadar geri dönülmez bir şekilde kırmak için ne yapmışlardı?

"Hadi gidelim." Dash, Michelle'in minibüse doğru yürümesini işaret etti. Elini gömleğinin düğmeleri arasındaki açıklığa sokarak bir tür askı oluşturmuştu. Kurşun kol kemiğini ıskalamıştı. Hareket ettiğinde canını acıtacak bir kas hasarı vardı ama yine de hareket edebiliyordu.

Carter mırıldandı, "Ne yapıyor?"

Sara, bunun olmaması için sessizce dua ederken bile onun ne yaptığını biliyordu.

Teslimatçı binadan çıktı. Arabası boştu. Servis kapısını kapatırken onlara arkasını dönmüştü. Dash kılıfına uzandı ve Will'in silahını çıkardı. Teslimatçı arkasını döndü ve bu, vücudunun isteyerek yaptığı son hareket oldu.

Dash onu yüzünden iki kez vurdu.

Sara binanın arka tarafındaki kapalı kapıya baktı. Kimse dışarı çıkmamıştı. Müzik sesinden silah seslerini duymamışlardı. Ya da duymuşlardı ama burası silah seslerinin alışılmadık olmadığı bir mahalleydi.

Carter, "Eğer orada olanları ona anlatırsan, pişman olmanı ," dedi.

Sara aynaya baktı. "Hurley'i terk ettiğini mi? Ya da *kardeşin* Hurley'nin seni öldürmeye çalıştığını mı?"

Carter'ın gözleri ön tarafa kaydı. Dash ve Michelle'in ölü teslimatçının cesedini minibüse yüklemelerini sessizce izledi.

Carter, "Ağzından o kötü tavrı çıkarmamın on dakikadan az süreceğini tahmin ediyorum," dedi.

Sara boğazının düğümlendiğini hissetti. Direksiyona sıkıca sarılmış parmaklarına baktı. Dash'in omzundaki yaradan deri üzerine kan aktarmıştı. Merle'in kanı da oraya karışmış olmalıydı; Sara kaza yerinde onun başındaki yaraya dokunmuştu. Carter'ın bacağı muhtemelen arabanın arka koltuğunda kanamıştı. Vale ön koltukta kendi DNA'sını bırakmıştı.

Carter'a "Taşaklarında hissettiğin o yanma hissinin tadını çıkar" dedi. Aynada onunla göz göze geldi. "O bıçak , taşaklarını son kez hissedeceksin."

Vale nefes alırken keskin bir hırıltı çıkardı. "Ş... kapa çeneni ..." Tabancasını Sara'ya doğrulttu. Eli sabitti. "Ön tarafa doğru yürü. Ön tarafa. Arabanın önü."

Sara kapı koluna uzandı. Saatindeki zamanı gördü.

Öğleden sonra 2:17.

Kolu çekmedi. Apple

Watch'u.

Arka kapı açıldı. Carter bıçağı çarpmamaya dikkat ederek arabadan dışarı kaydı. Kapıyı tıklayarak kapattı. Arabanın dışında durup bekledi.

Saatin kolunu yavaşça iki kez çekerken Sara'nın akli seçenekler arasında gidip geliyordu. Saatin hem hücresel hem de GPS özelliği vardı. Bir telefon görüşmesi yapabilirdi ama hoparlör arayanın sesini çalacaktı. Mesaj göndermek çok zahmetliydi. Bir Telsiz uygulaması vardı ama simgeye dokunması, doğru kişiye gitmesi ve sarı düğmeyi mesaj gönderecek kadar uzun süre basılı tutması gerekiyordu.

Arabadan çıktı. Yavaşça hareket etti, kendine biraz zaman kazandırmaya çalışıyordu.

"Arabanın ön tarafına git ve Vale'ye yardım et." Carter sanki unutmuş gibi ona Glock'u gösterdi. "Sakin oyalanma yoksa kafana bir kurşun sıkarım."

Sara oyalamaya çalıştı. "Onu bırakmalısın. Nasıl olsa ölecek."

"Arkamızda adam bırakmayız." "Hurley bunu biliyor mu?"

Karnına bir yumruk attı. Acı vücudunun içinde bir patlamaya dönüştü. Sara iki büklüm oldu. Dizlerinin üzerine düştü. Başı dönmeye başladı. Nefes alamıyordu.

"Ayağa kalk, kaltak."

Sara alnını yere bastırdı. Ağzından tükürük damlıyordu. Elleri otomatik olarak karnına gitmişti. Kasları . Gözlerini kırıştırarak açtı. Saatin ekranı parlıyordu. Telsiz düğmesine dokundu. Faith listesindeki ilk isimdi. Sarı daireyi aşağı doğru tuttu ve "Carter, polislerin 285 numaralı beyaz patates cipsi minibüsünü fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun?" dedi.

"Senin sorunun değil."

Lastiklerin altında çakıllar çtırdadı. Minibüs yanaşmıştı.

Sara başını kaldırdı. Dünya yan yatmıştı. Zar zor ayağa kalkabildi. Karnındaki ağrı onu iki büklüm yürümeye zorluyordu. Will'in de aynı acıyı, ama daha kötüsünü yaşadığını düşünmemeye çalıştı. Diğer tarafa doğru ilerlerken kendini arabaya sabitlemek zorunda kaldı.

Vale kapıyı çoktan açmıştı. Dudakları morarmış görünüyordu. Göz kapakları sarkmıştı. Umduğundan daha hızlı iyileşiyordu.

Carter tabancayı Vale'den kaparak, "Ver bana," dedi.

Sara'nın yaralı adama arabadan çıkmasına yardım etmekten başka çaresi yoktu. Vale'nin kolu onun omzuna dolandı. Diğer kolu hâlâ göğsüne dolanmıştı ve parmağı kurşun yarasının içine sıkışmıştı.

"et." Carter onu harekete geçirmek için silahını salladı.

Vale bacaklarıyla kendini yukarı itmeye çalıştı. Kaslıydı, görüldüğünden çok daha ağırdı. Sara onun bir adım öne çıkmasını beklerken bir adım uzaklaştı. İçgüdüsel olarak onun düşmesini engellemeye çalıştı ama yeterince hızlı hareket edemedi.

Vale sırt üstü yere düştü. Kalan azıcık nefesi de kesilmişti. Nefes nefese kalmıştı. Gözleri çığına dönmüştü.

Sara dizlerinin üzerine çöktü. Vale umurunda bile değildi. Tekrar yumruk yemek istemiyordu. Onu inceliyormuş gibi yaptı - göz bebeklerine baktı, kulağını kalbine dayadı. Gömleği kalkmıştı. Kurşun yarasından düzenli bir şekilde kan damlıyordu. Parlak kırmızı, venal değil arteriyel kan. Kurşun, tüm sinirlerin ve atardamarların bir arada bulunduğu koltuk altından girmişti.

Dash minibüsten çıkmıştı. Vale'nin oturmasına yardım etti. Sara'ya, "Sakıncası yoksa arkadaşşıma yardım eder misin?" dedi.

Kibar ve sakin ses tonunda garip bir şekilde emredici bir şey vardı. Vale gibi çaresizce paniğe kapılmış ya da Carter gibi öfkeden gözü dönmüş değildi. Dash, Sara'ya ruh halini bir kılıç gibi kullanabilecek biri gibi geldi. Kendini asla keskin uçta bulmak istemiyordu.

Dash ile birlikte Sara, Vale'yi ayağa kaldırmak için omzunu kullandı. Onu minibüse götürdüler. Kendi başına sürünerek arkaya geçebildi.

Sara, Dash'in elini omzunda hissetti.

"Şunu çıkaralım lütfen hanımefendi."

Saati fark etmişti.

Sara kayışı çözerken yüzünü aşağı çevirdi. Dash'e vermek yerine onu ormana fırlattı.

"Teşekkür ederim," dedi, sanki tam da olmasını istediği şey buymuş gibi. Michelle'e işaret etti. Ona bir şey vermek zorunda değildi.

Talimat. Teslimatçının minibüsten inip BMW'ye binmesine sessizce yardım etti.

Neden bu kadar uysaldı?

"Seni becereceğim," diye fısıldadı Carter Sara'ya. Sertleşmiş bacağını yerde sürükleyerek kışının üzerinde minibüse doğru ilerledi.

Sürücü tarafındaki kapı kapandı. Michelle emniyet kemerini taktı. Kontağı çevirdi. İki elini de direksiyona koydu. Dümdüz önüne baktı, bir sonraki adımda ne yapacağını söyleyemesini bekliyordu.

Neden?

"Sadece birkaç üç saniyeye daha ihtiyacım var." Dash BMW'nin yakıt kapısını açmayı başarmıştı. Cebinden bir acil durum yol fişegi çıkardı. Dev bir kibrit başı gibi olan tepesine vurdu. Yanan beyaz kıvılcımlar bir maytap gibi dışarı fırladı.

Sara'ya "Acele etmek isteyebilirsin." dedi.

Sara minibüsün arkasına bindi. Sürgülü kapıyı kapatmadan önce gördüğü son şey Dash'in yanan işaret fişegini benzin deposunun ağzına sıkıştırması oldu.

Ön koltuğa atladı. "Git."

Michelle gaza bastı. Minibüs sarsıldı. Binanın etrafında keskin bir dönüş yaptılar.

Benzin yanardı ama sadece dumanı patlamaya neden olabilirdi. Dash zamanlamayı doğru yapmıştı. Patlamanın şoku minibüse ulaştığında elli metre uzaktaydılar.

Eğer polis BMW'yi bulsaydı, tüm adli kanıtlar yakılacaktı.

Direksiyondaki kan. Koltuklardaki kan. Teslimatçının cesedi.

Hepsi gitti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Carter. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Tüm çabalarına rağmen bıçak yerinden oynamıştı. Kasıklarını avuçluyordu. Sara'ya baktı, gözlerinde çaresiz bir ifade vardı.

Başka tarafa baktı.

Dash, "İyi miyiz, kardeşlerim?" diye seslendi. "Evet," diye mırıldandı

Vale.

Carter sesi boğuk çıksa da, "Tabii ki evet," dedi.

Sara tekerleklerin yoldaki sabit vızıltısını dinledi. Elini boş cebine attı. Tırnaklarının altını düzenli bir şekilde temizlemek için başparmağını kullandı.

Yere düştüğünde Vale'nin sırtını çizmiş ve derisinin bir kısmını oymuştu.

Araba kazasının olduğu yerde Merle'in başındaki yaraya dokunmuş ve parmaklarını şortuna sürterek temizlemişti. Avucunu Dash'in yaralı omzunda gezdirmişti. Hurley'nin kanını Malibu'nun arka koltuğundan taşımıştı. Sonunda onu minibüsten çıkardıklarında elini Carter'ın bacağından sızan kan gölüne sokmuştu.

Sara istatistikleri biliyordu. Onu ikinci bir yere götürüyorlardı. İstatistiklere göre hayatta kalma şansı yaklaşık yüzde 12'ye düşmüştü.

Sonu Michelle Spivey gibi olmayacaktı -yaşıyordu ama hayatta değildi.

Ne pahasına olursa olsun, bu adamlara kendisini öldürtecekti. Şu anla o an arasındaki tek işi, onlardan bir parçayı da beraberinde götürmekti.

Sara ailesinin bu olayı kapatmasını istiyordu. Will'in intikam almasını istiyordu.

Giydiği için kendi şortunun üzerindeydi. Vale'in deri hücreleri cebindeydi. Merle'nin kanı elinden geçecekti. Dash'in kanı. Sonunda Carter'ın kanı.

Cesedi bulunduğunda DNA'ları dört adamı da Sara ile kesin olarak ilişkilendirecekti.

4 Ağustos Pazar, 1401

"Onu nereye götürüyorlar?" Will, Hank'i gömleğinden yakaladı ve şiddetli bir şekilde sarstı. "Nerede olduğunu söyle, Allah kahretsin!"

Hank yüzündeki kanlı posadan başını kaldırıp baktı. Dişleri kırılmıştı. Burnu yana doğru eğilmişti. Çenesi çarpıktı.

Will tabancayı kaldırımından aldı. Horozu kaldırdı. Nişan aldı.

"Onu vurmayın!" Cathy çığlık attı.

Will de aynı tanıma sarsıntısını hissetti. Sara'nın sesi, ama onun sesi değil.

"O gitti!" Cathy tüfeği iki eliyle kavradı, kederden titriyordu. "Kızımı çalmalarına izin verdin!"

Gözleri sulanmaya başladı. Güneş ışığına karşı gözlerini kısmak zorunda .

"Bunu sen yaptın!" Cathy gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Dosdoğru ona. "Damadım bunun olmasına asla izin vermezdi."

Will, onun sözlerini şimdiye kadar aldığı tüm darbelerden daha sert hissetti. Silahın horozunu indirdi. Elinin tersiyle ağzını sildi. Beyninin Cathy'nin haklı olduğunu anlayan kısmını kapanmaya zorladı.

Bir siren sesi duyuldu. Atlanta'dan bir polis aracı gıcırdayarak on metre ötede durdu.

Will tabancayı kaldırırma fırlattı. Elleri havaya kalktı. Cathy'ye, "Silahı yere bırak-" dedi.

"İndir onu!" diye bağırdı polis. Silahını aracının açık kapısına dayadı. "Şimdi!"

Cathy tüfeği yavaşça ayaklarının dibine koydu. Ellerini kaldırdı.

"Ben GBI'danım." Will ses tonunu dengede tutmaya çalıştı. "Bu bombacılardan biri. Bir ekibi vardı. Bir kadını kaçırdılar."

"Kimliğin nerede?"

"Cüzdanım yanımda değil. Rozet numaram 398. Bir kadın -" Will durmak zorunda kaldı. Kusmuk boğazına hücum etmişti. . "Bir kadın kaçırıldı. Gümüş renkli BMW. Plaka-" Will numarayı hatırlayamadı. Beyni uçup gitmeye çalışan bir balon gibi hissediyordu. "BMW X5 hibrid. Dört adam daha var. Üç."

Sikeyim.

Will, dünyanın dönmesini engellemek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Üç adam mı? Dört mü? Merle'in cesedi onunla polisin arasındaydı. Hank anlamsızca dövülmüştü.

Will dedi ki, "Üç adam. Arayın. BMW X5. İki kadın kaçırıldı."

"Telsizler bozuldu." Polis tereddüt etti. Will'e inanmak istiyordu. "Telefonlar . Yapamam-"

Will'in bu saçmalık için zamanı yoktu.

Hank'i kaldırdı ve kaputuna doğru fırlattı. Bir eliyle Hank'in bileklerini sıktı ve birbirine kenetledi. Bacaklarını tekmeledi. Adamın ceplerini yokladı. Android telefon. Katlanmış para. Birkaç bozuk para. Ehliyet ve sigorta kartı.

Will ehliyetteki fotoğrafı Hank'in yüzüyle eşleştirdi. İsmin küçük harflerinin beyaz zemin üzerinde pire gibi zıplamasını izledi. İkisini de polise uzattı. "Gözlüklerim yanımda değil."

"Hurley," polis okudu. "Robert Jacob Hurley."

"Hurley." Will bacağının arkasındaki kurşun deliğini gördü. İçine bir kalem sokmak istedi. "Kan kaybından ölecek. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Will, Hurley'yi yakasından yakaladı. Tökezledi, yol bir lunapark gibi eğildi.

Polis denedi, "Sen-"

"Hadi gidelim." Will, Hurley'yi arabanın arkasına itti ve kapıyı o kadar sert çarptı ki araba sallandı.

Will ellerini çatıya dayadı. Dengesini yeniden kazanmaya çalışarak gözlerini kapattı. Birden vücudundaki tüm acının farkına vardı. Parmak eklemlerinin derisi yarılmıştı. Boynundan aşağı oluk oluk kan akıyordu. Karnının içinde neler olup bittiğini tarif edecek kelime yoktu. Her bir organı binlerce lastik bantla sıkıca bağlanmış gibi hissediyordu. Kaburgaları jilete dönüşmüştü.

Will arabanın etrafında yürüdü. Ön kapı bir teleskopun ters ucundaydı. Gözlerini kırıştırdı. El yordamıyla kolu buldu.

Arabaya biner binmez araba ileri doğru savruldu.

Araba uzaklaşırken Will Cathy'ye bakmadı.

Onun adını söyledi.

Will.

Sara'nın sesi, ama onun sesi değil.

Polis, "Bir şey alıyorum." dedi. Telefonunu kulağına dayamıştı. "Çalıyor."

"Bir kadın-" Will midesinin sıkıştığını hissetti. Eğildi ve kustuğunu döşeme tahtasına fırlattı. Sıçrayan sıvı her yere yayıldı. Yüzünü silmek zorunda kaldı. "Özür dilerim."

Polis ön camları indirdi.

Will'in gözleri kapanmaya başladı. Vücudunun pes etmek istediğini hissedebiliyordu. Polise, "Gümüş BMW. Michelle Spivey de onlarla birlikteydi."

"Mi-" polisin ağzı açık kaldı. "Onlar bir takımdı. Polisler. Asker."

"Kahretsin. Telefon çalmayı bıraktı." Polis telefonu kapattı ve tekrar aradı. Araç boş şeride girdi. Emory Köyü'nün içinden geçti. Kaldırımında hastaneye doğru koşan insanlar vardı. Druid Hills, doktorlar, tıbbi destek personeli ve CDC'den insanlarla doluydu. Hepsi de Will ve Sara'nın yapmaya çalıştığı şeyi yapıyordu; felaket bölgesine mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya çalışıyorlardı.

Saatine bakmaya çalışırken Will'in görüşü onunla mücadele etti. Rakamları netleştirmek için tüm dikkatini toplaması gerekti.

Öğleden sonra 2:06.

"Çok şükür," diye mırıldandı polis. "Burası 3-2-9-9-4."

Will örsün göğsünden kalktığını hissetti. Arama sonunda gerçekleşmişti.

"Komutana ihtiyacım var. Bombalama şüphelilerinden birini gözaltına . Ayrıntıları biliyorum."

"S-gümüş BMW X5." Will onun sözlerinin bulanıklaştığını duydu. "Üç şüpheli. İki wahh-" Bilgiyi dışarı çıkaramıyordu. Başı dik durmak istemiyordu. "Amanda Wagner. Ona Sara'yı kaçırdıklarını söylemelisin. Söyle ona...". Güneş ışığına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. "Ona her şeyi berbat ettiğimi söyle."

Will'in göz kapakları ıslak pamuk gibi açıldı. Başparmak çivileri gözbebeklerini deliyordu. Bilincini korumak için mücadele ederken gözyaşları dışarı sızıyordu. Bir an bile şaşkınlık ya da unutkanlık yaşamadı. Tam olarak ne olduğunu hatırlıyor ve tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Bacaklarını hastane sedyesinin yan tarafına doğru salladı. Neredeyse yere düşüyordu.

"Sakin ol." Kruvazördeki polis Nate hâlâ onun yanındaydı. "Bayılmışsın. Acil servistesin."

Will yüksek onu duyabilmek için kendini zorladı. "Sara'yı buldular mı?"

"Henüz değil."

"Araba mı?" Will bastırdı. "Arabayı bulamıyorlar mı?" "Tam teşekküllü bir insan avı var. Onu bulacaklar."

Will sadece onu bulmalarını istemiyordu. Onu canlı bulmalarını istiyordu, buna ihtiyacı vardı.

Polis, "Belki de , dostum." dedi.

Will gözlerini temizlemek için ovuşturdu. Floresan ışıkları dikiş iğneleri gibiydi. Koridorun her iki tarafına park edilmiş düzinelerce sedyeden birinin üzerinde oturduğunu fark etti. Hastalar kan kaybediyor, inliyor ve ağlıyordu. Enkaz yüzlerini gri bir tozla kaplamıştı. Ortam ürkütücü derecede sakindi. Kimse bağırıyordu. Hemşireler ve doktorlar ellerinde tabletlerle hızlı adımlarla ileri geri yürüyorlardı.

kollarını. Hastane personeli buna hazırlıklıydı. Asıl panik sokaklarda yaşanacaktı.

Will, Nate'e "Kaç kişi öldü?" diye sordu.

"Resmi bir sayı yok. Belki yirmi kadar az, belki de elli kadar çok."

Will'in beyni bu sayıyı anlayamadı. Bombaların patladığını duymuştu. Hayatta kalanlara yardım etmek için koşmuştu. Mümkün olduğunca çok insanı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya zihnen hazırды.

Şimdi tek endişesi Sara'ydı.

Nate, "Her binayı ekipler halinde temizliyorlar. Daha fazlasını arıyorlar-"

Will yataktan kaydı. Mide bulantısı ve baş dönmesinin geri gelmesini bekledi. İkisi de tekrar ortaya çıkmadı ama kalbinin her atışında başı zonkluyordu.

Gözlerini kapadı, nefes almaya çalıştı. "Peki ya BMW?" "Sistemde var, ama sistem-"

" kaç?" "İki otuz sekiz."

Bu da Sara'nın gideli yarım saatten fazla olduğu anlamına geliyordu. Will'in başı göğsüne düştü. Midesi hâlâ karnının içinde gıcırıyordu. Sara altından çekilip alınırken Hurley'yi yumruklamaktan elleri kanıyordu.

Damadım bunun olmasına asla izin vermezdi.

Damadı. Sara'nın kocası.

Kasabalarının şefi.

Bunun olmasına izin vermezdim.

"Hey," dedi Nate. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

Will parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. Ellerinde hâlâ Sara' kokusunu alabiliyordu.

"Will!" Faith koridorda koşuyordu. Amanda arkasından yürüyordu. Bir uydu telefonuyla konuşuyordu.

Will'in boğazı öylesine düğümlenmişti ki, soruyu güçlükle söyleyebildi. "Sara'yı buldun mu?"

"Bütün eyalet onu arıyor." Faith, Emma'nın ateşi çıktığında endişelendiğinde yaptığı gibi elini onun alnına bastırdı. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Onu çalmalarına izin verdim."

Faith elini tekrar onun başına koydu.

"Onlara yardım etmek için durduk." Will araba kazasının ayrıntılarını madde madde sıraladı. "By Way'e doğru gittiler. Onu en son o zaman gördüm. Bilmiyorum-" Öksürmek için durdu. Karnına bir yumruk daha yemiş gibi hissetti. "Neden onlarla gittiğini bilmiyorum."

Amanda, "Neden bir serseri gibi yığılıp kaldın?" diye sordu.

O cevap veremeden, kadın gömleğini kaldırdı. Kırmızı ve mor lekeler derisinin altındaki kırık kan damarlarını gösteriyordu.

"," diye fısıldadı Faith.

Amanda Nate'e "Gidebilirsiniz memur bey. Ekibinize rapor verin. Faith, git bir doktor bul. İç kanaması olabileceğini söyle."

Will denedi, "Ben-

"Kapa çeneni Wilbur." Amanda onu sedyeye oturttu. "Sana eve gitmeni emrettiğim ve senin bir yıkım topu gibi kaçıp gittiğin o oyunu oynamayacağım. Seni yanımda tutacağım. Duyduğum her şeyi duyacaksın. Ama tam olarak dediklerimi yapmak zorundasın."

Will onayladı ama bunu sadece onu konuşturmak için yapmıştı.

"Önce bunu almalısın. Bu aspirin. Baş ağrına iyi gelecektir."

Will onun avucundaki yuvarlak tablete baktı. Uyuşturucudan nefret ederdi.

Amanda tableti ikiye böldü. "Bu son uzlaşmam. Ya benim kurallarına göre oynarsın ya da ."

Hapı ağzına attı ve kuru bir şekilde yuttu. Ve sonra bekledi.

Amanda, "Michelle Spivey bu sabah acil servise kaldırıldı. Apandisi patlamıştı. Hemen ameliyata alındı. Robert Jacob Hurley onu karısı Veronica Hurley olarak teşhis etti. Kabul görevlisine grup sigorta kartını gösterdi. Karısından boşanmış ama karısı hala onun SHBP'sinde."

Will, "Devletin sağlık planı," dedi. "Yani, Hurley bir polis."

"On sekiz ay öncesine kadar GHP'de görev yapıyordu. Trafik çevirmesi sırasında silahsız bir adamı vurdu."

"Hurley," dedi Will. Georgia Otoyol Devriyesi ile olan bağlantısı bu ismi tanıdık kılıyordu. Will hikâyeyi her polisin takip ettiği gibi takip etmiş, vurulma olayının yasal olduğunu ummuştur çünkü diğer seçenek birinci derece cinayetti.

"Hurley aklandı." dedi.

"Doğru. Ama kendini düzeltemedi. Altı ay sonra teşkilatı bıraktı. Haplar ve alkol. Karısı onu terk etti."

"kim vardı? Bombaları kim yerleştirdi?"

"Şüpheliler." Bilinmeyen kişiler. "FBI CCTV görüntülerinde yüz tanıma özelliğini kullanıyor. İçlerinden biri parmak izi bırakmış ama bunlar NGI'da yok."

FBI'nın Yeni Nesil Kimlik Belirleme sistemi. Şüpheli daha önce kolluk kuvvetlerinde ya da orduda görev yapmış olsaydı veya bir iş ya da lisans için geçmiş kontrolünden geçmiş olsaydı, bilgileri suçlularla birlikte aranabilir veri tabanında saklanacaktı.

"Spivey'i neden aldılar?" Will sordu. "Hastaneyi kasıtlı olarak bombaladılar. Sara'yı şans eseri aldılar."

Hurley'nin sözlerini duydu. *Yanlış yer, doğru zaman.*

Amanda'ya sordu, "Nereye gidiyorlar? Ne istiyorlar? Neden havaya uçtular?"

"Doktor?" Amanda elini önlüklü bir adama doğru sallıyordu. "Bu tarafa."

"Elde edebileceğinin en iyisi bir hemşire." Adam Will'in gömleğini kaldırdı ve parmaklarını karnına sokmaya başladı. "Sence olması gerekenden daha fazla acıtıyor mu?"

Will'in çenesi ilk dokunuşta sıkıca kenetlenmişti. Başını iki yana salladı.

Hemşire stetoskopunu bastırdı, dinledi, hareket ettirdi, dinledi. İş bittiğinde Will yerine Amanda'yla konuştu. "Tüm MRI'lar yedeklendi. İç kanama olup olmadığını kontrol etmek için tomografi çekebiliriz."

Will, "Ne kadar sürer?" diye sordu.

"Merdivenlerden kendi başına inebilersen beş dakika."

"Yürüyebilir." Amanda, Will'in sedyeden inmesine yardım etti. Başının üst kısmı koltuk altına kadar geldi. Ona olması gerekenden daha fazla yaslandı. Karın kasları kordit gibi yanıyordu. Yine de, "Hastaneyi neden bombaladılar?" diye sordu.

"Kaçmak için," dedi Amanda. "Michelle'e ihtiyaçları var. Ne için, hiçbir fikrimiz yok. Bombalamanın bir şaşırtmaca olduğunu varsayarak hareket etmek zorundayız. Başka herhangi bir yerde çok daha fazla hasar verebilir, çok daha fazla ölü ve yaralı toplayabilirlerdi. Odak noktamız *ne* olmamalı. *Nedenini* bulmamız gerekiyor."

Will gözlerini sıkıca kapattı. Kadının ona söylediği hiçbir şeyi çözemiyordu. Beyni cam boncuklarla doluydu. "Sara. Yapamadım-"

"Onu bulacağız."

Faith onları merdivenlerde karşıladı. Onların önüne geçti ve Amanda'ya gelişmeleri aktararak geriye doğru yürüdü. "Bir ara sokakta kırık bir kapaklı telefon buldular. ATF bunun bombaları tetiklemek için kullanıldığını düşünüyor. Parmak izi için laboratuvarımıza götürüyoruz. İlk bakışta, şüphelide bulduklarımızla aynı olduklarını söylüyorlar."

Will, ayağı merdivende kayınca irkildi. Kaburgaları bıçağa dönüşmüştü. Dedi ki, "GPS. Sara'nın BMW'sinde-"

"Her şey hareket halinde," dedi Amanda. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde bilgi aktarıyoruz."

"Buradan." Hemşire merdivenlerin dibinde bekliyordu. Kapıyı açık tuttu.

Will .

Ona söylemedikleri başka bir şey daha vardı. Amanda ve Faith arasındaki gerginliği hissedebiliyordu. Biri kusursuz bir yalancıydı. Diğeri de aynıydı - Will söz konusu olduğunda hariç.

Faith'e "O öldü mü?" diye sordu.

"Hayır," dedi Amanda. "Kesinlikle hayır. Eğer bir şey bilseydik, size söylerdik."

Gözlerini Faith'ten ayırmadı.

"Söz veriyorum, nerede olduğunu bilseydik sana söylerdim," dedi.

Will ona inanmayı seçti ama sadece inanmak zorunda olduğu için.

"Sağınızda," dedi hemşire.

Amanda, Will'i koridordan geçirip bir odaya soktu. Dev bir metal halkanın ortasında bir masa vardı. Elini başının götürdü. Parmakları, kafa derisini bir arada tutan bir zımbanın keskin kenarını buldu.

Bu ne zaman olmuştu? Amanda,

"Biz burada olacağız." dedi. Kapı kapandı.

Will bir teknisyen tarafından masaya yatırıldı. Teknisyen küçük bir kabinin içinde kayboldu ve ona ne yapması gerektiğini, hareketsiz yatması, nefesini tutması ve bırakması gerektiğini söyledi. Sonra masa çemberin içinde ileri geri hareket etmeye başladı ve Will gözlerini sıkmak zorunda kaldı çünkü metal halka kenarında dönen bir çeyreğe dönüştü.

Sara'yı düşünmedi. Karısını düşündü. Eski karısını.

Angie onun üzerinde kaybolmuştu. Sürekli olarak. Tekrar tekrar. O da devlet bakımında büyümüşü. Will onunla orada tanışmıştı. Sekiz yaşındaydı. Tutunabileceğiniz tek şey olan bir şeyi sevebileceğiniz şekilde aşık olmuştu.

Angie asla bir yerde uzun süre kalamazdı. Will gittiği için onu hiç suçlamamıştı. Onun dönmesini beklerken midesinde hep bir düğüm vardı. Onu özlediği için değil, Angie ondan uzaktayken kötü şeyler yaptığı için. İnsanları incitiyordu. Kötü niyetle. Gereksiz yere. Will, uyandığında Angie'nin eşyalarının evden gitmiş olduğunu gördüğü her seferinde, sanki bahçede zincire tutamadığı kuduz bir köpekmiş gibi, hastalıklı bir sorumluluk duygusu hissetmişti.

Sara ile durum farklıydı.

Onu kaybetmek -birinin onu *çalmasına* izin vermek- ölüyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki Sara'nın hayat verdiği bir parçası vardı ve onsuz bu parça kuruyup yok olacaktı.

Will artık nasıl yalnız kalacağını bilmiyordu.

"Pekâlâ." Tarama sonunda bitmişti. Teknisyen masadan kalkmasına yardım etti. Will gözlerini ovuşturdu. Yine çift görüyordu.

Teknisyen, "ister misiniz?" diye sordu. "Hayır."

"Mide bulantısı veya baş dönmesi var mı?"

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim." Will, bir sonraki hastanın içeri alınabilmesi için dışarı çıktı. Hâlâ önlük giymiş bir hemşireydi. Yüzünde kan izleri vardı. Üstü başı beton tozuyla kaplıydı ve birinin kocasını çağırması için mırıldanıyordu.

Will, Amanda'yı koridorun karşısındaki odada buldu. Işıklar kapalıydı, bu da bir nimetti. Gözlerindeki alev alev yanan acı yavaş yavaş eridi.

Az önceki hemşire çenesini kaldırarak Will'e baktı. "O egzersizler işe yaradı, adamım."

"Bu alt karın bölgeniz." Radyolog, Will'in organları olduğunu tahmin ettiği lekelerden oluşan bir ekranı işaret ediyordu. "Hiç kanama görmüyorum. Çürüklerin çoğu yüzeyde. Egzersizler konusunda haklı. Karın kaslarınız organların etrafında bir korse oluşturmuş. Ama burada periostta mikro bir yırtık var." Hâlâ tek parça gibi görünen bir kaburganın etrafını çizdi. "Bu, kemiği çevreleyen doku inceliğinde bir zardır. Günde üç kez buz koymanız gerekiyor. Advil al ya da ihtiyacın varsa daha güçlü bir şey al. Akciğerlerinizi sağlıklı tutmak için size bir pulmoner plan uygulayacağız. Orta derecede aktivite tamam ama yorucu olmasın." Will'e baktı. "Şansın yaver gitti ama biraz ağırdan almalısın."

Faith telefonunu kaldırdı. "Amanda, video az önce ."

Will hangi video olduğunu sormadı. Belli ki onsuz bir şeyler yapıyorlardı.

"Başka bir yere gidelim." Amanda onları indikleri merdivenin karşısındaki merdivene götürdü.

Basamakları işaret etti. "Otur."

Will oturdu çünkü oturması gerekiyordu.

Amanda çantasından sarılı bir sakız çıkardı. Bir çıt sesi duydu, sonra sakızı burnunun dibinde salladı.

Will bir at gibi şaha kalktı. Kalbi omurgasına çarptı. Beyni yarıldı. Her şey daha da keskinleşti. Beton bloklar arasındaki derzlerdeki harcı görebiliyordu.

Amanda ona sakız sandığı paketi gösterdi. "Amonyum ampulleri."

"Siktir," diye panikledi Will. "Bana ilaç mı verdin?"

"Bebek gibi davranmayı bırak. Bu tuz kokusu. Seni çünkü buna dikkat etmeni istiyorum."

Will'in burnu akıyordu. Yanına otururken ona bir mendil uzattı.

Faith parmaklığın diğer tarafında duruyordu. Herkesin bir video izleyebilmesi için telefonunu uzattı.

Will bir park gördü. Görüntüler siyah beyazdı ama netti. Bir kadın kızıyla birlikte bir Subaru'ya doğru yürüyordu.

Koyu renk saçlı, ince yapılı. Will onu bugün gördüğü kadından değil, bir ay önceki haberlerden tanıdı.

Michelle Spivey.

Kızı onun önünde yürüyordu. Telefonuna bakıyordu. Alışveriş torbalarını sallıyordu. Koyu renkli, plakasız bir minibüs kızının yanına yanaştığında Michelle çantasında anahtarlarını arıyordu. Sürücünün yüzü ön camdan görünmüyordu. Yan kapı kayarak açıldı. Bir adam dışarı fırladı. Kızı koştu.

Adam Michelle'e uzandı.

Faith videoyu duraklattı ve adamın yüzünü yakınlaştırdı.

"Bu o," dedi Will. Chevy Malibu'nun sürücüsü. "Clinton. Ona böyle diyorlardı ama adının bu olmadığından eminim." Faith nefesinin altında mırıldandı.

"Kim o?"

"Sistemde kayıtlı değil." Amanda Faith'e videoyu kapatmasını işaret etti. "Dava üzerinde çalışıyoruz. Bu bulmacanın bir başka parçası."

Will başını salladı. Kokulu tuzları kullanarak hata yapmıştı. Artık yarı baygın değildi. "Bana yalan söylüyorsun."

Uydu telefonu çaldı. Sessizlik için parmağını havaya kaldırdı ve "Evet?" diye cevap verdi.

Will nefesini tutmuş, bekliyordu.

Amanda başını salladı.

Hiçbir şey.

Koridora doğru yürüdü ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Will, "Onun adını biliyorsun, değil mi?" derken Faith'e bakmadı.

Faith keskin bir nefes aldı. "Adam Humphrey Carter. Büyük hırsızlık, B ve E, aile içi şiddet, terör tehdidinde bulunma gibi suçlardan hapse girip çıkmış."

Will, "Ve tecavüz," diye tahmin etti.

Faith bir nefes daha aldı. "Ve tecavüz."

Kelime aralarındaki uçuşumun kenarında dengede kaldı. Kapı açıldı.

"Faith." Amanda ona el salladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Faith merdivenlerden yukarı çıktı. Koşarak yanından geçerken Will'in omzuna koyduğu el, onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Asansörler çok yavaş," dedi Amanda. "Altı kat çıkabilir misin?"

Will korkulukları kavradı ve kendini yukarı çekti. "Bana her şeyi anlatacağını söylemiştin."

"Duyduğum her şeyi duyacağını söyledim. Hurley ile konuşurken yanımda olmak istiyor musun, musun?" Beklemedi. Merdivenleri başladı. Çivili topukları basamaklara saplandı. Adamın onu takip edip etmediğine bakmadan köşeyi döndü.

Will onun peşinden yürüdü. Beyninde sürekli görüntüler canlanıyordu: Sara kulübenin kapısında duruyordu. Sara ondan önce Chevy'ye doğru koşuyordu. Anahtarlığı ona uzatırken yüzündeki panik ifadesi. Bir şeylerin ters gittiğini ondan önce anlamıştı. Porsche'ye geri dönmüştü. Will onu BMW'ye sürüklemeli ve eve götürmeliydi.

Saatine baktı. Öğleden sonra 3:06.

Sara bir saatten fazladır kayıptı. Şu anda Alabama eyalet sınırını geçiyor olabilirdi. Adam Humphrey Carter onu ikiye ayırırken ormanda bağlı olabilirdi.

Midesi sıkıştı. Yine hasta olacaktı.

Kızımı çalmalarına izin verdin.

"Dur bakalım." Amanda dördüncü katın sahanlığında durmuştu. "Bir dakika bekle."

"Bir dakikaya ihtiyacım yok."

"O zaman belki de bunu topuklularla denemelisin." Ayakkabısını çıkardı ve ayağını ovuşturdu. "Nefes almam lazım."

Will gözlerini merdivenlere dikti. Bütün karanlık düşünceleri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Tekrar saatine baktı. "Saat 3:07. Sara gideli-"

"Teşekkür ederim, Kaptan Kanguru. Zamanı nasıl söyleyeceğimi biliyorum." Ayağını tekrar ayakkabının içine soktu. Tırmanmaya devam etmek yerine çantasının fermuarını açtı ve içini karıştırmaya başladı.

Will dedi ki, "Şu adam, Carter. O bir tecavüzcü." "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Sara onda."

"Bunun farkındayım."

"Ona zarar veriyor olabilir."

"Hayatı için kaçıyor olabilir."

"Bana karşı tamamen dürüst değilsin." "Wilbur, ben hiçbir zaman tamamen dürüst olmadım."

Will'in kendi kuyruğunu kovalamaya devam edecek gücü yoktu. Duvara yaslandı. Ellerini parmaklıklara doladı. Spor ayakkabılarına baktı. Çimleri biçmekten yeşile boyanmışlardı. Kırmızı kir ve kan izleri baldırlarını sarmıştı. Kulübenin soğuk taş zeminini hâlâ dizlerinde hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı. Her şey ters gitmeden önceki o mutlu anın hatırasını canlandırmaya çalıştı ama tek hissedebildiği göğsünü kemiren suçluluk duygusuydu.

Amanda'ya "Arabayı o kullanıyordu." dedi.

Çantasından başını kaldırıp baktı.

"Ayrıldıklarında arabayı Sara kullanıyordu. Onu bayıltmak zorunda değillerdi ya da-" Başını salladı. "Onlara kendisini öldürmelerini söyledi. Onlarla gitmeyecekti. Ama onlarla gitti. Onları uzaklaştırdı."

Aşağı baktı. Amanda elini onun elinin etrafına sarmıştı. Teni serindi. Parmakları minicikti. Onun ne kadar küçük olduğunu hep unuturdu.

"Ben-" Will ona bir şey itiraf edecek kadar aptaldı ama affedilmek için yanıp tutuşuyordu. "Çocukluğumdan beri hiç böyle ."

Amanda başparmağıyla onun bileğini ovuşturdu.

"Yapabileceğim onca şeyi düşünüp duruyorum ama belki de-" Kendini durdurmaya çalıştı ama başaramadı. "Belki de korktuğum için yanlış bir şey yaptım."

Amanda onun elini sıktı. "Birini sevmenin sorunu da bu, Will. Seni zayıflatırlar."

Söyleyecek sözü yoktu.

Kolunu sıvazlayarak paylaşım zamanının bittiğini işaret etti. "Külotunu yukarı çek. Yapacak işlerimiz var."

Onun önünde sıçradı.

Will onu daha yavaş takip etti. Amanda'nın söylediklerine anlam vermeye çalıştı. Bunu bir kınama olarak mı yoksa bir açıklama olarak mı söylediğini anlayamadı.

Tamamen biri ya da diğeri değil.

Bir sonraki inişin tepesinde derin bir nefes aldı. Kaburgasındaki bıçak saplanır gibi ağrı, donuk bir sızıya dönüşmüştü. Will vücudunu hareket ettirdikçe, başının zonklamasının durması ve karnındaki lavın kendini bastırmaya başlaması gibi küçük gelişmelerin farkına vardı. Kendi kendine, görüşünün artık bozuk olmamasının iyi olduğunu söyledi. Beynindeki balon kafatasına yeniden bağlanmıştı.

Bu rahatlamayı Hurley'le yapacağı görüşmeyi planlamak için kullandı. Adamın onlara hiçbir şey vermeyeceğinden emindi. Will'in arabasını almak için eve gitmesi gerekiyordu. Onu bırakması için Nate'i bulmaya çalışacaktı. Will'in koridordaki dolabında bir polis telsizi vardı. Onu yanına alır ve kimsenin bakmadığı yerlere bakardı. Will şehir merkezinin ortasında büyümüştü. Kötü sokakları, harap evleri, suçluların saklandığı yerleri biliyordu.

Kapı altıncı kata açıldı. Will, Amanda'yı başka bir uzun koridorda takip etti. Her iki uçta da iki polis vardı. Biri asansörün karşısındaydı. İki polis de kapalı bir sürgülü cam kapıyı koruyordu.

Amanda hepsine kimliğini gösterdi. Cam kapı kayarak açıldı.

Will eşiğe baktı, metal parmaklıklar fayansların içine gömülmüştü. Alabildiği kadar derin bir nefes aldı. Sara'nın hüküm giymiş bir tecavüzcü tarafından kaçırıldığını kendine unutturamıyordu,

Ama Hurley'den bilgi almak için Amanda'nın ondan istediği her şeyi yapabilecek kadar sakın görünebiliyordu.

Hastane odasına girdi.

Hurley yatağa kelepçelenmişti. Açıkta bir lavabo ve tuvalet, mahremiyet için de dayanıksız bir perde vardı. Güneş ışığı açık panjurlardan süzülüyordu. Floresan ışıklar kapalıydı. Parlayan monitör Hurley'nin sabit kalp atışlarını gösteriyordu.

Uyuyordu. Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyordu. Dikişler yüzünü Frankensteinlaştırmıştı. Kırık burnu düzeltilmişti ama çenesi yüzünden eğri büğrü sarkıyordu.

Kalp atışları, ileri geri sallanan tembel bir sarkaç gibi sabitti.

Amanda bir amonyum ampulü daha açtı ve burnunun dibine soktu.

Hurley sarsılarak uyandı, gözleri irileşmiş, burun

delikleri açılmıştı. Kalp monitöründen yangın alarmı gibi bir ses geldi.

Will, bir hemşirenin koşarak içeri girmesini bekleyerek kapıya baktı. Kimse gelmedi.

Polisler arkalarını bile dönmemişlerdi.

Amanda kimliğini çıkarmıştı. "Ben GBI'dan Müdür Yardımcısı Amanda Wagner. Ajan Trent'le tanışmıştınız."

Hurley önce kimliğe, sonra da Amanda'ya baktı.

"Size haklarınızı okumayacağım çünkü bu resmi bir görüşme değil. Size morfin verildi, bu yüzden söyleyeceğiniz hiçbir şey mahkemede kullanılamaz." Bekledi ama Hurley cevap vermedi. "Doktorlar seni stabilize etti. Çenen yerinden çıkmış. Daha kritik hastalara yardım edilir edilmez ameliyata alınacaksınız. Şimdilik kaçırılan iki kadınla ilgili bazı sorularımız var."

Hurley göz kırptı. Bekledi. Will'i görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu da Will'in işine geliyordu çünkü adam ona yanlış bakarsa, kendini toparlayabileceğinden emin değildi.

"Susadın mı?" Amanda lavabo ve tuvaletin etrafındaki perdeyi kenara itti. Plastik bir bardağı açtı ve musluğu açtı.

Will duvara yaslandı. Ellerini ceplerine soktu.

"Sen bir polistin." Amanda bardağı suyla doldurdu. "Suçlamaları biliyorsun. Düzinelerce sivili öldürdün ya da öldürölmelerine katıldın. İki kadının kaçırılmasına yardım ve yataklık ettin. Kitle imha silahı kullanma komplosunun bir parçasıydınız. Sağlık hizmeti dolandırıcılığından bahsetmiyorum bile." Arkasını döndü ve elinde su dolu bardakla yatağa doğru yürüdü. "Bunlar federal suçlamalar, Hurley. Bir mucize eseri jüri ölüm cezası konusunda kilitlense bile, bir daha asla özgür hava soluyamayacaksın."

Hurley bardağa uzandı. Kelepçe parmaklıklara çarptı.

Amanda, ona yetkinin kendisinde olduğunu gösterecek kadar uzun süre durakladı. Fincanı onun ağzına doğru tuttu. Dudaklarının mühürlenmesine yardımcı olmak için parmaklarının uçlarını çenesinin altına bastırdı.

Her yutkunuşunda duyulabilir bir yudum alarak bardağı boşalttı.

"Biraz daha?" diye sordu.

Cevap vermedi. Yastığa yaslandı. Gözlerini kapattı.

"O kadınların evlerine sağ salim dönmelerini istiyorum, Hurley." Amanda çantasında bir mendil buldu. Çöp kutusuna atmadan önce bardağı sildi. "Tüm bu süreç boyunca pazarlık gücüne sahip olacağın tek an bu."

Will fincana baktı.

Ona ne vermişti?

"Federal hükümetin ölüm cezasını uygulaması ortalama on beş yıl sürüyor." Amanda bir sandalyeyi sürükleyerek getirdi ve yatağın yanına oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Eteğindeki tüyleri fırçaladı. Saatine baktı. "Biraz ironik ama Timothy McVeigh'in bir trafik ihlalinden yakalandığını biliyor muydunuz?"

Oklahoma City Bombacısı. McVeigh, Murrah Federal Binası'nın dışında bomba yüklü bir kamyonu patlatmış, yaklaşık iki yüz kişiyi öldürmüş ve yaklaşık bin kişiyi de yaralamıştı.

Amanda, "McVeigh idama mahkum edildi. İnfaz tarihinin öne çekilmesi için mahkemeye başvurmadan önce Florence ADMAX'ta dört yıl geçirdi."

Hurley dudaklarını yaladı. Bir şeyler değişmişti. Sözleri -ya da belki de onu içmesi için kandırdığı şey-

onun sakinliği.

Amanda, "Ted Kaczynski, Terry Nichols, Dzhokhar Tsarnaev, Zacarias Moussaoui, Eric Rudolph" dedi. Bombacılar Sırası olarak adlandırılan yerde çok sayıda müebbet hapis cezasını çeken yerli teröristlerin listesini yaparken durakladı. "Bu isimlere Robert Hurley de eklenebilir. ADX'in nasıl bir yer olduğunu biliyor musunuz?"

Will'e soruyordu, Hurley'e değil.

Biliyordu ama " bir şey?" diye sordu.

"Mahkumlar günde yirmi üç saat boyunca hücrelerinde kapalı kalıyorlar. Dışarı çıkmalarına izin verilirse, bu sadece bir saat içindir ve sonra gardiyanların keyfine bağlıdır. Sizce gardiyanlar insanları havaya uçuranlara karşı nazik midir?"

Will, "Hayır," dedi.

"Hayır," diye kabul etti Amanda. "Ama hücrende hayatta kalmak için ihtiyacın olan her şey var. Tuvalet senin lavabon ve su çeşmen. Eğitim derslerini ya da dini programları izlemek istersen siyah-beyaz televizyon var. Size yemeğinizi getiriyorlar. Pencere beş santim genişliğinde. Sence 15 santimden gökyüzünün büyük bir kısmını görebilir misin Will?"

"Hayır," diye tekrarladı.

"Tecritte duş alıyorsunuz. Tek başına yemek yiyorsun. Eğer bahçede vakit geçirecek kadar şanslıysanız, orası gerçek bir bahçe değil. Boş bir yüzme havuzu gibi bir çukurları var. On adımda, daire çizerek yürürsen otuz adımda tamamlayabilirsin. Derinliği 15 metre. Gökyüzünü görebilirsin ama eve yazı yazamazsın. Mahkumlara kalem vermeyi bıraktılar çünkü kalemleri kendi boğazlarını kesmek için kullanıyorlardı."

Hurley'nin gözleri açıktı. Gözlerini tavana dikmişti. Amanda tekrar saatine baktı.

Will saati kendisi kontrol etti.

Öğleden sonra 3:18.

"Hurley," dedi Amanda. "Diğer suçlamaların umurumda değil. O iki kadını güvenli bir yere götürmekle ilgileniyorum. Bu yüzden sana bunu teklif ediyorum."

Bekledi.

Hurley bekledi.

Will midesinin sıkıştığını hissetti.

"Hapishanede öleceksin. Bu konuda bir şey yapamam. Ama kimliğini haberlerden uzak tutabilirim. Sana yeni bir isim, yeni sabıka kaydı verebilirim. Polisler tanık koruma programında bir sürü mahkumu denetliyor. Gen pop'ta, maksimum güvenli bir yerde olacaksın ama yavaş yavaş aklını kaybederken bir hayvan gibi kafese kapatılmayacaksın." Durakladı. "Şu anda tek yapman gereken bana o kadınları nerede bulacağımı söylemek."

Hurley burnunu çekti. Pencereden dışarı bakmak için başını çevirdi. Mavi gökyüzü. Güneş yüzüne vuruyordu. Kalbi yavaş ve tembel atışlarına geri dönmüştü. Sakindi çünkü kontrolün kendisinde olduğunu hissediyordu, tıpkı araba kazasında olduğu gibi.

En azından Michelle Spivey ağzını açıp Hurley'nin babası hakkında konuşmaya başlayana kadar.

O senin kahramanın. Onu gururlandırmak istedin.

Will, "Baban hasta, değil mi? Michelle de öyle dedi, ölecekmiş."

Hurley'nin başı . Gözleri öfkeyle yanıyordu.

Ona giden yol buydu. Hurley öldürdüğü insanları umursamıyordu. Onu terör eylemi yapmaya iten sebep her ne ise, birkaç dakika içinde açığa çıkmayacaktı. Her erkeğin zayıf bir noktası vardır. Kanunun yanlış tarafında yer alan pek çok adam için bu zayıf nokta babalarının etrafında toplanırdı.

"Baban polis miydi?" Will sordu. "Bu yüzden mi devriyeye katıldın?"

Hurley ona ters ters baktı. Kalp atış hızı arttıkça monitör hızlı vermeye başladı.

"Eminim sen katıldığında gurur duymuştur. Onun gibi yemin ettin. Onun. Oğlu." Will bu sözleri, teşkilattaki pek çok eski polisin çocukları hakkında konuştuklarını duyduğu gibi, tek tek söyledi. Birey olarak değil, kendilerinin bir uzantısı olarak. "Eminim hüküm giymiş bir tecavüzcünün başka bir kadını kaçırmaya yardım ettiğini duyduğunda pek gurur duymayacaktır."

Bip sesleri arasındaki sessizlik kısaldı.

Will, "Babam öldüğünde nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Son nefesini verdiğinde hastanede onunla birlikteydin."

Amanda hiçbir şey söylemedi. Will'in babasının yüzünü ilk kez, adamın cesedini teşhis ettiği zaman gördüğünü biliyordu.

Will, "Daha önce hiç babamın elini tutmamıştım. Belki küçük bir çocukken karşıdan karşıya geçerken yardıma ihtiyacım olduğunda. Ama bir erkek olarak asla. O çok savunmasızdı, anlıyor musun? Ben de kendimi savunmasız hissettim. Birini sevdiğinizde böyle hissedersiniz. Kendinizi zayıf hissedersiniz. Acılarını dindirmek istersiniz. Onları güvende tutmak için elinizden gelen her şeyi yaparsınız."

Hurley'nin gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

Will, "Sonlara doğru babamın elleri ve ayakları üşüyordu. Onun için çoraplarını çektim. Derisini ovdum. Hiçbir şey onu ısıtamadı. Vücut böyle yapar. Tüm ısıyı beyne ve organlara yönlendirir. Ellerini tuttuğunuzu hissedebilirler ama sizi tutamazlar."

Amanda sandalyeyi boşaltmıştı. Will oturdu. Sandalyeyi Hurley'ye yaklaştırdı. Adamın elini tutarken içindeki tiksintiyle savaştı.

Bu Sara içindi.

Onu böyle buldular.

"Yaptıklarını silemezsin Hurley, ama telafi etmeye çalışabilirsin," dedi. Will, Hurley'nin parmaklarının kendi parmaklarının etrafında kenetlendiğini hissetti. "O iki kadını kurtar. Zarar görmelerine izin verme. Babana, seninle yeniden gurur duymasını sağlayacak bir şey ver."

Hurley yutkundu.

Will yalvarmamaya çalışarak, "Bize kadınları nasıl bulacağımızı söyle," dedi. "Onları gelmekte olduğunu bildiğin şeyden korumak için çok geç değil. Babanın son düşüncesi, oğlunun kötü şeyler yapmış iyi bir adam olduğu olsun. İyilik yapamayan kötü bir adam değil."

Hurley'nin gözleri yine kapalıydı. Gözyaşları yastığı ıslatıyordu.

"Her şey yolunda." Will ellerine baktı. Hurley ellerini o kadar sıkıyordu ki, Will'in parmak eklemlerindeki kırık deri yeniden kanamaya başlamıştı. "Bize sadece onları nasıl kurtaracağımızı söyle. Babanın olabileceğini bildiği adam ol."

Hurley derin bir nefes alarak kekeledi. Gözyaşları dinmek bilmiyordu. Will'e değil, Amanda'ya baktı. Ağzı hareket etti. Çenesinde bir tıkırtı vardı.

"Guh-" Hurley'nin yüzü zorlamayla buruştu. Kelimeyi oluşturmak için dudaklarını kullanamadı. "Guh-"

"Gilmer? Gwinnett? Gordon?" Amanda ilçeleri saymaktan vazgeçti ve çantasını aradı. " zerine yazabilece in bir şeyim var."

"Hayır-" Hurley, Will'in elini sinirli bir şekilde sıktı. "Fuh-" tekrar denedi.

Will  ne doğru e ildi ve duymak için zorladı.

"Fuh-" Yata ın parmaklıklarını kavradı ve şiddetli bir şekilde salladı. "Siktir git."

4 Ağustos Pazar, 14:13

Faith'in kuyruk sokumu kemiği helikopterin arka bölümündeki plastik koltuğa çarptı. Çaresizlik duygusu her geçen saniye daha da bunaltıcı bir hal alıyordu. Kendisi aşırı yüklenmiş bir çamaşır makinesinin içinde kapana kısılmışken, Will aşağıda bir yerlerde muhtemelen aynı umutsuzluğu hissediyordu. Güneş Huey'nin metal kaplamasını kavuruyordu. Solunda SWAT üniforması giymiş ve AR-15 silahları taşıyan iri yarı altı adam vardı. Bacaklarını genişçe açmışlardı. Kolları ağaç gövdesi büyüklüğündeydi. Yüz ifadeleri sertti. Öfkeliydiler, savaşmaya hazırdılar.

Ama şimdilik bir bekleme düzeninde sıkışıp kalmışlardı. Hava ambulanslarının hastanenin iniş pistine göre önceliği vardı. Huey'nin içi uzun süreli bir ıstırapın kokusunu almıştı. İniş yaptıkları anda daracık alandan dışarı fırlamaya hazırdılar. Pilotun kalın kulaklıklar içindeki sessizliği dayanılmazdı. Yine de Faith'in kulakları parazite karşı zorlandı. Sadece Maggie ve Amanda kulaklıklarını çıkarmış, birbirlerinin kulaklarına bağırarak konuşmalarını gizli tutmayı tercih etmişlerdi. Amanda öfkeli görünüyordu, ki Amanda'yı tanımiyorsanız bu anlaşılabilir bir şeydi. O asla öfkeli görünmezdi. Genellikle fırtınanın ortasındaki sakindi.

çok şey vardı.

Will acil servisteydi. Sara'dan haber yoktu. Onu kimin kaçırdığı, bombaları neden patlattıkları, bundan sonra ne yapacakları hakkında hiçbir fikir yoktu.

On beş ölü olduğu doğrulandı. Otuz sekiz yaralı. Polisler öldürüldü. Güvenlik görevlileri öldürüldü. Ameliyat masasında ölen bir şerif yardımcısı.

"Kampüs binalarının yüzde ellisini temizlediler." Maggie kulaklıklara geri dönmüştü. Sesi sanki bir teneke kutu kullanıyormuş gibi yankılanıyordu. "İlk bomba Lowergate East otoparkının beşinci katındaydı. Çatıyı çökertti. İkinci bomba daha büyüktü, yağmur yağdırıcıydı. Birinci katın altında, büyük bir destek kolonuna bağlanmıştı. Her şeyi yerle bir etmek için stratejik olarak yerleştirilmişti."

"Bu bir tırmanma değildi," diye bağırdı Amanda. "Bu bir fırsattı."

Maggie kulaklıkları işaret etti. Hat güvenli değildi. Pilot, "İniş için hazırız." dedi.

Helikopter kampüse doğru savrulmadan önce keskin bir dalış yaptı. Faith'in midesi bulandı - ani irtifa kaybından değil, çökmüş park güvertesini görmekten.

Duman havayı buğulandırıyordu. Faith ayrı yangınlarla mücadele eden altı itfaiye aracı saydı. Kırık camlar ve beton parçaları yere saçılmıştı. Arabalar güverteden fırlamış, caddeye saçılmış, bitişikteki binalara füze gibi fırlatılmıştı. Clifton Yolu üzerindeki gökyüzü köprüsünün üzerinde, tekerlekleri ölmek üzere olan bir hamamböceği gibi havaya kalkmış bir minibüs vardı. Ayakkabılar, kağıtlar, ataç gibi bükülmüş metaller gördü. Faith'e oğlunun küçüklüğünü ve oyuncaklarıyla oynamak için masasından bir şeyler çaldığı zamanları hatırlattı.

"Porsche sürücüsü." Maggie telefonundan bir güncelleme daha almıştı. "Çocuk hastanesinden bir doktor. Kazadan sonra boynunun kırıldığını düşünüyorlar. Tanık bırakmak istememişler. Yanlış yer, yanlış zaman."

Faith araba kazasının rastlantısallığını düşündü. Kamyon ona arkadan çarptığında zavallı adam muhtemelen yatağa girmeyi düşünüyordu.

"Öğrenciler otobüslerle taşınıyor." Amanda sırt çantaları ve bavullarıyla sıraya girmiş çocukları işaret etti. Hastaların triyajı için beyaz çadırlar vardı. Üniformalı kolluk kuvvetleri kırık betonun üzerine üşüşmüştü. İtfaiyeciler ve siviller enkazı kaldırıyor, kovaları birinden diğerine geçiriyorlardı.

Maggie Amanda'ya, "Basın toplantısı on beş dakika içinde. Katılmak ister misin?"

"Hayır, ama bir dil taslağı hazırlayacağım." Amanda not defterini çıkardı ve yazmaya başladı.

Helikopter iniş pistine yaklaşıırken Faith yönünü bulmaya çalıştı. Clifton Koridoru denilen yerin tam üzerindeydiler. Bombalanmış park yeri hastaneden yolun karşı tarafındaydı. Üç klinik binasının ve Winship Kanser Enstitüsü'nün arkasında. Egleston Çocuk Hastanesi'nden bir blok ötede. Clifton'ın diğer tarafındaki öğrenci yurtları ve kütüphanelerden daha da uzakta.

Teröristlerin bombaları patlatabilecekleri tüm yerler arasında, otopark en az kötü sonuç veren yerdı. Bazı insanları öldürmüşlerdi ama çok daha fazlasını da öldürebilirlerdi.

Bu bir tırmanma değildi.

Helikopter kemik kıran bir sarsıntıyla yere indi. SWAT lideri "Hadi hadi!" diye bağırdı.

Huey'nin bir sonraki hava ambulansına yer açabilmesi için hızla hareket ettiler. Faith bir hastane görevlisinin yardımıyla dışarı atladı. Koşarak binaya girdiler. Çatı giriş kapısı çoktan açılmıştı. Bir hasta sedyeye bağlanmış, bir sonraki helikopterin gelmesini bekliyordu. SWAT ekibi ellerinde tüfeklerle merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Faith'in gözleri o kadar sulanmıştı ki zar zor görebiliyordu. Öksürdü. Hava yemek için yeterince yoğundu. Ne soluduğunu bilmek istemiyordu. Gözlerini kısıarak Amanda'nın lacivert takım elbise ceketinin arkasına baktı ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Hava bir sonraki kata kadar açılmıştı. Aşağı inmeye devam ettiler. Faith gözlerindeki kiri silmek için gömleğinin kuyruğunu kullandı. Maggie uydu telefonu ile konuşmaya başlamıştı bile. Öncekiyle aynıydı. Aşağı doğru inerken omzunun üzerinden hızlıca bilgi gönderdi. "Will'in araba kazasında vurduğu adam. Parmak izlerini taramışlar. Sistemde kayıtlı değil." Devam etmeden önce tekrar dinledi. "Robert Hurley'nin Android telefonu boş. Sadece bir numarayı aramış, kullan at bir telefonu. İzini bulmaya çalışıyoruz."

İki hademenin geçebilmesi için hepsi kenara çekildi.

Amanda dedi ki, "Adamlarım daha hızlı arama emri çıkartabilir. Bırakın evrak işlerini biz halledelim."

"Güzel," Maggie kendini bir sonraki kattan aşağı attı. "Murphy'ye ulaşacağım. Söz veremem."

"Ben de yapamam." Amanda'nın sesi yine öfkeliydi. Nefes alış verişi duyulabiliyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları merdivenlere saplandı.

Faith saatini kontrol etti.

Öğleden sonra 2:17.

Bombalamalar şimdiye kadar haberlerde olurdu. Evelyn Faith'in Amanda'ya cevap verdiğini düşünecekti. Sonra Jeremy'yi arar ve ona Faith'le konuştuğunu ve her şeyin yolunda olduğunu söylerdi. Sonra da Emma'yla iPad kuralını bozacak ve dikkat dağıtmak yerine bir ikrammış gibi davranacaktı. Otuz yıldır polisti. Ailesine nasıl yalan söyleyeceğini biliyordu.

Faith sahanlığı yuvarladı. Son birkaç adımı ikişer ikişer attı. İkinci kata ulaşmışlardı. Atlanta'lı bir polis çavuşu kapıyı açık tutuyordu. Maggie'ye, "Doktor bekleyemedi. Sen buradayken onu bulmanı söyledi."

"Bulun onu." Maggie elini yuvarladı. "Yürü ve konuş."

Çavuş yetişmek için sıçradı ve "Kurşunu Hurley'nin bacağında bırakmışlar. Böylesi daha güvenli. Çenesinin telle kapatılması gerekiyor ama önünde bir sürü kritik durum var. Altıncı kat temizlendi. Onu koruyoruz. Kimse işemiyor. Affedersiniz hanımefendi."

"Hepimiz işiyoruz, Çavuş." Maggie, "Hurley uyandı mı?" diye sordu.

"Girdi ve çıktı, hanımefendi. Acil servisten çıkarıldıktan sonra ağrı kesici ilaçları reddetti."

"Hata yapıp bir şey söylemek istemiyor." Amanda memura döndü, "Çenesinin düşük öncelikli kalmasına dikkat et. Konuşmasını istiyorum. Onu odada yalnız tutun. Pencereden dışarıyı görebildiğinden emin olun." "Ona su vermeyin." diye ekledi.

Çavuş Maggie'ye baktı. O da başıyla onayladıktan sonra Amanda'ya döndü.

"Al bunu." Amanda not defterinden bir sayfa kopardı. "Basına bunun GBI'nın resmi açıklaması olduğunu söyle. *Aynen* yazıldığı gibi okumanızı istiyorum."

"Anlaşıldı." Maggie elindeki kâğıdı uydu telefonuyla değiştirdi. "Bana ihtiyacın olursa adamlarımdan birini bul. İyi şanslar."

Amanda koridorda ilerlerken Faith'e seslendi: "Bir kat yukarı çıkmamız gerekiyor. Hemşireyle konuşmak istiyorum."

Lydia Ortiz. Faith kadını helikopterde yaptıkları sorgulamadan biliyordu. Ortiz, Michelle Spivey'i ameliyat sonrası iyileşme alanında tanımıştı. Güvenliği aramıştı ama onlar gelmeden önce kıyamet kopmuştu.

"Bu taraftan." Amanda asansörü geçti. Daha yakın bir merdiven seti vardı ama olay yeri inceleme ekipleri ipucu bulmak için orayı araştırıyorlardı.

Robert Jacob Hurley, Michelle Spivey'i üçüncü kattaki kurtarma alanından dışarı sürüklemişti. İki suç ortağıyla ikinci kat sahanlığının dışında buluşmuştu. Onlar zemin kata inerken iki polis yukarı çıkıyordu. Polisler Lydia Ortiz'in çağrısına cevap veriyorlardı. İkisi de başından vuruldu. Binadan çıktıklarında bir şerif yardımcısı olan başka bir polis memuru onları bekliyordu. Gümüş renkli Chevy Malibu'ya doğru kaçarlarırken göğsünden vurulmuş. Hurley arkasını dönüp onu yüzünden vurmadan önce Hurley'i bacağından, suç ortağını da omzundan vurarak ateş etmişti.

Faith kapıyı açtı. Amanda'ya, "Arabayla uzaklaşırken bombaları park yerinde patlatmışlar" dedi.

"Doğru."

"Novak gibi," dedi Faith. "Bombaları her zaman dikkat dağıtmak için patlatırdı, bir amaca ulaşmak için değil."

"Aferin kızıma. Bütün gün o çivinin etrafında dönüp durdun."

Amanda merdivenleri hızla çıktı. Kendilerini üçüncü kattaki nekahet odasında buldular. Sıra sıra sedyeler hastane perdeleriyle kapatılmıştı. Bir hemşire istasyonu, bir buz makinesi ve açıkça işaretlenmiş bir banyo vardı. Bir polis ve üç olay yeri teknisyeni dışında alan boştu. İkinci bölmedeki yatak sarı bantla kordon altına alınmıştı. Yerden damlayan kan, ikinci merdivenlere doğru ilerliyordu.

Amanda kapıdaki memura kimliğini gösterirken Faith de onları olay yeri kayıtlarına geçirdi.

Polis dedi ki, "Dr. Lawrence yükseliyor. Irak'ta iki tur yaptı. Saçmalamayan bir adam."

"Siz polis misiniz?" Hemşire odasının arkasında bir kadın belirmişti. Ağlıyordu, perişan olduğu belliydi. "Durduramadım. Denedim-"

"Sen Lydia Ortiz misin?" Amanda sordu.

Kadın ellerini yüzüne götürdü. Tek yapabildiği başını sallamaktı. Muhtemelen otoparkta arkadaşları vardı. Bir seri katille ve on bir yaşındaki kızının gözleri önünde kaçırılan bir kadınla yüz yüze gelmişti.

Faith, "Acele etme," dedi. Çantasında not defterini buldu. Bir sürü boş sayfayı çevirdi. Kalemını çevirip açtı.

Amanda, "Apandisit belirtileri nelerdir?" diye sordu.

"Uh-" Ortiz bu soruyu beklemiyordu. "Mide bulantısı, kusma, yüksek ateş, kabızlık."

"Acıyor mu?" Amanda sordu. Tanıdığı kadını merkeze almaya çalışıyordu.

"Evet, acım tariflerin dışında. İşte." Elini karnının sağ alt kısmına koydu. "Nefes almak, hareket etmek, öksürmek... Bıçaklanıyormuşsun gibi hissediyorsun."

"Yırtılması ne kadar sürer?"

Başını salladı ama "Semptomların başlamasından yirmi dört ila yetmiş iki saat sonra. Ve bir balon gibi patlamaz. Daha çok bir yırtık gibi. Bakteri kan dolaşımınıza sızar ve burada sepsise yol açar."

Faith bunu WebMD'den de araştırabilirdi ama yine de defterine yazdı.

"Şimdi," dedi Amanda. "Bana Michelle'i ilk gördüğün zamanı anlat. Onu iyileşme sürecine getirdiler. Sedyede miydi?"

"Evet." Ortiz cebinden bir mendil çıkardı. Burnunu sildi. "İkinci bölmedeydi. Görevlilerden biri kocasını getirdi - ona Hurley dememi söyledi - bekleme odasından. Kendimi ona tanıttım. Ameliyat sonrası olağan bakımı anlattım."

"Hiç soru sordu mu?"

"Hayır. Neredeyse hiç dinlemedi. Senaryoları sorup durdu." "Senaryo mu?"

"Reçeteler. Antibiyotikler. Jenerik. Walmart'tan bedavaya alabilirsin. Gitmek için onları istediğini hissettim."

"Tıbbi prognozu neydi?"

"Hasta hakları nedeniyle size söylememem gerekiyor ama siktir et. Kabul edilmesi gerekiyordu. Kocasını reddetti. Tıbbi tavsiyeye karşı gelerek kendini AMA'dan çıkardı. Doktor ona antibiyotik yüklüyordu. Takip bakımına ihtiyacı olacak. Sepsis şaka değildir."

"Ameliyat olmasaydı ölür müydü?"

"Evet. Zaten ölebilirdi. Hurley onun bakımıyla ilgilenmiyor gibiydi."

Faith not defterine baktı. Ortiz araba kazasını, Hurley'nin bir ekibi olduğunu ve ekibin bir doktoru kaçırdığını bilmiyordu. Faith daha sonra sormak üzere bir soru yazdı: *Hurley'nin Michelle'e için canlı ihtiyacı vardı?*

Amanda, "Hastanın Michelle Spivey olduğunu ne zaman fark ettiniz?" diye sordu.

"Yapmadım. İlk başta değil. Beni harekete geçiren kocasıydı. Onda bir şeyler vardı. Tedirgindi. Bazen kocanın karısını yalnız bırakmadığı istismarcılar oluyor. Kadının yardım isteyeceğinden korkar."

"Herhangi bir istismar belirtisi gösterdi mi?"

"Yetersiz beslenmiş görünüyordu. Ona sıcak battaniyeler verdim ama sonra çorapları olmadığını fark ettim. Ben de ayaklarına çorap giydirdim. İşte o zaman izleri gördüm."

Faith defterinden başını kaldırdı.

Ortiz, "İşte o zaman oldu. Çoraplarını giyiyordum. Yüzüne baktım ve farklı bir açıdan bakınca bir şey fark ettim. Saçları kesilmiş ve sarıya boyanmıştı ama onu tanıdım. İşte o zaman gözümün içine baktı. Ağzından 'Yardım edin' kelimesi çıktı."

Faith bunu doğru anladığından emin olmak istiyordu. "Senden yardım mı istedi?"

"Sesli olarak değil. Ama birinin dudaklarındaki kelimeyi okuyabilirsin, değil mi?" Ortiz yatağa doğru yürüdü. "Buradaydım. Oturuyordu."

"Kocasının bu sözü söylediğini gördü mü?"

"Hayır. Yani emin değilim. Hemşire odasına geri döndüm. Ona biraz vazelin getireceğimi söyledim. Dudakları gerçekten çatlamıştı. Kapıcı Daniel'a acil durum kodunu verdim. Bu konuda çok sakindi, kapıdan çıkıp gitti ama kocası bir şey fark etmişti. Arkamı döndüğümde, ona pantolonunu giydirdiyordu. Fermuarını çekemiyordu. Dikişler kopmuştu. Kanaması vardı. Ağlamaya başladı. Gömleğini giymesine izin vermedi. Ona ceketini verdi. Onu merdivenlere çekti. Onları en son o zaman gördüm. Aşağıda silah sesleri duydum. Sığınmak için alarm verdik. Birkaç dakika sonra da bombalar patladı." Başını salladı. "Hurley' yanında bir grup adam olduğunu ve bir grup insanı vurduklarını söylüyorlar."

Amanda boşlukları doldurmayı teklif etmedi. Sedyenin etrafında yürüdü. Yere baktı. "Bu onun gömleği mi?"

Ortiz başını salladı.

Amanda eğildi. Gömleği hareket ettirmek için bir kalem kullandı. Pamuklu, kısa kollu, önü düğmeli, beyaz ve kırmızı dikey çizgili. "Homespun."

Faith onun yanında diz çöktü. Dikişler elle dikilmiş gibiydi. Kumaş bir un çuvalından alınmış olabilirdi.

"Teşekkür ederim, Bayan Ortiz." Amanda ayağa kalktı. Faith'e, "Benimle koridorda buluş." dedi.

Faith gömleğin fotoğrafını çekmek için telefonunu kullandı. Dikişleri yakınlaştırdı. Düğmelerin hepsi aynı renkteydi ama birbirleriyle uyumsuzdular. Michelle Spivey CDC'de çalışmıştı. Maratoncuydu, neredeyse ergenlik çağında bir çocuk annesiydi. Faith'e kendi giysilerini dikecek bir kadın gibi gelmemişti.

"Özür dilerim," dedi Ortiz. "Yapmalıydım, bilmiyorum. Onu durdurmalıydım."

"Seni öldürebilirdi." Faith onun kartvizitlerinden birini buldu. "Aklına başka bir şey gelirse beni ara, tamam mı?"

Merdiven boşluğunda, Amanda uydu telefonundaki bir aramayı sonlandırıyor. Faith'e, "Sara'nın annesi kızının Will'i korumak için onu kaçıranlarla birlikte gittiğini iddia ediyor," dedi.

İnanç bunun gerçekleştiğini çok kolay görebilir, ancak bunu bir polis raporuna koymak, özellikle basın bunu ele geçirirse, bir kolluk kuvveti kariyeri için çok kötü şeyler anlamına gelebilir.

Amanda, "İfadesini imzalamadan önce sakinleşmesini istedim. Dinlediğinden emin değilim. Çıldırmış bir sürtük gibi geldi."

Faith midesinde yeni bir düğüm hissetti. Eğer biri çocuklarından birini kaçırsa, o da gözü dönmüş bir olurdu.

Amanda'ya "Kim ev kıyafeti giyer?" diye sordu.

"Yılda 130.000 dolar kazanan bir kadın değil."

Faith şaşırtıcı maaşı atladı ve bildiklerini anlatmaya çalıştı. "Hurley, Michelle Spivey'i kaçırdı. Ona ev kıyafeti giydiriyor. Onu yolun kenarına atmak yerine apandistini için hastaneye götürüyor. Kaçabilmeleri için arkadaşlarını arayıp bomba getirmelerini mi istiyor?" Bunların hiçbirini bir araya getiremiyordu. "Neden?"

Amanda parmaklıkların üzerinden baktı. "Dr. Lawrence?"

"Suçlu." Kısa boylu, tıknaz bir adam ortaya çıktı. İnce çizgili pijama pantolon ve elbise ayakkabısı giymişti. Önlüklü gömleğine kan sıçramıştı. Siyah göz kalemi gözlerinin kenarlarına bulaşmıştı. Sanki bir gece çılgınca eğlendikten sonra yatağından fırlamış ve sireni duyar duymaz hastaneye koşmuş gibiydi.

Lawrence görünüşü için özür dilemedi. "Çenesini kapatmayı istediğin kadar erteleyebilirim. Acı çekmeyi hak ediyor."

"Peki ya alt kattaki adamım?"

"Kafa derisine bir zimba attım. Kafası karışmış, beyin sarsıntısı geçiriyor. Karnının alt kısmına fena bir darbe almış. Muhtemelen bir ya da iki kaburgası kırılmış. Kanamayı ekarte etmek için tomografiye ihtiyacı var."

Amanda, "Şu anda tekrar ayağa kalkması için ona ne verebilirsiniz?" diye sordu.

Lawrence bir an düşündü. "Bu beni sağlık kurulunun önüne çıkaracak ama bir tablet Percocet 10 iş görür. Uyanık kalmasını istiyorsan yarısını almasını söyle."

"Ya ona uyanırken daha çok ihtiyacım olursa?"

Lawrence dikenli sakalını kaşıdı. "Bir amonyum inhaler-"

"Poppers?" Faith kelimenin ağzından çıktığını hissetti. "Ciddi olamazsın."

"Bu bir popper değil. Bu bir burun tahriş edici. Gerçekten derin bir nefes almasını ve vücuduna bol miktarda oksijen girmesini sağlayacak." Amanda'ya, "Aşağıda biraz var. Oyun yüzüne ihtiyacı olduğunda ona bir fırt ver."

Faith başını salladı. Bunların hiçbirine güvenmiyordu.

Lawrence çoktan gidiyordu. "İlaçları istiyorsan aşağıda Conrad'ı bul."

Faith Amanda'ya "İlaç almıyor," dedi. Will baş ağrılarını kök birasıyla, gerilen kaslarını da daha fazla egzersizle tedavi ediyordu.

Amanda, "İçimden bir ses Michelle Spivey'i Robert Hurley'nin kaçırmadığını söylüyor. Bence onu Adam Humphrey Carter adında bir adam kaçırdı. Cinsel saldırı suçundan altı yıl hapis yattı. Ve sanırım şu anda Sara ile birlikte."

Faith elini ağzına götürdü. Georgia tecavüz suçunu cinsel saldırıdan ayırmıştır. İkincisi, saldırganın mağdur üzerinde gözetim veya vesayet yetkisine sahip olması anlamına geliyordu; bir öğretmen veya kreş çalışanı veya-

"Carter Newnan County polis memuruydu," diye doğruladı Amanda. "Yirmi iki yaşında bir kadını kenara çekti, ormana sürükledi, tecavüz etti ve darp etti, sonra da ölüme terk etti."

"Nerede-" Faith bir soru sormak için zorlandı. "Carter'ın adını şapkadan çıkarmadın. Neden onun bu işe karıştığını düşünüyorsun?"

"Şu anda size söyleyemeyeceğim şeyler var. bir önsezi, ama iyi bilgilendirilmiş bir önsezi." Amanda Faith'e bir an için izin verdi. "Bir arkadaşımın Spivey'nin kaçırılma videosunu senin özel e-postana göndermesini istedim."

"Bekle, video mu var?" Faith hikâyeyi son bir aydır takip ediyordu. Bunun yine korkunç, rastgele bir kaçırma olayı olduğunu düşünmüştü. "Haberlerde hiç şüpheli olmadığı söyleniyordu."

Amanda aldatmacayı açıklamadı. "Şu anda bir araya getirmeye odaklanmamız gereken parçalar bunlar: Spivey'nin kaçırılma videosundaki adam Carter mı? Eğer Carter kaçırılan kişiye, Will onu Sara'yı kaçırılan adamlardan biri olarak teşhis edebilir mi?"

Carter'ın Sara'ya sahip olabileceği fikri Faith'i hasta hissettiriyordu. "Peki ya sonra?"

"O zaman Michelle'in insan ticaretine maruz kaldığını iddia edemezler. İzleri duydun. Carter'ın Michelle'le bitirdiğini, sonra da onu Hurley'e sattığını söyleyebilirler. Bu bir alışveriş, ittifak değil."

O konuştukça her şey daha az netleşiyordu. "Bunu tartışacak olan 'onlar' kim? Ve motivasyonun ne olduğu neden önemli?" Faith saatinin bileğine dokunduğunu hissetti. Dokunsal geri bildirim, bir uyarı aldığına işaret ediyordu. Aşağı baktı ve "Sanırım cep telefonu çekmiyor-" dedi.

Sara Linton size ulaşmaya çalıştı, ancak müsait değildiniz.

"Lanet olsun." Faith telsiz seçenekleri arasında gezindi. "Sara-"

Sara ile konuş.

Telsizi aç.

"Siktir."

"Faith," dedi Amanda. "Tanrı aşkına. Sara ne?"

"Beni 2:17'de telsizle aramaya çalıştı. Bu 21 dakika önceydi." Sara Tennessee'ye, Carolinas'a, Alabama'ya, Florida'ya gidiyor olabilirdi. "Siktir."

"Ne dedi?"

"O şekilde çalışmıyor." Faith uygulamanın FaceTime platformunda çalıştığını açıklamaya başladı ama sonra dinleyicilerini hatırladı. "Gerçek bir telsiz gibi. Mesajı kaydetmiyor ya da saklamıyor. Mesaj geldiğinde dinlemek zorundasınız."

Amanda'nın dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. Nefesini sertçe verdi, sonra da "BMW'yi on dakika önce buldular" dedi.

Faith'in çenesi düştü.

"Bir patlama oldu. Benzin deposu alev almış. Arka koltukta bir ceset var. Kadın mı erkek mi olduğunu söyleyemiyorlar. İçeri girebilmeleri için arabanın soğuması gerekiyor."

Faith duvarı bulmak için arkasına uzandı. Onu sabit tutacak sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. Sara sadece Will'in kız arkadaşı değildi. Faith'in arkadaşıydı. Hatta belki de en iyi arkadaşıydı.

"Will'e bunların hiçbirini anlatamazsın." Amanda merdivenlerden inmeye başladı. "Yas tutarken bize yardım edemez."

Faith arkasından sürüklendi. Kendini yumruk sarhoşu gibi hissediyordu. Will'in neler olduğunu bilmeye hakkı vardı. Faith onun ortağıydı. Onun işi

ona karşı dürüst olmak. Ya da en azından dürüst.

Amanda başka bir kapıyı açtı. Acil servisteydiler. Bulabildiği ilk çalışanı durdurdu. "Conrad'a ihtiyacım var."

Will koridorun sonunda bir sedyenin üzerine yığılmıştı. Faith ona doğru koşarak, "Will," diye seslendi.

Gözlerini uzun uzun ve yavaşça kırptırdı. "Sara'yı buldun mu?"

"Hayır. Bütün eyalet onu arıyor." Faith kendi kendine, içinde kimin olduğunu öğrenene kadar ona yanmış BMW'den bahsetmenin faydasız olduğunu söyledi. Yüzünü görebilmek için adamın başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Sen iyi misin?"

Çenesi göğsüne doğru düştü. "Onu çalmalarına izin verdim."

Başını kaldırıp bakmasını sağlamaya çalıştı ama adam elini salladı.

"Çok hızlı." Dedi. "Baraka. Sokakta. Ama bir patlamadan önce. Ve sonra arabalar. Onu aldılar."

Amanda'nın onun saçmalamasına tahammülü yoktu. "Neden bir serseri gibi yığılıp kaldın?" Onu uzanmaya zorlamaya çalıştı. Eliyle gömleğini kaldırdı.

"Tanrım," dedi Faith. Cildi karmakarışık Rorschach mürekkep lekeleri gibi görünüyordu.

Amanda Faith'e sert bir bakış atarak kendini toparlamasını söyledi. "Faith, git bir doktor bul. Onlara iç kanaması olabileceğini söyle."

Faith koridorda yürüdü. Gözlerini silmek için elinin tersini kullandı. Kum taneleri derisini çiziyordu. Will'i bu halde görmek onu öldürüyordu. Arkasını döndü ve Amanda'nın Will'e içmesi için bir hap uzattığını gördü. Will başını salladı. Kadın hapi ikiye böldü ve Will hapi ağzına attı

"Yine mi bana ihtiyacınız var?" Bir erkek hemşire, elleri stetoskopunun etrafında kenetlenmiş halde duruyordu. İsim etiketinde CONRAD yazıyordu. "Patronun tam bir sürtük." dedi.

"Ortağıma yardım ederken bunu ona da söyle." Faith banyonun kapısını iterek açtı. İlk kabine girdi, oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Ağlamadı. Top gibi kıvrılma isteği geçene kadar orada öylece oturdu.

Adam Humphrey Carter.

Amanda neden adamın adını ağzına almıştı? Kaçırılma videosu, resmi kanallardan uzak tutmak için Faith'in özel e-postasına gönderiliyordu. Amanda buna önsezi diyordu ama bir teori üzerinde çalışıyor olmalıydı. Helikopterin inmesini beklerken Maggie'nin kulağına bağırdığı şey bu muydu? Bu onun neden bu kadar öfkeli olduğunu açıklıyordu.

Tırmanma değil. Bir fırsat.

Faith bildirimler için saatini kontrol etti.

Öğleden sonra 2:42.

Hiçbir şey.

Sifonu çekti. Yüzünü yıkadı. Aynadaki solgun yansımasına baktı.

Ormanı taramayı bırakıp tek tek ağaçlara bakması gerekiyordu. Amanda, Carter ve Hurley'nin bir ekibin parçası olduğunu kesin olarak tespit etmeleri gerektiğini söyledi. Will ikisini de kaza yerinde teşhis edebilirse, bağlantı kanıtlanmış olacaktı. Faith'in şimdilik endişeleneceği tek şey buydu. Bağlantı kurulduktan sonra bir sonraki ağaca geçecekti. Ormanda ilerleyebilmesinin tek yolu buydu.

Kapıyı iterek açtı. Koridorun sonunda Amanda, Will'in merdivenleri çıkmasına yardım etmeye çalışıyordu. Kendisinden neredeyse yüz kilo daha ağırdı ve en az bir karış daha uzundu. Bu manzara bu kadar trajik olmasaydı komik olabilirdi.

Faith etraflarından dolanarak, düşme ihtimaline karşı Will'in önündeki merdivenlerden geri geri indi. Hurley'yi ve Sara'nın arabasındaki GPS'i sorarken kelimeleri bulanıklaştı.

"Her şey yolunda," diye yatıştırdı Amanda. "Elimizden geldiğince hızlı bir şekilde bilgi aktarıyoruz."

"Buradan." Conrad açık kapının önünde durdu.

Amanda, Will'i tünele götürmeye çalıştı ama Will'in uysallığı sonunda tükenmişti.

Faith'e baktı. "O öldü mü?"

Ağzı açıldı ama önce Amanda konuştu.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Eğer bir şey bilseydik, size söylerdik."

Faith kendini onun gözlerinin içine bakmaya zorladı. Ona söyleyebileceği tek gerçeği söyledi. "Söz veriyorum, nerede olduğunu bilseydik sana söylerdim."

öyleydi."

Adam başını salladı ve kadın başka bir şey belli etmemek için önünden yürümelerine izin verdi.

Saatine baktı. Cep telefonunu çıkardı. Yeraltındaydılar. İki cihazda da şebeke yoktu. Yukarı çıkması ya da Wi-Fi girişi bulmaya çalışması gerekecekti.

"Faith." Amanda koridorda yalnızdı ve çantasını karıştırıyordu. İlaç kutusunu uzattı. "Okuma gözlüklerimi bulamıyorum. Oval, mavi hapları bul. İki tane lazım."

"Sen-" Faith Amanda'nın hasta olup olmadığını soracaktı ama mavi tabletin üzerindeki küçük kelimeleri gördü.

XANAX 1.0

"Onları buraya koy." Amanda küçük bir plastik şişenin kapağını açtı. Faith hapları içine attı. Amanda şişenin kapağını biber öğütücüsü gibi çevirmeye başladı. Faith'in yüz ifadesini gördü ve "Göt deliğini açabilirsin. Bu Will için değil. Hurley'i gevşetmem gerekiyor ve sen bana nutuk çekmeden önce anneni ara ve ona meşhur Boşboğaz haplarını sor."

Faith dilinin ucuyla çiğnedi. Amanda'nın ona annesi hakkında kötü şeyler söylemesinden nefret ederdi.

Amanda kabı ceketinin cebine attı. "İnsan hakları kadın haklarıdır. Oyun alanını bu şekilde eşitleyeceğiz."

"Hanımefendi?" Koridorda bir adam belirmişti. "Ben Dr. Schooner, radyolog. Masada uyuyakaldı, biz de bir sonraki hasta gelmeden önce ona biraz zaman tanıyalım dedik."

Onları parlayan ekranlarla dolu karanlık bir odaya yönlendirdi. Conrad kollarını kavuşturmuş sandalyede oturuyordu. Duvarlara bantlanmış işaretler vardı. Birisi alerjik reaksiyon gösterirse ne yapılacağı. Zehir kontrol numaraları. Wi-Fi şifresi.

Faith, Dr. gibi telefonundaki ağ bilgilerine dokunmaya başladı. Schooner Will'in sonuçlarını açıkladı.

"Beyninde herhangi bir anormallik yok." Ortadaki monitörü işaret etti. "Şişme yok. Kanama yok. Kemik zedelenmiş olsa da kafatasında kırık yok. Bir yerde dinlenmesi gerekiyor, gözleri kapalı, ışıklar kapalı, uyarıcı yok. Bir hafta içinde daha iyi olur ama tam iyileşme üç aya yakın."

Amanda, "Dinlenmesini sağlayacağız," dedi.

Faith kendini inkâr edilebilir bir suçluluk duygusuna kaptırmak için koridora çıktı. Sara'nın şu anda ondan ne yapmasını isteyeceğini düşünmeye çalıştı. Will için endişelenirdi. Faith'in onu bayıltıp eve götürmesini ve iyileşebilmesi için karanlık bir odada uyutmasını isterdi.

Ama sonunda uyanacaktı. Ve Faith'i asla affetmeyecekti.

Faith e-postasını kontrol etti. Video .

Telefonundaki tarayıcıyı açtı. GBI'nın güvenli sitesine giriş yaptı. Adam Humphrey Carter'ın sabıka kaydını çıkardı. Midesinde bir düğüm daha oluştu. Sadece bir tecavüzcü değil, bir araba hırsızı, bir hırsız, bir dayakçı. Robert Hurley gibi, bir kadın ona karşı uzaklaştırma emri çıkartmıştı. Sicili aile içi şiddet suçlamalarıyla doluydu çünkü bu tür erkeklerin her zaman aile içi şiddet suçlamaları olurdu. Kadınlardan nefret etmek, hayvanlara işkence etmek ve yatak ıslatmak kadar gelecekteki suç davranışlarının bir göstergesiydi.

Şiddet hiçbir zaman kadınların hizmetinde olmadı.

Faith Carter'ın dosyasının sonuna kadar ilerledi. Biri büyük bir hırsızlıktan, diğeri de bir bar kavgası sırasında bir adama saldırmaktan olmak üzere iki tane görünmeme emri vardı. İkisi de iki yıl öncesine aitti. Bu hiç mantıklı değildi. FTA'lar suçlular duruşmaya yargıçlar tarafından çıkarılırdı. Carter çok ciddi iki suçtan kefaletle serbest kalmıştı. Kefaleti ödeyen kefil, başına 100.000 dolardan fazla ödül koyabilirdi.

Peki Carter neden ? Ekranda bir bildirim belirdi.

Anon4AnonA@gmail.com ona bir dosya göndermişti.

Odaya geri döndü ve Amanda'ya "Video şimdi geldi" dedi.

"Başka bir yere gidelim."

Will ve Faith onu tünelin diğer ucuna kadar takip ettiler. Başka bir kapı.

Başka bir merdiven boşluğu.

Amanda, Will'i merdivenlere oturttu. Faith ne olduğunu anlayamadan, bir amonyum ampulü patlatmış ve Will'in burnunun altına sokmuştu.

"Siktir!" Will bir at gibi şaha kalktı, kollarını salladı. "Bana ilaç mı verdin?" "Bebek gibi davranmayı bırak. Tuz kokusu bu."

Faith video açılana kadar indirme çemberini izledi.

Will ve Amanda'nın ekranı görebilmesi için parmaklıkların üzerinden eğildi.

Michelle Spivey'nin kaçırılışını izlemek olması gerektiği kadar şok edici değildi. Faith, iş ve *Dateline* arasında, bir güvenlik kamerasının dikkatli merceği altında kaçırılan kadınların sayısız siyah-beyaz görüntüsünü görmüştü. Faith'in yüreğini burkan şey, Michelle'in küçük kızı Ashley Spivey-Lee'nin, bir minibüs birkaç adım yanaştığında mutluluk içinde telefonuyla mesajlaşıyor olmasıydı.

Küçük kız koştu.

Michelle çantasına uzandı, ağzı bir çığlıkla açıldı.

Minibüsten bir adam atladığında Faith videoyu durdurdu. Kaçıran adamın yüzünü yakınlaştırdı. Bu pisliği sabıka fotoğrafından tanıdı. Will'in tanımaması için deli gibi dua etti.

Dedi ki, "Bu o. Clinton. Ona böyle sesleniyorlardı ama adı bu değildi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Faith.

"O sistemde değil." Amanda, Faith'e eşlik etmesini işaret etti. Will, "Bana yalan söylüyorsun," dedi. Tahmin etmiyordu. Faith sadece saklamak için iyi bir nedeni olduğunu hissettiğinde gerçeği saklamakta iyiydi.

Amanda'nın telefonu çaldı.

Ahizeyi kulağına dayadı ve bekledi.

Hepsi Sara'dan haber bekliyordu. Faith, Sara'nın arabasının arkasındaki yanmış cesedin kimliğinin tespit edilip .

Amanda başını salladı, sonra tünelde kayboldu. Kapının kapanma sesinde bir kesinlik vardı.

Sessizlikte Faith kendi kalbinin kulaklarında attığını duyabiliyordu.

Will, "Onun adını biliyorsun, değil mi?" dedi.

Ona adamın adını söyledi. Ona arşafın özetini verdi. En azından bir kısmını.

Will aptal değildi. Kadının bir şeyi atladığını biliyordu. "Ve tecavüz." dedi.

Faith konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı. "Ve tecavüz."

Kapı açıldı. Amanda onu yanına çağırđı. Ağzını Faith'in kulağına yaklaştırdı. "Kömürleşmiş kalıntılar bir erkek teslimat şoförüne ait. Minibüsü I-16'nın Bullard Yolu çıkışında terk edilmiş halde bulundu."

Florida. Alabama. Güney Carolina.

Amanda fısıldadı, "Seni üst katta okuyacaklar. Onlara günlerini göster. Söyledikleri hiçbir şeye inanma. Her zaman bir art niyet vardır."

Faith, Will'in önünde yanıtlanmayacağını bildiğı soruları sormadı. Merdivenlerden yukarı çıkıp başka bir sahanlığı dolaştıktan sonra başka bir binanın birinci katına çıkarken onun omzunu sıktı.

Winship Kanser Enstitüsü. Faith girişı tanıdı. Hava başının yanından ısıık alarak geçti. Doğı tarafındaki camlar kırılmıştı. Havalandırma dışarı çekiliyordu. Ağır iş makinelerinin bip seslerini, dizel motorların devrini duydu. Hava kum solumak gibiydi. Gözleri hemen başladı. Burnu o kadar kötü akıyordu ki çantasında mendil aramak zorunda kaldı.

"Mitchell."

Martin Novak toplantısındaki FBI ajanı koridorun sonundan ona el salladı. O terli sınıf sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu. İkisi de çok yıpranmıştı. Dar görüşlü G-man gitmişti. Gözlüklerinin köprüsü beyaz cerrahi bantla bir arada tutuluyordu. Yüzü tozdan griye boyanmıştı. Önceden beyaz olan gömleğine kan bulaşmıştı. Gömleğin kolu yırtılmıştı. Kolundan kan sızıyordu.

"Aşağıdayız." Asansörü atladı, sonra merdivenlerden sola döndü. Tepedeki ışıklar kapalıydı. Faith binanın bu bölümüne hiç gelmemişti. "Amanda'nın seni göndermesine şaşırđığımı söylemeliyim."

"Adın neydi senin?"

"Aiden Van Zandt. Bana Van de. Daha kolay." Yüzünü silmek için kolunu kullandı. "Bak, ders vermeyi bırakabilirsin. Muhbirimiz son üç yıldır sağladı."

Faith gizli muhbirinin kim olduğunu sormadı. Asla bir konuşmacının yoluna çıkma.

Van, "Bize sağladığı bilgiler sayesinde bazı yüksek değerli hedefleri çevirebildik ya da kilit altına alabildik" dedi.

Faith yüz ifadesini nötr tuttu.

"Patronunun tüm bu operasyon hakkında ne hissettiğini biliyorum ama unutma ki bizi kullanan oydu." Faith'e baktı. "Ve biz hazırдық. Her şeyi ayarlamıştık." Yüzünü tekrar sildi. Sadece etrafa kir bulaştırıyordu.

Faith'çantasında mendil vardı ama bu adamı siktir et.

"Hâlâ başka bir menajer bulabiliriz. Neye benzediğini bilmiyorlar, sadece bazı sorunları olan bir adam olduğunu biliyorlar."

Faith kafasının üzerinde bir ampulün yanıp söndüğünü hissetti, tam olarak yanmamıştı ama yanmaya başlamıştı. Will bu yüzden mi Novak toplantılarına katılmıyordu? Amanda onu bu işin dışında tutuyordu çünkü FBI ile ortak bir operasyonda gizli görevde olmasını istiyordu.

Faith içinden çıkabileceği bir soru oluşturmaya çalıştı. "Will'in bu işe ne zaman dahil olması gerekiyordu?"

"Tarihleri tartışıyorduk ama bu birkaç gün içinde olacaktı. Son zamanlarda internette grupla ilgili çok fazla dedikodu yapıyor. Yapmayı planladıkları bir tür açıklama var. Ve inanın bana, bu adamlar küçük açıklamalar yapmazlar."

Grup mu?

Faith'in ağzı kurudu. Michelle'in kaçırılması ve saldırı, araba kazasındaki beş adamdan daha büyük bir olaydı. Bunun arkasında bir örgüt vardı, daha büyük bir yıkım eylemi üzerinde çalışan bir hücre.

Amanda'dan alıntı yaptı: "Bombalar bir tırmanma değildi."

"Hayır, Spivey'in tıbbi acil durumunun halledilmesi ve başka bir gün savaşmak için yaşayabilmeleri için hepsinin buradan gitmesini sağlamakla ilgiliydiler." "Bu insanlar için klasik bir oyalama taktiği. Suç asla patlamayla ilgili değildir."

Suyu test etti. "Peki ya Novak?"

"Dikkatli ol," diye uyardı. "Buradan."

Van ona kapıyı açtı. Konferans odasında büyük bir masa ve etrafında yaklaşık yirmi sandalye vardı. Çok zarif sarışın bir kadın yan sandalyelerden birinden kalktı ve elini uzatarak ona doğru yürüdü. Amanda'nın yaşlarındaydı ama daha uzun boylu, daha zayıf ve güzeldi.

"Ben İstihbarat'tan Yönetici Müdür Yardımcısı Kate Murphy." Kadının eli sıkıydı. "Aiden sizi bilgilendirdi mi?"

Faith bu unvanın onu yoldan çıkardığını hissetti. Yönetici asistanı kısmı onu sekreter yapmıyordu. Bu kadın FBI direktöründen üç basamak aşağıdaydı. Başkent dışında, ülkedeki tüm saha ofislerinin istihbarat toplama hizmetlerini denetlemekle olmalıydı.

Faith'in mesanesi zayıflamıştı. Amanda'nın ona bu görevi güvenerek verdiğini düşünmek istiyordu ama üst düzey bir yöneticiyle görüşmesi için bir dalkavuk göndermek aslında suratına kocaman bir siktir çekmek demekti.

"Ajan Mitchell?" diye sordu kadın.

Faith kararlılığını sıkılaştırdı. O FBI için çalışmıyordu. Amanda için çalışıyordu ve Amanda Faith'e onlara cehennemi yaşatmasını söylemişti. "Patronum saçmalıklarınızdan bıktı. Bilgi istiyor."

Murphy Van ile baktı.

Söyledikleri hiçbir şeye inanmayın. Her zaman bir art niyet vardır.

"Eee?" Faith sordu.

Murphy tereddüt etti. Sonra elini çantasına attı. Bir dosya çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Adam Humphrey Carter.

Bu yüzden Carter'ın hakkında iki arama emri vardı ama kimse onu yakalamamıştı. FBI onu gizli bir muhbir haline getirmişti.

Faith dedi ki, "Muhbiriniz iki kadını kaçırdı. Bunlardan biri GBI'da çalışan bir ajan."

"Diğeri de CDC'de çalışan bir bulaşıcı hastalık uzmanı." Murphy ikinci bir dosya açtı. Resmi görünümlü bir yığın belgeye renkli bir fotoğraf iliştilmişti.

Michelle Spivey bir Üçüncü Dünya ülkesine benzeyen bir yerde duruyordu. Botlarının etrafını su basmıştı. Uzakta yeşil bir ordu çadırı vardı. Savaş kıyafetleri giymişti. Yakasında yüzbaşı rütbesi vardı. Faith, HKM'nin Deniz Piyadeleri aracılığıyla üniformalı hizmetlere bağlı olduğunu hep unuturdu. Ajans, hastalıkları limanlardan uzak tutmak için gemileri karantinaya almakla işe başlamış ve halk sağlığı için dünya çapında bir müdahale birimine dönüşmüştü.

Murphy, "Bu Dr. Spivey, Maria vurduktan sonra Porto Riko'da." dedi. Yani bir Üçüncü Dünya ülkesi değil, terk edilmiş bir ABD toprağı. Faith, "Orada ne yapıyordu?" diye sordu.

"Kolera ve bu tür doğal afetlerde görülen salgın hastalıkların izlenmesi ve bunlara karşı hazırlık yapılması." Murphy iki sandalye çekti ve oturdu. "Spivey, acil durum operasyon merkezi aracılığıyla hızlı müdahale görevlisi olarak atanan bir Salgın İstihbarat Görevlisi."

Faith sandalyeye çöktü. Not defterini çıkardı. EIO'lar sıcak bölgelerde görevlendirilen saha araştırmacılarıydı. Bir marul çiftliğini salmonella salgınına bağlamaktan Ebola'nın yayılmasını durdurmaya kadar her konuda çalışabilirlerdi.

Faith, "Haberler Spivey'i bütün gününü gözlerini mikroskoba dikerek geçiren bir bilim adamı gibi gösteriyor," dedi.

"O bir bilim insanı. Ama aynı zamanda halk sağlığı alanında yüksek lisans ve hastalıklar ve aşı bilimi alanında doktora yapmış lisanslı bir tıp doktoru."

"Aşılar mı?" Faith sordu.

"Son zamanlarda odaklandığı konu Amerika Birleşik Devletleri'nde boğmaca hastalığının yeniden ortaya çıkmasıydı. Ama başka gizli projelerde de çalışmış. Yetkisi 0-6. Çok Gizli."

Faith boş not defterine baktı. "Carter bu resme nasıl giriyor?"

Murphy Van'a doğru başını salladı.

"Yerel halk Spivey'in bir kaçırılma ve tecavüz kurbanı olduğunu düşündü. Carter'ın görüntüsü CCTV'de oldukça temizdi. Videoyu medyadan sakladılar ve RISC'den geçirdiler."

Özel İlgi Alanındaki Kişiler için Depo.

"Onu kaydettiğimizde, başka bir yerde ortaya çıkma ihtimaline karşı Carter'ın biyometrik özelliklerini veri tabanına girdim" dedi.

Faith, "Yani polis memuru olduğu dönemde yaptığı gibi başka bir kadını kaçırap tecavüz etmesi ihtimaline karşı mı?" dedi.

Van onun alaycılığına izin verdi. "Carter bize IPA'dan sağlam bilgiler veriyordu."

Faith başını salladı ama IPA'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, India Pale Ale'nin kısaltması dışında. Kaçakçılar örgütlerine isim verme eğiliminde değillerdi. Çetelerin parçasıydılar -Rus, Yakuza, Sinaloa. Hurley ve Carter beyazdı, bu yüzden Latin Krallar ve Siyah Müritler gibi sokak çetelerini elemişlerdi. Geriye Cehennem Melekleri, Hammerskins ya da ayın neo-Nazi kulübünün kendine verdiği isim her neyse, Carter'ın birçok hapishaneden birinde temas kurmuş olabileceği örgütler kalıyordu.

Faith, "Carter'ı hapishaneden sen mi çıkardın?" diye sordu.

Murphy yine tereddüt etti. Faith bunun bir manipölasyon mu yoksa gerçek bir suskunluk mu olduğunu anlayamadı.

Kadın, "Bize ayrı, ilgisiz bir soruşturma aracılığıyla geldi" dedi.

Faith bunun ilgisiz olduğundan şüpheliydi. Bu kadın saçmalıyordu.

Van, "Size söyleyebileceğimiz , başlangıçta Carter'ın gerçek bir mümin olmadığı açıktı. IPA'ya şiddet yanlısı bir pislik olmaktan zevk aldığı için katıldı. Bar kavgaları çıkardı. Siyasi mitinglerde kafa tokuşturmak. Birkaç ay önce tasmaını çekmek zorunda kaldım. İyi bir dönüşüyor gibi . Saçını kestirdi. Sakalını kesti. İçkiyi bıraktı, ki bu dev bir neon uyarıydı. Ondan sonra sessizliğe gömüldü. İşte o zaman kanallarımızda büyük bir şeyin yolda olduğunu söyleyen konuşmalar başladı. Carter'ı bir sonraki görüşüm Spivey'i kaçırdığı videoydu."

Faith, "IPA kaçırması için yönlendirdi" dedi.

"Şart değil," diye karşı çıktı Murphy. "Büro, IPA'nın kaçırma olayına karıştığına ikna olmuş değil. Carter hayatı boyunca işlediği suçlarla tanınan kötü bir aktör."

Faith'in başının üzerindeki ampul bir güneş patlamasına dönüştü.

Kate Murphy, Amanda'nın seks ticareti meselesini denklemden çıkarmaktan söz ederken bahsettiği "onlar "dı. Eğer FBI, GBI ile ortak bir operasyon yürütüyorsa

FBI parametreleri belirlemekten sorumlu olacaktı. Amanda onların kurallarına göre oynamazsa, bu artık ortak bir operasyon olmayacaktı.

Bu yüzden FBI'ı yanıldıklarına ikna etmek Faith'e kalmıştı. Michelle seks için kaçırılmamıştı. Çok daha kötü bir şey için kaçırılmıştı.

Faith Murphy'ye şöyle dedi: "Ortağım Adam Humphrey Carter'ı Michelle Spivey'i kaçıran adam olarak teşhis etti. Carter'ın yüzünü tanıdı çünkü Carter Sara Linton'ı kaçıran adamlardan biriydi."

Murphy'nin kaşları kalktı ama başka bir şey söylemedi.

Faith, "Carter, Michelle Spivey'i hastaneye getiren ekibin bir parçasıydı. Ameliyat olmazsa ölecekti. Onu hayatta tutmak için her şeyi riske attılar. Seks için kadın ticareti yapıyorsanız kendinizi böyle bir riske atamazsınız. Kadın hastalanır, onu keser ve bir bavula tıktırırsınız ya da bir tarlaya atıp uzaklaşırsınız. Her zaman sokaktan başka bir kadın kapabilirsiniz - kırk yaşındaki lezbiyen annelere karşı bir sapkınlığınız olduğunu varsayarsak."

Faith hiç düşünmeden, bir sorgulama sırasında yaptığı gibi öne doğru eğilmiş, Murphy'nin kişisel alanını keserek ona kimin yetkili olduğunu göstermişti.

Vücudunun içgüdüleriyle hareket etti. "Ya Michelle Spivey'nin altın bir amcığı var ya da IPA'nın bundan sonra yapmak istediğı şeyin ayrılmaz bir parçası. Konuşulanlar bununla ilgili. Büyük çaplı bir saldırı planlıyorlar ve bunu yapmak için CDC'den bir doktor olan Michelle'e ihtiyaçları var."

Murphy sandalyesine geri oturdu. Faith'e sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Söylediğın her şey varsayım. Bana hepsini birbirine bağlayan somut parçaları göster. Bana bir yargıca sunabileceğım kanıtları ver ki arama emri çıkartabileyim."

Faith gözlerini devirmeyi o kadar çok istiyordu ki. "Sen FBI'sın. Birkaç kapıyı kırın. Carter size ihtiyacınız olan tüm olası nedeni verir."

Van devraldı. "Yıkılacak kapı yok. IPA göçebe. Hiçliğın ortasında çadırlarda yaşıyorlar. Bir kamp bulduk ama diğetine kaçmışlar. İnsanları var

İçeride. Bizim içimiz, sizin içiniz, hayal edebileceğiniz her iç. Ve alınmayın ama patronunuz pek yardımcı olmadı."

Murphy şunları söyledi: "Georgia ve New York, anayasalarında tüm askeri grupları açıkça sivil otoriteye tabi kılmayan iki eyalettir. Ancak dürüst olmak gerekirse, tüm eyaletler bu özel milis ve paramiliter grupları görmezden geliyor."

Paramiliter gruplar.

Faith vücudunun soğuk terler döktüğünü hissetti.

Faith'in bütün gün etrafında dönüp durduğu çivi buydu.

Yüksek değerli mahkumları Martin Elias Novak, Arizona'da sözde sivil sınır devriyesiyle zaman geçirmişti. Bunlar federal hükümetin güney sınırını güvence altına almak için yeterince çaba göstermediğini düşünen, bu yüzden de işi kendileri yapmak için tüfek ve av tüfekleriyle yola çıkan adamlardı. Faith'in söyleyebildiği kadarıyla, adamların çoğu sadece kamp yapmak, eşlerinden uzaklaşmak ve muhasebeci ya da kullanılmış araba satıcısı olarak gerçek hayatlarından daha önemli olduklarını iddia etmek için bir neden arıyorlardı. Daha tehlikeli gruplar ise Posse Comitatus'un teorileriyle yoğrulmuştu ve hükümetin şiddet yoluyla devrilmesi ve beyaz Hristiyan erkeklere geri verilmesi gerektiğine inanıyorlardı.

Görünüşe göre, Birleşik Devletler Kongresi'nin çoğunluğunun, başkanın, kabinenin ve eyalet ve federal mahkemelerde görev yapan yargıçların çoğunun fotoğraflarına erişimleri yoktu.

Murphy şu bilgileri verdi: "Şu anda ABD'de aktif olan yaklaşık üç yüz paramiliter grup var. Bu bölgesel bir mesele değil. Her eyalet kendi payına düşeni alıyor. Başlarını eğdikleri sürece ayıyı dürtmek için bir neden yok. Yeni bir Waco ya da Ruby Ridge istemiyoruz."

Endişelenmekte haksız değildi. Her iki kuşatma da FBI için halkla ilişkiler felaketi olmakla kalmamış, Murrah Federal Binası ve Boston Maratonu'nun bombalanmasından Columbine Lisesi Katliamı'na kadar sayısız şiddet eylemine ilham verdiği bildirilmişti.

Yine FBI, Parkland saldırısı, Larry Nassar, Pulse Gece Kulübü saldırısı, Teksas saldırısı hakkındaki ihbarları da yanlış kullanmıştı.

Terörist Saldırı ve Rusya'nın çeşitli kötülüklere karıştığına dair sayısız kırmızı bayrak. Kendi muhbirlerinden birinin, bir grup arkadaşının büyük bir şehir hastanesinde iki bomba patlatmasına yardım ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Van onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Bu çok yönlü soruşturmalar para ve sabır gerektirir. Bu son gösterinin DC'den daha fazla kaynak çıkmasını sağlayacağını umuyoruz. Novak'ın tüm o bankaları soymasının bir sebebi var. Bir ton paranın üzerinde oturuyorlar. Konuşulanlar büyük bir şeyler olduğuna işaret ediyor."

"Novak'ın bunların hiçbirleriyle bağlantısı olması gerekmiyor." Murphy, Van'ın sözlerini yumuşatmaya devam etti. Politik bir hayvan olmadan FBI'da o kadar yükseğe tırmanamazdınız. "IPA şu anda Carter dışında kimseyle kesin olarak ilişkilendirilemez. Evet, dedikodular var ama buna dedikodu denmesinin bir nedeni var. Hiçbir şey olmayabilir. Büro'da hemen sonuca varmayız. Uygulanabilir kanıtlara dayalı sağlam davalar oluştururuz. Ortağınızın gizli göreve gidip bu kanıtları toplaması gerekiyordu ama artık neye benzediğini bildiklerine göre bu imkansız."

Faith aklının bir köşesinde bir sorunun dolaştığını hissetti. "Bu bir FBI soruşturmasıysa neden GBI'dan bir ajan gizli göreve gidiyor?"

Murphy'nin kaşları kalktı. Ya şaşırmıştı ya da etkilenmişti.

Van, "Kaynak bulamıyoruz. Büro'daki mevcut iklim beyaz Hristiyan erkeklerin terörist olamayacağını dikte ediyor."

"Aiden." Murphy'nin sesi bir uyarıydı.

Omuz silkerek ellerini kaldırdı. "Büyükanne ve büyük büyükanne bir Nazi ölüm kampından yürüyerek çıktılar. Bu tür şeyleri biraz daha ciddiye alma eğilimindeyim."

Murphy ayağa kalktı. "Koridorda lütfen."

Faith kapının arkalarından kapanmasını beklemedi. Soyunma faslına kulak misafiri olmaya da çalışmadı. Dosyaları karıştırmaya başladı.

Görünmez Vatansever Ordusu.

Siyah-beyaz fotoğraflarda taktik teçhizat giymiş genç beyaz adamlardan oluşan gruplar görülüyordu. Bazıları geçit töreninde yürüyordu. Diğerleri ise bir eğitim kampı kursunda tırmanma talimleri yapıyordu.

duvarlar ve jiletli teller. Her birinin elinde bir çeşit silah vardı. Çoğunda iki ya da üç tane vardı. Kemerlerinde kılıflar ve bıçak kılıfları vardı. AR-15'ler omuzlarına asılmıştı.

Porto Riko'da Michelle Spivey'in fotoğrafını buldu. Kadın hayatını insanları kurtarmaya, çocukları aşılamaya, dünyanın en yaşanmaz bölgelerinde salgınları durdurmaya adanmıştı.

Belgelere iliştilmiş başka bir fotoğraf daha vardı. Michelle'i karısı ve kızıyla birlikte gösteren bir selfie. On bir yaşındaki kız çok neşeliydi. Arkalarında bir Noel ağacı vardı. Yeni açılmış hediyeler kanepenin üzerine saçılmıştı. Fotoğraftaki Michelle'in bildiği hayatın sona ermesine yaklaşık altı ay daha vardı.

Bu da şu soruyu akla getirdi.

İyi finanse edilmiş, iyi eğitilmiş bir paramiliter örgüt, bulaşıcı hastalıkların yayılması konusunda uzmanlaşmış bir kadından ne istiyordu?

4 Ağustos Pazar, 1426

Sara karanlığa karşı gözlerini kapattı. Yolun titreşimlerinin vücudunu sarstığını hissedebiliyordu. Şimdi bir kapalı kasa kamyonun arkasındaydılar, bir daireyi taşımak için kiraladığınız türden bir şey. Michelle ve Sara karşı taraftaki raylara kelepçelenmişti. Birbirleriyle iletişim kuramamaları ya da yardım çağıramamaları için ikisinin de ağzı kapatılmıştı. Sanki sesleri kamyonun dizel motorundan ve gittikleri sonsuz yolların gürültüsünden duyulacakmış gibi.

Bu da Sara'nın Faith'e beyaz minibüsle ilgili telsiz mesajının işe yaramadığı anlamına geliyordu. İki adam onları 285. Cadde'deki kapalı bir benzin istasyonunda karşılamıştı. Kaslı ve gençtiler, ordunun askere alma afişlerinde gördüğünüz türden kare çeneli bakışlara sahiptiler. Biri beyaz minibüsle uzaklaştı. Diğer de tanımlanamayan bir arabayla onu takip etti.

Sara'ya minibüsü gerçek varış noktalarından mümkün olduğunca uzakta terk edeceklerini söylemelerine gerek yoktu. İki adamın da yüzünü gizleme zahmetine katlanmamasının kötüye işaret olduğunu söylemesine de gerek yoktu.

Sara çok şey biliyordu ve bilmediklerini de hızla çözüyordu.

Dash asla sesini yükseltmezdi ama sözlerinin etkisi savaş alanındaki bir general gibiydi. Sara, kamyonu götürülürken onun kullan-at telefonuna yumuşak bir dille talimatlar verdiğini duymuştu. Bazı isimler yakalamıştı -Wilkins, Peterson, O'Leary-.

Dash telefonu ikiye ayırmış ve ormana fırlatmıştı. Sara'nın şimdiye kadar gördüğü her adam bir asker duruşuna sahipti. Omuzlar geride. Gözler ileride. Eller kenetlenmişti. Bir komuta yapısı içinde organize olmuşlardı. Bir hastaneye karşı iç terör eylemi gerçekleştirmişlerdi.

Milisler. Özgür insanlar. Weathermen. Gerillalar. Eko-teröristler. Antifa.

Gruplar farklı isimlerle anılsa da hepsinin amacı aynıydı: Amerika'nın geri kalanını kendi istekleri doğrultusunda yönlendirmek için şiddet kullanmak.

Fark eder miydi?

Sara'nın dünyası, içine hapsoldüğü dört duvara kadar küçülmüştü. Benzin istasyonundan bu yana ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu ama düşüncelerinin aynı dar çemberde dönmeye devam etmesine yetecek kadar uzun süredir tutsaktı.

Will için endişeleniyordu. Cathy'nin onunla ilgilenmeyeceğinden endişeleniyordu. Kelepçeler yüzünden bileklerinde hissettiği acı için endişeleniyordu. Bunaltıcı sıcak vücudundaki sıvıyı tüketiyordu. Karanlık, yönünü ve zamanı şaşırtmasına neden oluyordu. Will için endişeleniyordu.

Sadece ara sıra düşüncelerini bu kadar sıkı tutan bariyeri düşürüyor ve kendisi hakkında endişeleniyordu.

Sara sırada ne olduğunu biliyordu.

Michelle Spivey tecavüze uğramış ve uyuşturulmuştu. Carter yaralandığı için yolunu kaybetmiş olsa bile, onun gibi başkaları da olacaktı, silah arkadaşları.

Organizasyon için rakamlar vardı.

Kamyonun pis sıcağında, kolları başının üzerinde kelepçeli olan Sara kaçınılmaz olana boyun eğmeye çalıştı.

Daha önce bir kez hayatta kalmıştı.

değil mi?

Üniversitedeyken Sara tecavüz konusunda şanslıydı.

Olayı bu şekilde çerçevelemek garip geliyordu ama Sara fiziksel ihlali düşünmüyordu. Bu eylem, kocasının ölümüne kadar hayatının en yıkıcı anı olmuştu.

Şans sonra geldi.

Genç, eğitimli beyaz bir kadındı. Orta sınıf bir aileden geliyordu. Hayatının o noktasında sadece bir cinsel partneri olmuştu, o da lisedeki erkek arkadaşıydı. Mini etekten çok eşofman altı giymeyi tercih ediyordu. Nadiren makyaj yapardı. Pek içki içmezdi. Lisedeyken bir kez esrar içmeyi denemişti, o da sadece kız kardeşine bunu yapabileceğini kanıtlamak için. Sara'nın hayatının çoğu kafası bir ders kitabında ya da poposu bir masa sandalyesinde geçmişti.

Başka bir deyişle, savunma avukatının suçu Sara'nın üzerine atma arayışında kullanabileceği çok fazla malzeme yoktu.

Saldırı Grady Hastanesi'ndeki bir kadınlar tuvaletinde gerçekleşmişti. Sara kelepçelenmişti. Vajinal tecavüze uğramıştı. Tırtıklı bir av bıçağıyla yan tarafından bıçaklanmıştı. Ağız bantla kapatılmadan önce bir kez "hayır" diye bağırılmıştı. Rıza gösterdiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Öncesi ya da sonrasına dair pek çok ayrıntıyı hatırlayamıyordu - travmanın doğası böyleydi - ama kendisine tecavüz eden adamın yüzünü bugün bile net bir şekilde hatırlayabiliyordu.

Kristal mavisi gözler.

Uzun, tel tel saçlar.

Sigara ve kızarmış yemek kokan kaba sakalı. Ona doğru hamle yaptığında soluk teninin yanıklığı.

Yine de Sara, saldırgan tecavüzden suçlu bulunduğu için şanslıydı. Daha hafif bir suçlamayla savunma anlaşması teklif edilmediği için. Mahkemede sesini duyurma fırsatı verildiği için. Yargıç ceza verirken hoşgörölü davranmamıştı. Saldırganın tecavüz ettiği başka kadınlar da vardı, yani onu suçlayan tek bir kadın değil, birden fazla kadın vardı.

Bu da olması gerekenden çok daha önemliydi.

Duruşmadan sonra Sara, ailesi onu eve geri dönmeye zorladığı için çok şanslıydı. Zorlukla kazandığı neo-natal cerrahi bursunu çoktan bırakmıştı. Faturalarını ödeyememişti. Dışarı çıkmayı bıraktı. Yemek yemeyi bıraktı. Aynı şekilde nefes almayı, aynı şekilde uyumayı, dünyayı eskisi gibi görmeyi bıraktı.

Çünkü hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Sara üniversiteye gitmek için ayrıldığında, bir daha asla Grant County'de yaşamayacağına yemin etmişti.

aşinalık. Kasabadaki neredeyse herkesi tanıyordu. Kontrol edilemeyen hıçkırıklara boğulduğunda annesi ve kız kardeşi ona sarılmak için oradaydı. Sara kendi başına kalabilecek kadar güvende hissedene kadar babası onun yatak odasının zemininde uyudu.

Ama kendini hiçbir zaman eskisi gibi güvende hissetmedi.

Sonunda kendini daha iyi hissetti. Kalan parçalarını bir araya getirmeyi ve tekrar birleştirmeyi başarmıştı. Yeniden birileriyle çıkmaya başladı. Evlendi. Kocasına neden çocuk sahibi olamadığı konusunda yalan söylemişti. Sara Jeffrey'e gerçeği söyledikten sonra bile bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı. O bir polis memuruydu ama tecavüz kelimesini ağzına almaya cesaret edemiyordu. Nadiren de olsa bu konu açıldığında, ikisi de *Grady'de olanlardan* söz ediyordu.

Kamyonun lastikleri yoldaki bir çukura çarptı.

Sara vücudunun havaya kalktığını, sonra da yere çakıldığını hissetti. Keskin bir acı kuyruk sokumunu sarstı. Bileği kelepçelere karşı sarsıldı. Omuzları ağrıyordu.

Yol tekrar düzelene kadar dişlerini sıkarak bekledi. Sara derin bir nefes aldı. Ciğerleri ıslaklığa karşı zorlandı, durgun hava. Gözlerini sıkarak kapattı ve düşüncelerini bir önceki döngüye geri döndürmeye çalıştı: Will'in tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Cathy onunla ilgilenmeyecekti. Sara'nın bilekleri kelepçeler yüzünden ağrıyordu. Sıcaktan susuz kalmıştı. Ne kadar zaman geçtiği ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Will.

Cathy onun avukatlığını yapacaktı. Hastanede kalması için onu zorlardı. Başına serin bezler koyardı çünkü Sara'nın onu sevdiğini biliyordu.

değil mi?

Sara annesiyle sadece Will konusunda tartışmıştı. Cathy'ye ona derinden, geri dönülmez bir şekilde aşık olduğunu hiç söylememişti. Sara'nın mutfakta söylemesi gereken buydu: Will kapıdan içeri girdiğinde hâlâ kelebekler uçuşuyordu. Onun bulması için banyo aynasına ruj kalpleri bırakmıştı. Will'le tanıştığı andan itibaren ona içten içe güvenmişti.

daha ilişkiye başlamadan önce Grady'de olanları ona anlattı.

Çocukluğu istismarla geçmişti. Sara'yı yatıştırmaya, onu düzeltmeye ya da olanları yumuşatmaya çalışmamıştı çünkü gerçekte yaşayamıyordu. Will, rastgele bir sesin onu neden hâlâ korkutabildiğini temel düzeyde anlıyordu. Neden köpeklerle bile olsa alacakaranlıktan sonra koşuya çıkmadığını. Hiçbir açıklama yapmadan, kapıya en yakın yeri kapmak için bir otoparkın etrafında yirmi kez döndüğünü. Bazen geceleri sifonu çekmiyordu çünkü sesin davetsiz misafirin sesini bastıracağından korkuyordu.

Sara bir gün kaçarsa annesine böyle söyleyecekti; Will onun neden hâlâ kendini şanslı gördüğünü anlıyordu.

Kamyon yavaşlamaya başladı. Sara bekledi, diğer arabaları, insanları ya da bulundukları yeri gösteren herhangi bir şeyi duymaya çalışıyordu.

Dişliler sıyrıldı. Motor gürledi. Kamyon geri geri giderken Sara duvara yaslandı. Frenler gıcırdadı, sonra kamyon tekrar durdu.

Dışarıdan erkek sesleri geliyordu. Alçak bir mırıltı duydu ve bunun Dash olduğunu tahmin etti. Sonra bağırışmalar duydu. Ayaklar çakılları tekmeliyordu. Asfaltsız bir yolun uzak bir bölgede oldukları anlamına geldiğini düşündü. Bir süredir bir ışık ya da dur işareti için durmamışlardı. Hava serinlemişti. Belki de daha yüksek bir rakımdaydılar. Sara bir süredir etraflarında başka bir araba sesi duymamıştı.

Kapı . Işığa karşı gözlerini kapattı. Güneş ışığı. Hâlâ gündüz.

Michelle'i aradı. Kadın Sara'nın karşısında oturuyordu. Elleri başının üzerinde kelepçelenmişti. Ağzındaki tıkaç çıkmıştı ama tüm bu süre boyunca tek bir kelime bile etmemişti.

"Dr. Earnshaw." Dash'in kolu düzgün bir askıdaydı. Bandajın beyaz kenarı yeni tişörtünün yakasından dışarı taşıyordu. Birisi omzundaki kurşunu çoktan çıkarmıştı. Yanında tüfekli bir adam duruyordu.

Sara'ya, "Yoksa sizi mi arayayım, *yere/ doktor?*" dedi. Sara'nın açıklama istemesini bekledi. Sara ona bu zevki tattırmadı.

"Radyoda sizi böyle çağırıyorlar. *Yerel* bir *doktor* yardım teklif etmek için hastaneye koştuğunda rehin alındı."

Sara yutkunmaya çalıştı ama ağzı çok kuruydu. Hangi duyguyu beklediğini bilmiyordu; onu aradıkları için duyduğu rahatlama mı? Bilgiyi öğrendiği için minnettarlık mı? Onu aradıklarını zaten biliyordu. Bu adama herhangi bir minnettarlık göstermeden önce kendi gözlerini oyabilirdi.

"Belki de Carter'ın Michelle'in on bir yaşındaki kızına yaptığı gibi ailemi tehdit etmeni istemedikleri için adımı saklıyorlardır" dedi.

Başını iki yana salladı. "Eminim sadece şaka yapıyordu."

"Tam olarak söylediği şeydi-" Sara devam etmeden önce boğazındaki törpüyü temizlemek zorunda kaldı. "'Konuşma şeklin kızının amının ne kadar sıkı olduğunu merak etmeme neden oluyor.'"

Dash yana doğru baktı. "Bir kadının ağzından çıkan bu söz çok sarsıcı."

"Kafanıza dolu bir silah doğrultulmuşken dinlemeyi deneyin."

Dash park birine başıyla işaret etti. "Onu kamyondan çıkarıp klimaya götürelim. Sanırım sıcak kafasına vurdu."

İri yarı, kıllı bir adam kamyonun arkasına tırmandı. Kemerinin bir tarafında kılıflı sekiz inçlik bir av bıçağı, diğer tarafında ise kılıflı bir silah vardı. Cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve Sara'nın kelepçelerini çözdü.

Ağrıyan bileklerini ovuşturdu. Aklına seçenekler geldi. Kasıklarına yumruk atabilirdi. Bıçağını ya da silahını almaya çalışabilirdi.

Sonra ne olacak?

"Dr. Earnshaw?" Dash'in ses tonu bir seçeneği olduğunu gösterirken, etrafındaki silahlı adamlar bir seçeneği olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Sara titrek bacakları üzerinde ayağa kalktı. Gözlerini güneşten korumak için elini kullandı. İçindeki izci kız saatin öğleden sonra, üç ile dört arasında olduğunu tahmin etti. Saati striptiz kulübünün arkasında 2:17'yi gösteriyordu. Yolda bir ya da iki saat vardı. Her yerde .

Dash ona yardım etmek için elini uzattı.

Sara reddetti. Kamyonetten inerken çevresini inceledi. Odaların önünde uzun bir verandası olan tek katlı bir motelin önüne park etmişlerdi. Rustik görünümlü, balıkçı kulübesi gibi bir yerdi. Sara işyerinin kapalı mı yoksa boş mu olduğunu anlayamadı. Otoparkta başka araba yoktu. Bölge kesinlikle kırsaldı. Dağlık. Her yerde ağaçlar vardı. Yoldan gelen trafiği duyamıyordu. Caddenin karşısında, iğrenç görünümlü bir bar gördü. Dışarıdaki tabelada elinde bira tutan karikatürize bir tavşan vardı.

Peter Cottontail's.

"Bu taraftan lütfen." Dash otel odalarından birini işaret etti. Kapı çoktan açılmıştı. Serin hava sıcaklığı bastırıyordu.

Michelle Spivey, Sara içeri girerken arkasındaydı. Plastik masa ve sandalyeler. Duvarda televizyon. Giysiler için bir çekmece. Bir mini buzdolabı. İki orta boy yatağın arasında bir komodin. Vale duvar kenarındaki yatakta yatıyor, Carter ise pencere kenarındaki yatakta oturuyordu. Toz parçacıkları güneş ışığında yüzüyordu. Çam-sol kokusu her yere yayılmıştı.

Vale'nin başı döndü. Sara'ya baktı, çaresizdi. Göğsü titriyordu. Kuru, kesik kesik öksürmeye başlamıştı.

Arkasında kamyon gümbürdeyerek hareket etti. Kamyon uzaklaşırken çakıllar dönüyordu.

Sara kamyonun gidişini izledi. Sıradan, beyaz, yollardaki ve otoyollardaki diğer tüm kamyonlar gibi.

"Doktor?" Dash kapıyı kapatmadan önce onun kenara çekilmesini bekledi.

Yanında üç adam tutuyordu. İkisi silahlıydı ve diğerleriyle aynı kalıptan çıkmıştı. Biri daha rahat giyinmiş, kolları kıvrılmış, uzun kollu bir elbise gömleği giymişti. Bir çift kargo şortu ince kalçalarından sarkıyordu. Saçları diğerlerinden daha uzundu. Sakalları uzamaya başlamıştı. Omzunda büyük bir sırt çantası taşıyordu. Önünde bir Amerikan bayrağının üzerinde Kızıl Haç amblemi vardı.

Ordu sahra tıbbi kiti.

Sara Michelle'i aradı. Odanın uzak köşesine gitmiş ve yere oturmuştu. Kollarını dizlerine dolamıştı. Başı yine aşağıdaydı.

Carter onu böyle oturması için mi eğitmişti yoksa bu sadece kendini korumak için miydi?

"Dr. Earnshaw." Dash Sara'ya bir şişe su uzattı. İki adama dışarıda durmaları için başıyla işaret etti. Üçüncü adam, sıradan olan, sırt çantasını plastik masanın üzerine koydu. "Arkadaşım Beau size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Sara sesini bulamıyordu. Kamyonun monotonluğu dehşetini bastırmıştı ama şimdi yeniden canlanıyordu. Köhne bir motelin içindeydi. Testosteron kokan bu adamlarla kapana kısılmıştı. Michelle köşeye sinmekte haklıydı.

Beau saha çantasının fermuarını açmaya başladı. Parmakları eşyaların üzerinde gezinerek takmak için gerekli malzemeleri çıkardı. Arka bölmede bir torba tuzlu su vardı. Küçük bir ameliyat için yeterli ekipmanı vardı.

Sara onun ellerinin hareketini izledi. Hızlıca. Etkili bir şekilde. Gündelik kıyafetine rağmen ne yaptığını bildiği açıktı. Daha da önemlisi, Sara'nın ne yaptığını biliyordu. Vale ve Carter'ı öldürme ya da ihmal sonucu ölmelerine izin verme fırsatını kaybetmişti.

"Lanet olsun, dostum," dedi Carter. "Beni de bağla. Kesem yanıyor."

Beau bu isteği görmezden geldi. Kateteri Vale'nin koluna çoktan yerleştirmişti. Bantla sabitledi. Serumunu açtı. Adam belli ki bunu daha önce binlerce kez yapmıştı. Sara, Dash'in omzundaki kurşunu çıkarmanın da o olduğunu düşündü.

"Kardeşim," Carter. "ama." Beau,

"Önce en kritik olan." dedi.

"Çok eleştiriyorum. yarım santim uzakta bir bıçak var."

Beau Carter'ın yarasına baktı. "Çok sıkı bağlamışsın, kardeşim. Deliği büyüterek vajinayı tamir edemezsin."

Dash kıkırdadı ama "Soyunma odası muhabbetini hanımların yanında yapmayalım" dedi.

Uzaktan kumandayı buldu ve televizyonu açtı.

Sara görüntülere aval aval baktı. Bir haber helikopteri bomba bölgesinin üzerinde uçuyordu. Sıcak gözyaşları gözlerini yakıtı. Kampüs ve hastane arazisi zar zor tanınabilir haldeydi. Hayatının yedi yılını orada eğitim alarak, insanlara yardım ederek, nasıl iyi bir doktor olunacağını öğrenerek geçirmişti.

"Güzel." Dash sesi açtı. Atlanta polis üniforması giymiş bir kadın podyumda duruyordu. Afişte basın toplantısının önceden kaydedildiği yazıyordu.

". . kaçırlan kadını arayan tüm ajanslar ..." Dash, "Bu sensin," dedi. "Yerel doktor."

Sara onu duymazdan gelerek memuru dinledi. "Yaklaşık olarak zamanlanmış iki cihaz olduğunu doğrulayabilirim-"

Dash sesi kapattı.

Sara'nın gözleri en alttaki parşömeni aradı. *On sekiz ölü teyit edildi. Kırk bir yaralı. Öldürülenler arasında iki Dekalb polis memuru, bir Fulton şerif yardımcısı ve iki güvenlik görevlisi vardı.*

"Ne yakışıklı bir şeytan," dedi Dash.

Polis hastanenin güvenlik kamerası görüntülerini yayınlamıştı. Görüntüler Dash'i birkaç farklı açıdan gösteriyordu ama son birkaç saatini onunla geçirmiş Sara bile Dash'i ekrandaki adam olarak tanıyamamıştı. Şapkasını aşağıda ve başını aşağıda tutma konusunda çok dikkatliydi. Carter o kadar dikkatli değildi ama şansı yaver gitmişti. Yüzünün yakın çekimi pikselleşmişti. Üçüncü bir görüntü kümesi Hurley'nin Michelle'i merdivenlerden aşağı sürüklediğini gösteriyordu.

Dash, "Ruhun şad olsun kardeşim," diye mırıldandı.

Sara kıpırdamadan durdu. Dash hâlâ Hurley'nin öldüğünü düşünüyordu. Carter ve Vale, araba kazasından sonra gerçekte ne olduğu konusundaki yalanlarını ikiye katlamışlardı. Patronun gerçeği öğrendiğinde çok kızacağını bilmiyorsanız ondan bilgi saklamazdınız. *Kardeşlerinden* birini terk ettikleri için kendilerini suçlu hissetmiyorlardı. Dash'in bir tanık bıraktıkları için onları cezalandıracağından endişeleniyorlardı.

Bu da şu soruyu akla getirdi: Sara bu bilgiyi onlara karşı nasıl kullanabilirdi?

"Dr. Earnshaw?" Beau'nun elinde onu bekleyen bir stetoskop vardı.

Sara gözlerini televizyondan ayırdı. Dikkatini çeken şey setin altındaki parşömen oldu.

İki ATL itfaiyecisi ve üç ATL polis memuru yaralandı. Öldürülenler arasında iki Dekalb Co. polis memuru, bir Fulton Co. şerif yardımcısı ve iki güvenlik görevlisi bulunmaktadır.

Tarifte çok açık davranıyorlardı. Will'in rütbesi özel ajandı. Sara onun yaralıları listesinde olmamasını iyiye işaret olarak almalı mıydı?

Beau, "Pleur-Evac'ım yok." dedi.

Sara su şişesinden içti. Kendini tekrar o ana çekmeye çalıştı. Tıp fakültesinde ona, hekimlik yemini etmenin, yardıma ihtiyacı olan herkesi tedavi etmek anlamına geldiğini öğretmişlerdi. Politikayı ve kişisel inançları bir kenara bıraktı. Hastayı değil, vücudu iyileştirirdin.

Sara, bunun mümkün olduğuna hararetle inanan o genç, hevesli öğrenciyi çağırmak için çalıştı.

Su şişesini Dash'e uzattı. "Bunlardan üç tane lazım. Koli bandı. Boru. Su sızdırmazlığı sağlamak zorundayım, bu yüzden mantar daha iyi. Diğer iki şişe basıncı düzenleyecek ve göğsündeki kanı toplayacak. Matkabınız varsa, ucunun tüplerin çevresinden biraz daha küçük olması gerekiyor."

Dash kapıyı açtı ve talebi adamlardan birine iletti.

Sara, Michelle'in gözüne çarptı. Kadın CDC'de çalışıyordu. Tıp diploması olmasa bile en azından veterinerlik diploması vardı.

"Sakin ol," dedi Beau Vale'ye, gömleğini kesmek için bir makas kullanarak. Vale'in göğsü kabarıyordu. Sara yatağa yaklaşırken tam bir panik içindeydi. Kuru öksürükler vücudunu sarsıyordu.

Sara bir çift nitril eldiven taktı. Stetoskobu boynuna taktı. Bir çift güvenlik gözlüğü ve cerrahi maske buldu.

Beau'ya, "Eğer varsa, iki mg Versed, sonra gerektiğinde her beş dakikada bir bir mg" dedi.

"Bu nefes almasını engellemeyecek mi?"

"Olabilir, ama onun etrafta dolaşmasına izin veremem."

"Elimde biraz adrenalin bulunduracağım." Beau tıbbi çantaya geri döndü. Versed'in yanı sıra önceden yüklenmiş şırınga paketleri de vardı. Açık bordo bir karenin içindeki belirgin 10 rakamını tanıdı. Beş ayrı dozda on miligram morfin.

Sara onları odadaki adamları bayıltmak için kullanabilirdi.

Hepsini kendi üzerinde kullanabilirdi.

"Versed gemide." Beau ilacı serum portuna enjekte etti.

Sara kendini morfinin vaat ettiklerinden uzaklaştırdı. Vale'nin yanında yere diz çöktü.

Cesedin yanında.

Beau'nun el emeği daha belirgindi. Kurşun yarası, Saran Wrap'in yapışkan bir versiyonu olan tıkayıcı bir bandaj Halo Göğüs Mührü ile yamanmıştı. Bu iyiydi ama kitte gördüğü Russell Göğüs Mührü daha iyi olabilirdi.

Beau bazı şeyleri biliyordu ama her şeyi bilmiyordu.

Sara hastanın kaburgalarını eliyle yokladı ve yer değiştirmiş kırıkların sivri parçalarını hissetti. Göğüs ucundan aşağı doğru saydığı anda, merminin yedinci ve sekizinci kaburga kemikleri arasına girdiğini gördü. Derisi gergindi. Plevral boşluk hava ile dolmuştu. Stetoskopunu kullandı. Sağ tarafta solunum sesleri yoktu. Toraks hiperrezonanttı. Juguler ven distansiyon gösterdi.

Vale acıdan yüzünü buruşturarak öksürdü.

Beau'ya baktı. Vale'nin tansiyonunu ölçüyordu.

Adrenalin şırıngası her ihtimale karşı yakınlardaydı.

Sara stetoskopu hareket ettirerek göğsü tekrar dinledi. Bağırsak seslerini kontrol etti. Karın bölgesine bastırdı. Bunların hiçbirine gerek yoktu. Beau'nun kıvrılmamış gömleğinin eteklerini incelemek için zaman istedi. Son düğmenin altındaki kenarda hilal şeklinde bir yırtık görünüyordu.

Sadece bir yırtık değil. Tekrarlayan bir kullanım izi, morgda John Does'u teşhis etmek için kullandığı türden bir şey. Marangozların ağızlarında çivi tutmaktan ön dişlerinde küçük çentikler oluşma eğilimindeydi. Depo işçilerinin, bellerinin genişliği ne olursa olsun, son derece iyi gelişmiş baldırları vardı. UPS şoförlerinin yüzük parmaklarında nasır vardı çünkü kamyonlarından indiklerinde anahtarlıklarını orada tutmaları için eğitilmişlerdi.

Ve barmenler çoğu zaman şişeleri açmak için gömleklerinin kuyruklarını kullanırlardı.

Burası rastgele bir motel ya da balıkçı kulübesi değildi. Beau için burada durmuşlardı. Büyük ihtimalle caddenin karşısındaki barda çalışıyordu.

Sara muayenenin sahte kısmını bitirdi. Beau'ya "Tansiyon pnömotoraks" dedi.

Adam bir kez başını salladı ama kadın onun tek sorunun bu olmadığını anladığını söyleyebilirdi. Çökmüş akciğerin belirtileri yaralanmanın en görünür işaretiydi ama bu adamın göğsünün içinde bir kurşun vardı. Çatlamış kaburgalara bakılırsa, mermi yerleşmeden önce sekmiş. Göğüste bir yara söz konusu olduğunda kalp her zaman öncelikli endişe kaynağıdır ama aslında göğsün her bölgesi endişe kaynağıdır. Sinirler, atardamarlar, toplardamarlar, akciğerler, göğüs kafesi.

Sara bir kardiyotorasik cerrah değildi. Onu daha rahat ettirebilirdi ama vücudundaki hasarı onarmak için çok daha yetenekli ve çok hassas ekipmanlara sahip birine ihtiyacı olacaktı.

Beau bunu biliyor olmalıydı. Yine de Sara'ya kan nakli paketinden bir serum kateteri verdi.

Sara köprücük kemiğinin orta noktasını buldu. Beau bölgeyi temizledi. Kateteri köprücük kemiğinin hemen altına, deriye dik olarak yerleştirdi.

İçi boş iğneden çıkan hava tıslaması sönen bir balon gibiydi.

Vale'nin göğsü derin bir nefesle yükseldi. Nefes nefese kaldı. Gözleri açıldı. Gözlerini kırıştırdı.

Odadaki her erkek onunla birlikte daha rahat nefes alıyor gibiydi.

Carter, "Tamam, şimdi beni düzelt." dedi.

Sara Beau'nun fikrini almak için ona baktı. Onun hemşiresi olmadığını kendine hatırlatmak zorundaydı. O kötü bir adamdı. Yeteneklerini diğer kötü adamları iyileştirmek için kendi iradesiyle kullanıyordu.

Sara, Dash'e açık konuştu: "Vale'yi rahat ettirebilirim ama cerrahi ihtiyaçları benim yeteneklerimi aşıyor."

Dash parmaklarıyla çenesini ovuşturdu.

Sara başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Will de üzgün olduğunda aynı şeyi yapardı.

Beau dedi ki, "Sana doğruyu söylüyor. Eğer onu hastaneye götürmeyecekseniz, göğüs tüpü kaçınılmaz olanı geciktirecektir."

Dash, "Ölecek mi?" diye sordu.

"Aman Tanrım!" Carter'ın sesi yalvarmakla kavgacı olmak arasında bir yerdeydi. "Taşaklarım ölmek üzereyken neden onunla vakit kaybediyorsun?"

Dash düşünerek çenesini ovuşturmaya devam etti. "Pekâlâ. Bıçağı bacağından çıkar."

Beau tıbbi kitin yanına döndü.

Sara tiksintisine karşı mücadele etti. Vale'i tedavi etmek başka bir şeydi. Adam dehşete kapılmıştı, bilinci gidip geliyordu. Ama Carter ağzını her açtığında -ister Michelle'in kızına tecavüz etmekle tehdit etsin, ister Sara'ya ağzından o kötü tavrı çıkaracağını söylesin- Sara'ya onun ölmesini ne kadar çok istediğini hatırlatıyordu.

Beau çoktan Carter'ın kot pantolonunu kesmeye başlamıştı. Yukarı ve aşağı giderek adamın çıplak alt yarısını ortaya çıkardı.

Carter Sara'yla alay etti. Konuşmadı ama Sara onun ne düşündüğünü biliyordu.

Onu görmezden geldi.

Will onu Ken bebeği gibi gösterdi.

Beau sordu, "Plan nedir?"

Sara, "Bunu yapmamı istiyorsan onu bayıltman gerekecek" dedi.

"Gerginliği azaltabilirim." Beau Versed'i yeni bir şırıngaya çekti. Tuzlu su hattı çekmeye zahmet etmemişti. İğneyi Carter'ın koluna öyle sert batırdı ki plastik tüp deriye çarparak patladı.

Demek Beau da Carter hayranı değilmiş.

Yatağın yanındaki mini buzdolabının üstüne malzemeleri dizmeye başladı. Klempeler, neşterler, gazlı bezler, forsepsler.

"Al şunu ... bith ..." Uyuşturucu Carter'ı ağır çekimde vurdu. Çenesi göğsüne düştü. Ağız açık kaldı. Ne yaptıklarını anlamaya çalışırken gözleri kısılmıştı.

Sara eldivenlerini değiştirdi. Zihinsel , iğrenç bir insan olan Carter'ı bacağında bıçak olan hastadan ayırmaya çalıştı. Bıçağın giriş noktasını inceledi. Femoral üçgen için anatomi anımsatıcısını çağırdı. NAVEL. Lateralden başlayarak: sinir, arter, ven, boş alan - femoral kanal - ve lenfatik.

Beau ayakkabı bağını bıçaktan ayırdı. Parmağının ucuyla yerinde tuttu.

İkisi de kolun titreştiğini görebiliyordu.

Bıçak kaymıştı ya da belki Carter bunca zamandır şanslıydı, çünkü uyluk atardamarında açıkça bir delik vardı. Nabız, oksijenli kanı dışarı iten kalbinden geliyordu. Etkisi yüksek basınçlı bir hortum gibiydi. Carter'ın kan kaybindan ölmesini engelleyen tek şey bıçağın yan tarafının deliği tıkamasıydı.

Beau'ya "Ben damar cerrahı değilim." dedi.

"Anlaşıldı."

"Sen bıçağı sabit tutarken ben kesebilirim. Kanamayı durdurmaya çalışacağım. Vakumumuz yok. Etrafı körlemesine yoklayacağım."

"Anlaşıldı," diyerek neşteri ona uzattı.

Bunu yapıyorlardı.

Sara bu adamı kesme ihtimali karşısında alışılmadık bir şekilde sarsıldığını hissetti. Ameliyat iç gözlem yapma zamanı değildi; saf kibir anıydı. Eğer yeterince hızlı hareket edemezse, kanamayı izole etmek için çok fazla kan varsa, Carter bir dakikadan kısa bir süre içinde ölmüş olacaktı. Vale zaten ölmüş sayılırdı. İki adam da öldüğüne göre, ona ihtiyaçları kalmayacaktı ya da daha kötüsü, başka bir kullanım alanı bulacaklardı.

Beau, "Doktor?" dedi.

Nefesini ciğerlerinde tuttu, sonra yavaşça dışarı itti. "Bu hızlı olmak zorunda. Ben ilerlerken yarayı gazlı bezle sarmanı istiyorum. Forsepsi açık tutabilir misin?"

Beau başını salladı ama "Üçüncü bir ele ihtiyacımız var" dedi.

Sara, sırtına bakan Michelle'in sıcaklığını hissedebiliyordu. Muhtemelen yıllardır bir insanı ameliyat etmemişti ama bir bıçağı sabit tutabiliyordu.

Dash askısını gösterdi. "Yarım set eksikim var."

"Fuhch-" Sözcük Carter'ın ağzından karmakarışık çıktı. "O dokunmuyor-"

Michelle'i kastetti.

Dash, "Görünüşe göre başka seçeneğiniz yok." dedi.

Sara onun Carter'la mı yoksa Michelle'le mi konuştuğundan emin değildi ama sonuçta bunun bir önemi yoktu. Michelle yavaşça ayağa kalktı. Başı hâlâ aşağıdaydı. Gözleri yerde kalmıştı.

Sara son saniyeye kadar onun ellerinin kenetlendiğini görmedi.

Bundan sonra olanlar açıkça planlanmıştı - belki Michelle araba kazası sırasında ya da bu pis motel odasına girdiğinde bunu düşünüyordu ya da belki de yaptıkları son dört haftadır zihninde uyguladığı bir şeydi. *Ne zaman* olduğu önemli değildi. Önemli *olan ne olduğuydu*.

Michelle yatağa yaklaşıp kadar bekledi, sonra ayaklarının ucuna basarak havalandı. Kendini havaya fırlattı. Carter'ın üzerine çıktı. Bıçağı bacağından çekip çıkardı ve ona saplamaya başladı.

Tokat, tokat, tokat.

Bıçak deriyi delerken aynı sesi tekrar tekrar çıkardı.

Hiç boşa hareket yoktu. Saldırı, insan anatomisine dair derin bir anlayışın görsel olarak hayata geçirilmesiydi.

Şahdamarı. Nefes borusu. Aksiller arterler. Kalp. Akciğerler. Michelle ilkel bir çığlık attı ve son darbeyi adamın karaciğerine indirdi.

Sonra yere yığıldı.

Beau ona Versed'in geri kalanını enjekte etmişti.

Michelle'in ilkel çığlıklarının kalıntıları odanın içinde yankılandı. Kimse hareket edemiyordu. Vale'in sendeleyerek aldığı nefesler Carter'ın şahdamarından fışkıran kanın duyulabilir nabzını oluştuyordu.

Sara yavaşça çizgili güvenlik gözlüklerini çıkardı. Kan ipleri yüzünü ve saçlarını boydan boya kesmişti.

Bir noktada kapı açıldı. İki nöbetçi silahlarını çekmiş, hareketsiz duruyordu.

Dash'in kolu dışarıdaydı. "Sakin olalım çocuklar. Ona canlı ihtiyacımız var."

Adamlar oldukları yerde kaldılar. Ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler.

Sara yüzünü sildi. Alnındaki kanı sildi. Yataklardan televizyona ve tavana kadar odadaki her eşya bıçağın kesik izlerini taşıyordu.

Ölüyken bile Carter bir baş belasıydı. Yirmi saniye ya da daha fazla dayandı. Boğazının arkasından gurultular geliyordu. Mavi dudaklarında kırmızı baloncuklar patladı. Körü körüne bıçağa baktı.

karnından dışarı çıkmış. İdrar pantolonunu ıslatmıştı. Elleri ve parmakları seğiriyordu. Açık ağzından bir çizgi halinde kan damlıyordu. Şahdamarından gelen kan püskürmesi, aniden basıncını kaybeden bir çim fıskiyesi gibi sızıntıya dönüştü. Son nefesini gözle görülür bir dehşetle verdi.

Ölümünden önceki her saniyede başına gelecekleri biliyordu.

Sara elini göğsüne götürdü. Kalbi kapana kısılmış bir kuş gibiydi.

Onun çektiği acılar onu sevindirmişti.

"Pekala." Dash banyoya gitti. Bir el havlusuyla yüzünü silerek dışarı çıktı. Sara için ikinci bir havlusu vardı. Sara havluyu havada yakaladı. Michelle'e baktı. Carter'ın bacaklarının üzerine yığılmıştı.

Sara, Dash'in doğaüstü sakinliğinin sonunda bozulmasını bekliyordu ama o sadece "Acaba bunu neden yaptı?" dedi.

Sara yüzünü temiz havlunun içine soktu ve başını salladı.

"Beyler. Odayı boşaltalım."

Michelle'i yataktan kaldırdıklarını duyabiliyordu.

Dash dedi ki, "Onu yan odaya koyun. Kelepçelendiğinden emin olun. Daha fazla ani kargaşa eylemi istemiyoruz."

Kargaşa mı?

Sara yüzünü sildi. Michelle dışarı taşınırken kollarını yana açtı. Gözleri kapalıydı. Yüz ifadesinde huzur gibi bir şey vardı.

"Dr. Earnshaw?" Dash sordu. "Beni aydınlatabilir misiniz?"

Sara onun yüzünde kurnazlık olup olmadığını inceledi. Carter'ın Michelle'e tecavüz ettiğini gerçekten bilmiyor muydu?

"O-" dedi.

Vale'nin elini omzunda hissetti. Ani şiddet kas gevşeticinin sisini delip geçmişti. Gözleri korku dolu bir şekilde açılmıştı.

Dash bir süre daha bekledikten sonra "Dr. Earnshaw?" diye sordu.

Sara Vale'in elini sıktı. "Ona tecavüz etti. Defalarca. Beni tecavüz etmekle tehdit etti."

Dash'in çenesi gerildi. Yüz ifadesi değişmeye başladı. Sara dostane bir tavırdan öfkeli bir tavra doğru yavaşça gerçekleşen dönüşümü izledi.

Sara'ya değil Vale'ye baktı ve "Bu doğru mu?" diye sordu.

Vale başını çılgınca salladı.

"Asker, bu doğru mu?"

Vale başını sallamaya devam etti.

Dash ondan uzaklaştı. Parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. Sonra arkasını döndü ve Vale'yi göğsünden iki kez vurdu.

Sara sıçradı. Yüzünün yanından vızıldayarak geçen kurşunların sıcaklığını hissedecek kadar yakındaydı.

Dash silahı kılıfına geri koydu. Sara'ya, "Umarım Doktor, tecavz bir savaş silahı olarak kullanan türden hayvanlar olduğumuzu dşnmyorsunuzdur," dedi.

Sara hiçbir şey söylemedi. Bir hastaneyi bombalamış ve iki kadını kaçırmışlardı. Kendilerini tecavüz gibi küçük bir olayın üstünde tutmaya çalışmaları gülünçtü.

Beau, Will'in katlanır bıçağının sapını tuttu ve Carter'ın karnından . Bıçağı pamuklu gazlı bezle sildi. Bıçağı katladı ve kendi cebine soktu. Sonra tıbbi çantayı toplamaya başladı. Kullanılmış eşyaları masanın üzerinde bir yığın haline getirdi. Envanter çıkarmak için bir kart çıkardı.

Ya da Sara'nın bir şey almadığından emin olmak için.

Dash Vale'in ceplerini yokladı. Biraz para buldu ama başka bir şey bulamadı. Aynı aramayı Carter'a da yaptı. Bu sefer bir cep telefonu buldu. Kapaklı bir telefon değil, bir iPhone.

Ekran atlamıştı.

"Talihsizlik." Dash kapıya gitti. Nbetiye "Cep telefonunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Hiçbirimiz bilmiyoruz. Size verilen emir kampta kimliğinizi belli edecek her şeyi bırakmanızdı."

Kamp mı?

"Teşekkür ederim." Dash kapıyı kapattı. Carter'ın yanındaki yatağa oturdu. Tek eliyle Carter'ın parmağını telefonun ana ekran düğmesine bastırmaya çalıştı.

Beau, "ldklerinde çalışmazlar. Yüzüğü aktive etmek için derinizde bir kapasitans sinyaline ihtiyacınız var. Bunun gerçekleşmesi için kalp atışının olması gerekir."

"Öyle mi?" Dash telefonu kaldırdı. Sanki içindekilere ulaşmanın bir yolunu bulabilecekmiş gibi telefona baktı. "Senin cihazlarından herhangi birini kullanmak istemeyiz, değil mi?"

"Hayır, efendim, yok." Beau'nun ses tonu bir pozisyon aldığını ima ediyordu.

Belki de grupla diğerleri kadar uyumlu değildi. Eski bir acemi mi? Kiralık bir silahşör mü? Yaralılardan sorumlu bir sıhhiyeci mi?

Dash, Carter'ın telefonunu komodinin üzerine fırlattı. Tekrar çenesini ovuşturdu. Sara'ya döndü.

"Doktor, bir dakikanızı alabilir miyim?" Odanın önünü ve arkasını işaret etti. "Çıkışlarınızı kapattım. Sizi yatağa kelepçeleylebilirim ya da bana inanabilirsiniz."

Sara o kadar zor yutkundu ki boğazından bir ses çıktı. "Sana inanıyorum."

Dash gitti ama gerginlik onunla birlikte gitmedi.

Beau'nun kızgın olduğu belliydi. Saha çantasının fermuarlarını çekti. Çöpleri bir yığın halinde topladı; kanlı gazlı bezler, makaslar, hatta su şişeleri. Sahra tıbbi kitini silmek için alkollü bir bez kullandı. Sara gülümsememek için dudağını ısırды. Carter'ın kanı dikişlere, fermuarların dişlerine gömülmüş olmalıydı. Beau'nun duygusal bağlılığı onu çifte cinayetin ortasına atacaktı.

Sara televizyona baktı. Ekranın altındaki parşömeni okudu.

. . iki Dekalb Co. polis memuru, bir Fulton Co. şerif yardımcısı ve iki güvenlik görevlisi öldürülenler arasında . . Resmi Açıklama: "GBI, yerel ve eyalet kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak üzere aktif görevdeki ATL ajanlarını görevlendirecektir. . ."

Sara'nın kalbi göğsünün içinde çarptı. Gözleri ekrandan kaybolmadan önce metni takip etti.

. . yerel ve eyalet kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak üzere aktif görevdeki ATL ajanlarını görevlendirecektir. . .

Program reklam arasına girerken gözlerini televizyondan ayırmadı. Sara gerçeklik kontrolü yapmaya çalıştı. Resmi açıklamanın yazılmasından Amanda sorumlu olacaktı. Sara bu yapmacık dile çok mu anlam yüklüyordu? Haber almak için o kadar çaresiz miydi ki çılgınca atılımlar yapıyordu?

Aktif göreve geçecek. ATL. Ajanlar yerel ve eyalet kolluk kuvvetlerine yardım ediyor.

Sara'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Amanda'nın ifadeyi özellikle kendisi için yazdığına inanmayı o kadar çok istiyordu ki, çünkü ifadenin söylediği şey onu rahatlatmıştı.

Will aktif görev olarak sınıflandırıldı.

ATL Atlanta'nın yaygın kısaltmasıydı ama aynı zamanda polis argosunda *Yer Tespit Denemesi* anlamına geliyordu.

Will iyiydi. Sara'yı arıyordu. Yerel ve eyalet kolluk kuvvetleri onu arıyordu.

Beau, "Dash şüpheli" dedi. Sara gözyaşlarını sildi.

Dedi ki, "Haberlerde Michelle'den bahsedilmedi. Sadece yerel doktorun kayıp olduğunu söyleyip duruyorlar."

Sara kendini toparlamaya çalıştı. GBI protokolünün isimleri saklamak olduğunu biliyordu. "Sanki evden çıkıp gibi *kayıp* diyorsunuz. Ben kaçırıldım. Michelle kaçırıldı. İkimiz de kaçırıldık. İsteğimiz dışında tutuluyoruz ve yapmak istemediğimiz şeyleri yapmaya zorlanıyoruz."

Çenesi aşağı doğru gerildi. "Bu onu şüphelendiriyor, tek söylediğim bu."

"Arkadaşlarınız bir üniversite kampüsünde iki bomba patlattı. On sekiz kişi öldü, yaklaşık elli kişi de yaralandı. Üç polis öldürüldü. İki güvenlik görevlisi. Bu teçhizat ve aldığın eğitim bana eski bir asker olduğunu söylüyor ama sen bir grup katile yardım ediyorsun. Tek söylediğim bu."

Beau öfkeyle çöpleri plastik bir torbaya tıktırdı.

Sara'nın gözleri haber tomarını takip etti. Bilgileri tekrar görmek, Will'in iyi olduğunu teyit etmek istiyordu. Hayatta kalmıştı. Onu arıyordu.

Saat sağ köşedeydi. 16:52.

Sara'nın Faith'e o gereksiz mesajı göndermesinin üzerinden iki buçuk saatten biraz fazla zaman geçmişti.

Barakada ağzını Will'inkine bastırmasının üzerinden üç saat geçmişti.

Beau dedi ki, "Burada aptallık etme, tamam mı? Dash iyi olmayana kadar iyidir ve bunun olduğunu asla görmek istemezsin."

Sara gözlerini televizyondan ayırmadı. Parşömen tekrarlanıyordu.

Resmi Açıklama: "GBI, yerel ve eyalet kolluk kuvvetlerine yardımcı olmak için aktif görevdeki ATL ajanlarını görevlendirecek ."

Beau sonunda çarparak .

Sara ayağa kalktı. Odanın ön tarafındaki pencereye doğru yürüdü. Perdeler çekilmişti. Dışarıdaki nöbetçinin büyük gölgesini görebiliyordu.

Herhangi bir ses duyabilmek için nefesini tutarak dinledi. Dash'in Beau'yla konuşurken çıkardığı alçak sesleri duydu. Yakındılar ama çok yakın değillerdi.

Sara dizlerinin üzerine çökerek kendini alçakta tuttu. Carter'ın iPhone'unu komodinden kaldırdı.

Beau parmak izi kimliğinin bir kapasitans sinyali gerektirdiği konusunda haklıydı. İnsan vücudu temelde bir elektrik kapasitörüydü. Pozitif yüklü protonlar ve negatif yüklü nöronlar iletkenlik yaratıyordu; bir tür pil. Yün çoraplarınızı halının üzerinde sürükledikten sonra başka birine dokunduğunuzda elektrik çarpmasının nedeni buydu. Vücuttaki düşük elektrik akımı aynı zamanda eski iPhone'lardaki parmak izi okuyucusunu da harekete geçiren şeydi.

Öldüğünde bu yük dağıldı ama Beau'nun düşündüğü kadar hızlı değil. Derinin kuruması yaklaşık iki saat sürmüştü. Carter'ın parmağının telefonun kilidini açamamasının gerçek nedeni buydu:

Susuz kalmıştı.

Vale'in aksine, Carter'a serum torbası içinde serum fizyolojik verilmemişti. Sıcak ve travma saatlerce terlemesine neden olmuştu. Susuzluk parmak izlerinin çıkıntılarını düzleştirmişti. Okuyucu bir kapasitans sinyali algılıyordu ama parmak izini tanııyordu.

Sara, Carter'ın sağ elini kaldırdı.

Ani bir tiksinti vücudunda bir ürperti yarattı. Sara adamın işaret parmağını ağzına soktu.

Öğürdü ama dudaklarını sıkıca kapalı tutarak deriyi yeniden nemlendirecek kadar tükürük üretmeye çalıştı.

Hepatit B. Hepatit C. HIV.

Adamın ne tür hastalıklar taşıdığı belli değildi.

Sara parmağını ağzında tutuyor, tükürüğünü etrafa saçmak için emiyordu. Gözleri kapıdan televizyondaki saate gitti, sonra tekrar geri geldi. Bunu tam bir dakika geçene kadar yaptı.

Carter'ın parmağını ana ekran düğmesine bastırırken elleri titriyordu.

Ekran çatlamıştı. Başparmağını ya da başka bir parmağını okuyucuya programlamış olabilirdi. Kapı açılabilir ve Dash onun ne yaptığını görebilir ve Vale'ye yaptığı gibi onu göğsünden iki kez vurabilirdi.

Bunların hiçbiri olmadı.

Ekran kilidi açıldı.

Sara'nın kutlama yapacak vakti yoktu. Telefon simgesine dokundu. Ama olmadı. Ekrandaki çatlak aşağıdan yukarıya doğru yayılıyordu. Cam onun dokunuşunu algılamıyordu. Metin simgesine dokundu. Klavye yukarı kaydı. Çatlak cam, harflerin çoğunu kullanılamaz hale getirmişti. Arada sırada Will'in telefon numarasını girmeyi başardı.

Sara ona asla kelimelerle mesaj atmazdı. Onu okuma zahmetinden kurtarmak için ses dosyaları ya da emoji gönderirdi.

Mikrofon simgesine bastı. Konuşmak için ağzını açtı ama sadece bir hıçkırık çıktı.

Will-

Yine de ses dosyasını gönderdi. Mavi durum çubuğu gönderildiğini gösterene kadar kalbi bir metronom gibi çarptı.

Mikrofona tekrar bastı. Ağzını açtı ama ne söylemek için?

Caddenin karşısındaki barın adı. Beau. Dash. Carter. Vale. Kapalı kasa kamyonet. Bir grup oldukları gerçeği. Organize olmaları. Will'i sevdiğini. Onun için acı çektiğini. Onun kendisini aradığını bildiğini.

Sara konuşmaya başladı ama kapı tokmağı

döndü. Dash kapıyı açtı. Sırtı Sara'ya dönüktü.

Hâlâ Beau ile konuşuyordu. "Pekala evlat, eminim bunu gerçekleştirebiliriz."

Sara telefonu kapattı. Dash arkasını döndüğünde telefonu komodinin üzerine fırlatmıştı.

Sara ayağa kalktı. Şortunu düzeltti. Carter'ın DNA'sını şortuna aktarmak için çok hevesliydi ama şimdi neredeyse onun kanına bulanmıştı. "Sana yardım ettikten sonra beni aileme geri vereceğini söylemiştin."

"Aslında, ben de sana tam olarak bunu söylemiştim." Televizyona baktı. Yıkılan otoparkın havadan çekilmiş görüntülerini gösteriyorlardı. "Kocanız ne iş yapıyor?"

Sara gerçeğin kendi yararına olabilecek bir şey olduğunu fark etti. "Ben bir dulum. Kocam bir polisti. Görevi başında öldü."

"Kaybınız için çok üzgünüm. Bugünlerde sokaklar tehlikeli bir yer." Dash hâlâ şüpheyle ona bakıyordu. "Söyleyin bana, Bayan Çocuk Doktoru, kızamığa aşinalığınız var mı?"

Sara başının titrediğini hissetti ama bu sadece sorusunun etrafını görmeye çalışırken zaman kazanmak içindi. "Evet" diye cevap verdi.

"Güzel. Kampımızda kızamıkla ilgili küçük bir sorunumuz var. Siz buna salgın diyebilirsiniz. Eğer uygunsanız, yardımınıza ihtiyacı olan çok hasta çocuklar var."

Kızamık mı?

Michelle Spivey'i bu yüzden mi almışlardı? Kızamık salgınını kontrol altına almak için bir bulaşıcı hastalık uzmanına ihtiyaçları olduğunu mu düşündüler?

"Dr. Earnshaw?" Dash sordu.

Sara, "Bunu bir seçim gibi gösteriyorsun" dedi.

"Hepimizin seçimleri var, Doktor. Bazen iyi, bazen de kötü seçenekler vardır. Ama *seçeneksizlik* diye bir şey yoktur."

"Tuvalete gitmem lazım."

"Boş bir mesane karar verme sürecinizde size yardımcı olur mu?"

Sara cevap vermedi ve onun izni olmadan gitmeye de cesaret edemedi.

Dash cevabını uzattı. Carter'ın telefonunu aldı. Yere düşürdü. Topuğuyla ezdi. Aşağı eğildi. Parçaları incelemek için parmaklarını kullandı. SIM kartı ve bataryayı buldu. İlkinde kayıtlı tüm bilgiler vardı.

telefondan. İkincisi, telefonun konumunu ileten sinyali tuttu.

Sara dudaklarını birbirine bastırdı. Metnin geçtiğini görmüştü. Altındaki küçük mavi çubuk ekran boyunca süzölmüştü. Meta veriler zaman ve konumu da içeriyordu.

değil mi?

Dash telefon parçalarını cebine koydu. Sara'ya, "Yarın sabaha kadar tüm bu odanın temizleneceğini biliyorsun. Cesetler kaldırılacak. Burada olduğumuzu bile anlamayacaksın."

Sara onun blöf yapmadığını anladı. Beau çok titizdi. Envanter kartı için gazlı bez katmanlarını bile saymıştı. "Pekala, Dr. Pediatrist. Bir cevaba ihtiyacım var." Dash askıyı ayarladı omzuna doladı. "Hasta küçüklerimizi iyileştirmek için sana güvenebilir miyim?"

"Seninle gidersem, ailemi bir daha asla göremem." dedi. "Her şey tartışılabilir."

"Carter'ın Michelle'e yaptığı şey-"

"Sana olmayacak."

Bu canavarın sözüne inanmak aptallıktan başka bir şey değildi.

Yine de Sara ona "Tamam." dedi.

Banyoya doğru başını salladı, izin verildi.

Onun yanından geçerken yumruklarını sıktı. Kapıyı kapattı. Musluğu açtı ve Carter'ı ağzından yıkadı. Yüzünü başka bir havluyla kuruladı.

Kendine söylediği şey buydu: Mesaj yerine ulaşmıştı. Sinyalin izi sürülecekti. Motelin yeri bulunacaktı. Carter ve Vale'in cesetleri bulunacaktı. Beau sorgulanacaktı.

Dash seslendi, "Doktor, bir dakikalığına dışarı çıkacağım."

Sara diğer odadaki kapının açılışını dinledi. Kapanırken belli belirsiz bir *tıkırtı* duyulmadı. Dash onun ne yapacağını görmek için bekliyordu. Sara banyonun etrafına baktı. Duş kabininin üzerine monte edilmiş dar pencereden gökyüzüne doğrultulmuş bir tüfeğin ucu görünüyordu.

Sara şortunu indirdi. Tuvalette oturdu. Kaslarını gevşetmek için zorlamak zorunda kaldı. Mesanesi acı verici bir şekilde doluydu. Ses, fayans kaplı duvarlarda yankılandı.

Sonunda kapının kapanma sesini duydu.

Will ona uzun zaman önce, en sakın şüphelinin her zaman en suçlu olduğunu söylemişti. Kontrolün kendilerinde olduğunu düşündükleri için rahat görünürlerdi. Herkesi alt etmişlerdi. Yakalanmalarına imkân yoktu.

Dash bu kibirli sakinliğin mükemmel bir örneğiydi. Sara'yla konuşma şekli - ona saygılı davranması, emirlerini ricalar olarak çerçevelemesi, uysal ve mantıklı görünmeye çalışması - bunların hepsi onu kontrol etmek için kullandığı araçlardı.

Belki de aynı şeyi Michelle'le yapmayı denemiş ve başaramamıştı. Bu yüzden onu Carter'a teslim etmişti. Bu da Dash'in Carter'ın kadına ne yaptığını tam olarak bildiği anlamına geliyordu. Vale de açıkça buna katılmıştı ama yine de öleceği belliydi. Tecavüz suçu yüzünden onu göğsünden vurmak Dash'i onurlu bir komutan gibi göstermişti.

Sara, kendisini güvende tuttuğu sürece bu onur gösterisine saygı duyacaktı.

Dash'in Will'in onu aradığından haberi yoktu.

Sara'nın şanslı olduğunu bilmiyordu.

4 Ağustos Pazar, 26

Will, Amanda onu Sara'nın dairesine götürürken Lexus'un ön koltuğunda kambur duruyordu. Baş ağrısı geri gelmişti ama eski şiddetinde değildi. Güneş ışığı artık gözlerine o kadar sert gelmiyordu. Yine de öğleden sonra olduğu için güneş ışığı kimsenin gözlerine o kadar sert gelmiyordu.

Kendine Sara'nın hâlâ hayatta olduğunu söyledi. Güvende olduğunu. Will, Carter'ı kasığından bıçaklamıştı. Başka bir adamı göğsünden vurmuştu. Üçüncüsü bunca zamandır baygındı. yakın zamanda başını kaldırıp etrafta dolaşamayacaktı. Hurley olmadan, kendi yollarına gitmeye karar verebilirlerdi.

Ya da yeniden toplanıp güçlenebilirler.

Amanda bir ışıktaki durdu. Sinyal lambasını yaktı. Will'e "Soracağın bir şey var mı?" diye sordu.

Will parlayan kırmızı ışığa baktı. Kadının ona şimdiye kadar anlattığı her şeyi düşündü. Sadece bir soru vardı. "İçgüdülerin Carter'ın Michelle'i Görünmez Vatanseverler Ordusu adlı bir grubun emriyle kaçırdığını söylüyor. Bir grup polisi öldürdüklerine dair kanıtımız var. Bir otoparkı havaya uçurdular. Bir GBI ajanını kaçırdılar. Martin Novak'ın olası katılımını denklemden çıkarsak bile, onlar hala terörist. FBI neden onların peşine düşmüyor?"

Amanda derin bir iç çekti. Elleri direksiyonda sımsıkı duruyordu. Adamın sorusuna cevap vermek yerine, "Ruby Ridge. Bir ABD şerifi öldürüldü. Randy Weaver'ın karısı ve oğlu öldürüldü.

Çatışma on bir gün sürdü. Weaver beraat etti. Aileye haksız ölüm davasında üç milyon dolar verildi. FBI'nın içi kamuoyu önünde boşaltıldı."

Işık yeşile döndü. Amanda dönüşü aldı.

"On iki ay sonra Waco'da kuşatma oldu." Sara'nın dairesine giden yolda bir dönüş daha yaptı. "Dört ajan öldürüldü, altısı yaralandı. Çoğu kadın ve çocuk olmak üzere seksen altı Branch Davidian öldürüldü. Tüm ulus yerleşkenin yanışını izledi. Kimse tarikatın başındaki çocuk tacizcisini suçlamadı. FBI paramparça oldu. Janet Reno asla tam olarak iyileşemedi."

"Amanda-"

"Bundy açmazı. Malheur Ulusal Yaban Hayatı Sığınağı'nın işgali. Silahlı milisler federal araziye ele geçirmeye çalıştı ve ortalık yatıştığında çoğu akranlarından oluşan jüriler tarafından beraat ettirildi. İki hükümet karşıtı kundakçı başkanlık tarafından affedildi." Amanda, Sara'nın binasına dönmek için arabayı yavaşlattı. "FBI'daki ajanların çoğu ülkemize inanan, çalışkan vatanseverler. Ama bazılarının gözünü siyaset, bazılarınınkini de ideoloji bürümüş. Ya siyasi sonuçlarından dolayı karar vermekten korkuyorlar ya da daha kötüsü, hapse atmaları gereken gruplarla aynı fikirde oluyorlar."

Will dedi ki, "Beni gizli göreve gönderin. FBI'a ihtiyacımız yok. Bunlar devlet arazisinde devlet suçlamaları. Kanıtları toplayacağım-"

"Will."

"IPA'nın büyük bir şey planladığını kendiniz söylediniz. Tüm işaretler bunu gösteriyor. O ajan-Van- toplantıda bunu Faith'e söyledi. Konuşmalar-"

"Gazeteci yok. Bu iyi bir şey." Amanda bir park yeri aradı. "Sara'nın ailesinden ağızlarını kapalı tutmalarını istedim. Annesinin ağzı sıkı biri olduğunu düşünmemiştim ama belki de Sara'nın babası onu ne yaptığımızı gerçekten bildiğimize ikna etmiştir."

Will, Sara'nın annesinin ikna edilebilir olduğunu düşünmüyordu.

"Amanda-"

"Eğer bu iş uzarsa, Sara'nın adını kamusal alandan uzak tutmamızın ne kadar önemli olduğunu ikisine de anlatmalısınız. IPA'nın Michelle'e sahip olması yeterince kötü. Eğer ellerinde bir adli tabip ve GBI'dan bir özel ajan olduğunu fark ederlerse-"

"Gizli göreve gitmek istiyorum. Bu riski alacağım."

Ön kapının yanındaki park yerine çekmişti. Will'e döndü. ". Kendimi tekrar etmeyeceğim. Konu kapanmıştır."

Will'in yüzünü görmüşlerdi. Carter ve kendini Vince olarak tanıtan adam hâlâ dışarıdaydı. Will'i tanıdıkları anda onu öldüreceklerdi.

Saatine baktı. 16:28.

"Hurley'i yakaladığımız gerçeğini daha ne kadar saklayacaksınız? Bizimle konuşuyormuş gibi görünmesini sağlayabilir, onları dışarı çekmek için onu yem olarak kullanabilirsiniz."

"Bu APD'nin kararı."

Maggie Grant bombalama soruşturmasını yürütüyordu. Aynı zamanda Amanda'nın en eski arkadaşlarından biriydi. Koordine olmamalarına imkan yoktu.

"Hurley'nin gerçekten takımını ispiyonlayacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bence sınırlı seçeneklerini değerlendirmek için birkaç saate daha ihtiyacı var. Onu çevirmek için sadece bir şansımız var. Yüzü *New York Times*'in kapağında olursa bu gerçekleşemez. Davası için bir şehide dönüşecektir. Bu adamlar kötü şöhretle büyürler." Will'e, "Carter'ın sabıka fotoğrafının sızdırılacağını duydum. Hastane kamerasındaki bulanık görüntü değil. Gerçek sabıka fotoğrafı. Suçlu veri tabanında aranabilir. İşin geri kalanını muhabirler yapacak."

Will çenesini ovuşturdu. Parmakları sertleşmişti. Hurley'nin yüzüne defalarca yumruk attığı için kesilmiş ve morarmışlardı.

Amanda, "gelen her şeyi yapıyoruz. Ve sana söz veriyorum, Sara sana geri dönmek için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Will, Sara'nın yapabileceği bir şey olduğundan emin değildi. Nerede olduğu, hatta hangi yöne gittiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Apple Watch'u ormanda, yanmış BMW'nin yanında bulunmuştu. Faith'e gönderdiği telsiz mesajı kaydedildikten birkaç saniye sonra kaybolmuştu.

Sara neden Will'e ulaşmaya çalışmamıştı? Telefonunun kulübede olduğunu hatırlamış mıydı? Yoksa onu da mı suçluyordu?

Damadım bunun olmasına asla izin vermezdi.

Cathy'nin sesi Sara'ninkine çok benziyordu. Will sözleri kafasında tekrar canlandırdığında, suçlamanın her ikisinden de geldiğini hissetti.

"Git üstünü değiştir Wilbur." Amanda onun bacağını okşadı. "Duşunu al. Köpeklerle ilgilen. Ben Mary Mac'ten yiyecek bir şeyler alacağım. Yirmi dakikadan fazla sürmez. Sonra Panthersville'e gideriz."

GBI merkezi. Kendisine Merle diyen adamın cesedi morgdaydı. Sara'nın BMW'si kundaklama dedektifleri tarafından araştırılıyordu. Beyaz patates cipsi minibüsü adli tıp ekibi tarafından değerlendiriliyordu. Bomba imha ekibi patlayıcı cihazlarla ilgili bir brifing hazırlıyordu. Rehine Kurtarma Ekibi hazır bekliyordu. Konuşmaya karar verirse diye Hurley'nin yirmi dört saatlik bir bebek bakıcısı vardı. Bir grup ajan Adam Humphrey Carter hakkında bir profil oluşturunuyordu.

-Geçmişte bilinen ortaklar, hapisane hücre arkadaşları, aile bağları, yeraltı grupları ve çetelerle olası bağlantılar.

Hepsi bulgularını Amanda'ya sunacaktı. İyi bir istihbarat olurdu ama muhtemelen eyleme geçirilebilir bir istihbarat olmazdı.

Will aksiyon istiyordu.

Arabanın kapısını açtı. Ayağa kalktığında bacakları ağrıyordu. Üzerinde hâlâ daha önceki çim lekeli şortu ve terli tişörtü vardı. Binaya doğru yürürken ayakları sürüklendi. Kendi evine, Sara olmadan garip bir şekilde daha küçük gelen iki yatak odalı küçük evine gidebilirdi. Kıyafetlerinin çoğu onun dairesindeydi. Tıraş takımı. Diş fırçası. Köpeği.

Onun hayatı.

Will merdivenleri atladı ve asansörün düğmesine bastı. Karın ağrısı hafif bir dönüşmüştü. Baş ağrısı yapay ışık altında daha da kötüleşmişti. Kapıların açılmasını beklerken duvara yaslandı. Tamamen tükenmişti. Kalbi göğsünde ağrıyordu. Duş almak ve köpekleri dışarı çıkarmak gibi sıradan bir şey için durmamalıydı ama başka ne seçeneği vardı ki?

Saatine baktı. 16:31.

Asansörün kapıları açıldı. O da bindi. Sara'nın katının düğmesine bastı. Arkasına yaslandı. Gözlerini kapattı.

Bu sabah Sara onu asansörde öpmüştü. Gerçekten öpmüştü. Ellerini hâlâ omuzlarında hissedebiliyordu. Ensesini *okşamış* ve kulağına fısıldamıştı: *-Saçların uzayınca çok seksi görünüyorsun.* Morgdaki havalı adam saçını bir sandviç fiyatına kestirirken, o saçını kestirmek için altmış dolar ödeyen bir ahmak haline .

Asansörün sesi duyuldu. Will gözlerini açtı. Saatine baktı.

16:32.

Ayakkabıları koridordaki halının üzerinde sürükleniyordu. Will'in anahtarları Sara'nın çantasındaydı. Yedek anahtarını çıkıntının üzerinde tutuyordu. Kapı açıldığında Will onu bulmak için uzanıyordu.

Eddie Linton başını kaldırıp Will'e baktı. Sara'nın babasına. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü kül rengiydi. "Onu buldun mu?"

Will elini indirirken başını salladı. Kendini suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi hissediyordu. "Özür dilerim, efendim."

Eddie daireye geri dönerken kapıyı açık .

Sara'nın köpekleri Will'e saldırdı. Tazılar endişeli görünüyordu. Rutinleri bozulmuştu. Sara'nın burada olması gerekiyordu. Will'in yanlışlıkla sahiplendiği Chihuahua Betty, Will onu kucağına alana kadar ayaklarının etrafında zıpladı. Başını Will'in göğsüne dayadı. Dili ve kuyruğu zıt yönlerde sallanıyordu.

Will, Sara'nın annesinin mutfakta dolaşmasını izlerken tüm hayvanları yatıştırmaya çalıştı. Daire moderndi; oturma odası, yemek odası ve mutfak birleştiren açık bir kat planı vardı. Cathy mutfak dolaplarını açıp kapatıyordu. Bir bardak buldu. Sürahiden çay doldurdu. Adanın başına oturdu. Önünde yenmemiş yemek tabakları vardı.

Will'e baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

Eddie, "Bütün haber kanalları her otuz dakikada bir aynı şeyi tekrarlıyor. Kimse bir şey bilmiyor." Gözleri oturma odasındaki sesi kısılmış televizyona odaklanmıştı. Alttaki afişte bir şeyler yazıyordu. "Sör Verb-A-Lot çizgi film atıyla dörtnala gelip ortalığı karıştırmak istiyor."

Will televizyona baktı, başını yana eğdi. Muhabir aslında Jake Tapper'dı.

"Kulübeyi kapattığımızda telefonunu bulduk." Eddie adanın diğer ucunda şarjda olan Will'in telefonunu işaret etti. "Ve Tess uçakla geliyor. Salı sabahı burada olacak. On beş saatlik bir uçuş ama havaalanına gitmesi gerekiyor ve ..." Sesi kesildi. "Sara'nın kaçırıldığını Tess dışında kimseye söylemedik. Polisin dediğini aynen yapıyoruz, onun adını bu işin dışında tutuyoruz ki bilgisayarlarına girip kim olduğunu bulamasınlar. Soruşturmayı tehlikeye atmak istemiyoruz. Sadece onu evinde istiyoruz." Karnını ovuşturdu. "Fidye isteyeceklerini düşünüyor musun?"

Cathy kaskatı kesildi.

Eddie konuyu değiştirerek Will'e "Aç mısın?" diye sordu.

Will'in çenesi o kadar gergindi ki sadece başını sallayabiliyordu. Betty onun boynunu yaladı. Onu yere bıraktı. Köpek yatağındaki tazılara katılırken ayak tırnakları parke üzerinde tıkırdadı.

"Gel de ye." Eddie Cathy'nin yanındaki boş tabureye doğru el salladı.

Koltuk alev almış gibi ayağa fırladı. Mutfığa gitti. Dolapları tekrar açıp kapamaya başladı. Will, onun bir şey mi aradığını yoksa dolap kapaklarının çarpmasından zevk mi aldığını bilmiyordu.

Sara'nın her zaman oturduğu bar taburesine çöktü. Telefonunu kaldırdı ama sadece duvar kağıdını görebilmek için. Ekranda Sara köpekleriyle birlikte görünüyordu, her iki yanında birer tazı, kucağında Betty. Will'e gülümsüyordu.

16:38.

Cathy dolabın kapağını öyle sert çarptı ki bardaklar şingirdadı. Will boğazını temizledi. "Sen-" demeye çalıştı.

Cathy öfkeli bir bakışla onun sözünü kesti. Eğilip alt dolapları karıştırmaya başladı. Boş bir saklama kabını tezgâha vurdu. Sonra bir başkasını. Kapak arıyordu. Will uygun olanları bulamayacağını biliyordu. Sara, kapakların depolama dünyasının tek boynuzlu atları olduğunu söylemişti.

"Yapmalıyım-" Will tabureden kalkmaya çalıştı. Kaburgalarına saplanan bir ağrı onu neredeyse katlıyordu. "Duş almaya geldim. Ve

Değiştir. İş için. Burada kıyafetlerim var. Tüm-"

"Eşyalar," diye bitirdi Cathy. "Eşyaların burada. Köpeğin burada. O burada yaşıyor, Eddie. Bunu biliyor muydun?"

Sözcükler bir suçlama gibi ağzından çıkmıştı.

Eddie, Will'in yanına oturdu. Ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturdu. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Will dilinin kenarını çiğnedi. Sara neden babasına birlikte olduklarını söylememişti?

"Yapamazsın-" Cathy yumruğunu ağzına götürdü. Az önceki öfkesi daha da artmıştı. "Sara benim en büyük kızım. İlk çocuğum. Onun neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Will hiçbir şey söylemedi ama Sara'nın neler yaşadığını biliyordu. Aslında onunla birlikte yaşıyordu. Onun yatağını paylaşıyordu. Onu tanıdığı tüm kadınlardan daha çok seviyordu. boş anını onunla geçiriyordu.

Görünüşe göre tüm bunları ailesiyle paylaşmamıştı.

"O bir savaşçı değil!" Cathy Eddie'yle konuşuyor, ona bağıırıyordu. "Öyle olduğunu sanıyorsun ama değil! O benim bebeğim. Evden ayrılmasına asla izin vermemeliydik. Bundan hiç iyi bir şey çıkmadı. Hiçbir şey!"

"Cath." Eddie başını salladı, onun suçlamalarından acı duyduğu belliydi. "Şimdi olmaz."

"Artık çok geç!" diye bağırdı. "Bu korkunç yer onu tekrar yuttu. Bu korkunç şehir. Bu-"

Will, Sara'nın hayatındaki *bu şeyin* ne olduğunu duymak için bekledi.

Kocası değil. Cathy'nin damadı değil. Sara'nın babasına bahsettiği biri değil.

"Ben ... uh ..." Will boğazını temizledi. Bu odadan çıkması gerekiyordu.

Acı onu durdurmadan tabureden kaymayı başardı. Köpekler yataklarından fırladılar. Dışarı çıkacaklarını sanıyorlardı. Will koridora doğru yürürken onları iterek geçti. Köşeyi dönmesine beş metre kalmıştı ama ayakları betonla kaplıydı.

Bu dairenin Sara'nın anısını çağrıştırmayan tek bir parçası bile yoktu. Sara'nın bir bebek gibi üzerine yayıldığı kanepe

Televizyon izlerken kediye. Hastanedeki arkadaşlarıyla tanıştığı yemek odası masası. Will daha önce hiç akşam yemeği partisine katılmamıştı. İnsanlarla arasının kötü olduğunu bildiği için gergindi ama Sara her şeyi yoluna koyduğu için Will de iyi idare etmişti. Onun için yaptığı şey buydu. Her şeyi yoluna koymuştu.

Arkasını döndü.

Sara'nın anne babasına baktı. Cathy'nin kolları kavuşturulmuştu. Öfkeyle yere bakıyordu. Sadece Eddie onun gözlerinin içine bakıyordu. Will'in bir şey söylemesini, sevgili, en büyük çocuklarına ait olan bu mekândaki varlığını haklı çıkarmasını bekliyordu.

Will bir şey söylemek istemedi ama ağzından kelimeler çıkmaya başladı.

"Üzgün olduğunda Dolly Parton dinliyor."

Cathy bakışlarını yerde tuttu.

Eddie'nin kaşları şaşkınlıkla zigzag çizdi.

Will, "Benimleyken Dolly'yi dinlemiyor," dedi. "En azından öyle değil-" diye ekledi.

Damadınız onu aldattığında ya da egosu karısından daha önemli olduğu için kendini öldürttüğünde.

Will, "Silver Comet patikasında bisiklet sürüyorduk.

Sana söyledi mi?"

Eddie tereddüt etti ve sonra, "Bize o şeyi gösterdi, şu uydu şeyini," dedi.

"GPS," diye mırıldandı Cathy. Yumruğuyla gözlerini sildi ama yine de Will'e bakmadı.

Onlara, "Saçımı farklı kestirmemi istedi. Ve takım elbiselerimi değiştirdi. Birçoğundan kurtulmak zorunda kaldım." Başını salladı, çünkü kulağa kötü geliyordu. "Yani, beni zorladığı gibi değil, ama 'Bahse girerim daha kısa bir ceketle iyi görünürsün' dediği bir şey yapıyor ve bir bakıyorum, alışveriş merkezinde para harcıyorum."

Eddie sanki bu taktiğe aşınaymış gibi isteksiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. Will onlara, "Teniste beni döver," dedi. "Ciddiyim. O beni yenecek.

kazanmama izin vermez. Ama basketbolda daha iyiyim. Ve soğuk algınlığı geçirmiyorum, ki bu iyi bir şey, çünkü sen hasta olduğunda sinirleniyor. Hayır.

hastalar, ama tanıdığı insanlar. Önemsemediği insanlar. Bunun doğru olmadığını söylüyor ama doğru."

Eddie artık gülümsemiyordu ama daha fazlasını gibi görünüyordu.

Will dedi ki, "*Buffy*'yi birlikte tekrar izliyoruz. Ve ikimiz de aynı filmleri seviyoruz. Ve pizza. Ve bana sebze yediriyor. Ama yatmadan önce dondurma yemeyi bıraktım çünkü şeker beni uyanık tutuyordu, bilmiyordum. Ve-

Ağzında çok fazla tükürük vardı. Yutkunmak için durmak zorunda kaldı.

"Ben de onun için iyiyim. Belki de bilmediğin şeyi söylüyorum. Fark etmemiş olabilirsin. Kızınız için gerçekten çok iyiyim."

Eddie hâlâ bekliyordu.

"Onu güldürüyorum. Her zaman değil ama şakalarımı gülüyor. Evi o temizler ama banyoları ben yaparım. Çamaşırları o yıkar, ben katlarım. Ütülerini de ben yapıyorum. Bu konuda kötü olduğunu söylüyor ama yapmayı sevmediğini biliyorum."

Will güldü, çünkü bunu yeni anlamıştı. "Beni öptüğünde gülümsüyor. Ve-

Ailesiyle ilgili ayrıntılara giremezdi. Sara'nın bazen takvimine minik kalpler çizdiğini. Bir keresinde karnındaki kalp şeklindeki morluğu emmek için ağzını kullanarak harika bir zaman geçirmişti.

Will, "Her Salı iş yerinde birlikte öğle yemeği yiyoruz. İşinde gerçekten çok iyi. Bir şeyler hakkında konuşuruz. Davalar. Tecavüze uğradığını biliyorum."

Cathy'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. Şimdi ona bakıyordu.

Will tekrar yutkundu. "Bana bir süre önce söyledi. Biz çıkmaya başlamadan önce. Tecavüze uğradığını. Ve daha sonra bana detayları anlattı - adamın onu bıçakladığını, mahkemede ifade verdiğini. Eve geri taşınmanın nasıl bir şey olduğunu. Vazgeçmek zorunda kaldığı her şeyi. Bunu atlatmasına yardım ettiğinizi biliyorum. Hepinizin. Minnettar olduğunu, şanslı olduğunu biliyorum."

Will, anlamaları için yalvarır gibi ellerini birbirine kavuşturdu.

"Bana tecavüze uğradığını söyledi çünkü bana güveniyor. Ben tecavüze uğrayan çocuklarla büyüdüm. Tecavüzden daha fazlası."

Tanrım, tek söylediği tecavüzdü.

"Sara üniversitede olduğu için farklı olduğunu biliyorum ama hangi yaşta olursa olsun aslında o kadar da farklı değil. Değil mi? İstismar her zaman sizinle beraberdir. Gölgenizin DNA'sında var. Arkanızı döndüğünüzde asla orada *olmaz*. Tek yapabileceğiniz onunla yaşamayı öğrenmektir."

Cathy'ye doğru yürüdü. Onun kendisini dinlediğini bilmek istiyordu.

"Sara bana bir daha tecavüze uğramadan öleceğini söyledi.

Bu nedenle, bugün sokaktayken, kafasına silah doğrultulmuş bir halde dizlerinin üzerindeyken, adama kendisini vurmasını söyledi. İki seçeneği vardı ve onlarla gitmektense ölmeye hazırdı. Tekrar tecavüze uğrama riskini almaktansa. Ve ben ona inandım. Silahlı adam da ona inandı."

Will oturmak zorunda kaldı. Tezgâhın karşısına eğildi. Elleri hâlâ birbirine kenetliydi çünkü bir cevap almak için yalvarıyordu.

"Neden gitti?" diye sordu Cathy. "Anlayamadığım da bu. Neden onlarla gitti?"

Cathy'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. Gözlerini kapattı. Başını salladı.

"Lütfen söyle bana," diye yalvardı Will. "Ona kendisini vurmasını söylerken doğrudan bana baktı. Neden böyle bir seçim yaptığını bilmemi istiyordu." Bekledi ve sonra, "Sara suçluluk duygusuyla yaşamamı istemiyordu, ama şimdi sen bunu söylüyorsun, yani yaşamam gerektiğini." dedi. Will, Cathy'nin ona bir cevap vermesini sağlayabilseydi, şu anda dizlerinin üzerine çökebilirdi. "Lütfen beni neden suçladığını söyle. Neyi yanlış yaptığımı söyle."

Cathy'nin dudakları titredi. Ona sırtını döndü. Bir kâğıt havlu yuvarlayıp gözyaşlarını sildi. Burnunu sümkürdü.

Will onun cevap vermeyeceğini düşündü ama o, "Seni suçlamıyorum," dedi.

Onu çalmalarına izin verdin.

"Bu senin hatan değil."

Damadım bunun olmasına asla izin vermezdi.

Cathy arkasını döndü. Kâğıt havluyu katlayıp gözlerine sürdü. "Onu yakaladılar. İki adam. Onu kaldırıp arabaya taşıdılar. Onlarla savaşmaya çalıştı. Ama yapamadı."

Will inanmayarak başını salladı. "İkisi de yaralıydı. Sara güçlüdür. Onun bir savaşçı olmadığını düşündüğünü biliyorum ama onlarla savaşabilirdi."

"Denedi. Onu etkisiz hale getirdiler."

"Ama arabayı o kullanıyordu."

"Başka seçeneği yoktu." Cathy tekrar gözlerini sildi. "Cesaretini kaybetti. Kızımı senden çok daha uzun zamandır tanıyorum Will Trent. O an ölmeye hazır olduğunu söylemek kolay, ama o an geçti. Olanları izledim. Sarayı arabaya taşıdılar. Onu direksiyona kelepçelediler. Kafasına silah dayadılar ve arabayı sürmeye zorladılar. İstedığınız kadar sorgulayabilirsiniz ama olan buydu. Yeminli ifademde de bunu yazacağım."

Denedi, "Ama-"

Cathy'nin sert bakışı onu karşı çıkmaya cesaretlendirdi.

Eddie, "Uzun bir gün oldu evlat," dedi. Tezgâhın etrafında yürüdü. Kollarını karısına doladı. Will'e, "Git duşunu al." dedi.

Will onlardan uzaklaştığı için mutluydu. Pek çok kez, tam olarak Eddie'nin şimdi durduğu yerde durmuş ve Sara'ya sarılmıştı.

Betty onu uzun koridorda takip etti. Will eğilip onu tekrar kucağına alamayacak kadar yaralıydı. Önden koştu ve yatağın üzerine atladı. Will kapıda oyalandı. Çarşafklar hâlâ vücutlarından dolayı birbirine dolanmıştı. Sara'nın kokusunu her yerden alabiliyordu. Parfüm kullanmıyordu ama kullandığı sabunda büyülmüş bir şeyler vardı. Vücudu dışında hiçbir şey aynı kokmuyordu.

Will banyoda, kirli giysilerini ne yapacağını bilmiyordu. Onları çamaşır sepetine, Sara'nın eşyalarının üzerine koymanın kalıcı bir yanı vardı. Sara'nın onları yıkamak için orada olacağına ve Will'in de onları katlamak için orada olacağına dair bir söz.

Will giysilerini yere bıraktı ve duşa girdi.

Sıcak su, vücudunun saatlerdir hissettiği ilk rahatlamaydı. Spreyin kaslarına girmesine izin verdi, kafa derisindeki zımbadan uzak tutmaya çalıştı. Saçlarında hâlâ ot parçaları vardı. Şampuanın köpüğü terinden dolayı grileşmişti. Giderin altına baktı. Bella'nın bahçesinden gelen sopalar ve dallar deliklerin üstünde dans ediyor, aşağı akmaya çalışıyordu.

Will, Sara'yı alıp arabaya taşıyan iki adamı düşündü. Birinin bacağında bıçak vardı. Diğerrinin böğründe bir delik vardı.

Duştan çıktı. Aynadaki buğuyu sildi. Saçlarını dikkatlice taradı. Dişlerini fırçaladı. Yüzündeki sert kirli sakalı ovuşturdu. Will genellikle sabahları tıraş olur, sonra işten eve döndüğünde tekrar tıraş olurdu. Sara yüzünün pürüzsüz olmasını severdi.

Tıraş bıçağını tezgâhın üzerine bıraktı ve dolaba gitti. Will, Sara'nın kendisi için seçtiği gri takım elbiseyi ve mavi gömleği giydi. Silah kasasından Sig Sauer P365'ini çıkardı. Tabanca Sara'dan bir Noel hediyesiydi. Servis Glock'u ya Sara'nın BMW'sini inceleyen kundaklama müfettişleri tarafından ya da kötü bir adamdan onu alan bir polis tarafından bulunacaktı.

Ya da belki Will onu geri alacak ve Sara'yı tutan kişiyi bulup kafasından vuracaktı.

Koridora çıkmadan önce kendini destekledi. Sara'nın ailesi kanepeye taşınmıştı. Sara ve Will'in televizyon izledikleri kanepeye.

Eddie, "Köpeğinize göz kulak oluruz." dedi.

"Teşekkür ." Will tezgahın üzerinden telefonunu aldı.

16:56

Amanda aşağıda bekliyor olacaktı. Will birkaç giysi toplamayı düşündü. Bu gece burada uyuyamazdı. Ama bu yatak odasına dönmek, sonra tekrar koridora çıkmak, yani Sara'nın ailesiyle tekrar vedalaşmak anlamına geliyordu. Bu da Cathy'ye neden yalan söylediğini tekrar sormak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Sara'nın ailesine "Bir şey duyarsam size haber veririm" demiş.

Will onların cevabını beklemedi. Kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Koridorda, asansörün düşmesine bastı.

Telefonu bir mesajla titredi.

Arayanın Amanda olduğunu düşünerek küfretti ama numara tanımadığı bir numaraydı. Will mesajı açtı. Saat 16:54'te bir ses dosyası gönderilmişti. Kaydın uzunluğu 0.01, yani bir saniyeden azdı.

Will nefes almayı bıraktı.

Sara ona ses dosyaları gönderen tek kişiydi.

O kadar sert yutkundu ki boğazı acıdı. Eli titriyordu. Kaydı oynatmak için oka iki kez dokunmak zorunda kaldı. Ses zayıftı, birinin boğazını temizlemesi gibiydi.

Sesi sonuna kadar açtı.

Hoparlörü kulağına dayadı.

"Wi-"

Sara.

Amanda bölünmüş şeritli otoyoldan çıktığında Lexus sıcaktan terliyordu. Sara'nın sesli mesajı bir işaret görevi görmüştü. Atlanta'da tek bildikleri, Sara'nın mesajını gönderen baz istasyonunun Kuzey Georgia'da olduğuydu. Telefon şirketi sinyali üçgenleme üzerinde çalışırken Amanda şehir merkezindeki bağlantı noktasına doğru sürmeye başlamıştı. On dakika sonra kuzeydoğuya gitmeleri söylendi ve Amanda I-85'e atladı. Uzun, dayanılmaz bir sessizlik oldu, sonra aniden cep telefonunun bilinen son konumu yirmi metreden daha az bir yarıçapta tespit edildi. Rabun County şerif departmanı King Fisher Kamping Lodge'a baskın yaptığında Amanda Lanier Parkway'e sapmıştı.

Ölen iki erkek. Görgü tanığı yok. Şüpheli yok.

"İşte orada," dedi Amanda, motelin otoparkına doğru sert bir dönüş yaparak.

Lastiklerinden çakıllar fıskırdı. Yaklaşık iki saatlik yolculuğu yarım saat kısaltmıştı. Her dakika Will'in hayatından bir yıl eksilmiş gibi hissettirmişti. Sara yoktu. Michelle yoktu. Takip edilecek bir plaka . Tanık yoktu. Şüpheli yoktu. Onlara bir şey söyleyebilecek konuşacak kimse yok.

Amanda Lexus'u motel ofisi ile GBI'nın Olay Yeri Birimi otobüsü arasındaki boşluğa yerleştirdi.

Will kapı koluna uzandı.

Amanda elini onun koluna koydu. "Ne söylediğine dikkat et."

Motelin ön tarafını çevreleyen geniş verandada dolaşan polislere başıyla işaret etti. Rabun County şerif yardımcıları. Georgia Otoyol Devriyesi. Clayton Şehri Polis Departmanı.

Will, "Onlara güvenmiyor musun?" diye sordu.

"Burası küçük bir kasaba. Kilisede ya da lokantada kızarmış tavuk yerken konuşacakları insanlara güvenmiyorum." Adamın kolunu bıraktı. "İşte Zevon."

Appalachian Bölgesi Uyuşturucuyla Mücadele Ofisi'nden GBI ajanı Zevon Lowell, elinde iki fincan kahveyle arabaya yaklaştı.

Amanda arabadan inerken fincanlardan birini aldı. "Benim için aşağı indir."

"Rapor edecek yeni bir şey yok patron. Charlie odayı olabildiğince hızlı inceliyor. Atlanta'dan gelen bir ekibi var."

Will, binanın ortasındaki motel odasına baktı. Kapı açıktı. Plastik bir örtü klimayı içeride tutuyordu. Parlak çalışma ışıkları verandaya vuruyor, penceredeki perdenin etrafından sızıyordu. Charlie Reed elleri ve dizleri üzerinde halıyı delil bulmak için tarıyordu. Eyaletteki en iyi olay yeri inceleme uzmanıydı. Sara ile yakın çalışırdı. Onu bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Motel bir yılı aşkın süredir boş." Zevon cebinden not defterini çıkarıp çevirerek açtı. "Sahibi Hugo Hunt Hopkins adında bir adamdı. Atlanta'dan emlak avukatı. Vasiyeti olmadan ölmüş. İki çocuğu birbirleriyle mücadele ederken, ev veraset ilamına takılmış."

"Buralı mı?"

"Biri Michigan'da, diğeri Kaliforniya'da yaşıyor. Bir bakıcı var, çatının akmadığından, boruların donmadığından emin olmak için girip çıkıyor." Amanda'nın gözlerini güneşten uzak tutmak için etrafında döndü. "Omzumun üzerinden bak."

Will, motelin karşısındaki sokakta, bir av kulübesi görünümünü vermek için ahşapla kaplanmış metal bir bina gördü. Park yeri boştu. Tabelada, elinde bira bardağı tutan bir tavşan görülüyordu.

"Peter Cottontail'in yeri," dedi Amanda. "Burası kurak bir bölge değil. Neden kapalı?"

"Bu bir sosyal kulüp. Kendi saatlerini tutuyor. Bina paravan bir şirkete ait. Sekiz yıldır böyle. İnandığımız adam

Burayı işleten Beau Ragnersen. Aynı zamanda motelin bekçisi. Parasını Macon'da kazanıyor."

"Ah." Amanda dudaklarını büzdü. Bir şeyler ama açıklamak için durmadı. "Git şu koro çalışmasını benim için yönet." *Koro çalışması*, dedikodu yapan bir grup polis memuru için kullanılan bir argoydu. Will'e, "Gidelim," dedi.

Onu motel odasına kadar takip etti. Otoparkın bir kısmı bantla kapatılmıştı. Çakılda, bir kapalı kasa kamyonun alana geri geri girdiği izler görülüyordu. Tekerlekler verandadan bir metre uzakta durmuştu. Lastikler çakılda çekiş gücünü kaybetmişti ama Charlie en iyi izleri alçıya almıştı bile.

Will kamyonun park etmiş olabileceği yere baktı. Çakıllar, birinin ayaklarının olabileceği yerlerde bozulmuş gibi görünüyordu ama belki de bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Sara'nın kendi gücüyle aşağı atladığına inanmak istiyordu. Tekme ve çığlıklarla taşınmadığına. Bayıltılmadığına, bağlanmadığına, uyuşturulmadığına.

"İşte." Amanda, Charlie'nin kapının dışındaki spor çantasında iki çift ayakkabı koruyucusu buldu. Plastik örtüyü kenara çekti. İçeri girmeden önce kendini toparlamak için bir an bekledi.

Will onu takip ederken içgüdüsel olarak başını eğdi. Tavan alçaktı. Oda klostrofobikti. Kahverengi tüylü halı. Bej duvarlar. Etrafına bakınca, Amanda'nın kendini çelikleştirme ihtiyacını anladı. Will yüzlerce suç mahallinde bulunmuştu. Daha kötülerini de görmüştü ama hiç bu kadar kötü *hissetmemişti*.

İki yatak, mini buzdolabı, komodin, televizyon, çekmeceli dolap, tavan ve çirkin halı boyunca koyu, şiddetli çizgiler halinde kan odayı boyuyordu. Kaynak, pencerenin yanındaki yatakta oturan ölü adam gibi görünüyordu. Başı öne eğikti ama huzurlu görünmüyordu. Gövdesi, bir hayvan göğsünü yırtmış gibi yarılmıştı.

Will asidi yuttu. Adamın belden aşağısı çıplaktı. Penisi kanla kaplanmıştı.

"Bu Sara'nın Will'e mesaj atmak için kullandığı telefon."

Will bakışlarını yataktaki ölü adamdan ayırdı.

Charlie Reed beyaz bir Tyvek takım elbise giymişti. Elinde, içinde parçalanmış bir cep telefonunun kalıntılarının bulunduğu bir kanıt torbası tutuyordu. Amanda'ya, "IMEI numarası kablosuz iletişim şirketinin dosyasındakiyle eşleşiyor. Kullanıcının ismi için arama emri çıkartıyoruz."

"Güzel," dedi Amanda. "Bana tıp uzmanı olmadığını söyleyerek zamanını boşa harcama. Bu adamlar nasıl öldü?"

Charlie duvarın yanındaki yatağı işaret etti. "Bu kişi ölmekten önce tıbbi tedavi görmüş. Yan tarafındaki kurşun yarası göğüs mührü ile kapatılmış. Sağ koluna bir serum takıldı. Muhtemelen bir pnömotorakstan tansiyonu çıkarmak için bir iğne kullanıldı."

"Sara," diye tahmin etti Amanda.

"Tahmin ediyorum," dedi Charlie. "Aslında dua ediyorum."

Will duaları umursamıyordu. "Bu kendine Vince diyen adam. F-150'nin yolcusuydu. Onu Sara'nın BMW'sinde vurdum."

Amanda cevap vermedi.

Charlie, "Biri onu bu odada iki kez daha vurmuş. Kurşunlardan biri yatağı delip geçmiş. Diğer mermi hâlâ göğsünde. Balistik incelemeye gidip silahtan bir şey mi diye bakacağız."

Amanda, "Peki ya ikinci adam?" diye sordu.

"Doktor olmadan-" Charlie onun bakışını yakaladı. "Sanırım bıçaklanarak öldürüldüğünü varsayabiliriz. Yatak başlığındaki el izine bakın."

Şimdi onu gösterdiğine göre, Will dört ince parmağın ve bir başparmağın tahta kenarı saran kanlı hatlarını seçebiliyordu.

Charlie, "Tahminime göre saldırgan ya bir kadın ya da çok küçük bir adamdı" dedi.

Will kendi eline baktı, sanki Sara'nın elini bu kadar uzun süre tutması, parmaklarının bırakacağı kanlı iz konusunda onu bir uzman yapmıştı. Bir adamı böyle öldürebilir miydi? Üstüne çıkıp boynuna ve göğsüne, derisi pul pul dökülmeye başlayacak kadar çok bıçak saplayabilir miydi?

Öyle olmasını umuyordu.

Amanda, Will'in dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı. Bekliyordu.

Yatağın etrafında yürüdü. Yere çömeldi. Yukarı baktı. Ağzını dolduran adamın adının tadı mide bulandırıcıydı. "Adam Humphrey Carter."

Charlie dedi ki, "Bu, uyluğunun üst kısmındaki yaranın izlerini taşıyor. Uyluk atardamarı kesilmiş. Pantolonu kesilmiş. Bıçağı çıkarmak için bir prosedür başlatıldığını varsayıyorum. Sonra-"

"*Sonrası* önemli değil." Will, sözlerini Amanda'nın kafasına kazıdı. "Araba kazasında beş adam vardı. Merle adındaki adam morgda. Vince öldü. Carter öldü. Dördüncü adam, Dwight, tüm bu süre boyunca baygındı. Yüzümü teşhis edebilecek tek kişi Hurley kaldı ve o da silahlı koruma altında bir hastane yatağına kelepçeli."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Başka bir şey var mı, Charlie?"

Charlie ikisinin arasında kaldığı için rahatsız görünüyordu. "Sanırım biri yan odaya götürülmüş. Yatak örtüsü aktif kanamayı değil, kan transferini gösteriyor. Ayrıca, içeri girdiğinizde muhtemelen kokusunu almadınız ama kapıyı açtığımda bir isparto kokusu aldım. Birisi olay yerindeki parmak izlerini silmeye çalışmış. Masa , yani bu kişi ya da kişiler çoğunlukla pencerenin yanındaki bu alanla sınırlı kalmış olmalı. Bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak için tüm moteli aydınlatmam gerekecek. Ama kanda bir parmak izi bulursak, cinayetler işlendiğinde kişinin burada gösterir."

Amanda sordu, "Peki ya kan grubu? Başka kimsenin kanaması olmadığından emin miyiz?"

"Kesin olarak söyleyemem ama kanın çoğunun Carter'dan gelmiş olması muhtemel görünüyor. Gizli parmak izleri bize en hızlı görüntüyü verecektir. Sara'nınki dosyada. Michelle Spivey'ninkiler de öyle. Karşılaştırmaları başlatmak için diğer otobüsteki laptopa ihtiyacım var. Ekipmanlarımın yarısı tamir ediliyor. Ekip olmadan başlamamın tek sebebi Sara'ydı. Bir şey dikkatimi çekecek mi diye görmek istedim."

"Bir şey çıkmadı mı?"

Başını salladı ama "Banyoda yerde kanlı ayakkabı izleri var. Yedi numara bir erkek ayakkabısına benziyor.

Kadın dokuz yaşında, bu da Sara'ya uyuyor." Kendisini takip etmelerini işaret etti. Sıkışık banyonun dışında durdu. "Tuvaletin sifonu çekilmemiş ama oturak aşağıda. Garip bir durum. Bu adamlar bana işemek için oturacak tipler gibi gelmiyor."

Tuhaf.

Will başını kapı çerçevesinin altına eğdi ve etrafına bakındı. Kokladığı ilk şey idrardı. Gördüğü ilk şey, laminat zeminin neredeyse her yerinde dolaşan kanlı ayak izleriydi. Duvarlar da aynı laminatla kaplanmıştı. Asma tavan, muhtemelen bir çatı sızıntısını gizlemek için odanın tavanından yarım ayak daha alçaktı. Dolap tabanlı plastik bir lavabo. Lavaboda birinin ellerini yıkadığı yerde kan vardı. Tuvalet, duş/küvet kombinasyonunun karşısına sıkıştırılmış. Bir parça kontrplakla duvara cıvatalanmış tutunma çubuğu.

Sara'yı dışarıda, otoparkta hissettiği gibi burada da hissetti.

Amanda, "Tavanın üstünü kontrol ettin mi?" diye sordu.

Charlie, "Tek bulduğum örümcek ağları ve fare dışkılarıydı. Yan odaya giriş yok. Sanırım bu bir dekorasyon tercihi?"

Amanda, "Will, buradaki işini bitir ve benimle dışarıda buluş. Yeniden toplanmamız gerek."

Will hemen onu takip etmedi. Bir şeyleri kaçırdığı hissinden kurtulamıyordu. Küçük banyoya son bir kez daha . Başını kapı çerçevesinin altına eğdi, ama sonra-

Belki tutunma çubuğu yüzünden, belki de Sara'nın ailesine tecavüz kelimesini seksen kez söylediği için, Will başını kaldırıp tavana baktı.

Sara umumi bir tuvalette saldırıya uğramıştı. Tecavüzcü, bitişikteki erkekler tuvaletinin asma tavanından sürünerek geçmiş ve Sara'nın kabininin içine atlamıştı. Sara nefes nefese *hayır demekten* başka bir şey yapamadan, saldırgan onu tuvaletin iki yanındaki tutunma çubuklarına kelepçelemişti.

Will Charlie'ye sordu, "Siyah ışığın nerede?"

"Diğer otobüste. Neden?"

"Sara sana bu numarayı gösterdi mi?"

Charlie sırtıttı. Kapının dışındaki spor çantasına gitti. İki renkli Sharpie ve bir rulo şeffaf bantla döndü. Sonra cep telefonunu çıkardı.

Charlie ne yaptığını bildiği halde Will, "Katman yapmalısın," dedi. Sara sayesinde biliyordu. Onun inekliği çok derindi. İnsanlara yardım etmekten daha çok sevdiği tek şey, onları bilimin büyüyle eğlendirmektir.

Charlie telefonunun ışığının üzerine şeffaf bir bant yapıştırdı. Işığın üzerine mavi bir daire çizmek için Sharpie'yi kullandı. Mürekkebi başka bir bant parçasıyla sabitledi. Sonra mavi dairenin üzerine mor bir daire çizdi ve onu da başka bir bantla sabitledi.

Will ışıkları kapattı. Kapıyı kapattı. Perdeler çoktan çekilmişti. Oda karanlıktı.

Charlie telefonundaki el feneri uygulamasına dokundu. Odanın etrafına saçılan kan parlamaya başladı, çünkü siyah ışığın amacı buydu: ultraviyole dalgası vücut sıvılarını ışılatıyordu.

İdrar gibi sıvılar.

Will, "Banyonun tavanına doğrult." dedi.

Charlie kapının dışında durdu. Işığı yukarı doğru tuttu.

Will, Sara'nın asma tavana yazdığı parlayan yeşilimsi sarı harflere gözlerini kırıştırdı. Dört karo boyunca, üç karo derinliğinde, biri hariç hepsinde ya tek bir kelime ya da bir sayı vardı.

Charlie okudu, "Beau. Bar. Dash. Thinks. Hurley'nin. Öldü. Spivey. Ben. TAMAM. 4. Şimdi."

Will sözleri duydu ama o anda umursamadı. Tek görebildiği, Sara'nın köşeye onun için çizdiği küçük, kaba kalpti.

İkinci Bölüm

Pazartesi, 5 Ağustos

2019

Ağustos Pazartesi, 05:45.

Sara kendi terinin gözlerine damlamasıyla uyandı. Gözlerini kısarak saatine baktı ama sadece çıplak bileğini gördü. Will'in yatakta olup olmadığına bakmak için döndü ama Will yoktu ve yatak da yoktu. Sara sırtını köşeye sıkıştırmış bir halde uyuyakalmıştı.

Kamp.

En azından Sara onun kampta olduğunu varsayıyordu. Dün gece siyah bir minibüs onları motelden almıştı. Sara arkaya bindirilmiş, gözleri ve ağzı bağlanmış, Michelle'e kelepçelenmişti. Kadın yolculuğun büyük bölümünde baygındı. Sonunda uyuşturulmuş sersemliğinden kurtulduktan sonra bile Michelle tek kelime etmemişti. Ağzından çıkan tek ses, minibüsün kapısı açılıp da nerede olduklarını anladığında attığı keder dolu bir çığlıktı.

Ama tam olarak neredeydi?

Sara kendini köşeye doğru itti. Bacakları kaskatı kesilmişti. Ter vücudundan akıyordu. Giysileri o kadar kirliydi ki tenini çiziyordu. Rustik, tek odalı kulübeyi sadece lamba ışığında görmüştü. On iki adım genişliğinde. On iki adım derinliğinde. Tavan onun ulaşabileceğinden daha yüksekti. Pencere yoktu. Teneke bir çatı. Kaba yontulmuş duvarlar ve zemin. Etrafı ağaçlarla çevrili.

Kapının yanındaki kova tuvalet olarak kullanılıyordu. Karşı köşedeki başka bir kovada su ve bir kepçe vardı. Kaba bir ahşap iskelet üzerinde hasır bir şilte vardı. Derme çatma kutu yay, bir dizi düğümle bağlanmış ve bir ağ oluşturan uzun bir ipti. Sara'nın

Kapının arka kanadına en yakın köşede uyumayı seçti. İçeri bir yabancı girerse hazırlanmak için mümkün olduğunca çok zaman istiyordu.

Kapı kolunu denedi. Asma kilit çerçeveye çarptı. Odayı adımladı. Duvarlar boyanmamış ahşaptı. Çiviler arasında yalıtım yoktu. Elektrik yoktu ama güneş ışığı tahtalardaki boşluklardan süzülüyordu. Çıtaların arasından baktı. Yeşil yapraklar, koyu renkli ağaç gövdeleri. Su şırıltısı. Belki bir dere ya da fırsatını bulursa aşağıya doğru takip edebileceği bir nehir.

Odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Aynı sık orman manzarası. Elini tahtaya bastırdı. Çiviler paslanmıştı. Yeterince zorlarsa alttaki çıtaları söküp sürünerek dışarı çıkabilirdi.

Bir anahtar asma kilide girdi.

Sara geri çekildi, yumruklarını sıktı.

Dash ona gülümsedi. Kolu hâlâ askıdaydı ama kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti. "Günaydın, Dr. Earnshaw. Hastalarınızla görüştükten sonra kahvaltınızı bizimle yapmaktan hoşlanabileceğinizi düşündüm."

Yemek fikri midesini bulandırıyor ama kaçmak için fırsat doğması ihtimaline karşı gücünü koruması gerekiyordu.

Dash, "Seni tekrar kelepçeleyleyebilirim ama sanırım medeniyetten ne kadar uzak olduğumuzu çoktan anlamışsındır" dedi.

Sara böyle bir şey düşünmemiştii ama başını salladı.

"Aferin kızıma." Adam kenara çekildi, böylece kız onun önünden gidebildi.

Sara *kızın* sanki bir çocuk ya da atmış gibi homurdanmasına izin vermemeye çalıştı. Moteldeki nöbetçilerden biri kapının dışında duruyordu. AR-15, siyah taktik teçhizat.

Sara merdiven görevi gören bir kütüğün üzerine çıktı. Yönünü bulmaya çalıştı. Orman sıktı ama kulübenin ötesinde açık bir yol vardı. Gözlerini kısarak ufukta beliren güneşe baktı. Sabah beş buçuk ya da altı. Appalachian dağ zincirinin eteklerindeydiler, yine de bu her şeyi daraltmıyordu. Motelin Georgia'nın batı kesiminde olduğunu varsayarsa, Tennessee ya da Alabama'da olabilirlerdi. Ya da tamamen

ve onlar Carolinas yakınlarındaki Kuzey Georgia Dağları'ndaydılar.

Sara temizlenmiş patikadan aşağı inmeye başladı. Devrilmiş bir ağacın üzerinden kendine yol açtı. Dash'in ona yardım etmek için uzandığını hissedebiliyordu. Ondan uzaklaştı, onun sahte şövalyeliğinden uzaklaştı.

"Bence burada bulacaklarınız sizi çok şaşırtacak." dedi.

Sara dudağını ısırды. Bu yolun sonunda onu eve götürecek bir araba bulmadığı sürece, çevresinde hoş bir şey yoktu. "Ben bir rehineyim. Kendi isteğim dışında buradayım."

"Seçme şansın vardı." Ses tonunda fazlasıyla tanıdık bir alay unsuru vardı. Sanki belindeki silah ve silahlı nöbetçisi ona tüm gücü vermiyormuş gibi aralarında bir rahatlık kurmaya çalışıyordu.

Sara bir dalı yüzünden uzaklaştırdı. Cildi kir, kan ve terle kaplanmıştı. Kovadan aldığı ılık suyla kaçamak bir şekilde kendini yıkamıştı ama kirli kıyafetlerini tekrar giymekten başka çaresi yoktu. Şortu kanla sertleşmişti. Gömleği kendi vücut kokusuyla kokuyordu. Sütyeni ve iç çamaşırı zımpara kağıdına dönmüştü. Artık üzerinde adli kanıt sıkıntısı yoktu. Charlie Reed ya da Will'in burada olduğunu anlaması için bir şey yapıp yapmaması gerektiğini düşündü; kendini bir çalının üzerinde kesmeli, kan izi bırakmalı, yolu bir şekilde işaretlemeliydi.

Will.

Sara motelde önce tavana bir kalp çizmişti. Mesajı bırakarak risk almıştı ama iletmek istediği en önemli şey, onun kendisini aradığını bildiğiydi.

Aktif göreve geçecek. ATL.

"Baba!" diye bağırdı küçük bir kız heyecanla. "Babacığım!"

Sara açıklıkta koşan bir çocuğu izledi. Kızın kıpır kıpır hareketlerinden beş, muhtemelen altı yaşlarında olduğunu tahmin etti. İnce motor becerileri henüz hızlı koşmaya alışmamıştı. Düştü ama kıkırdarak kendini hızla yukarı itti. Çocuğun üzerinde yere kadar inen düz beyaz bir elbise vardı. Yakası boynuna kadar düğmeliydi. Kolları duruyordu

Dirseklerinin hemen altında. Sarı saçları beline kadar iniyordu. Sara kendini zamanda geriye gitmiş gibi değil de bir Laura Ingalls Wilder uyarlamasının setine girmiş gibi hissediyordu.

Aşağı yukarı bir basketbol sahası büyüklüğündeki açıklığa göz gezdirdi. Ağaçların arasına sıkışmış sekiz tane daha tek odalı kulübe vardı. Bunlar gece kaldığı hücreden daha büyüktü, pencereleri, Hollanda kapıları ve taş bacaları vardı. Kendilerini kalıcı ama aynı zamanda geçici hissediyorlardı. Kadınlar sandalyelerde oturmuş mısır soyuyor ve fasulye ayıklıyordu. Bazıları kulübelerinin önündeki toprak yığınlarını süpürüyordu. Diğerleri büyük tencerelerde yemek pişiriyor ya da açık ateşte çamaşır kaynatıyordu. Hepsinin uzun saçları başlarının tepesine yığılmıştı. Görünürde ne röfle ne de renk vardı. Makyaj da yoktu. Yüksek yakalı, sade, beyaz, uzun kollu elbiseler giymişlerdi. Altın alyanslar dışında takı yoktu.

Beyaz olmayan hiçbir yüz yoktu.

"Sweetpea!" Dash küçük kızı sağlam koluyla kucağına aldı. Sara'nın önünde yürürken onu kalçasından tuttu. "Öpücüğüm nerede?"

Kız onu bir kuş gibi yanağından gagaladı.

"Baba!" diye bağırdı bir başka küçük kız. Sonra bir başkası. Toplamda beş kız daha Dash'e doğru koştu ve kollarını onun beline doladı. Yaşları kucağındaki beş yaşındaki çocuktan on beşini geçmeyen bir gence kadar değişiyordu. Aynı uzun, beyaz elbiseleri giymişlerdi. Küçük kızlar saçlarını açık bırakmışlardı ama on beş yaşındaki kız saçlarını büyükler gibi topuz yapmıştı. Kollarını Dash'in beline sararken Sara'ya temkinli bir bakış attı.

Hepsi de ona baba diyen toplam altı çocuk. İkisinin ikiz olduğu açıktı ama geri kalanlar ya farklı kadınlara ya da hayatının son yirmi yılının on altısında hamile kalmış ya da emzirmiş tek bir anneye aitti.

"Efendim?" diye seslendi genç, temiz giyimli bir adam açıklığın diğer tarafından. Bu yan yana geliş sarsıcıydı. Nöbetçi gibi o da tamamen siyah giyinmişti ve omzunda bir tüfek vardı. Nöbetçinin aksine, onlu yaşlarından yeni çıkmıştı. Bir izci ya da okul nişancısı olabilirdi. Dash'e, "Ekip görevden döndü, kardeşim." dedi.

Görev mi?

"Pekâlâ, küçük hanımlarım." Dash kendini çocuklarından kurtardı. Hepsi onun yanağına bir öpücük kondurmak için itaatkâr bir şekilde sıraya girdiler. Bu durumdan memnun görünmeyen tek kişi büyük kızdı. Sara'ya yine temkinli bir bakış attı. Babasına karşı korumacı mı davranıyordu yoksa genç kızların her zaman utandıkları gibi utanıyor muydu, anlamak zordu.

Dash Sara'ya, "Dr. Earnshaw, lütfen izin verin. Eşim birazdan yanınızda ."

Dik bir tepeye doğru yürürken gözleri onu takip etti. Gün ışığında Dash'in tahmin ettiğinden daha yaşlı, muhtemelen kırklı yaşların ortasında olduğunu düşündü. Yaşını zorlaştıran o bebek yüzlerinden birine sahipti. Aslında, onunla ilgili her şeyi zordu. Durmak bilmeyen hoşluğu onu anlaşılmasız kılıyordu. Tüm insani duygular arasında öfke, duyguları iletmenin en hızlı ve doğrudan yoluydu. Sara, Dash bir gün patlarsa onun gerçek duygularına maruz kalmak istemiyordu.

"Acıktım!" diye duyurdu küçük kızlardan biri. Çocuklar kedi yavruları gibi düşe kalka, tökezleyerek, itişip kakışarak uzaklaşırken kıkırdamalar eksik olmuyordu; en büyükleri hariç, o da yemek pişirme alanına doğru tepinirken yine temkinli bakış attı.

Sara onunla göz göze gelmeye çalıştı ama genç kızın buna hiç niyeti yoktu. Onun yerine küçük kızları izledi. Daireler çizerek dönüyorlar, başlarını döndürmeye çalışıyorlardı. Sara'ya yeğenini düşündürdüler, bu da ona kız kardeşini düşündürdü, bu da ona annesini en son Bella'nın av tüfeğini tutarken sokakta gördüğünden beri muhtemelen düşmeye başlayan domino taşlarını düşündürdü. Tessa Güney Afrika'dan uçakla gelecekti. Eddie hemen Grant County'den gelecekti. Bella onları evinde ağırlayamayacak kadar sinirli olacaktı. Hepsi Sara'nın dairesine gidecekti, bu da Will'in yerinden olacağı anlamına geliyordu.

Sara daha önceki ağlama halinin geri geldiğini hissetti.

Ailesi onu bunaltırdı. Yanlış bir şey söyleyeceği için endişelenir, bu da daha da yanlış şeyler söylemesine neden olur, sonra Cathy ona çıkışır ve Eddie kötü bir kelime oyunuyla durumu düzeltmeye , ama Will kelime oyunlarından anlamazdı çünkü

Disleksi bir dil işleme bozukluğuydu, bu yüzden Will gerginliği azaltmak için gülümsemek ya da gülmek yerine başını yana eğip şaşkın şaşkın bakacak, bu da babasının onun nesi olduğunu merak etmesine neden olacaktı ve Sara'nın tek umudu Tessa'nın uçuşlarının yirmi dört saatten fazla sürmemesiydi çünkü kız kardeşi Will'i ailelerinden kurtarabilecek dünyadaki tek kişiydi.

Sara gözyaşlarını kırıştırdı. Beynini pratik bilgilerle doldurmaya çalıştı. Will onun için gelecekti. Bunu bir gerçek olarak biliyordu. Bir plan yapabilmek için neyle karşı karşıya olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Ormanı taradı. Sara daha önce fark etmemişti ama ağaçların tepesindeki geyik standlarında oturan en az altı silahlı adam vardı. Neyi koruyorlardı? Kesinlikle Sara'yı değil. İnsanları dışarıda mı tutmaya çalışıyorlardı yoksa içeride mi? Açıklığın içinde Sara sekiz yetişkin kadın ve yaşları üç ila on beş arasında değişen on üç çocuk saydı. Sekiz kulübe ve saat on ikide duran uzun, alçak bir yatakhane vardı. Dash tepenin üzerinde gözden kaybolmuştu. Daha fazla kulübe, daha fazla erkek, kadın ve çocuk ve muhtemelen daha fazla muhafız olduğunu varsaydı.

Neden?

Dikkati, sevinç çığlıkları atan bir çocuk tarafından sorudan uzaklaştırıldı. Saklambaç oynuyorlardı. Dash'in en küçük kızı gözlerini kapadı ve saymaya başladı. Diğer kızlar ormana ya da temizlenmiş patikalara dağıldılar. Beş kıvrımlı yol açıklıktan ayrılıyordu. Ağaç gölgelikleri kalındı ve kulübeleri gölgeliyordu. Bir helikopter ya da uçak Kampı fark etmeden tepeden uçabilirdi. Sara binaların eski bir çiftçi yerleşiminin parçası olup olmadığını merak etti. Bölge el değmemiş görünüyordu. Ağaçların çoğunun gövdesi kalındı, bu da eski bir büyüme olduğunu gösteriyordu.

Sara minibüste geçirdiği zamana dayanarak hâlâ Georgia'da olduğunu tahmin etti. Eddie Linton ailesini pek çok kez dağlarda kamp yapmaya götürmüştü ama bu Sara'nın yerini bulmasına yardımcı olmamıştı. Hatta Sara'nın yalnızlık hissini daha da artırdı. Chattahoochee Ulusal Ormanı neredeyse oluşuyordu.

800.000 dönümlük bir arazi ve on sekiz ilçeyi kapsıyordu. İki bin mil uzunluğunda yol ve patika. On vahşi doğa alanı. Blue Ridge'deki Springer Dağı, ülkenin Maine'deki ucunda sona eren 2.200 millik Appalachian Trail'in başlangıç noktasıydı.

Bölgede çakallar ve tilkiler dolaşırdı. Zehirli yılanlar kayaların altında ve su kenarlarında saklanırdı. Kara ayılar yaz aylarında meyve ve çilek aramak için daha yukarılara doğru hareket ederdi.

Sara ağaçtan elma toplayan iki çocuğu izledi.

"Ben Gwen." Sara'ya doğru yürüyen kadın muhtemelen otuzlu yaşlarının başındaydı ama yaşının ötesinde yıpranmış görünüyordu. Yüzü çizilmişti. Teninde hiç renk yoktu. Gözleri bile tükenmiş bir donukluğa bürünmüştü. "Bana doktor olduğunuz söylendi."

"Sara." Sara elini uzattı.

Gwen şaşkın görünüyordu, sanki başka biriyle nasıl tanışacağını unutmuş gibiydi. Çekingen bir şekilde elini uzattı. Sara gibi o da terliyordu. Avuç içleri çalışmaktan nasır tutmuştu.

Sara, "Kızamık salgını mı oldu?" diye sordu.

"Evet." Yürümeye başlarken ellerini önlüğüne sildi. Sara'yı uzun yatakhaneye doğru götürüyordu. Yaklaştıkça Sara çatıda güneş panelleri olduğunu görebiliyordu. Dışarıda bir duş, bir lavabo vardı.

Gwen, "Salgın altı hafta önce başladı. Karantinaya almaya çalıştık ama daha da kötüleşmeye devam etti."

Sara hiç şaşırmamıştı. Kızamık, insanoğlunun bildiği en bulaşıcı hastalıklardan biriydi; hapşırık, öksürük ve nefes yoluyla taşınırdı. Hastalığa yakalanmış bir kişi ayrıldıktan sonra iki saate kadar bir odada kalmak bile hastalığa yakalanma riskini beraberinde getiriyordu. Bu nedenle mümkün olduğunca çok sayıda sağlıklı çocuğun aşılması kritik önem taşıyordu.

Sara, "Kaç kişi enfekte oldu?" diye sordu.

Gwen'in gözleri yaşlarla doldu. "İki yetişkin. On dokuz çocuk. On biri hala karantinada. İki küçük meğimizi kaybettik."

Sara öfkesini bastırmaya çalıştı. Neredeyse yirmi yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'nden başarıyla yok edilmiş bir hastalık yüzünden iki çocuk ölmüştü. "Bunun Alman kızamığı değil de kızamık olduğuna emin misin?"

"Evet, hanımefendi. Ben bir hemşireyim. Rubeola ve rubella arasındaki farkı bilirim."

Sara patlamamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Gwen onun tepkisini gözden kaçırmamıştı. "Biz kapalı bir topluluğuz." dedi.

"O enfekte yetişkinlerden biri bir yerlerden kızamık getirmiş." Sara kendine durmasını söyledi ama yapamadı. "Kocanız ve adamları dün Atlanta'daydı. Aralarında polis memurlarının da bulunduğu düzinelerce insanı öldürdüler ve iki bomba patlattılar." Sara kadının yüzüne baktı. Gwen'de şaşkınlık ya da utanma belirtisi görülmeyince Sara tıbbi sonuçlara odaklandı. "Şehirde her gün binlerce uluslararası ziyaretçi var. Adamlarınızdan herhangi biri boğmaca, kabakulak, rotavirüs, pnömokok hastalığı, Hib getirmiş olabilir."

Gwen'in çenesi göğsüne doğru kıvrıldı. Ellerini tekrar önlüğüne sildi.

Sara, "Michelle nerede?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla apandisiti alınamadan yırtılmış.

Ona 400 mg Moksifloksasin PO verdim ve kesiyi yeniden diktim."

Sara uzun bir nefes verdi. Üzerindeki kanlı cerrahi bandaj Michelle'in karnının alt kısmı sonunda bir anlam kazandı. "En az beş gün buna ihtiyacı var. Sıvı verin. Temiz sıvılar ve yatak istirahati verin."

"Yapacağım."

"Onu neden buraya getirdiler? Ne yapması gerekiyordu?"

Gwen başını eğdi. Kolunu uzatarak yatakhaneyi işaret etti. "Bu taraftan."

Sara onun önünden yürüdü. Bilgi almak için bu kadını iğnelemeyi bitirmemişti. "Belli ki karantina protokollerini biliyorsunuz. Destekleyici bakım sağlayabilirsiniz. Belli ki antibiyotiklere erişiminiz var. Michelle'i neden kaçırdılar?"

Gwen sanki adımlarına konsantre olması gerekiyormuş gibi ayaklarına baktı. O da en az Michelle kadar eğilmiş, sinmişti. Elleri tekrar önlüğüne gitti. Onları kumaşın içinde sıkmaya devam etti.

Sara uzaktan çocukların güldüğünü duydu -açıklıktakilerin değil, kuzeydoğudakilerin, Dash'in birkaç dakika önce gittiği yödekilerin. Kampın ikinci kısmının enfekte olmayanları tuttukları yer olduğunu varsaydı. Sara'nın *zihnini* sorular dolduruyordu: *Dağda kaç kişi vardı? Daha yakın düzinelerce hastane varken Michelle'i neden Atlanta'ya götürdüler? O bombaları neden patlattılar? Michelle'i hayatta tutmak neden bu kadar önemliydi? Sara'dan gerçekten ne istiyorlardı?*

"İşte." Gwen ranzanın dışındaki lavabonun başında durmuştu.

Sara ellerini sodalı sabunla yıkadı. Su sıcaktı. Kollarını, boynunu ve yüzünü ovdu.

Gwen, "Sana temiz kıyafetler verebiliriz" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim." Sara Viktorya döneminden kalma bir çocuk gibi giyinmeyecekti. "Burada kaç yetişkin aşı oldu?"

Gwen onun sorgusunu anladı. "Aşılanmamış on iki erkek ve iki kadın var."

"Peki ya diğerleri?"

"Ana kampta kalıyorlar."

Sara yerleşkenin enfekte olmayan kısmı konusunda haklıydı. Dash'in yola çıkmadan önce çocuklarının kendisini öpmesine izin vermesini düşündü. Eğer onlardan biri enfekte olmuşsa, virüsü diğer tarafa taşıyabilirdi.

Gwen, "Benim kızım, Adriel. Hâlâ karantinada."

"Yedi çocuğunuz mu var?" Sara inanamıyordu. Kadın ancak otuzlu yaşlarındaydı. Bu kadar bitkin görünmesine şaşmamalıydı.

Gwen sadece "Tanrı iyidir" demekle yetindi.

Sara ellerini kurulamak için lavabonun üzerindeki yığından bir havlu aldı. Kumaş ketendi, havlu kumaş değil. Üzerinde etiket yoktu. Dikişleri elle dikilmiş gibiydi. Kamp bir tür dini tarikat mıydı? Bu tür örgütler bir şeyleri havaya uçurma eğiliminde değildir. Zehir içerler ya da cenaze törenlerine katılırlardı.

Sara, "Dininiz aşı yaptırmayı yasaklıyor mu?" diye sordu.

Gwen başını salladı. "İki çocuğunuz mu var?"

Sara cevap vermeden önce kendini tutmak zorunda kaldı. "Evet, iki kız."

Gwen'in ağzında ince bir gülümseme belirdi. "Dash bana kocanızın görev başında öldüğünü söyledi. Son zamanlarda dünya dul kadınlarla dolmuş gibi görünüyor."

Sara bu kadınla bağ kurmayacaktı. "Vale ve Carter'ın da burada yaşayan eşleri var mı?"

Gülümsemesi öfkeli, düz bir çizgiye dönüştü. "Onlar bizden değildi. Onlar paralı askerlerdi."

"Paralı askerler savaşlarda savaşır."

"Savaşta'yız." Sara'ya cerrahi bir maske uzattı. "Elimizdeki tüm kaynakları kullanmalıyız. Kiroş bir pagandı ama dünyayı yeniden düzene soktu."

Sara bir ömür boyu annesinin İncil hikâyelerini dinlemişti. "Kral Kiroş da hoşgörü ve merhameti teşvik ederdi. Kocanız için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz?"

"Dağdan trompet çalacağız," dedi Gwen. "'Işığı oluştuyorum ve karanlığı getiriyorum. Barışı sağlarım ve kötülüğü dağıtırım. Tanrı böyle diyor."

Sara, kadının yüz ifadesini okuyamaması için ameliyat maskesini başının arkasına bağladı. Dine değil, onu bir silah olarak kullanmaya çalışan insanlara karşıydı. Sara'yı tıba çeken şeylerden biri de gerçeklerin değişmezliğıydi. Helyumun atom numarası her zaman iki olacaktı. Suyun üçlü noktası tartışmasız bir şekilde kelvin tanımının temelini oluştuyordu. Bunlardan herhangi birine inanmak için inanca ihtiyacınız yoktu. Sadece matematiğe ihtiyacınız vardı.

Merdivenlerden yukarı yürüdü. Kapıyı açtığında emici bir ses çıkardı. Dezenfektan kokusu gözlerini yaktı. Uzun ve dar olan yatakhane, köşelerde hafifçe uğuldayan iki portatif klima ünitesiyle soğutuluyordu. Büyük bir ecza dolabı ispirto, çubuklar, hipodermikler ve çeşitli renklerde haplarla dolu Ziploc torbalarıyla doluydu. Serumlar taşan soğutucularda saklanıyordu.

Üç kadın hastalarla ilgileniyor, onları soğuk bezlerle ovuyordu. Gwen ilaç dolabına doğru yürürken tavırları değişir gibi oldu, ayakları ahşap zeminde ağır ağır ilerliyordu. Elleri daha hızlı hareket etti. Hızla bir sonraki dolaba geçtiler.

Hasta. Karşılıklı kaçamak bakışlar atıldı. Sara kendine bu ince değişimlere dikkat etmesi gerektiğini hatırlattı. Bu kadınlar Gwen'den korkuyorlardı, bu da Gwen'in onlara iyi bir neden verdiği anlamına geliyordu.

Gwen ekipmanları tekerlekli bir arabanın üzerine yerleştirirken Sara'nın bakışları odanın içinde dolaştı. Yirmi karyola saydı. Sadece on biri doluydu. Beyaz çarşaflar küçük bedenlerin üzerine örtülmüş, solgun yüzler beyaz yastık kılıflarıyla karışmıştı. Sara'nın her parçası onların acılarına kilitlenmişti. Öksürüyor, hapşıyor, titriyor, ağlıyorlardı. En kötüsü de hiç hareket etmeyenlerdi. Üzüntü onu sarmalamıştı.

"Gwen eldivenler, stetoskop, kulak kanalı ve kulak zarına bakmak için bir otoskop ve retina ile gözü incelemek için bir oftalmoskop bulunan arabayı gösterdi.

Köşedeki bir çocuk ani bir öksürük nöbetine tutuldu. Kadınlardan biri koşarak yanına gitti ve ağzının altına bir kova tuttu. Başka bir küçük kız sessizce hıçkırmaya başladı. Bu diğer çocukları da harekete geçirdi. Hepsi çok perişan, çok hasta ve yardıma muhtaçtı.

Sara elinin tersiyle gözyaşlarını sildi ve Gwen'e "Nereden başlayacağımı söyle" diye sordu.

"Benjamin." Gwen onu bir pencerenin altında yatan genç bir çocuğun yanına götürdü. Cam, sıcaklığı uzak tutmak için beyaz bir örtüyle kapatılmıştı.

Yanında bir sandalye vardı. Sara otururken onun elini tuttu. Teni sıcak olmasına rağmen çocuk titriyordu. Yüzünde, ileride tüm vücudunu kaplayacak olan kızarıklıklar görülüyordu. Lezyonlar birleşmeye başlamıştı. Her öksürükte yanakları daha da kırmızıya dönüyordu.

"Ben Dr. Earnshaw," dedi Sara çocuğa. "Sana yardım etmeye çalışacağım, tamam mı?"

Göz kapakları zar zor açılıyordu. Öksürüğü göğsünün içinde yankılanıyordu. Normalde Sara yaptığı her şeyi ve nedenini açıklardı ama bu çocuk takip edemeyecek kadar hastaydı. Tek yapabildiği ona hızlı bir muayenenin huzurunu vermek ve böylece kırık uykusuna geri dönmesini sağlamaktı.

Yatağının yanında bir çizelge bulmuş. Sekiz yaşında, kan basıncı 85/60, ateşi 100°. Prodrom ateş, halsizlik, anoreksi ile başlamış ve

Üç C: öksürük, nezle ve konjonktivit. Öksürük tam olarak ortaya çıkmıştı. Çocuk durmak bilmiyordu. Burnu o kadar kötü akıyordu ki mukus üst dudağını çatlatmıştı. Gözleri sanki biri çamaşır suyu dökmüş gibi görünüyordu. Kayıtlara göre ateşi bu sabah üçten beri 100°'nin altına düşmemişti.

Kızamık bir virüstü, antibiyotiklerle tedavi edilebilecek bakteriyel bir enfeksiyon değildi. Yapabilecekleri tek şey Tylenol, serum ve ılık sünger banyosu vererek onu rahat ettirmektir. Daha sonra kör ya da sağır olmaması, ensefalit geliştirmemesi ya da yedi ila on yıl içinde koma ve ölüme yol açan dejeneratif bir hastalık olan akut SSPE belirtileri göstermemesi için dua etmeleri gerekecekti.

Gwen, "Benjamin bizim en son vakamız. Lekeler iki gün önce ortaya çıktı."

Bu da kızarıklığın izini sürdü. Muhtemelen on dört gün önce maruz kalmıştı, bu da karantinanın salgını potansiyel olarak durdurabileceği anlamına geliyordu. Çocuklarını çoktan kaybetmiş ya da onarılamaz bir hasarla geri dönmüş olabilecek ebeveynler için küçük bir teselli.

Gwen, "Öksürüğü bir gecede kötüleşti," dedi.

Sara, Gwen'e tekrar saldırmamak için dilini ısırды. Hemşirelik okuluna gitmiş bir kadının, defalarca çürütölmüş sahte bilim ve eski bir *Playboy* modelinin sözleri yüzünden çocuklarının hayatını riske atacağına inanmakta zorlanıyordu. Aşıların hayati gerekliliğine dair gerçek hayattan bir belge isteyen varsa, Helen Keller'ın hayatına bakmalıdır.

Sara ellerini bir çift eldivenin içine soktu. "Benjamin, şimdi seni muayene edeceğim. Olabildiğince hızlı olacağım. Benim için ağzını açar mısın?"

Öksürürken ağzını açık tutmak için mücadele etti.

Sara içeriği görmek için otoskopun ışığını kullandı. Koplik lekeleri yumuşak damakta ve orofarinkste bulunuyordu. Işık inci gibi merkezlerden yansıyor. Gwen'e "Ateşini düşürmeliyiz." dedi.

"Buz getirmelerini söyleyebilirim."

"Alabildiğin kadar al," dedi Sara ona. "Akut ensefalitin ölüm oranı yüzde on beştir. Kalıcı nörolojik hasar vakaların yüzde yirmi beşinde görülür."

Gwen başıyla onayladı ama o bir hemşireydi. Bunu zaten biliyordu. "İki meleşimiz nöbet geçirdi."

Sara öfkelense mi ağlasa mı bilemedi.

"Gwen?" diye seslendi kadınlardan biri. Başka bir karyolanın, başka bir ölümcül hasta çocuğun başında duruyordu.

Sara kızın yatağının yanına oturabilmek için sandalyeyi getirdi. Üç, belki dört yaşlarında, sarı saçları ince bir yastığın üzerinde dağınık. Teni ay kadar solgundu. Çarşaf terden sıırıslıkam olmuştu. Nefes alış verışı zorlaşmıştı ve verimsiz bir öksürükle kesiliyordu. Çocuğun döküntüleri bakırımsı bir renk almıştı, yani hastalığın bir haftasını geride bırakmıştı. Sara yeni bir çift eldiven giydi. Kızın göz kapaklarını bastırarak açtı. Gwen oftalmoskopu ona uzattı. Sara'nın göğsü korkuyla doldu. Konjonktiva kızarmış ve şişmişti. Korneanın kenarı enfekte olmuştu. Kızın ciğerlerini dinledi. Her ikisinde de acı verici derecede tanıdık bir çatırtı vardı.

Eğer çifte zatürre onu öldürmeseydi, muhtemelen hayatının geri kalanında kör olacaktı.

Gwen, "Bu benim Adriell'im" dedi.

Sara karşı konulmaz bir çaresizlikle mücadele etti. "Zatürrenin bakteriyel mi yoksa viral mi olduğunu anlamak için laboratuvar testlerine ihtiyacımız var."

"Zithromax'ımız var."

Sara eldivenlerinden birini çıkardı. Elini Adriell'in başına bastırdı. Ateşten kavruluyordu. Antibiyotik kızın bağırsak sistemini mahvedebilirdi ama bu riski göze almaları gerekiyordu. "Bunu ona verin."

Gwen konuşmaya başladı, sonra durdu. Fikrini tekrar değiştirdi. "Bana bir liste vererseniz, yardımcı olacağını düşündüğünüz her şeyi almaya çalışabilirim."

Bu çocukları medeniyete götürecek bir hava ambulansının yardımı olabilirdi.

Gwen yataklardan birinin yanında bir not defteri ve kalem buldu. "Eczaneden toplu ilaç alabiliriz. Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Dozunu kendimiz ayarlayabiliriz."

Sara sayfanın ilk satırında duran keskin kalem ucuna baktı. Düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "On tüp Tobrex merhemi, on damla. Vigamox'tan on tane. Bunların

göz enfeksiyonları ve kulak ağrıları yayılacak." Sara eldivenlerini değiştirdi. Gwen'in kaleminin sayfada ilerleyişini izledi, miktar, bir tire, sonra ilaçların adı. "Beş Digoxin, Seroquel, döküntüler için yirmi ya da daha fazla tüp hidrokortizonlu krem. On eritromisin, mantar enfeksiyonları için beş Lamisil krem . . . bunları alıyor musun?"

Gwen başıyla onayladı. "On eritromisin, beş Lamisil."

Sara sayfa dolana kadar yazdırmaya devam etti. Bu malzemeler için yerel eczaneye , bu da onları getirmek için dışarıdan birine ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu. "Sanırım lisansımı ya da DEA numaramı istemiyorsunuz?"

"Hayır." Gwen listeyi kontrol etti ve kalemiyle her kelimeye dokundu. "Emin değilim. Bu çok fazla."

"Çok sayıda hasta çocuk var," dedi Sara. "Eczaneye kim gidecekse, onlara önem sırasına göre listelendiğini söyleyin. Her şey hiç yoktan iyidir."

Gwen defterdeki sayfayı yırttı. Listeyi kadınlardan birine verdi ve o da sessizce yatakhanelen ayrıldı.

Sara stetoskopu kulaklarına taktı. Yan karyolada yatan ve adı Martha olan kıza döndü. Ağzının kenarlarındaki kızarıklık kandida yüzünden çatlamıştı. Yanındaki çocuk, Jenny, zatürre olmuştu. Sara bir sonraki hastaya geçti, sonra bir . Yaşları dört ile on iki arasında değişiyordu. Benjamin hariç hepsi kızdı. Altısında zatürre vardı. Adriel'in konjonktiviti başka bir çocuğa sıçramıştı. İkisinde herhangi bir çocuk doktorunun muayenhanesinde kültür yapıp teşhis edilebilecek kulak enfeksiyonları görülüyordu. Sara, işitmeye devam edebilmeleri umuduyla sadece sıcak kompres önerebiliyordu.

Son küçük kızla, sağ gözünde kanamaya neden olacak kadar sert öksüren Sally adındaki siyah saçlı, mavi gözlü dört yaşındaki kızla işi bittiğinde ne kadar zaman geçtiği belli değildi. Sara en hasta çocuklarla ikinci bir tur yaptı. Tek yapabildiği ellerini tutmak, saçlarını okşamak ve onlara bir doktor olarak sihirli bir şekilde sağlıklarına kavuşabilecekleri izlenimini vermektir. Yakında oynayacaklar, boya kalemleriyle resim yapacaklar, tarlalarda koşturacaklar, başları dönüp düşene kadar topaç gibi döneceklerdi.

Yalanlarının ağırlığı Sara'nın göğsündeki nefesi bastıran bir kaya gibi hissediliyordu.

Yatakhaneye giden merdivenlerden inerken eldivenlerini çıkardı. Sıcak etrafını bunaltıyordu. Lavaboda ellerini yıkadı. Su o kadar sıcaktı ki derisinin yandığını hissedebiliyordu. Sara acıya karşı hissizleşmişti. Vücudundan atamadığı bir titreme vardı. O çocuklardan biri, belki de ikisi daha ölecekti. Şu anda bir hastanede olmaları gerekiyordu. Hemşirelere, doktorlara, laboratuvar sonuçlarına, makinelere ve onları yaşama geri çekecek modern hayata ihtiyaçları vardı.

Gwen merdivenlerden inerken elleri yine önlüğünün içinde kıvranıyordu. "Dash listeyi tedarikçimize gönderdi. Bu öğleden sonra elimizde olur."

Sara uzaklaştı. Nereye gittiğini bilmiyordu, sadece uzağa gidemeyeceğini biliyordu. O açıklıkta yürürken silahlı adamlar etrafını sardı. İkisi geyik standlarından aşağı atladı. Ağaçların arasından iki kişi daha çıktı. Bellerinde bıçaklar, kılıflarında tabancalar, etli ellerinin arasında tüfekler vardı. İstisnasız hepsi gençti, bazıları daha ergen bile değildi. Hepsi beyazdı.

Sara onları görmezden geldi. Onlar hayatında hiçbir şey değilmiş gibi davrandı çünkü şu anda hiçbir önemleri yoktu. Derenin yakınlarda olduğunu haber veren su sesini dinledi. Kıvrımlı yollardan birini takip etti. Su şırıltısı akıntıya dönüştü. Dere aslında bir nehirdi. Sara suyun kenarında dizlerinin üzerine çöktü. Kayalar bir şelale oluşturmuştu. Ellerini buz gibi akan suyun içine soktu. Başını suyun altına daldırdı. Kendini bu kâbustan kurtarmak için bir şoka ihtiyacı vardı.

Yeterince güçlü bir şok yoktu. Dizlerinin üzerine oturdu, elleri kucağında, saçları kalın, ıslak teller halinde aşağı sarkıyordu. Sara kendini işe yaramaz hissediyordu. Bu çocuklar için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Michelle de aynı şekilde mi hissediyordu? Bir aydır buradaydı. İki çocuğun ölümünü izlemiş, enfeksiyonun kampa yayılışını takip etmişti. Neyin gelmekte olduğunu biliyordu ve bunu durduramamıştı.

Sara da onu durduramadı.

Elleri yüzüne gitti. Gözlerinden yaşlar akıyordu. Ağlamasını durduramıyordu. Vücudu kederden titriyordu. İki büküm olmuştu, duramıyordu. Sara her duyguya teslim oldu; sadece bu çocuklar için duyduğu korkuya değil, kendi kaybına da. Yıllar önce çocuk sahibi olamayacağını kabullenmişti ama kendini Gwen'den nefret ederken buldu, çocuklarını, armağanlarını bu kadar savunmasız bırakan bu Kamptaki her kadından nefret ediyordu.

Arkasında bir dal kırıldı. Sara ayağa fırladı, yumruklarını kaldırdı.

Dash, "Yardımanız için teşekkür ederim, Doktor. Zor olduğunu biliyorum."

Onun yüzüne tükürmek istedi. "Siz ? Burada ne işiniz var?"

"Bizler topraktan geçinmeye karar vermiş aileleriz." "O çocuklar hasta. Bazıları-"

"İşte bu yüzden buradasınız, Doktor. Tanrı bize bir çocuk doktoru gönderecek kadar nazikti."

"Size oksijen çadırları, serum antibiyotikleri, solunum cihazları göndermeliydi-" "Listeye yazdığınız her şeyi size getireceğiz," dedi Dash. "Gwen

yeteneklerinize güvendiğini söyledi."

"Ben değilim!" Sara bağırıldığını fark etti. Ama umurunda değildi. "Eğer mucizelere inanıyorsan, o zaman bir mucize için dua et. Kızınız ağır hasta. O çocukların hepsi hayati tehlike altında. Aşılarla karşı dini bir itirazınız olmasını anlıyorum ama sizin yok. Belli ki modern tıbbı karşı değilsin. Michelle'i hastaneye götürdünüz. Çocuklarınıza yardım edebilirsiniz ama bunun yerine ne için acı çekmelerine izin veriyorsunuz?"

Dash ellerini birbirine kenetledi ama dua etmiyordu. Ona kendini toparlaması için zaman veriyordu. Sanki içine sürüklendiği trajediden kurtulması mümkünmüş gibi.

Sonunda, "Bana bazı sorularınız var gibi görünüyor," dedi.

Sara dürüst bir cevap alacağına inanmıyordu ama "Buranın amacı ne?" diye sordu.

"Ah," dedi, sanki kadın sadece onun çözebileceği farklı bir dil konuşuyormuş . "Buraya nasıl geldiğimizi bilmek istiyorsun, değil mi?"

Sara omuz silkti, çünkü ne söyleyecekse söyleyecekti.

"On yılı aşkın bir süredir dağdayız. Yaşam tarzımız basittir. Kendi başımızın çaresine bakarız. Aile birimleri bir bütün olarak kalır. Toprağa saygı duyuyoruz. İhtiyacımızdan fazlasını almayız ve yapabildiğimizde geri veririz. Bizim kanımız bu toprakta."

Dash durakladı, sanki Sara'nın bildik beyaz milliyetçi kan ve toprak sloganını söylemesini bekliyormuş gibi.

Sara buna yanaşmayınca Dash, "Bizi buraya Gwen'in Anayasa'ya ve Amerikan egemenliğine inanan babası getirdi," dedi.

Sara beklemeye devam etti.

"Liderimiz bizden alındı ama göreve onsuz da devam edeceğiz." Dash şöyle açıkladı: "Sistemin güzelliği de bu. Bir lidere değil, geri çalıştığımız dünyaya inananlara ihtiyacımız var. İnsanların yerlerini bildikleri ve sistemde nereye ait olduklarını anladıkları bir kanun ve düzen dünyası. Her çarkın düzgün dönebilmesi için bir dişliye ihtiyacı vardır. Bu mücadelede bize inançlarımız rehberlik ediyor, herhangi bir lider değil. Bir adam düştüğünde, yerine başka bir adam geçer."

"Ve lider her zaman bir erkek mi oluyor?"

Gülümsedi. "İşlerin doğal düzeni böyle. Erkekler liderlik eder. Kadınlar takip eder."

Sara bu indirgeyici saçmalığı görmezden geldi. "Dini bir grubun parçası mısınız, yoksa-"

"Aramızda bazı gerçek inananlar var. Karımın üzüntüsüne rağmen ben kendimi bunların arasında saymıyorum. Çoğumuz pragmatistiz. Bu bizim dinimiz. Hepimiz Amerikalıyız. Bu bizi birleştiriyor."

"Michelle bir Amerikalı."

"Michelle karışık ırktan melez bir çocuk doğurmuş bir lezbiyendir."

Sara bir an için afallamıştı. Michelle'in kızı hakkında söylediklerinden çok, yüzündeki maskenin düşme şekliydi. Yüz ifadesi kızgın ve çirkindi. Bu gerçek Dash'ti, patlayıcıları patlatan ve ayırım gözetmeksizin cinayet işleyen.

Aynı hızla maske tekrar yukarı kaydı.

Dash boynundaki askıyı düzeltti. Gülümsedi. Sara'ya, "Dr. Earnshaw, belli ki siz iyi bir kadınsınız. Çocuklarımız konusunda bize yardım etmek için buraya gelmeyi seçmenize saygı duyuyorum." Sara'ya şakanın içinde olduğunu belli etmek istercesine göz kırptı. "Dün de söylediğim gibi, küçüklerimizle ilgilenmez gitmekte özgür olacaksınız."

Michelle'in kızı hakkındaki iğrenç sözlerine tutunmuştu. O gerçekte buydu, dünyaya gösterdiği aşırı terbiyeli karikatür değil. "Sen bir teröristsin. Bir adamı soğukkanlılıkla vurmanı izledim. Sözüne inanmam mı gerekiyor?"

Soğukkanlılığını korudu. "Vale savaş suçu işlediği için idam edildi. Bizler askeriz, hayvan değil. Cenevre Sözleşmesi'ne göre hareket ediyoruz."

Savaş.

Bu kelime önce Gwen'den, şimdi de Dash'ten gelmeye devam ediyordu. "Kime karşı savaşıyorsun?"

"Biz *karşı* savaşıyoruz, Dr. Earnshaw. Bizler *için* savaşıyoruz." Kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı ama Dash gibi adamlar dünyanın geri kalanının yanıldığını ve gerçeği sadece kendilerinin bildiğini bildikleri için her zaman kendini beğenmiş olurlardı. "Hastalarınızla birlikte olduğunuz için kahvaltıyı kaçırdığınızı biliyorum. Öğle yemeği masalara konuyor. Umarım bize katılırsınız."

Onunla oturup normal bir yemek yeme düşüncesi, ağzına yemek koyma fikrinden daha iğrençti ama kendini güçlü tutmak zorundaydı. Sara umutsuzluğa kapılamazdı. Sonu Michelle gibi dayak yemek olmayacaktı.

"Bu taraftan lütfen." Bekleyerek yolu gösterdi.

Sara ormanın içinden açıklığa doğru yürüdü. Elleri hâlâ titriyordu. Midesi safra ile doluydu. Kıyafetleri iğrençti. Onunla ilgili her şey iğrenç hissettiriyordu. Parmaklarıyla ıslak saçlarını taradı. Kafa derisinden buhar yükseliyordu. Güneş sırtın üzerinde yükseliyordu. Bir an için bir ışık parlamasıyla kör oldu. Güneş bir cam bölmeye çarpmıştı. Ayağı bir kayaya takıldı.

Dash kendini düzeltti.

Sara yürümeye devam etti, başı dikti, gözleri yana bakıyordu.

Ağaçların hemen ötesinde bir sera vardı.

Dereye giderken cam muhafazayı gözden kaçırmıştı. Çatı tam ortadaydı. Tepe pencereleri ısıyı tahliye ediyordu. Bina dardı, kabaca bir karavan büyüklüğündeydi. Çatı ve duvarlar camdı ama yapının içine bir çadır kurulmuştu. Malzeme yansıtıcıydı, alüminyum folyo rengindeydi.

Elektrik kabloları dışarıda ahşap bir kulübeye uzanıyordu. Susturuculu, çekilebilir bir jeneratör gördü. Daha fazla güneş paneli. Kulakları cam duvarların arkasındaki makinelerin yumuşak uğultusunu duydu. Çadırın içinde. Metal metali kazıyordu. Eşyalar hareket ediyordu. Ara sıra bir sesin mırıltısı.

Sara, binayı gözden kaybettikten çok sonra bile insanların çalışkan seslerini duydu.

Kamp.

Kadınlar ve hasta çocuklar. Gl Joe oynayan çocuklar. Ağaçların arasına gizlenmiş bir yerleşke. Isı arayan kameralı bir helikopter ya da uçağın içeriği gözetlemesini engelleyecek yansıtıcı termal çadırlı cam bir sera.

Sara, Gwen'i kocası hakkında sorguladığında Gwen, İsiyah'tan alıntı yapmıştı.

Işığı oluşturur ve karanlığı getiririm. Barış yaparım ve kötülük getiririm.

Emory'de on beş kişi öldürülmüştü. Kendi ekiplerinden biri kaçışları sırasında öldürülmüştü. Dash, Sara'nın gözleri önünde bir teslimatçıyı ve paralı askerlerinden birini öldürmüştü.

Başka hangi kötülüğü getirmeyi planlıyordu?

5 Ağustos Pazartesi, sabah 6:10.

Will, GBI'nın Panthersville Yolu'ndaki merkezinde Amanda'nın masasının karşısında oturuyordu. Duvardaki saat sabah altıyı on geçtiğini gösteriyordu. Onun gece raporlarını okumasını izledi. Will'in araba kazasında vurduğu adamın ve motelde ölü bulunan iki adamın otopsi sonuçları. Terk edilmiş patates cipsi kamyonetinin, Sara'nın BMW'sinin ve motel odasının adli tıp sonuçları.

Beau. Bar. Dash. Thinks. Hurley'nin. Ölü. Spivey. Ben. TAMAM. 4. Şimdi.

Will ellerini birbirine kenetledi. Parmak eklemleri şişmiş ve morarmıştı. Baş ağrısı, bilyeli bir çekiç gibi gözbebeklerinin arkasına vuruyordu. Düşünceleri cırt cırt dönüştü, beyninin uygunsuz yerlerine yapışmıştı. Karnındaki ağrı böbreklerine yayılmıştı. Koltuğunun kenarında oturuyordu çünkü arkasına yaslanmak çok acıtıyordu.

Amanda'ya, "Sara *şimdilik* iyi olduğunu yazmış. Sesli mesaj dün saat dört elli dörtte gönderilmiş. Yani on üç saat önce, kaçırılmasından bu yana on altı saat geçmiş."

Amanda okuma gözlüklerinin üzerinden ona baktı.

"O sayfalarda ne okursanız okuyun, araba kazasındaki üç adamın öldüğü ve dördüncüsünün de gözaltında olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Kimse neye benzediğimi ya da orada olduğumu bile bilmiyor. Beni gizli göreve al. IPA dört adam kaybetti. Planladıkları şey için yetenekli birine ihtiyaçları var. Onları nasıl durduracağımızı bulabilmemiz için benim de orada olmam gerekiyor."

Amanda bir süre daha sessiz kaldı ve ona talebini değerlendiriyor olabileceği izlenimini verdi. "FBI'nın gizli muhbiri IPA'ya giriş yolunuzdu. Ne yazık ki şu anda bir buzdolabının çekmecesinde."

Adam Humphrey Carter içeri girmenin tek yolu olamazdı. "Seni tanıyorum Amanda. Beni başkasının muhbiriyle göndermezsin. İçeride bana kefil olabilecek başka bir adamın var."

Ona karşı çıkmadı. "Araba kazasında beş adam olduğunu unutuyor musun? Dwight'ın seni görmediğinden emin olamazsın."

"Tüm bu süre boyunca bilinci yerinde değildi." "Peki ya Michelle?"

Will buna cevap veremedi. Michelle Spivey onu tanırsa ne olacağını bilmiyordu. Bir an meydan okuyor, sonra dehşete kapılıyordu.

"Wilbur-"

"Sara'nın mesajından ne haber?" diye sordu. "Tavana yazdığı ilk kelime *Beau*'ydu. Sara'nın ikinci kelimesi ise *bar*. Belki Beau'nun Dwight'la konuşmasına kulak misafiri olmuştur. Ya da bara gittiler. Biliyorum ki sen-"

"İşte bildiklerim." Amanda zımbalanmış raporlardan birini ona fırlattı. "Charlie'nin moteldeki bulguları."

Will sayfalara baktı. Baş, kelimeleri çözmeye çalışamayacak kadar ağrıyordu. Birinci sınıf öğrencileri gibi her harfi cetvelle tutturmaya çalışmayacaktı, özellikle de Amanda'nın önünde.

Kavgacı bir "Ee?" ile yetindi.

Raporu adamın elinden kaptı. "Michelle Spivey, Carter'ı bıçaklayarak öldürdü. Parmak izleri yatak başındaydı. Kanıtlar kadının Carter'ın üzerine atladığını, bacaklarının arasına girdiğini, sağ elini omzuna dayadığını ve ardından boynundan, göğsünden ve karnından on yedi kez bıçakladığını gösteriyor."

Will, öldürme çılgınlığını olumluya çevirmeye çalıştı. "Karşılık veriyor. Bir müttefik olabilir."

"O tehlikeli ve öngörülemez biri ve senin yanında kafayı yemesi riskini göze alamam. En kötü ihtimalle seni bıçaklayarak öldürebilir. En iyi ihtimalle de seni esir alanlara seni tam olarak nasıl tanıdığını anlatabilir."

Will omuz silkti, çünkü bir dahaki Sara'nın ya da kendisinin hayatı söz konusu olduğunda, her ikisi için de karar vereceğine çoktan karar vermişti.

Amanda başka bir raporun sayfalarını karıştırdı. "Araba kazasında öldürdüğün adam. Kendine Merle diyordu. O bir süredir tanımlanmış olarak Sebastian James Monroe. Eski Ordu Kolordu Mühendisler. Aile içi şiddet nedeniyle ordudan atılmış. O zamandan beri burnunu temiz tutmuş ama belli ki bir şeylerin peşindeymiş." Will ona bu bilgiye nasıl ulaştığını sormadı.

Will, ona Pentagon genellikle arama izni ve on mil uzunluğunda evrak olmadan gönüllü olarak bilgi vermezdi. "Aile içi şiddet. Buna tecavüz de dahil mi?"

"Öyle değil."

Yalan söyleyip söylemediğini anlayamadı. "Peki ya Vince? Göğsünden vurduğum adam."

"Oliver Reginald Vale. O da eski ordu mensubu ama bulabildiğimiz kadarıyla Monroe'yla örtüşen bir yanı yok. Beş yıl önce onurlu bir şekilde terhis olmuş. Sabıka kaydı yok. Ve bu adamların isimlerinin ilk harflerine karşılık gelen country-western takma adları seçtikleri gerçeğinden yola çıkarak, Dwight'ın Sara'nın banyo tavan mesajındaki Dash olduğunu varsayabiliriz. Belli ki bir takma isim."

Will, "Dash," diye tekrarladı. Bu isim, kaynayan bir öfkeyi harekete geçirdi. Will, adam hakkında ortalama boyu, kilosu ve rengi dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Bütün dikkati bilinçli adamların üzerindeydi. Yetkinin Hurley'de olduğunu sanıyordu.

Amanda'ya "Sara'nın mesajında Dash'in Hurley'nin öldüğünü düşündüğü yazıyordu." dedi.

"Ve bunu bu şekilde sürdürmeyi planlıyoruz."

Asıl noktayı kaçıırıyordu, muhtemelen kasıtlı olarak. Sara onlara önemli olanın Dash'in Hurley hakkında ne düşündüğü olduğunu söylemişti. Bu da şu anda Dash'in kimliğini belirlemeye odaklanmaları gerektiği anlamına geliyordu. Onun kim olduğunu bilmezlerse, onu nasıl bulacaklarını da bilemezlerdi ve Dash'i bulamazlarsa, Sara'yı da muhtemelen asla bulamazlardı.

Yapmaları gereken şey buydu: Hurley, Carter, Vale ve Monroe'nun sosyal güvenlik numaralarının izini sürün. Adresleri, cep telefonlarını, kredi kartlarını, araç kayıtlarını listeleyen kredi raporları hazırlayın. Konuş.

komşularına gidip geldiklerini anlatıyorlardı. Aradıkları telefon numaralarını, uğradıkları mağazaları ya da restoranları araştırın. Örtüşmelere bakın. Dash'in gerçek adı ya da tanımlayıcı bir özelliği onlara kim olduğunu söyleyene kadar bilinen ortakları metodik olarak bir araya getirin.

Ya da Will aptal beynini sikip Amanda'ya bariz soruyu sorabilirdi. "Dash'in parmak izleri askeri veri tabanında var mı?"

"Aranabilir herhangi bir veri tabanında yoklar. Chevy Malibu'nun arka koltuğunda Dash'in omzundaki yaradan alınan kan var ama bunun işlenmesi yirmi dört saat daha sürecek. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, Dash'in parmak izleri veri tabanlarında çıkmazsa, DNA profilinin bizi kapının önüne götürme ihtimali çok düşük. En iyi ihtimalle, olaydan sonra bize bir doğrulama sağlayacaktır."

Will parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. Sakalının pürüzlü kirli sakalını hissetti. Bu sabah tıraş olmamıştı. Üzerinde bir gün önceki gri takım elbisesi vardı. Bütün gece kanepede oturmuş, Sara'nın mesajlarını dinlemiş, sesinde iyi olduğunu söyleyen bir şeyler duymaya çalışmıştı.

Tek dönüp dolaşıp geldiği nokta buydu:

4:54'te Sara ona bir mesaj göndermişti.

Saat 4:55'te ne olmuştu?

"Dash IPA'nın tepesinde." dedi.

"Doğru," dedi Amanda. "Carter, muhbir sıfatıyla FBI'a Dash'in grubun emir subayı olduğunu söyledi. IPA'yı o başlatmadı, on yıl ya da daha uzun süredir varlar, ancak Dash'in liderliğinde gruba odaklanma ve organizasyon getirmeyi başardı. FBI bu bilgiyi daha bu sabah benimle paylaşmaya tenezzül etti. Dash için verdikleri eşkal sizinki kadar iyi, yani hiçbir şey. Emory'nin kamera kayıtları da en az ikiniz kadar işe yaramazdı. Dash kameraların tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Şapka takıyordu ve başını eğik tutuyordu. Adam tanınmamakta inanılmaz derecede usta. Dash'in Görünmez Vatansever Ordusu'na görünmezlik kattığını söyleyebiliriz."

Will ellerini birbirine kenetledi ve kızın masasının üzerine koydu. "Amanda, sana yalvarıyorum. Beni gizli göreve al. Dash'i bulacağım. Onu sana bir tepside sunacağım."

Amanda başka bir rapor aldı. "Karşılaştırma silahı, solak bir atıcı için ters şarjör mandalına ve sürgü durdurma koluna sahip ruhsatlı bir Glock 19 Gen5'tir. CMC yöntemini kullanan NIST algoritması bir olasılık derecesi üretti-"

Will, "O benim silahım," dedi.

"Glock'unuz motel odasında Vale'i öldürmek için kullanıldı."

Will tekrar omuz silkmeye çalıştı ama kaburgasındaki sancı onu durdurdu.

"Araba kazasında silahınızı iki kez ateşlediniz. Bir şüpheliyi öldürdün. İkincisini kaçarken vurdun. Üçüncüsünü de feci şekilde dövdün. Teknik olarak, bir iç soruşturmayı beklerken maaşınızla birlikte açığa alınmalısınız."

Will, "Beni askıya alın," dedi. Bir planı vardı. Sebastian James Monroe. Oliver Reginald Vale. Adam Humphrey Carter. Robert Jacob Hurley. Öldürmek için yaklaşan bir çakal gibi hayatlarını çembere alacaktı.

"Yerinde kal Wilbur." Amanda, Will'in yanından geçip koridora baktı. "Elinde ne var?"

Faith, Amanda'nın masasının üzerine bir yığın mühürlü kanıt torbası bıraktı. Will'e baktı, sonra da bir kez daha baktı.

"Faith?" Amanda bekliyordu.

Faith elini Will'in omzuna koydu. Amanda'ya, "Bunlar Ragnersen'in ceplerindeki her şey. Kamyonetini inceliyorlar. Zevon koltuğun altında testereyle kesilmiş bir av tüfeği buldu bile."

Will çenesini ovuşturdu. Ragnersen ismi aklına gelmemişti ama Zevon Lowell, dün gece motelde onlarla buluşan GBI ajanıydı. Amanda'ya, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bir soruşturma. Neler olduğunu düşünüyordunuz?" Amanda masasının üzerindeki çantaları karıştırdı. Bir adamın deri cüzdanı. Bir iPhone. Bir dizi araba anahtarı. Katlanır bir bıçak.

"Bekle." Will daha iyi görebilmek için bıçağı çantanın içinde gezdirdi. "Bu benim. Carter'ı bununla bıçakladım. Son gördüğümde kasıklarından çıkmıştı."

Amanda, "Bunun Carter'ın göğsüne ve gövdesine defalarca saplanan dört inçlik bıçak olduğunu tahmin ediyorum" dedi.

Will bıçağı bakmaktan kendini alamıyordu. Düşüncelerini bu tek kanıta odaklanmaya zorladı. Will, Carter'ı bu bıçakla bıçaklamıştı. Michelle onu Carter'ı bıçaklamak için kullanmıştı. Birisi bıçağı

Carter'ın cesedindeki bıçak, bıçağı taşıyan kişinin dün gece motelde olduğu anlamına geliyordu.

Erkek deri cüzdanı. GMC Denali logolu anahtarlık. Siyah kauçuk kılıf içinde bir iPhone.

Will konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Bunu nereden buldun?"

Amanda Faith'e kapıyı kapatmasını işaret etti. Sandalyesine geri oturdu. Gözlüklerini çıkardı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Will'e "Bıçak Beau Ragnersen'in üzerinde bulundu." dedi.

Beau. Bar.

"Özel Kuvvetlere bağlı eski bir ordu doktoru. Yeşil Bereliler. Hakkındaki dosya benim açamayacağım kadar sıkı. Evrakları Pentagon'a gönderdik ama bir haber almamız en az bir ay sürer. Bağlantımın bana verebildiği tek şey Ragnersen'in Irak ve Afganistan'da ağır çatışmalara girdiği. Mor Kalp ile ödüllendirilmiş ve sırtına şarapnel isabet etmiş."

Will, Zevon'un dün gece Amanda ile yaptığı şifreli konuşmayı hatırladı. Özel ajan uyuşturucu ekibinde çalışıyordu. Beau Ragnersen hakkındaki tüm bu bilgileri, Amanda'nın Rabun County'ye gelmesinin iki saat sürdüğü sırada toplamamıştı.

Will, Zevon'dan alıntı yaptı: "'Parasını Macon'da kazanıyor."

Faith, Will'in yanına oturdu. Ona endişeli bir bakış attı. "Ragnersen siyah katran eroini kullanıyor."

"Tanrım." Will şaşkınlığını gizleyemedi. Siyah katran eroini genellikle siyah ayakkabı boyasıyla, hatta bazen toprakla kesilirdi. Georgia'nın kendine özgü kırmızı kili ona kahverengimsi bir renk verirdi. Çaresiz kalmadıkça ya da ölmek istemedikçe kullanılmazdı.

Amanda, "Üniformalı olduğum dönemde, Vietnam'dan eve dönen pek çok gazinin ejderhayı kovaladığını gördüm. Onu vurmak damarlarınızı kireçlendirir. Burun damlasına damıtmak kendi kanınızla boğulup ölmenize neden olabilir. Fitiller iç kanamaya yol açar. Sizi morga götürmeyen kolay bir çıkış yolu yok."

Will çenesini ovuşturdu. İşte bu yüzden uyuşturucudan nefret ediyordu. Çocukken, çok fazla yetişkinin bir uyuşturucu arayışı içinde tarif edilemeyecek kadar korkunç şeyler yaptığını görmüştü.

Amanda, "Meksikalılar banliyölere akan H'yi ellerinde tutuyorlar. Siyah katran çoğunlukla azınlıklar tarafından kullanılıyor. Macon'da bu Afrikalı Amerikalılar anlamına geliyor. Fiyat noktası 1980'lerin ortasındaki crack ile aynı. Ragnersen ticarete büyük bir köpek değil. Niş bir pazar oluşturdu."

Faith not defterini çıkarmıştı. "Beau'nun ciddi bankası haplardan geliyor ama düşündüğünüz gibi değil. Antibiyotikler, insülin, statinler - insanların ihtiyacı olan ama karşılayamadığı meşru ilaçlar. Macon'da bunlar için büyük bir karaborsa var. Kronik sağlık sorunları olan bir sürü sigortasız insan var. Macon Polisi onu iki kez torpido gözünde haplarla yakalamış. İşaretlenmemiş Ziploc'lar. Opiyat olduğunu düşünmüşler. Mayıs 2017'de laboratuvar sonucu Metformin çıktı ve Beau'nun sicili temizlendi. İkinci kez, Şubat 2018'de, gabapentin diye bir şey çıktı. Pek çok şeyi tedavi etmek için kullanılır, ama çoğunlukla sinir ağrısı için. Yargıç onu hapis cezasına çarptırdı."

Amanda devraldı. "Macon Polisi, Ragnersen'in aynı zamanda nöbetçi doktor olduğundan - orduda aldığı eğitim sayesinde olduğunu varsayıyorum. Daha çok yerel çetelerle çalışıyor. Eğer vurulursanız ve hastanede polisin soru sormasını istemiyorsanız, adamınız o."

Faith, "Pekâlâ, bu sefer saçım başım dağıldı," dedi.

Amanda bekledi.

"Martin Novak'ın yakalandığı Wells Fargo bankası Macon'un hemen dışındaydı. Novak'ın adamlarından biri karnından vuruldu. Dünkü toplantıda bize adamın tıbbi müdahale olmadan kurşun yarısından kurtulmasının mümkün olmadığı söylendi." Amanda'nın aklından geçenleri anlamasını bekledi ama Amanda anlamayınca Faith ona doğrudan sordu. "Sence Beau Ragnersen kurşunu çıkarmış mıdır?"

Amanda otopsi raporunu Faith'e uzattı. "Sebastian James Monroe, nam-ı diğer Merle, araba kazasında Will tarafından öldürülen adam, muhtemelen son iki yıl içinde aldığı bir kurşun yarısından dolayı karnında geniş bir yara izi gösterdi. Rapora göre tıbbi bilgisi olan biri tarafından -veteriner ya da cerrahi hemşire- pansuman yapılmış."

"Ya da eski bir özel kuvvetler doktoru." Faith parmaklarını şıklattı. "Jackpot. Bu Monroe'nun Wells Fargo'da olduğunu gösterir ki bu da onu

Novak. Bu Novak'ın IPA ile bağlantılı olduğunun kanıtı. FBI'a söylemelisin. Bu şeyin üzerine cehennem ateşi yağdırabilirler."

Amanda, "Bana söylediğiniz her şey ya spekülasyon ya da hüsnükuruntudan ibaret," dedi. "FBI teoriniz hakkında çoktan bilgilendirildi. İkna olmamış durumdalar."

Faith raporu yığının üzerine fırlattı. "Tabii ki var."

Amanda, "Bunu ikinize de açıkça ifade etmek istiyorum," dedi. "Bizim odak noktamız Sara ve Michelle Spivey'i bulmak. Hepsi bu. Daha büyük komplo parçaları bizim yetki alanımızda değil. Martin Novak'ın velayeti polis memurlarında. Novak'ı IPA ile ilişkilendirmek GBI'nın görevi değil. FBI bombalama olayını araştırıyor. IPA'yı bombalamayla ilişkilendirmek GBI'nın işi değil. Biz bir kaçırma ve alıkoyma vakası üzerinde çalışıyoruz."

Faith, "Yani çivi *hariç* her şeyi mi çakacağız?" dedi.

"Beni dinle." Amanda dikkat çekmek için masasına vurdu. "Neden size sürekli Waco ve Ruby Ridge'i hatırlatmak zorundayım? FBI bu paramiliter, beyaz milliyetçi örgütlerle bizden çok daha uzun süredir uğraşıyor."

"Evet, onları başarısız olamayacak kadar beyaz yaptılar."

"Faith." Amanda açıkça öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "Tarih kitaplarından bir sayfa almamız gerekiyor. GBI'nın Dash ve IPA'yı yeni nesil yerel teröristlere ilham veren bir grup şehide dönüştürmesini mi istiyorsun, yoksa davayı yavaşça, metodik olarak çalışmamızı ve sağlam bir mahkumiyet getirmemizi mi istiyorsun?"

Will'in dava açmak umurunda bile değildi. Dash'i bulacaktı çünkü Sara'yı bu şekilde bulacaktı. "Beau nerede? Burada mı?"

Faith Amanda'nın başıyla izin vermesini bekledi. "Aşağıda sakinleşiyor." Amanda'ya, "İyi tarafından bakarsak, onu bir ajana saldırmaktan tutukladık. Beau gecenin bir yarısı yatağından çekilip alındığı için mutlu değildi. Zevon'a burnunu kıracak kadar sert bir yumruk attı."

Gecenin bir yarısı.

Bu ifade Will'in beynini uyandırdı. Beau bir hevesle tutuklanmamıştı. Amanda onu Will'in evinde otururken getirmişti.

Kanepe alarının almasını bekliyordu, böylece lanet işini yapıp Sara'yı bulabilecekti.

Amanda, "Wilbur, söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Söyleyecek çok şeyi vardı ama "Onunla konuşmak istiyorum" demekle . "Eminim istiyorsundur."

Kanıt torbalarından birinin içinde, Beau'nun cep telefonunun ekranı bir bildirimle yanıp söndü. Faith başını çevirip okudu: "Bu bir e-posta - rastgele harfler ve rakamlar içeren bir gmail hesabı. Konu satırı ASAP, ama ekran kilitli olduğu için görebildiğim tek şey bu."

Amanda masasından kalktı. Sandalyenin arkasından ceketini aldı ve üzerine geçirdi. "Faith, telefonunu getir."

Will kapıyı açtı. Gözbebeklerindeki dönmeye karşı savaşıarak elini kapı koluna sıkıca bastırdı. Amanda onun önünde yürüyordu, BlackBerry'sini çıkarmış, başparmaklarını tuşların üzerinde gezdiriyordu. Bir zürafanın dili gibi açılan koridorda onu takip ederken Will'in görüşü cılızlaştı. Floresan ışıklar yanıp sönüyordu. Ya da felç geçiriyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," diye tısladı Faith. "Ya evine git ya da Amanda'dan o hapın diğer yarısını iste."

Will dişlerini sıktı ama bu sadece baş ağrısını daha da kötüleştirdi.

Sorun ışıklardı. Birisi ışıkları çok fazla açmıştı. "Zar zor düz yürüebiliyorsun." Faith artık ellerini kullanmıyordu. iç ses. "Sara'ya yardım etmek istiyorsan insan gibi görünmelisin. Al şu lanet hapi."

Will yürürken parmaklarını duvara dayadı. Onun için endişeleniyordu. Endişelendiğinde hep bağıırdı. Muhtemelen bunu bir şekilde kabul etmeliydi. "Ben iyiyim."

"Elbette öylesin, aptal." Faith kanıt torbasını açmak için dişlerini kullandı. Beau'nun iPhone X'i eline düştü. Ana ekran düğmesi olmayan daha büyük bir şeydi. Will, katran karası eroin ve hap ticaretinin oldukça kârlı olduğunu tahmin ediyordu.

Amanda merdivenlerin kapısını açtı. "Faith, bu öğleden sonra benim için bir toplantı daha yapmanı istiyorum."

Faith, Amanda'nın arkasından merdivenlerden inerken nefesinin altından mırıldandı. Beau'nun telefonunu inceliyordu. Ekran hâlâ kilitliydi. Kılıf, oluklu bir tutamağa sahip siyah kauçuktandı. Kadın

soyulmuş uzakta ve KÖŞELER için bkz. Eğer
Orada oldu herhangi bir şey Telefon ve kılıf arasına
gizlenmiş.

Hiçbir şey.

Altlarındaki kapı açıldı. Merdivenlerin dibinde iki ajan duruyordu. Yukarı çıkmadan önce Amanda'nın inmesini beklediler. Her biri Will'e bakarak çenesini kaldırdı. Will, yaşadıklarının bir tür takdiri olduğunu tahmin ediyordu. Onu görmelerinin tek nedeni Sara'ydı. Will, Faith ve Charlie dışında bu binadaki hiç kimseyle arkadaşlık duygusu hissetmemişti. Sonra Sara burada çalışmaya başlamıştı ve on beş yıl sonra Will birdenbire buraya ait olmuştu.

Amanda koridorun yarısını geçmişti bile. Will ona yetişebilmek için adımlarını uzatmak zorunda kaldı. İzleme odasının kapısını açtı ama içeri girmedi. Faith'e koridorda devam etmesi için başıyla işaret etti.

Will'e, "FBI Hurley'i gözaltına aldı. Onu eyalet dışına çıkarıyorlar. Onu bir daha yakalayamayacağız. Bombalama federal bir soruşturma. FBI IPA ile bir bağlantısı olmadığında ısrar ettiği sürece Dash bize kalacak."

"Sosyal güvenlik numaralarını ve-"

"Hallediliyor, Will. Dün gecedен beri üzerinde çalışıyoruz." Gözleri kısıldı. "Buna hazır mısınız?"

İzleme odasına girdi. Işıklar kapalıydı. Baş ağrısı anında bir kademe azaldı. Elleri cebinde, iki yönlü aynanın önünde durdu. Beau Ragnersen olduğunu tahmin ettiği adama baktı. Eski asker masanın üzerine yığılmış, kelepçeli ellerini birbirine kenetlemişti. Masanın üzerindeki metal halkanın içinden bir zincir geçiyordu. Karşısında iki plastik sandalye vardı. Başı öne eğikti. Yüzünden aşağı ter akıyordu. Daha önce en az iki kez tutuklanmıştı ama o Macon Polisi'ydi. Çaresiz hasta insanlar pazarında köşeyi dönmüş bir adam, yerel halkla kavga etmekle devletin tüm gücüyle karşı karşıya gelmek arasındaki farkı biliyordu.

Faith kapıyı açtı. "Hey, pislik." dedi. Beau yukarı baktı.

Faith ona iPhone'unu gösterdi. Yüz tanıma yazılımı Beau'nun özelliklerini taradı ve ekran kilidini açtı.

"Siktir!" Beau'nun bilekleri zincirlere karşı sarsıldı. Masa sürgülenmişti. Tek yapabildiği bir sandalyeyi duvara tekmelemekti.

Camın diğer tarafından Will boğuk bir *gümbürtü* duydu. Sorgu odasının duvarları, mikrofonların her koklamayı, öksürmeyi ya da mırıldanılan itirafı yakalayabilmesi için kalın akustik levhalarla kaplanmıştı.

Faith izleme odasına girdiğinde sırtıyordu. Amanda'ya, "Beau'nun telefonuna gelen ASAP e-postasında 'Bugün saat 16.00'da her zamanki yerde buluşalım' yazıyor, sonra da miktarlarıyla birlikte uzun bir ilaç listesi var. '10-Tobrex. 10-Vigamox. 5-Digoxin. 5-Seroquel. 20-Hydrocortisone krem. 10-Erythromycin. 5-Lamisil. 5-Phenytoin. 10-Dilantin. 10-Zovirax. 10-'"

"Bekle bir dakika." Amanda Faith'in omzunun üzerinden bakıyordu. "Hydrocortisone. Eritromisin. Lamisil. Phenytoin. Her kelimenin ilk harfi ne anlama geliyor?"

"Lanet olsun, benimle dalga mı geçiyorsun?" Faith neredeyse bağıırıyordu. "Listenin daha aşağısına bak-Lidocaine. İbuprofen. Neosporin. Taxol. Ofloksasin. NebuPent."

"Zeki kız!" Amanda muzaffer bir yumruk havaya kaldırdı.

Faith beşlik çakmak için elini kaldırdı. Will de zayıf bir tokat attı.

Neden bir ilaç listesini kutladıkları hakkında hiçbir fikri yoktu. "Will!"

İnanç gösterdi onu ve Telefon. "Orada a mesaj listeye gömülüdür. Diğer kelimeleri dikkate almayın. Şu iki bölüme bakın. Her ilacın ilk harfleri bir şifreyi heceliyor: 'H-E-L-P, sonra L-I-N-T-O-N.'"

Will başını salladı, onun ne dediğini duyuyor ama anlamıyordu.

Amanda dedi ki, "Bu listeyi Sara yazdırdı. Bize bir mesaj daha gönderdi. 'Linton'a yardım edin.'"

Linton'a yardım et.

Sözler kulaklarında tuhaf bir yankı yaptı. Will elini duvara dayadı. Nefes almayı bıraktı, düşünmeyi bıraktı, Sara'nın tekrar ona uzandığı gerçeğinden başka bir şey düşünemez oldu.

Yardım edin.

"İşte." Faith sanki daha iyi olacakmış gibi listeyi yakınlaştırdı. Harfleri işaret etti. "H-E-L-"

Will durması için başını salladı. Rakamları görebiliyordu ama kelimeler birbirine karışmıştı. Önemli olan kısım şuydu: sabah saat 6:49'da Sara hayattaydı ve şifreli bir mesaj gönderecek kadar iyiydi.

Amanda Faith'e, "Sara'nın Beau'yla tanıştığını biliyoruz," dedi.

"Sara'nın Beau'yla tanıştığını biliyoruz," dedi Amanda Faith'e. alışveriş listesini dolduran kişinin o olacağını birlikte kararlaştırdık."

"Yara bandı. Gatorade." Faith okumaya devam etti. "Boudreaux's Butt Paste. Bu pişik için ama çatlamış deri, yanıklar, sıyrıklar için de kullanabilirsiniz. Bunların çoğu çocuklar için gereken şeylere benziyor. Amoxicillin, Cefuroxime, sıvı asetaminofen. Ecza dolabımda bunlardan galonlarca var."

"Aspirin," Amanda okudu. "Reye sendromu nedeniyle bunu bir çocuğa veremezsiniz."

Faith, "Bu listeye bakacak ve atladığımız bir şey olup olmadığını söyleyecek bir doktora ihtiyacımız var" dedi.

Amanda, "Git," dedi ama Faith çoktan kapıdan çıkmıştı.

"Konu satırında en kısa sürede yazıyordu." Will Amanda'ya söyledi. "Beau'nun ilaçları vermek için onlarla şahsen buluşması gerekiyor. Ben de orada olmak istiyorum. Gizli bir hikâye uydurabiliriz."

"Ragnersen'le tanışan Dash olmayacak. Yetkili adam ayak işlerine bakmaz. Bir uşak gönderecektir."

"Bir dalkavuk-" Will kendini sabitlemek için elini duvara koydu. "Bir uşak beni onlara götürebilir. Beni onlara götürebilir. İçeri girmenin bir yolunu bulabilirim. Tek ihtiyacım olan bir adam-"

"Ben bu e-postayı gönderirken gevezelik etmeye devam et." Amanda yine BlackBerry'sinin başındaydı. Yazarken başparmakları bulanıklaşıyordu.

Will başka tarafa baktı. Parlak ekran gözlerine küçük kılıçlar fırlatmıştı. Beyni tekrar bir balona dönüşmüştü. Kafatasına çarptığını hissedebiliyordu. Alabildiği kadar nefes aldı, sonra kaburgalarının izin verdiği kadarını verdi. Bütün gece içini kemiren aynı korkuyu zorla uzaklaştırdı.

Sara şifreli mesajı bu sabah 6:49'da göndermişti. Saat 6:50'de ne olmuştu?

Amanda, "ister misin?" diye sordu.

Will başını salladı. Hareket, baş dönmesini daha da kötüleştirdi. Bir şeyleri kaçırıyor, doğru bağlantıları kuramıyordu. Düşünceleri bir soru soracak kadar berraklaşana kadar Amanda'nın Faith'le yaptığı heyecanlı konuşmayı sessizce tekrarladı.

"Faith'e 'Sara'nın Beau'yla tanıştığını biliyoruz' demişsin. Bunun için ne kanıtınız var? Sara'nın tavana yazdığı tek şey *Beau* ve *Bar'dı*. Bu onunla tanıştığı anlamına gelmez. Onun adını duymuş olabilir. Ya da Dash veya adamlarından biri-"

Amanda sessizlik için parmağını kaldırdı. E-postasını bitirdi. BlackBerry'yi cebine attı ve sonra ona baktı. "Dün gece motelde, Charlie kapının yanındaki plastik masanın iç kenarında kısmi bir parmak izi buldu. Beau Ragnersen ile eşleşti."

Will, Zevon'ın Amanda'ya aktardığı bir başka ayrıntıyı hatırladı. "Beau motelin bekçisi. Muhtemelen her yerde parmak izleri vardır."

"Ragnersen'in parmak izi Carter'in kanına basılmış. Charlie, parmak izinin yapısına göre Ragnersen kana dokunduğunda kanın taze olduğunu söylüyor. Bu da onu bıçaklama anında olay olduğunu gösteriyor. Ragnersen'in evi için arama iznini bu şekilde aldık. Parmak izi, cinayetin işlendiği odada olduğunun açık bir kanıtı. Bu sabah saat üçte arama emri çıkarttık."

Bu sabah saat üçte Will kanepesinde oturmuş, çaresiz bir ergen gibi Sara'nın telefon mesajını tekrarlıyordu. Çenesinin öfkeyle sıkıldığını hissetti - Amanda'ya değil; süründüğü için bir yılan da kızabilirdi. En başından eve hiç gitmemeliydi.

"Bunu bana neden dün gece söylemedin?" diye sordu.

"Çünkü dinlenmeye ihtiyacın vardı, hala da var. Tek başına, ses olmadan, karanlıkta. Ciddi şekilde sarsılmışsın. Bir adamı öldürdün ve diğerini vurdun. Boşanman kesinleşir kesinleşmez evlenemeyecek kadar aptal olduğun kadını kaybettin ve ben ya burada kalıp bezini değiştirim ya da ikimiz o odaya gidip Beau Ragnersen'i seni gizli göreve götürmeye zorlarız, böylece sen de Dash'in uşağını seni IPA'ya götürmeye ikna edebilirsin."

Will ona ters ters baktı. Sonra kızın az önce ona ne söylediğini .

Cam aynadan baktı. Beau'nun elleri hâlâ masanın üzerinde birbirine kenetlenmişti. Sakalı uzundu ama saçları asker gibi sıkıydı. MMA tarzında sırim gibi ve kaslıydı. Çaresiz keşlere siyah katran eroini satıyor ve suçluları tedavi etmek için para alıyordu. Şu anda Will'in Sara'yı geri almak için sahip olduğu tek şans oydu.

"Aspirinin diğer yarısı sende mi?" diye sordu.

Elini ceketinin cebine attı. İlaç kutusu gümüş rengindeydi ve üstüne pembe bir gül işlenmişti. "Çantamda daha fazlası var. İhtiyacınız olursa sormanız gerekecek. Aspirin midenizi bozabilir."

Will hapi yuttu. Önce Amanda'nın odadan çıkmasına izin vermedi. Kapıyı onun için açık tutmadı. Koridora doğru yürüdü. Sorgu odasına yöneldi. Parlak ışıklar gözbebeklerini kesiyordu. Gözleri sulanmaya başladı. Kapıyı açtı.

Beau bu sefer kafasını kaldırmadı. Elleri baktı. Onda bir tuhaflık vardı. Will'in çalınan bıçağı gibi yaylı. Topukları yere vuruyordu. Ya uyuşturucu ihtiyacı olan bir keşti ya da bildiği hayatın bittiğini fark etmişti. Aslında muhtemelen ikisiydi de. Kollarınızdaki yaraları gizlemeye çalışmadığınız sürece Ağustos ayında uzun kollu giymezdiniz.

Will, Beau'nun yerde tekmelediği sandalyeyi alabilmek için karın kaslarını sıktı. Yavaşça masanın önüne yerleştirdi. Elleriyle arkalığını kavradı ve bekledi.

"Günaydın, Kaptan Ragnersen." Amanda hızla odaya girdi ve ikinci sandalyeye oturdu. "Ben GBI'dan Müdür Yardımcısı Amanda Wagner. Bu da Özel Ajan Will Trent."

Beau sonunda Will'e baktı ve onu ölçüp biçti. Will sandalyedeki parmaklarını düzelterek kesiklere ve çürüklere dikkat çekti. Bu adamın, birini dövmekten çekinmeyeceğini bilmesini istiyordu.

Amanda, "Yüzbaşı Ragnersen, haklarınız zaten okundu. Bu odada söylediğiniz her şeyin kaydedildiğini hatırlatmak isterim. Ayrıca Georgia Soruşturma Bürosu'ndan bir ajana yalan söylemenin beş yıla kadar hapisle cezalandırılabilir bir suç olduğunu da bilmelisiniz. Beni anladınız mı?"

Beau'nun gözleri hâlâ Will'deydi. Belli ki başka bir adamın tepesinde dolaşmasından hoşlanmıyordu. Amanda'ya meydan okurcasına başını sallayarak çenesini kaldırdı.

Amanda, "Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, mahkûm anlayışla karşıladı," dedi. "Yüzbaşı Ragnersen, şu anda Özel Ajan Zevon Lowell'a saldırmaktan tutuklusunuz, ancak sizinle son konuştuğumuzdan bu yana listeye birkaç suçlama daha eklendi."

Beau bakışlarını Will'den ayırdı. Amanda'yı bir aşağı bir yukarı süzdü, ağzı sakalının içinde iki büklüm olmuştu. Bir kadının yönetimde olmasından hoşlanmadığı belliydi, ki Will'e göre bir kadının yönetimde olmasının güzelliği de buydu.

Amanda, "Aracınızda yapılan aramaya dayanarak, tutuklama emrinize omuzdan ateş edilmek üzere tasarlanmış bir silahın namlusunu yasadışı olarak değiştirdiğinizi ekledik, bu da Georgia Kanunu Başlık 16'nın ihlalidir. Ayrıca namlu, 1934 Ulusal Ateşli Silahlar Yasası uyarınca izin verilenden çeyrek inç az olan on yedi ve üç çeyrek inç olarak kesilmiştir. Bu, iki ila yirmi yıl arası hapis cezası gerektiren 4. sınıf bir suçtur. Eğer bu silahı başka suçların (adam kaçırma, cinayet, tecavüz, soygun) işlenmesine karıştırdığınız ya da yardım ettiğiniz sırada bulundurduğunuz kanıtlanırsa, yasadışı silah bulundurma suçunuz yirmi yıldan müebbet kadar hapis cezası gerektiren 2. Sınıf bir suç haline gelir. Ve bu, Macon'daki katranlı eroin ve eczacılık ürünleri işinize girmeden önceydi."

Beau'nun ağzı çalışmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

Amanda kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. Bu adamın hayatta olduğundan daha uzun süredir kötü adamlarla yüzleşiyordu. Ragnersen sessizliğinin onu kontrol altında tuttuğunu sanıyordu ama aslında o da kendisinden önceki tüm aptal suçlularla aynı senaryoyu izliyordu.

Amanda, "Şimdilik sessiz kalmayı tercih etmenize sevindim, Kaptan Ragnersen. Beni çok dikkatli dinlemenizi istiyorum çünkü sözümü bitirdiğimde vermeniz gereken önemli bir karar olacak. Aslında, teklif edebileceğiniz her türlü yardımı kabul etmem için bana yalvaracağınızı düşünüyorum."

Hurley'e hastanede de aşağı yukarı aynı konuşmayı yapmıştı ama Ragnersen Robert Hurley değildi.

"Ya bir avukat istersem?" dedi.

"Bu kesinlikle sizin hakkınız."

"Kesinlikle öyle." Beau sandalyede yavaşça arkasına yaslanırken zincir masanın kenarına çarptı. Suçluların size siktirip gitmenizi söyleme zahmetine katlanamadıklarında kokladıkları gibi kokladı.

Ama avukat istemedi.

Amanda'ya "Gorilini " dedi.

Will, Amanda'nın başını sallamasını bekledi. Aspirin henüz etkisini göstermemişti. Yüzünü buruşturmadan sandalyeye oturabilmek için vücudundaki bütün kasları sıkamak zorunda kalmıştı.

Beau, Will'e "Ne tezgahlıyorsun kardeşim?" diye sordu.

Will, kendisine aptalca bir soru sorulmamış gibi yüz ifadesini nötr tuttu.

Amanda, "Bize Dash'ten bahset." dedi.

Beau'nun omuzlarından biri meydan okuyan bir omuz silkmeye kalktı. "Bazen iş yaparız."

"Hangi işleriniz? Eczacılık mı? Acil cerrahi mi? Siyah katran eroini mi?"

"Katran zencilerin uyuşturucusudur. Ben o boku satmam."

"Hepimizin standartları var."

"Aynen öyle." Beau öne doğru eğildi. "Ben insanlara yardım ediyorum hanımefendi. Hükümet bizi yüzüstü bıraktı. Hasta insanları sokaklarda ölüme terk etti. Askerlerimizi terk etti. Fabrikalarımızı kapattı. Ağızımızdan yiyeceğimizi çaldı. Birilerinin adım atması gerekiyor."

Amanda ırkçılığı görmezden geldiği gibi konuşmayı da görmezden geldi. "Kullandığınız 2019 GMC Yukon Denali'nin baz modeli 71.000 dolardan başlıyor. Bu iyi bir yardımsever için oldukça yüksek bir rakam."

"Kahretsin." Beau onu yine omuz silkti. "Benden ne istiyorsun, kaltak? Benimle işin bitmiş olsaydı şu anda kışımı hapse atmış olurdun. Takas nedir?"

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın," diye söz verdi Amanda. "Önce, bu konuşmaya değip değmeyeceğinizi belirleyelim. Yüzbaşı Ragnersen, lütfen bana Dash ile dün saat dört ile beş arasında King Fisher Camping Lodge'da gerçekleşen olayları anlatın."

Beau sustu. Belli ki bu odadan en hızlı şekilde çıkmasını sağlayacak bir cevap bulmaya çalışıyordu. Adam aptal değildi ama kapana kısılmış olmak odak noktasını bir toplu iğne kadar daraltmıştı. Aksi takdirde, Sara'nın Will'e mesaj gönderdiği zaman diliminde hem kendisinin hem de Dash'in dün motelde olduğunu varsayan soru üzerinde daha fazla endişelenirdi.

"Tamam," dedi Beau. "Gerçeği söyle, mı? Olaylar patlak verdikten sonra oraya gittim. Adamların ikisi de ölmüştü. Her yerde kan vardı. Sarışın olan, adını bilmiyorum. Yan odadaydı. Yerde oturan kızıl saçlı bir kadın daha vardı."

Will yanağının içini o kadar sert ısırdı ki derisi yarıldı. Amanda, "Orada olan herkesi benim için listele." diye sordu.

"Dash, onun üç adamı. İsimlerini bilmiyorum. İkisi kapıdaydı, biri de arka taraftaydı. Bu iki kadını koruyorlardı, tamam mı? Sadece bir tanesi bıçakla psikopata bağladı. Yataktaki diğer adam göğsünden vurulmuştu. Oraya gittiğimde ölmüştü. Dash o temizlememi istedi ama ben dedim. Kendin temizle. O odada altmış saniyeden az kalmıştım ki kırım kamyonetime geri döndü. Sokağın karşısına sürdüm, kendime bir bira içtim ve gördüklerimi unutmaya çalıştım."

Amanda, "Motel odasındaki masayı silmişsin," dedi.

Beau tereddüt etti. "O ben değilim. Kadınlardan biri olmalı."

Amanda bir kaşını kaldırdı ama hikâyeyi anlatmasına izin vermekten memnun görünüyordu.

"Bakın, size doğruyu söylüyorum," dedi Beau sinirli bir şekilde kelepçelerin altındaki bileklerini ovuşturarak. "Dash gideceklerini söyledi. Bara gittim. Sokağın hemen karşısında. Etrafta beklemiyordum, tamam mı? Beni ilgilendirmez. Sonra bir baktım, hava kararmış ve siren sesleri duyuyorum. Pencereden dışarı baktım ve yerde polisler vardı. Kamyonuma atladım ve eve gittim. Benimle bir ilgisi yok." Omzunu silkti. "Tek bildiğim bu."

Will ellerini masanın altında esnetti. Beyni yanıyor olsa bile, *Dash'in motel odasına* nasıl *girdiği* gibi boşlukları fark edebiliyordu. *Kapının kilidi kırık değildi. Beau odada bir dakikadan az kaldığını iddia etti. Nasıl oldu da*

Vale'in göğsünden vurulduğunu onu muayene etmeden mi anladı? Michelle'in başka bir odada olduğunu nereden biliyordu? Dash'in mülkün arka tarafına başka bir koruma yerleştirdiğini nereden biliyordu?

Ve en önemlisi, *bu herif nasıl oldu da Will'in bıçağını cebine koydu?*

Amanda dedi ki, "Bana rehinelerden bahset. Orada kaç kişi vardı?"

"İki kadın. Sana zaten söyledim." Beau yine omuz silktili. Will'i adamın omzuna bir çivi çakmaktan alıkoyan tek şey, Beau'nun hem Sara hem de Michelle Spivey'nin rehin tutulduğunu bildiğini itiraf eden bir kaset olduğunu bilmesiydi.

Amanda, "Nasıl davranıyorlardı?" diye sordu.

"Normal," dedi Beau. "Yani, kızıl saçlı kadın yardım etmeye çalışıyordu. Dash bana onun doktor olduğunu söyledi." Bir fırsat yakalamış gibiydi. "Bu yüzden bana ihtiyaçları yoktu. Zaten bir doktorları vardı."

O zaman neden oradaydın, göt herif?

Amanda, "Dash sana doktorun adını söyledi mi?" diye sordu. Düşünüyormuş gibi yaptı. "Earnest? Erken mi?"

Earnshaw.

Amanda, "Peki ya diğer rehine?" diye sordu.

"Sahte sarışın, küçük göğüslü, yaşlı. Sessizdi, ölü gibi sessizdi. Tek kelime etmedi ama-" Ağzı kapandı. Dili yanağına kaçtı. Bir hatasını daha fark etmişti. "Ben içeri girdiğimde onu odadan çıkarıyorlardı. Onları yan odaya giderken gördüm. Diğer odada olduğunu bu şekilde anladım."

Amanda, "Kilidi kırmış olmalılar." dedi. "Kapılar kilitli değildi. Hepsi."

"Bir bekçinin tüm kapıları açık bırakması çok sorumsuzca görünüyor." Amanda durakladı. "Bay Hopkins'in Michigan ve California'daki kızlarıyla konuştum. Bana malikânenin onlar adına mülke göz kulak olmanız için size para ödediğini söylediler. Bu yüzden mi motele gittiniz, mülkü kontrol etmek için mi?"

Beau zaten çukurun derinliklerinde olduğunu ve kazmayı bırakması gerektiğini anlayacak bilgelğe sahipti.

"İfadenizi özetlememe izin verin." Amanda konuşurken saatine baktı. "Moteldeydiniz ama özel bir nedeniniz yoktu. Kapıların hiçbirisi kilitli değildi, bu yüzden Dash ve adamlarının içeri girmesine gerek yoktu. Motel odasında bulunduğunuz altmış saniye içinde yataklarda iki ölü adam gördünüz; biri bıçaklanmış, diğeri göğsünden vurulmuştu. İki kadın rehin tutuluyordu, birinin doktor olduğu söylendi, diğerinin ise bitişikteki bir odaya götürüldüğünü gördünüz. Ön kapıyı koruyan iki IPA üyesi vardı, sihirli bir şekilde görebildiğiniz bir diğeri de arka kapıyı koruyordu. Bir nedenle masanın alt kenarını tuttunuz ve taze kan içinde parmak izinizi bıraktınız. Sonra topuklarınızın üzerinde döndün ve odadan çıktın, kamyonetine bindin, caddenin karşısına geçtin, panjurları kapattın ve kendine bir bira doldurdun." Başını saatinden kaldırıp baktı. "Sadece bu tarif otuz sekiz saniye sürdü. Odada sadece altmış saniye geçirdiğinize emin misiniz?"

Beau dudaklarını yaladı. Masanın altındaki parmak izine . "Neye dokunduğumu hatırlamıyorum. Çok korkmuştum. Sana zaten ölü olduklarını söylemiştim. Oradan çıkmam gerekiyordu. Neye dokunduğumu bilmiyorum. Daha fazla parmak izi olabilir."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye izin verdi Amanda. "Adli tıp ekibim Adam Humphrey Carter'ın kanını yatak odanızdaki kitaplığın arkasında saklı bulduğumuz tıbbi malzeme çantasının fermuarlarında mı tespit edecek?"

Beau'nun dili yalamanın ortasında dondu.

"Halo Göğüs Mühürlerinden biri kayıp ama tesadüfe bakın ki Vale'nin göğsündeki deliğin üzerinde bir tane vardı. Bu arada üç kez vurulmuş. Bir kez motele gelmeden önce, iki kez de yatakta yatarken vurulmuş." Amanda tekrar öne doğru eğildi. "Kanı metalden çıkarmak çok zordur, Yüzbaşı Ragnersen. Siz öyle düşünmezsiniz ama bu doğru. Örneğin bir fermuarın dişleri. Katlanır bir bıçağın sapı mesela. İçinde bir yay, dişliler, açmak için bir düğme, mikroskobik kan parçacıklarının kuruyabileceği yarıklar vardır."

Beau'nun terinde kimyasal bir koku vardı. Will bir metre öteden bile kokusunu alabiliyordu.

Amanda, "Yüzbaşı Ragnersen, konuşmamızın başında size GBI'a yalan söylemenin bir suç olduğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz? Ve eğer yakalanırsanız ömür boyu hapis cezasına çarptırılacağınızı.

adam kaçırmaya ve cinayet gibi suçlara yardım ve yataklık etmesine izin verdiniz mi?"

"Kamyonetimdeydi."

"Chattahoochee Ormanı'nın vahşi yaşam yönetim alanında park edilmişti, burada dolu bir ateşli silahı aracınızın içinde kılıfsız olarak bulundurmaya yasa dışıdır."

Çaresizlik onu düşmanlaştırdı. "Sen lanet bir kaltaksın. Bunu biliyor muydun?"

"Adam Humphrey Carter ile Georgia Otoyol Devriyesi'nde üniformalı olduğu sırada tanıştığınızı biliyorum."

Beau'nun çenesi neredeyse masaya çarpıyordu.

Will, şaşkınlığı daha az belli olsun diye ellerine baktı. Şoku Amanda'nın açıkça sakladığı bilgiden değil, son ipucunun yerine oturmasından kaynaklanıyordu.

Özel Ajan Zevon Lowell dün gece motelde Beau Ragnersen hakkında pek çok şey öğrenmişti - motelin bekçisi olduğunu, caddenin karşısındaki sosyal kulübü işlettiğini, her iki işletmenin de mülkiyetinin bir şekilde birbirine bağlı olduğunu. Tüm bu gerçekleri iki saat içinde elde edemezsiniz, tıpkı Amanda'nın Beau Ragnersen ve Adam Humphrey Carter arasındaki bağlantıyı bu sabah ortaya çıkarmamış olması gibi. Bu tür evrakları incelemek çok zaman alırdı. Telefon görüşmeleri yapmak, davalarda çalışan insanlarla konuşmak, ayrıntıların birbirine tam olarak nasıl uyduğunu anlamak zorundaydınız.

Bu da Beau'nun bir süredir Amanda'nın radarında olduğu anlamına geliyordu.

Bu da Will'in haklı olduğu anlamına geliyordu. Amanda'nın FBI'ın gizli muhbirine, Will'i IPA'ya gizli olarak götürmesi için güvenmesine imkân yoktu. Onun kendi adamı vardı. Şu anda vücudundaki tüm suyu terleyerek atan bir adam.

Amanda, "Yüzbaşı Ragnersen, meşhur sabıka kaydınıza göre Carter sizi 2012 yılında bir trafik çevirmesi sırasında torpido gözünüzde bulduğu bir paket Oxy yüzünden tutuklamış. Ne yazık ki kanıtlar kaybolunca dava düşmüş. Carter bunu düzgün bir şekilde kaydetmemiş, ki bu tecrübeli bir memur için yapılması çok zor bir hata gibi görünüyor. Yine de kanıtları tahrif etmenin bir dostluk için güzel bir başlangıç olduğunu söyleyebilirim."

Will yukarı baktı. Göğsüne bir bazuka doğrultulduğunu fark ettiğinde Beau'nun yüzünü görmek istiyordu.

Amanda dedi ki, "Carter aslında kiralık kas gücü. Yıllar boyunca, borçları tahsil etmek ve eczane tedarik evlerini yıkmak için onu kullandınız. Carter ayrıca seni yeteneklerine ihtiyaç duyabilecek bazı arkadaşlarına yönlendirdi. Seni tanıştırdığı o adamlardan biri Dash'ti. O zamandan beri ona ve IPA'ya yardım ediyorsun."

Beau'nun çenesi bir ayı kapanı gibi kenetlenmişti.

Will adamın *çaresizliğini hissedebiliyordu; başka neyi anlamıştı ki?*

Amanda, "Dash'i ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu.

Başını sallamaya başladı. "Onu tanımıyorum. Dünden önce belki üç kez yüz yüze görüştüm. Bu da beş yıl falan eder. Dash iyi bir müşteridir. Bana bir liste gönderir, adamlarından biri bir çanta dolusu parayla gelir. Garip şeyler istemez, sadece antibiyotik, statin ve normal şeyler ister. Bazen motelde onun için birini tedavi ediyorum. Gençler aptalca şeyler yapıyor; bıçaklı bir kavga kontrolden çıkıyor ya da aptalın biri kendini ayağından vuruyor. Hepsi bu kadar."

"Her zaman motelde mi?"

"Evet, ya da Flowery Branch yakınlarında 985'te buluşuruz." "Dash seninle orada mı buluşacak?"

"Sana söyledim, adamlarından birini parayla gönderiyor. Başka bir adam da destek olarak görev yapıyor ama onu minibüsten inerken hiç görmedim. Her aynı adamla karşılaşmıyorum. Sana isim veremem. Kendimizi tanıtmıyoruz. Ben tribünde oturuyorum. Adam parayla uğradı. Para için çantalarımızı ve haplarımızı değiş tokuş ediyoruz.

-Sonra toynakla vuruyor ve ben gitmeden önce birkaç vuruş bekliyorum. Tıpkı filmlerdeki gibi."

"Dash dün doğrudan seni aradı," dedi Amanda, ki bu hesaplanmış bir tahmin olmalıydı.

"beladaydı," diye doğruladı Beau. "Aylardır ondan haber alamıyordum. Ne iyi dinle. Dash Carter'ın adamıydı, mı? Ve ben her zaman Carter'ı araya sokmak zorunda kaldım çünkü o hırsız, işbirlikçi bir pislikti. Ben asla onun arkadaşı olmadım. Hiçbir şekilde. Öldüğüne sevindim. O hasta bir orospu çocuğuydu. Herkes onun ne için gönderildiğini biliyor.

O kadına yaptığı şey. Benim bir kız kardeşim var. Bir annem. Bir kadını asla böyle incitemezdim."

"Bunu yapacağınızı ima etmiyorum, Kaptan Ragnersen. Aslına bakarsanız, sizi takip ettiğim için ne tür bir adam olduğunuzu çok iyi biliyorum."

Beau bir yanıt veremeyecek kadar şok olmuştu.

Amanda dedi ki, "Kamyonetinde bir takip cihazı var. Harley'inde bir tane daha var. Balıkçı teknene bile bir tane koydum. Annenin kilisenin bodrumundaki Nar- Anon toplantılarında uyuşturucu bağımlılığın hakkında ağlamasını dinledim. Kız kardeşinin çalıştığı 7-Eleven'dan sakız aldım ve Route Eight'teki kreşte eski karınla konuştum. *Kim* olduğunu, *ne* olduğunu, *nerede* olduğunu her zaman biliyorum."

Korkmuş görünüyordu ama denedi, "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kandahar'da aldığın şarapnelin acısının seni Oxy Road'un sonundaki ejderhanın peşine düşürdüğünü biliyorum. Uzun kollarının altında sakladığın yara izlerinin katranlı eroinden olduğunu biliyorum. Çantanda ne olduğunu, bağlamak için taktik botundan kahverengi bir ayakkabı bağı kullandığını biliyorum. Ateş etmek için nereye gittiğini, bunu kiminle yaptığını, kime sattığını, hangi çeteler için triyaj ve ameliyat yaptığını, haplarını kimin kullandığını, sana kimin borçlu olduğunu, senin kime borçlu olduğunu biliyorum ve şu anda, şu anda, Yüzbaşı, ayağımı kışına o kadar soktum ki boğazının arkasında ojemin tadını alabiliyorsun."

Beau'nun burun delikleri alevlendi. Paniklemişti, bundan bir yolu bulmaya çalışıyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu. Her atış hedefi vurmuştu. Annesini. Kız kardeşini. Eski sevgilisi. İş. Bağımlılığı. "Benden ne istiyorsun?" diye yalvaracak kadar çaresizdi.

Amanda gülümsedi. Sandalyesine geri oturdu. Ceketinin kolundaki tüyleri fırçaladı. "Teşekkür ederim, Yüzbaşı Ragnersen. Hiç sormayacaksınız sanmıştım."

5 Ağustos Pazartesi, 16:30.

Sara hücresinde volta atıyordu. On iki genişlik, on iki derinlik. Adımlarını ayarlarken odanın tam olarak kare olmadığını fark etti. Dizlerinin üzerine çöktü, elden ele dolaşarak alanı ölçtü. Sonra ortada saymayı unuttu ve baştan başlamak zorunda kaldı. Sonra başını ellerinin arasına aldı ve çığlık atmamaya çalıştı çünkü bu gri hapishanede sıkıntıdan çıldırmak üzereydi.

Dash'in ona kulübeye eşlik etmesinin üzerinden en az dört saat geçmişti. Duvarlardaki çıtaların arasından gelen güneş, zeminde bir güneş saati gibi çalışıyordu. Sara düşüncelerinin dağılmasını engellemek için gözlerini sıkıca kapattı. Seranın anısını hatırladı. Bina bir gecede ortaya çıkmamıştı. Etrafındaki orman çoktan büyümüştü. Geyik kulübelerindeki nöbetçiler ve ormanın içine karışmış silahlı adamlar burayı koruyordu.

Neden?

Sara, böylesine izole bir yerde bu tür bir yapıyı inşa etmenin gerektirdiği lojistiği düşünmeye çalıştı. Yakınlarda bir erişim yolu olmalıydı, ağır kamyonların bileşenleri taşınması için bir yol olmalıydı. Demir iskelet parçalar halinde getirilmiş ve sahada monte edilmiş olmalıydı. Kalın, büyük cam bölmelerin taşınması için özel ekipman gerekirdi. Yerine kaldırmak. Çerçeveye sabitlemek. Jeneratör büyük bir oyun evi büyüklüğündeydi ve bir römork gerektirecek kadar ağırdı. Lambaları ve el aletlerini fişe takmıyorlardı. Elektrik çekimi 15kW civarında olmalıydı, küçük bir eve yetecek kadar.

Birileri tasarımın işlevselliği üzerine epey kafa yormuştu. Sara'nın amaçlarını anladığı kadarıyla cam ve termal çadır aşırıya kaçıyordu. Polis helikopterlerinin çoğunda bulunan termal görüntüleme kameraları 7-14 mikron dalga boyundaki kızılötesi radyasyonu ya da ısı izlerini tespit ediyordu. Bu da enerji dalga boyunun camdan geçemeyeceği anlamına geliyordu. Yukarıdan bakıldığında sera neredeyse görünmez olurdu. Termal çadır da aşağı yukarı aynı faydayı sağlayarak dalgaların tespit edilmesini engelliyordu. Bu da Sara'nın çadırın yukarıdan olup bitenleri gizlemek için değil, yerdeki meraklı gözleri engellemek için kullanıldığına inanmasına yol açtı.

O çadırın içine girmek zorundaydı.

Bu kulübeden bile çıkamazken bunu nasıl yapacaktı?

Kendini umutsuzluktan kurtarmak için tavana baktı. Parmakları kirli saçlarına takıldı. Nem bukleleri sıkılaştırmış, palyaço peruğuna dönüştürmüştü. Cildi, kendini temizlemek için kullandığı sodalı sabun yüzünden çiğ kalmıştı. Vücut losyonu istiyordu, alışveriş merkezinden aldığı iyi bir losyon. Bir depo benzinden daha pahalı olan La Mer dudak kremini. Will'in, biriyle yatacağı anlamına geldiğini bildiği için sevdiği o daracık siyah elbiseyi. Bir tarak. Şampuan. Güzel bir sabun. Taze iç çamaşırı. Temiz bir sütyen. Bir hamburger. Patates kızartması. Kitaplar.

Tanrım, kitaplarını istiyordu.

Sara eğildi ve alnını çıplak zemine bastırdı. Tüm yetişkinlik hayatı daha fazla zamanı olmasını dileyerek geçmişti, ama bu tür bir zamanı değil. Bu bitmek bilmeyen, sıkıcı, boşa harcanmış zamanın hiçliği.

Uyumayı başarmıştı, ama sadece uyukluyordu. Düşünceleri sürekli farklı konulara, farklı kitaplara, şarkılara ve aptal listelere gidip geliyordu. Harry Potter'daki tüm sınıflandırma evlerini saymaya çalışmış, *Goodnight Moon*'dan pediatri günlerinden hatırladığı bazı bölümleri okumuş, periyodik tablodaki tüm elementleri hidrojen'den lawrencium'a ve sonra tekrar geriye doğru sıralamış, duvara bir işaret çizerek saniyeleri dakikalara saymaya çalışmış ama sonra yerini unutmaya devam etmiş ve sonunda vazgeçmişti çünkü

Ne anlamı vardı ki? Ona tekrar ihtiyaç duyana kadar onu bu mezarın içinde kilitli bırakacaklardı.

"Ne için?" Sara gri ışıktaki kendi kendine sordu. Yatakhanedeki kadınlar çocukları rahat ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. İlaçlar gelene kadar Sara'ya ihtiyaç duyulmamıştı.

İlaçlar geldiyse.

Sara alışveriş listesini dolduranın Beau olabileceği umuduna izin verebilir miydi? Şimdiye kadar mutlaka gözaltına alınmış olmalıydı. Motelin banyosuna döndüğünde, Sara'nın tavana yazdığı ilk kelime onun adıydı. Gwen'e yazdığını listenin bir şekilde Will'in eline geçeceğini düşünecek kadar aptal mıydı? Onun şifreyi çözebileceğini düşünecek kadar aptal mıydı?

Faith harfleri fark ederdi. Amanda. Charlie. Will'in etrafında ona yardım edebilecek insanlar vardı.

"Yardım edin." Sara sesini fısıltıdan fazla yükseltmedi.

Hücresinin dışındaki nöbetçiye dikkat ediyordu. Çoğunlukla tüfeği kucağında, merdivende oturuyordu. Kapının altındaki iki inçlik boşluk ona sol omzunun kesik bir görüntüsünü veriyordu. Bazen ayağa kalkıyor, geriniyor ve kulübenin bir tarafından diğerine yürüyordu. Ara sıra çevreyi kontrol ediyordu. Onun ayaklarını sürüyüşünü, burnunu çekişini, öksürüşünü ve merhametli bir şekilde rüzgarın altında gerçekleşen sık bağırsak rahatsızlığı duyabiliyordu.

Sara kendini kirli zeminden ayağa kaldırdı. Başının döndüğünü hissetti. Avucunu guruldayan midesine bastırdı. Öğle yemeğinde pek bir şey yememişti. Sebzeler ve geyik eti lezzetli görünüyordu ama sorun yemek değildi.

Dash'in, üzerine titreyen kızlarına iyi babayı oynamasını izlemek mide bulandırıcıydı. Belli ki bir gösteri yapıyordu. Sara gerçek Dash'i nehir kıyısında, resmi ve centilmen maskesi düştüğünde görmüştü. Michelle'in kızı hakkında sanki mirası onu insandan daha az insan yapıyormuş gibi konuşmuştu. Amerikalıdan daha az.

Jeffrey Neo-Nazi dazlaklardan oluşan bir çete tarafından öldürülmüştü. Dash'in ırkçı ideolojilerini kusmasını duymak Sara'nın adamın çocuklarına farklı bir gözle bakmasını sağlamıştı. Sarı saçları, pırıl pırıl mavi gözleri ve beyaz elbiseleri onları

Düğün pastasının üstüne ait olmak Laura Ingalls Wilder'dan çok Stepford'a aitmiş gibi hissettiriyordu.

Karanlıkta gözlerini kırptırdı.

O kitabı kim yazdı? *Stepford Kadınları* mı? Orijinal filmde *The Graduate*'de Bayan Robinson'un kızını oynayan kadın oynuyordu ve *Butch Cassidy and the Sundance Kid*'de de oynamamış mıydı?

İsimler Sara'nın hafızasından silinmişti. Beyni eriyordu. Yemek yemesi gerekiyordu. O seraya girmenin bir yolunu bulmalıydı. Bu boğucu kutudan çıkması gerekiyordu.

Döndü ve geldiği yöne doğru adım attı. Spor ayakkabısının topuğu arkasındaki çarşafa takıldı. Sara bir küfür mırıldandı. Kumaş yırtılmıştı. Etek ucu yerden lekelenmişti.

Kirli kıyafetlerini değiştirmek zorunda kalmıştı. Yataktan aldığı çarşafı doğaçlama yapmıştı. Sizi aptal gibi göstermeyen bir toga bağlamanın bir yolu vardı ama bu beceri onun erişemeyeceği bir şeydi. Sonu gelmeyen, sinir bozucu dakikalardan sonra Sara çarşafı vücuduna bir kez sardıktan sonra sağ omzunun üzerinden tavşan kulaklı dev bir düğüm atmayı başardı. Joan of Arc'a benziyordu ama daha yaşlı, daha terli ve canı çok sıkılmıştı.

"Siktir." Duvara ulaşmıştı. Yine. Sara ellerini tahtalara bastırdı. Dışarıda nöbetçi burnunu çekti. Kendini iyi hissetmediği belliydi. Öksürüğü göğsünü sıkıyordu.

Zatürreden ölmesini umuyordu.

Sara döndü ve çapraz bir çizgide ilerledi. Sonra zikzak çizdi, bu da egzersize biraz yenilik getirdi. Sonra egzersiz yaptı. Akciğerler, çörmeler, derin diz bükme. Apartmandaki spor salonunu düşündü. Koşu bandı. Eliptik aleti. Telefonunu, bilgisayarını ya da televizyonunu özlemiyordu. Klimayı özlemişti. Yapacak bir şeyleri olmasını özlemişti. Will'i özledi.

Açıkçası, onu sadece özlemiyordu.

Sara, Will'i ilişkilerinin ilk yılında özlediği gibi özlüyordu. Gerçi o ilk aylarda buna bir ilişki denemezdi. Will'in karısı Angie hâlâ ortalıktaydı. Sara hâlâ Jeffrey'nin yasını tutuyordu. Grady Hastanesi'nin acil servisinde tanışmışlardı. Will, Sara'ya bir erkeğin bir kadına baktığı gibi bakmıştı.

Kadın. O ana kadar bu bakışı ne kadar arzuladığını fark etmemişti. Arzusu onu kendine çekmişti ama aslında Sara, Will'e eli yüzünden aşık olmuştu.

Tamamen doğru olmak gerekirse, sol eliydi.

İkisi de Grady'nin uzun, yeraltı koridorlarından birinde duruyorlardı. Sara, Will'in çıldırtıcı, uzun süren sessizliklerinden birine katlanıyordu. Tam uzaklaşmak üzereydi ki Will onun elini tuttu.

Onun solu. Onun sağı.

Parmakları Sara'nın parmaklarına dolanmıştı. Sara vücudundaki her sinirin aniden uyandığını hissetmişti. Will başparmağını avucunun içinde gezdirmiş, çizgileri ve girintileri okşamış, sonra da bileğindeki nabza hafifçe bastırmıştı. Sara gözlerini kapamış, bir kedi gibi mırlamamaya çalışmış, Will'in ağzının kendi ağzında nasıl bir his uyandıracığından başka bir şey düşünmemişti. Dudaklarının üzerinde sivri bir yara izi vardı; burnuna kadar uzanan çıkıntıyı takip eden soluk, pembe bir çizgi.

Sara saatlerce onu öptüğünde o yaranın nasıl bir his vereceğini düşünmüştü. Onu *öptüğünde*, çünkü sonunda ilk hamleyi kendisinin yapması gerektiğini fark etmişti. Will, aşağı uzanıp taşaklarını avuçlasa bile bir sinyali algılayamazdı.

Onu dairesinde baştan çıkarmıştı. Adamın ön kapıdan içeri girecek zamanı bile olmamıştı. Sara, Will'in uzun kollu gömleğinin düğmelerini açmış ve kolundaki yara izini yalamıştı. Will'in nefesi kesilmişti. Sara ona nefes vermesini hatırlatmak zorunda kalmıştı. Ağzı onunkine karşı mükemmel hissettirmişti. Vücudu, elleri, dili. Sara onu o kadar çok istemiş, o anı o kadar çok beklemişti ki, Will içine girer girmez boşalmaya başlamıştı.

Kamaranın zemininde volta atmayı bıraktı. Tavana baktı. Güneş teneke çatıyı kavuruyordu. Derisinden ter boşanıyordu. Kendine işkence ediyordu.

Devam etti.

İlk seferinde yatağa kadar bile gidememişlerdi. İkinci sefer daha yavaştı ama bir şekilde daha heyecan vericiydi. Kaçırdığı tüm sinyallere rağmen, Will yatakta son derece iyiydi. Ne yapacağını ve ne zaman çok iyi biliyordu. Sert seks. Şehvetli seks. Kirli seks. Sapıkça seks.

Seksten nefret ediyorum. Seksi seviyorum. Makyaj seksi. Misyonerlik. Karşılıklı mastürbasyon. Oral.

"Kahretsin," diye fısıldadı Sara karanlığa, Will yüzünden değil, birdenbire kafasının içinde bir şarkı sözünün çınladığını duyduğu için-

Benim erkeğim iyi sevişir, bu yüzden ona Katil diyorum, O bir vur patlasın çal oynasın değil, o bir gerilim ...

Sara inledi.

Şarkının adı neydi?

Başını iki yana salladı. Ter çıplak omzuna sıçradı. İki kadın rapçi. 1990s. Birinin kafasının yan tarafı traş edilmişti.

Doğru iksir onda. Bebeğim, ovala ve losyon gibi pürüzsüz yap . . .

Sara kulaklarını kapatarak melodiyi yakalamaya çalıştı. Tessa telefonda ona şarkı söylemişti. Sara ona Will'den bahsediyordu, sonra birden kız kardeşi Mac hakkında rap yapıyordu ve-

Yediden yediye beni Seven-Eleven gibi açıyor.

Sara gülmeye başladı. Duramadı. büküm oldu. Gözlerinden yaşlar geldi. Toga giyen beyaz bir kadının bir milis yerleşkesinde rehin tutulurken, sevişmeyi bilen bir adam hakkındaki rap sözlerini hatırlamaya çalışmasında komik bir şey vardı.

"Oh, Tanrım." Sara dimdik ayağa kalktı. Gözlerini sildi. İlk şarkıyı aklından çıkarmak için başka bir şarkı düşünmeye çalıştı. Bir ... motel barda çalışan garson kızla ilgili olanı mı? Otel bar mı?

Sara tekrar başını salladı, yeniden başlamayı özlüyordu. Şarkıların sadece bazı bölümlerini hatırlayabildiğinde Will çok sinirleniyordu. Geceleri onu uyandırıp satırları bitirmesini, grubun, albümün, yılın adını söylemesini istiyordu. Şimdi, parçalara boğulmuştu-

Bir sevgiliyle gerçekten hareket edebilirim, gerçekten hareket edebilirim. Çünkü yapamazsın, yapmazsın, durmazsın. Gülüyorlar, içiyorlar ve parti yapıyorlar. Kaç, dön, kaç, dön, . Güneş elimi tut. Çok derine inmeden sığ suda boğ . Ver onu, ver onu, ver onu şimdi.

"Salt-N-Pepa!" Sara grubun adını o kadar yüksek sesle bağırdı ki tavanda yankılandı. "Whatta Man" Tessa'nın telefonda söylediği şarkıydı.

Sara ellerini birbirine kenetledi ve tavana baktı. "Teşekkür ederim," dedi ama annesinin Sara'ya daha fazla dua etmesi gerektiğini söylerken aklından geçenin bu olmadığından emindi.

Kapının diğer tarafından iki ses geldi. Sara, Dash'in kendine özgü ses tonunu tanıdı ama ne dediğini anlayamadı. Nöbetçi muhtemelen ona Sara'nın baharatlar için bağırmaya başladığını söylüyordu.

Salt-N-Pepa'nın dediği gibi, *kimse mükemmel değildir*.

Asma kilit klik sesiyle açıldı. Dash kapıyı açtı. Sara parlak ışığı engellemek için elini kaldırdı. Güneş tam tepedeydi. Zamanı yanlış hesaplamıştı, bu da onu delirtmek için üç saatten az bir süre tecritte kalması gerektiği anlamına geliyordu.

Dash çarşafı elbisesine kaşlarını kaldırdı ama fikrini kendine sakladı. "Dr. Earnshaw. Öğleden sonra duasında bize katılmak ister misiniz diye merak ettim." Ona göz kırptı. "Katılmak isteğe bağlıdır."

Sara, kendisini bu dar odadan çıkaracak olsa avazı çıktığı kadar "Ave Maria" diye bağırabilirdi. Kütüğün üzerine çıktı. Nöbetçi ona meraklı bir bakış attı. Göz kapakları sarkıktı. Hava, tıkanmış burun deliklerinden ısıklık çalarak geçiyordu. Kesinlikle bir şeyle boğuşuyordu. Sara ona aşş olup olmadığını sormadı. Onun endişelenmesini istiyordu.

"Doktor." Dash daha önce görmediği ikinci bir yolu işaret etti. "Nehir kenarında çalışıyoruz."

Sara patikadan aşağı doğru ilerledi. Kelime seçimi garip bir şekilde resmiydi, sanki konuşmayı Franklin Roosevelt'in Ateş Başı Sohbetleri'nin fonograflarını dinleyerek öğrenmişti. Farklı koşullarda olsa, onun ana dilinin İngilizce olup olmadığını merak ederdi.

Sara elbisesinin eteklerinde bir çekilme hissetti. Kendini bir kediotu çalılığına sıkıştırmayı başarmıştı.

"İzin verin." Dash yardım etmek için uzandı.

Sara materyali dikenli ottan kopardı. Başını sola çevirerek seranın yerini bulmaya çalıştı. Güneş

farklı bir açıdaydı. Camda belirgin bir parlama olmazdı.

Dash'e sordu, "Adı ne? Kapımın önündeki adamın." "Lance."

"Lance?" Sara güldü. *Lance* parkta balondan hayvan bağlayan bir adamın adıydı, AR-15'li bir milis değil.

Dash, "Sanırım tek sorunuz bu değil?" dedi.

Konuşmasını istiyor gibiydi, o da . "Başka ceset buldular mı?"

Dash cevap vermedi.

"Emory'de." Sara dönüp ona baktı. "Haberlerde son gördüğüm kadarıyla on sekiz ölü, elli yaralı vardı."

"Birkaç dakika önce itibariyle ölü sayısı yirmi bire yükseldi. Hayatta kalan talihsizlerle ilgili olarak size geri dönmem gerekecek." Rakamlardan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sara'ya dış dünyayla bağlantıda olduğuna dair kanıt vermiş olmasından da rahatsız olmuş görünmüyordu.

Kampta internet erişimi olan bir telefon veya tablet olması gerekiyordu.

Dash, "Özür dilerim hanımefendi. Neredeyse unutuyordum. Size bir şey getirdim."

Sara tekrar arkasını döndü. Sapanından bir elma çıkarıyordu. Sara elmayı almadı. Açlıktan ölüyordu ama şüpheleniyordu.

"Ben yılan değilim, yine de bu kıyafet içinde Havva olduğumu iddia edebilirsin." Lekeli olmadığını kanıtlamak için sapına yakın bir yerden küçük bir ısırık aldı. "Tahminime göre yirmi saattir yemek yememişsin."

Bundan daha fazla zaman geçmişti. Sara elmayı aldı. Yola devam etmek yerine olduğu yerde durdu ve olabildiğince büyük bir ısırık aldı. Tadı ağzına doldu. Bu, yerel bakkalındaki ışınlanmış ürünlerden değildi. Sara gerçek bir elmanın tadının nasıl olması gerektiğini unutmuştu.

Dash, "İsterseniz size biraz peynir getirebilirizSanırım vejetaryen olduğunuz için bizim yemeklerimizi yemiyorsunuz."

Sara onun neden böyle bir varsayımda bulunduğunu bilmiyordu ama "Peynir iyi olur. Fasulye, mercimek, bezelye. Aklınıza ne gelirse."

"Gwen'e bunu mutfağa iletmesini söyleyeceğim. İstedığınız tıbbi malzemeler yakında gelir." Dash onu dikkatle izliyordu. "Adamlarımdan birini onları alması için gönderdim. Birkaç saat içinde dönmüş olur."

Sara başını salladı ve bunun Atlanta'dan birkaç saat uzakta oldukları anlamına mı yoksa motelden birkaç saat uzakta oldukları anlamına mı geldiğini merak etti. Dash'e "Daha önce söylediklerimde ciddiydim. O çocukların bir hastaneye ihtiyacı var."

"Uzun süre seni ilgilendirmeyecek." Önündeki yolu gösterdi. "Lütfen."

Sara yürürken elmayı bitirdi. Onun sözlerini düşündü. Dash gitmesine izin vereceğine dair verdiği sahte sözden mi bahsediyordu, yoksa bir sonraki planına dair bir saat mi işliyordu? Sara öfkeyle etrafındaki ormanı tarayarak serayı aradı. *Bir sonraki*, çadırın altında sakladıkları şeyle bir şekilde bağlantılıydı. Bulunduğu patikaya paralel bir patika daha vardı. Sara kulübesinden gizlice çıkmayı başarabilirse seraya gidebilirdi. Lance muhtemelen bir noktada uyuyakalacaktı. Sara karanlıkta takip edebileceği işaretler aradı. Strateji geliştirmeye o kadar odaklanmıştı ki yirmi metre önünde ne olduğunu fark etmedi.

Michelle Spivey patikada yürüyordu. Sara'ya doğru düz devam etmek yerine, Sara'nın solundaki çataıdan geçti.

Seranın genel yönüne .

Sara hızını yavaşlattı. Gözleri Michelle'i takip etti. Kadın Sara'nın orada olduğunu biliyor olmalıydı ama başını yerden kaldırmadı. Topallıyordu. Teni solgundu, neredeyse hayalet gibiydi. Diğer kadınlarla aynı ev yapımı elbiseyi giymişti. Elini karnının alt kısmına bastırmıştı. Çok acı çektiği belliydi. Arkasında bir nöbetçi vardı, tüfekli genç bir adam. Elini bir mürver çalısının tepesinde gezdiriyordu. Michelle'e neredeyse hiç dikkatini vermiyordu. Buna hiç gerek yoktu. Sara on metre öteden bile Michelle'in çok hasta olduğunu anlayabiliyordu.

Dash'e, "Dinlenmesi gerekiyor. Septik durumda. Kanında bulunan bakteriler onu öldürecek."

"İşi bittiğinde dinlenecektir."

Sara, Michelle'in neyi bitirmesinin beklendiğini sormadı. Bildiği tek şey, bulaşıcı hastalıklar uzmanının bir kızamık salgınını durdurmak için kaçırılıp dağlara sürüklenmediğiydi. Michelle serada ne yapıyorlarsa onu yapmak için buradaydı. Onun katkısı o kadar değerliydi ki Dash hayatını kurtarmak için onu hastaneye götürme riskini göze almıştı.

Bu da Michelle'in başladığı projeyi tamamlamak üzere olduğu anlamına geliyordu. Aksi takdirde onu yatakta tutar ve iyileşmesi için zaman tanırlardı.

Uzun süre seni ilgilendirmeyecek.

"Baba?" On beş yaşındaki dikkatli bakışlı kız ellerini kalçalarına dayamış duruyordu. "Annem acele etmemi söylüyor."

Dash kıkırdadı. "Bana dırdır etmeye başlayacak kadar büyüdü."

Sara elma çekirdeğini ormana fırlattı. Elbisesindeki düğümü düzeltmeye çalıştı. Nehrin kenarındaki ağaçların gölgesi açılmıştı. Güneş tepeden acımasızca vuruyordu. Kumral saçların sorunu, kendini yakmaya müsait bir tene sahip olmalarıydı. Çıplak omzunun yanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Özlediği şeyler listesine güneş kremi de ekledi.

Nehir kıyısına ulaştığında hava sıcaklığı biraz düştü. Dash'in Adriel dışındaki tüm çocukları daire şeklinde oturuyordu. Gwen ortadaki tahta taburenin üzerindeydi. Kucağındaki İncil'den yüksek sesle bir şeyler okuyordu.

"Elişa oradan Beytel'e gitti. Yolda yürürken, bazı küçük çocuklar kentten çıkıp onunla alay ettiler ve şarkı söylediler-"

Gwen başını kaldırıp kaşlarını çatarak Sara'ya baktı.

Sara kaşlarını çattı. Bu kadının kızlarına ayılar tarafından parçalanarak öldürülen küçük kötü çocuklarla ilgili bir hikâye anlatmak için neden özellikle bu anı seçtiğinden emin değildi. Zaten iki arkadaşlarını kaybetmişlerdi. Kız kardeşleri ağır hasta yatıyordu.

Dash, "Hepimizin doğru düzgün tanıştırıldığını sanmıyorum. Kızlar, bu Dr. Earnshaw. Dr. Earnshaw, "Esther, Charity, Edna, Grace, Hannah ve Joy ile tanışın" -çemberin etrafında dolanırken işaret etti dedi.

En yaşlısı Joy'du, çekingen bakışları ismiyle tam bir tezat oluştuyordu.

"Merhaba." Sara yere oturabilmek için çarşafın arkasını toplamak zorunda kaldı. Bu çocukları kötü ebeveynleri olduğu için cezalandıramayacağını kendine hatırlatarak gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Dokuz ya da on yaşlarında olan Grace, "Annem bize senin evli olduğunu söyledi," dedi.

"Öyleydim." Sara Gwen'e baktı ama sessizce İncil'ini incelerken başı öne eğikti.

Başka bir çocuk "Büyük bir düğün mü yaptınız?" diye sordu.

Sara, Jeffrey ile ailesinin evinin arka bahçesinde evlenmişti. Annesi bir kilisede olmadıkları için öfkeli bir sessizlik içinde durmuştu. "Şehir merkezine, adliyeye gittik. Bir yargıç bizi evlendirdi."

Joy bile hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Sara bunun onlara evliliğin kadın olarak onaylanmalarını sağlayan tek şey olduğu öğretildiği için mi yoksa kız oldukları ve düğünler romantik, rüya gibi olaylar olduğu için mi olduğunu bilmiyordu.

"Sana başka bir hikâye anlatacağım." Sara kışının altından bir topak çıkarmaya çalışarak yer değiştirdi. "Tıp fakültesinde Beyaz Önlük Töreni diye bir şey vardır. Laboratuvar önlüğünü ilk kez o zaman giyersin. İnsanlara her zaman yardım edeceğine dair yemin edersin." Sara bu gerçeğin üzerinde durmamayı tercih etti. "Bu çok büyük bir . Tüm ailem oradaydı. Daha sonra teyzemin evinde bir parti verdik. Annem kadeh kaldırdı, sonra babam, sonra da teyzem. Sonunda çakırkeyif olmuşum. İlk kez gerçek şampanya içmiştim."

Grace, "Kocan orada mıydı?" diye sordu.

Sara gülümsedi. "Onunla henüz tanışmamıştım. Ama bunu annen de yaptı. Değil mi, Gwen? Hemşireler klinik çalışmalarının başlangıcında tören yaparlar."

Gwen derin bir nefes aldı. İncil'i kapattı. kalktı. "Yapacak işlerim var."

Dash onun gidişinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Taburede Gwen'in yerini aldı. Kolunu uzattı ve Joy onun kucağına oturdu. Başını onun omzuna yasladı. Adam elini onun kalçasına koydu.

Sara nehir taşlarının üzerinden dökülen suyu izledi. On beş yaşında bir kızın yetişkin bir adamın kucağında oturduğunu görmekten rahatsızdı, bu adam babası olsa bile.

Dash Sara'ya, "Gwen daha önceki zamanları hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor" dedi. "Gurur duymalı. Hemşirelik okulundan mezun olmak oldukça başarı."

Dash bacağını okşadı. Grace dikkatlice dizine kadar emekledi. Parmaklarını onun askısının içine soktu. Adam onun saçlarını okşadı.

Sara yine gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Belki de anlamaya çalışıyordu ama Dash'in çocuklarına dokunuşunda rahatsız edici bir şeyler vardı.

"Sanırım kızlarım da evde çalışmanın, ailenize bakmanın büyük bir başarı olduğunu söyleyecektir." dedi.

"Annem de aynı fikirdeydi. Kendisi için bu hayatı seçebildiği için çok mutluydu. Tıpkı benim farklı bir şey seçtiğim için mutlu olduğum gibi."

Joy'un gözleri Sara'nın üzerindeydi. Tedirginlik yerini meraka bırakmıştı. Babasının kucağında oturmaktan utanıyor gibi görünmüyordu. Yerleşkedeki izolasyonları ve çocuksu giyim tarzları göz önüne alındığında, olgunluk seviyesi tipik bir on beş yaşındakinin gerisinde kalabilirdi.

Yine de durumla ilgili bir şey Sara'yı huzursuz ediyordu.

Dash, "Dr. Earnshaw, biz burada geleneksel rollerle basit bir hayat yaşıyoruz. İlk Amerikalılar bu şekilde sadece yaşamakla kalmamış, aynı zamanda gelişmiştir de. Herkes kendisinden ne beklendiğini bildiğinde daha mutlu olur. Erkekler erkeklerin işlerini, kadınlar da kadınların işlerini yapar. Modern dünyanın değerlerimize müdahale etmesine izin vermeyiz."

Sara, "Ranzanın üzerindeki güneş panelleri *Niña*, *Pinta* ya da *Santa Maria* ile mi geldi?" diye sordu.

Dash şaşkın bir kahkaha attı. Muhtemelen kendisine meydan okunmasına alışık değildi, özellikle de bir kadın tarafından. Çocuklara, "Kızlar, bunlar Pilgrimleri Yeni Dünya'ya getiren okyanus gemilerinin adları" dedi.

Sara dilinin ucuyla çiğnedi. Gemilerin Kristof Kolomb'un İspanya'dan yaptığı seferin bir parçası olduğunu biliyor olmalıydı. Hacılar yüz yıldan fazla bir süre sonra geldiler. Bunlar

İlkokuldan mezun olduklarında neredeyse her Amerikalı çocuğun bildiği temel gerçekler. Bu konuda şarkılar öğretilir, Şükran Günü oyunlarında canlandırmaya zorlanırlardı.

Dash, "Bazıları Mayflower Sözleşmesi'nin Yeni Dünya'da Hristiyanlığı ilerletmek için Tanrı ile yapılan bir antlaşma olduğuna inanıyor" dedi.

Sara bununla nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Aslında Anlaşma, yerleşimcileri standart bir dizi yasa ve yönetmeliğe bağlayan sosyal bir sözleşmeydi." Dash, Grace'in saçlarını dalgınca okşamaya devam etti. "Burada kurduğumuz şey de bu, Dr. Earnshaw. Bazılarımız Püriten, yerleşimci, diğerlerimiz maceracı ve tüccarız ama aynı yasa ve yönetmeliklere olan inançla birbirimize bağlıyız. Bu sivil bir toplumun ayırt edici özelliğidir."

En azından Wikipedia'sını doğru yazmıştı. "Hacılar Kral'ın topraklarındaydı, tıpkı şu anda üzerinde bulunduğumuz toprakların federal hükümete ait olması gibi."

Dash gülümsedi. "Bana yerimizi teyit ettirmeye mi çalışıyorsunuz, Dr. Earnshaw?"

Sara bu kadar beceriksiz olduğu için kendini tekmelemek istedi. "Birleşik Devletler'in yasa ve yönetmelikleri, kampınızda olup biten her şeyin üstündedir. Vatandaşlık için ödediğiniz bedel ve ayrıcalık budur. Büyükbabamın dediği gibi: ABD Hükümeti ile uğraşmayın. İki savaş kazandılar ve kendi paralarını basabiliyorlar."

Dash güldü. "Büyükbaban tam benim tarzımda bir adama benziyor. Ama şunu anlamalısınız ki biz Anayasa'daki orijinal kelimelere bağlıyız. Yorumlamayız ya da değiştirmeyiz. Yasaları Çerçeveçiler tarafından belirlendiği şekliyle aynen uyguluyoruz."

"O halde Anayasa'da sıralanan üç suçtan ilkinin vatana ihanet olduğunu bildiğinizi varsayıyorum. Anayasayı hazırlayanlar Birleşik Devletlere karşı savaş açan herkese ölüm cezası verilmesini istemişlerdir."

Dash, "Thomas Jefferson bize 'ara sıra küçük bir isyanın iyi bir şey olduğunu ve siyasi dünyada fiziksel fırtınalar kadar gerekli olduğunu' söyledi" dedi. "Ülkenin büyük çoğunluğu burada yaptıklarımıza katılıyor. Hepimiz vatanseveriz, Dr. Earnshaw. Biz de kendimize böyle diyoruz. Görünmez Vatanseverler Ordusu."

Ordu.

Sara sordu, "IPA mı? Bu kısaltmayı daha önce duymuştum."

"Bira severim." Gülümsemesi hiç bozulmadı. "Bir başka büyük vatansever olan Benjamin Franklin, biranın Tanrı'nın bizi sevdiğinin ve mutlu olmamızı istediğinin kanıtı olduğunu yazmıştı."

Franklin aslında Fransız şarabından bahsediyordu ama Sara onu düzeltmedi. Elbisesinin kıvrımlarını düzeltti. Terliyordu. Böcekler yüzünün etrafını sarmıştı. Cildi güneşte yanıyordu. Yine de kulübede kapalı kalmaktan daha iyiydi.

"George Clooney'nin insanlara ne kadar yakışıklı olduğunu hiç söylemediğini fark ettiniz mi?" diye sordu.

Dash kaşlarını kaldırdı, beklenti içindeydi.

"Bu beni meraklandırıyor - eğer gerçekten bir vatanseverseniz, bunu isminize yazmak zorunda mısınız?"

Dash kıkırdarak başını salladı. "Merak ediyorum, Dr. Earnshaw, eğer bir yazar olsaydım, sizi bir kitapta nasıl anlatırdım?"

Sara, Dash gibi adamların kitaplarını okumuştı. Saçının rengini, göğüslerinin büyüklüğünü ve kışının şeklini sıralardı. "Bir kitap mı yazıyorsun? Bir manifesto mu?"

"Yapmalıyım." Şakacılığı gitmişti. "Burada yaptığımız şey, yarattığım şey, halkımızın hayatta kalması için tekrarlanmalı. Sütunlar yıkıldıktan sonra dünyanın takip edeceği bir plana ihtiyacı olacak."

"Hangi sütunlar?"

"Dash!" Lance'in panik içindeki çılgılığı anı bozdu.

Sara içgüdüsel olarak ayağa kalktı. Adam histeri krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu. Ellerinin arasında tuttuğu tüfeğiyle onlara doğru koşuyordu, ağzı bir karış açıktı.

"Tommy düştü!" diye bağırdı. Durumu çok kötü. Bacağı-" Birkaç adım ötede durdu, nefes almak için belinden eğildi. "Tatbikat sırasında oldu. Bacağı-" Lance başını salladı, görüntüyü kelimelere dökemiyordu. "Gwen hemen doktoru getirmemizi söylüyor."

Dash, Lance'i inceledi. Hareket etmemiştii. Kızları da öyle. Joy, Lance onun bacağını bir köpek gibi okşayana kadar bekledi ve sonra kucağından indi.

Sara'ya "Umarım bana katılmanın bir sakıncası yoktur?" dedi.

Sara bu sadistle tanıştığından beri ilk kez onunla gitmeye gerçekten istekliydi. Tommy'nin tatbikat yaptığı yeri görmek istiyordu.

Dash ormanda yürürken her zamanki hızını korudu. Lance neredeyse çılgına dönmüş bir halde önden koşuyordu. Devrilmiş bir kütüğe takılıp tökezledi. Tüfeği elinden fırladı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar düştü.

"Sakin ol, kardeşim." Dash tüfeği aldı. Kirleri sildi. Lance'e geri verdi. "Derin nefes al."

Lance'in soluk alışları sığıdı. Nefesini verdiğiğinde nefesi ekşi kokuyordu.

"İyi adam." Dash onun omzunu sıvazladı ve patıkada ilerlemeye devam etti.

Zekiydi. Sara bunu ona vermeliydi. Aynı tekniği acil serviste de kullanmıştı. Travma duyguları yükseltme eğilimindeydi. Herkes çılgına dönmüşken, sakın olmak sizi anında otorite sahibi bir konuma getirirdi.

"Bu taraftan lütfen." Dash onları seradan uzaklaştırıyor, tepenin üzerinden Sara'nın ana yerleşke olduğunu düşündüğü yere doğru götürüyordu.

Uzaktan bir siren sesi duyabiliyordu. Sonra bunun bir siren olmadığını fark etti. Birisi ancak dayanılmaz, hayati tehlike arz eden bir acı içindeyken elde edilebilecek o kan dondurucu tonda çığlık atıyordu.

Sara sese doğru koşmaya başladı. Yol başka bir açıklığa açılıyordu. Diğerinin iki katı büyüklüğündeydi. Daha fazla kulübe, açık ateşte yemek pişiren daha fazla kadın vardı ama Sara durup insan sayısını saymadı ya da etrafına bakmadı. Elbisesini kaldırdı ve feryat eden adama doğru elinden geldiğince hızlı koştu.

Tepenin zirvesinde açık bir yapı vardı. Çok büyüktü ama tamamlanmamıştı. Sadece iskeleti mevcuttu. Duvarlar için ahşap çiviler, zeminlerde kontrplak, açık merdivenler, güvenlik korkulukları. İki kat yüksekliğindeydi. İkinci kat, aşağıdaki açık katı çevreleyen bir balkondan başka bir şey değildi. Çatı, alçıpan ya da dış cephe kaplaması yoktu. İki katmanlı branda tavan görevi görüyordu. Alttaki malzeme bilindik, ısıyı engelleyen gümüş rengindeydi. Üstteki ise yapının ormana karışmasına yardımcı olmak için koyu yeşildi.

Bir grup adam merdivenlerin dibinde daire şeklinde duruyordu. Siyah taktik teçhizat ve çelik yelek giymişlerdi. Sara binaya girerken başını kaldırıp baktı, çünkü gerçek bir binanın maketini . Bir muşambanın açıklığı alanı kaplamaya yetmiyordu. Birbirine yamanmış sekiz büyük parça vardı. Yüzey alanı kabaca elli metre kare, yani bir futbol sahasının yarısı kadardı. Duvarlar ve zemin, muhtemelen paintball silahlarından çıkan çeşitli renklerde boyalarla kaplıydı. Güvenlik görevlilerini temsil eden kağıt hedefler vardı. Çamurlu ayak izleri insanların binaya girip çıktıkları yerleri gösteriyordu.

Sara'nın aklına bir yapının bu şekilde maketini yapmak için tek bir neden geliyordu, o da binayı ele geçirme alıştırmaları yapmak, muhtemelen içindeki insanları öldürmek ya da kaçırmaktı.

Matkaplar.

Adamlar Sara'yı içeri almak için çemberlerini bozdular. Gwen ellerini önlüğünün içine sokmuş sıkıyordu. Ürkmüş görünüyordu. Sanki oyuncak asker oynarken içlerinden birinin yaralanabileceği hiç akıllarına gelmemiş gibi hepsi irkilmişti.

Yaralı adamın üst kattan düştüğü belliydi. Sırt üstü yatıyordu ama düz değildi. Görünürdeki tek mobilyanın, metal bir masanın ve tekerlekli bir sandalyenin üzerine düşmeyi başarmıştı. Vücudu parçaların üzerinden geriye doğru kıvrılmıştı. Kafası sandalyenin plastik kolunu kırmıştı. Kuyruk sokumu kemiği masanın kenarına dolanmıştı. Bacakları yere doğru sarkıyordu. Beyaz bir kemik parçası, bir köpekbalığının sırt yüzgeci gibi uyluğundan dışarı çıkmıştı. Sol ayağı bileğinden bükülmüştü. Botunun burnu masaya doğru dönüktü.

Sara onun elini tuttu. Teni buz gibiydi. Parmakları düz ve cansızdı. "Merhaba," dedi, çünkü kimse onu kabul etmemiş ya da teselli etmeye çalışmamıştı.

Adam ona baktı. On sekiz yaşlarındaydı ve soluk sarı saçları vardı. Gözlerinden yaş gibi kan sızıyordu. Çılgılık atmayı bırakmıştı. Dudakları morarmıştı. Hızlı ve panik içinde aldığı nefesler Sara'ya Vale'yi hatırlatıyordu.

"Ben Sara." Elini adamın yüzüne götürdü. Belli ki boynundan aşağısını hissedemiyordu. "Tommy, bana bakabilir misin?"

Gözleri kafasının içinde geri dönmeye başladı. Göz kapakları dalgalandı.

Sara'nın sırtının kırık olduğunu anlamak için onu muayene etmesine gerek yoktu. Kaburgaları göğsüne doğru ezilmişti. Leğen kemiği parçalanmış olabilirdi. Bacağındaki açık kırık görünürdeki en rahatsız edici yaralanmaydı ama aynı zamanda sorunlarının en küçüğüydü. Acil cerrahi müdahale yapılsa bile ayağı muhtemelen kesilecekti. Bu da nakil için stabilize edilebileceği varsayımına dayanıyordu.

Dash'in bu adamı cankurtaranla dağdan indirmesine imkân yoktu.

Gwen, "Kırığı sabitleyebilmeniz için bir atel getirttim," dedi. Sara çenesinin gerildiğini hissetti. Tommy'nin saçlarını okşadı. "Peki sonra?"

Dash, "Onu hastaneye götüreceğiz elbette. İnsanları geride bırakmayız. Biz askeriz, hayvan değil."

Sara onun bu boş laflarını duymaktan bıkmıştı. Tommy açıkça ona inanıyordu. Çocuk gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Dash'i bir çocuğun bağlılığıyla izliyordu.

", kardeşlerim." Dash toplanan gruba dönerek onları sakinleştirmeye çalıştı: "Bu en iyi askerlerimizden birinin başına gelen korkunç bir şey ama planlarımızı değiştirmiyor. Tatbikatlara daha sonra devam edeceğiz. Hazırlık konusunda taviz veremeyecek kadar yakınız. Ama şu anda, kardeşlerim, bence biraz uzaklaşmayı hak ettiniz. Gerald, minibüsü al. Bu çocuklara biraz kırmızı et getirelim."

"Evet, efendim." Gerald grubun en yaşlısıydı, kırklı yaşlarının başındaydı ve askeri bir duruşu vardı. Diğerleri masadaki kırık çocukla aynı yaşlardaydı. Boyunları cılız, bacakları sopa gibiydi. Sara onların oyun oynayan çocuklar olduğunu söyleyebilirdi ama bu bir oyun değildi.

Bu yapıyı bir sızma, bir kuşatma, bir terörist saldırı tatbikatı yapmak için inşa etmişlerdi. İkinci kattaki balkona baktı. Hiçbir ayırt edici özelliği yoktu. Bir otel ya da ofis binasının lobisinin maketi, bir sinema salonu, herhangi bir şey olabilirdi. Sara'nın kesin olarak bildiği tek şey, her ne planlıyorlarsa yakında gerçekleşecekti.

Hazırlık konusunda uzlaşmaya çok yakınız.

"Gidelim askerler." Gerald genç adamları yapıdan dışarı çıkardı. Botları kontrplak zemin üzerinde ağırlaşmıştı. Tepenin yamacında gözden kayboldular.

Tommy'nin yanında sadece Gwen, Dash ve Sara kalmıştı. Sara parmaklarını boynunun yan tarafına bastırarak nabız aradı. Bir kelebeğin kanatlarına dokunmak gibiydi.

"Pekala." Dash askısını düzelitti. Tommy'yi henüz tanımamıştı. Sadece bu gerçek bile Sara'ya bu adamın nasıl bir lider olduğunu anlatıyordu. "O masanın orada ne aradığını merak ediyorum."

Gwen ona bakıyordu. Hiçbir şey konuşmadılar ama aralarında bir şeyler geçti. Dash uzaklaşmadan önce başını salladı.

Dash tepenin aşağısında gözden kaybolurken Sara ağzındaki kanın tadını aldı. Dash, onu memnun etmekten başka bir şey istemediği belli olan, ölmek üzere olan, dehşete düşmüş bir çocukla oturmak yerine, egosunu tatmin etmek için kızlarının yanına dönüyordu.

Sara onun korkaklığı gibi bir lükse sahip değildi. Elini Tommy'nin yüzünün yan tarafına bastırdı. "Tommy, benim için gözlerini açabilir misin?" diye sordu.

Göz kapakları yavaşça açıldı. Sara'ya odaklandı. Sol gözünün beyazı koyu kanla dolmuştu. Ağzı hareket etti ama bir mırıltıdan fazlasını çıkaramadı. Dehşet onun tek ve baskın duygusuydu. Uzuvarını hissedemiyordu. Ağrı sinyalleri beyin sapında yukarı ve aşağı doğru tekliyordu. Bu dağdan yürüyerek inmeyeceğini anlayacak kadar bilinci yerindeydi. Dash'in ellerini *en iyi askerlerinden* birinden temizlediğini Sara kadar iyi biliyordu.

"Puh . . ." Tommy'nin çaresizliği yürek parçalayıcıydı. "Lütfen.."

Sara gözlerinin olduğunu hissetti ama bu çocuğun onu ağlarken görmesine izin vermeyecekti. Dışarıya karşı kendini sakın tuttu. Eli adamın yanağında kaldı. Kulağından bir damla kan damladı.

Gwen'e "Yapmak zorundayız-" dedi. Sara kelimeleri söyleyemedi.

Tommy ölecekti. Sadece nasıl ve ne zaman öleceği önemliydi. Beyin sapı sonunda nefesini kesecek kadar şişebilirdi. Ciğerleri ondan önce çökebilirdi. Bilincini kaybetmesi üç dakika, boğularak ölmesi ise beş dakika kadar sürebilirdi. Ya da organları kapanmaya başlayabilir ve yavaş yavaş yorucu, tamamen bilinci kapalı bir düşüş süreci başlayabilir.

Tommy genç ve güçlüydü. Bedeni kolay kolay yaşamdan vazgeçmezdi. Dışarıdan yardım gelmediği sürece, Sara'nın onun dehşetini dindirebilmesinin tek yolu kaçınılmaz olanı hızlandırmaktı.

On sekiz yaşında.

Sara Gwen'e sordu: "Potasyum klorür ya da morfin var mı?

."

Gwen Sara'yı o kadar sert itti ki Sara sırt üstü yere düştü. Zemin.

Sara ilk başta ayağa kalkamayacak kadar sersemlemişti. Sonra gelmekte olduğunu bildiği şeyi durdurmak için çabaladı.

Gwen'in eli Tommy'nin ağzını kapattı. Diğer eliyle de burnunu sıkarak nefesini kesti.

"Yapma!" Sara kadının ellerini pençeledi, parmaklarını kaldırmaya çalıştı ama Gwen'in tutuşu çok güçlüydü. "Lütfen!" Sara bağırdı ama nedenini bilmiyordu. Anlamsızdı. Bütün bunlar anlamsızdı.

"Yapamayız-" Gwen'in sesi duygudan değil, yorgunluktan kısılmıştı. Tüm ağırlığıyla ellerine yüklenirken kolları titriyordu. "Malzemelerimizi boşa harcayamayız."

Sara onun soğuk hesapları karşısında şaşkına döndü. Dash diğer adamları bu yüzden göndermişti. Dash'in tanık tahammül edemediği şey buydu.

Cinayet.

Tommy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adrenalin onu tamamen bilinçli hale getirmişti. Ses telleri boğuk, emici bir sesle titreşiyordu.

Gözlerini kırpmadan, dehşet içinde Gwen'e baktı. Hava almak için boğazı sıkıştı. Sinirleri acilen ateşlenmeye çalışırken işe yaramaz kolları ve bacakları titriyordu. Bakışlarını Gwen'den ayırdı ve Sara'yı aradı. "Ben buradayım." Sara onun yanına diz çöktü. Elinin tersini onun yanağına bastırdı. Gözyaşları parmaklarının üzerinde yuvarlandı. Sara başka tarafa bakma lüksünü kendine çok gördü. Sessizce saniyeleri, dakikaları saydı, yavaşça onun hayatı arasında uzayıp giden ve ölüm.

5 Ağustos Pazartesi, :30.

Faith, CDC'nin geniş merkezindeki boş bir konferans odasında beklerken e-postaları arasında geziniyordu. Burası Fort Knox gibiydi. Kapıda silahını kontrol etmek zorunda kalmıştı. Arabasının bagajını ve kaputunu açtırmışlardı. Elinde sopanın ucunda ayna olan bir adam arabanın altında bomba aramıştı. Sonra çok disiplinli bir Belçika kurdu, patlayıcı kalıntıları koklarken koltukların altındaki Cheerios'ları görmezden gelmişti.

Laboratuvarlarında dönen onca kötü şey düşünüldüğünde, tesise girişin sıkı bir şekilde kontrol edilmesi mantıklı geliyordu. Faith'in bu noktadaki tek sorusu gizemli toplantısının neden CDC'de gerçekleştiği idi. Amanda ona her zamanki hazırlığı -ya da eksikliğini- yapmış, Faith'e saat tam iki buçukta orada olması için mesaj atmış ama başka hiçbir ayrıntı vermemişti. Faith'in bir irtibat ismi bile yoktu. Eleme süreciyle ya da sadece *aptallıkla*, Michelle Spivey hakkında gizli bir brifing almak için burada olduğunu varsayabilirdi. Michelle'i kaçıran aynı grup Sara'yı da kaçırmıştı. Yani belki, muhtemelen, umarım, lütfen Tanrım, Faith burada öğrendiği bir bilgiyi alıp ikisini de hâlâ rehin tutan pisliğe giden bir yola sokabilirdi: Dash.

Dash.

Faith sırf aptal lakabı yüzünden adamdan nefret ediyordu. Neyin bu? Yoksa ona Dash denmesinin sebebi gerçekten

Hızlı koşar mıydı, kurye olarak mı çalışırdı, yoksa hep acelesi mi vardı ya da ishale yatkın mıydı?

Hiçbir fikri yoktu.

Bütün akşamı IPA'nın liderini bulmaya çalışmakla geçmişti. Görünmez Vatansever Ordusu'ndan bahsetmişken, aramanın ortaya çıkardığı yaklaşık 3.347.000 sonuç arasında gezinirken iyi şanslar. Bu, iğnenin tam olarak neye benzediğini bilmeden samanlıkta iğne aramak gibiydi. Will işe yaramamıştı. FBI da işe yaramamıştı. Faith'in bir yaş aralığına ihtiyacı vardı. Tanımlayıcı bir yara izi ya da dövme. Bir araç. Bilinen bir mekan. Bilinen son ikametgahı. Olası bir bölgesel aksan bile bir şey olabilirdi.

Genellikle suçluların güvenilir bir şekilde yaptığı tek şey diğer suçlularla vakit geçirmektir. Tek yapmanız gereken, başı sıkışan ve anlaşma yapmak isteyen birini tanıyan birini bulmaktır. Muhbirlik yapmamakla ilgili TV zırvaları saçmalıktır. Konuşmak kendilerini hapisten kurtaracaksa herkes konuşurdu. Faith tüm aramalarını Carter, Vale, Monroe ve Hurley üzerinde yoğunlaştırmış, onları Dashiell, Dasher, Dashy ya da adı veya soyadı D ile başlayan herhangi biriyle ilişkilendirecek bir kredi kartı harcaması, ATM'den para çekme işlemi, telefon numarası, park cezası ya da GPS konumu arıyordu.

Hiçbir şey.

Faith ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı.

Şu anda bildiği tek şey Michelle Spivey'nin bu binada çalışmış olduğuydu. Ya da bu binalardan birinde. Yerleşkede birkaç tane vardı, bir kaya bahçesi, köprüler ve çalışanların çocukları için bir kreş vardı. GBI'nın çalıştığı dev beyaz kutuyla tam bir tezat oluşturunuyordu ama 2001 Şarbon Saldırılarına kadar CDC bir çöplüktü. Kongre aniden şarbon saldırılarına yanıt veren bir kuruma fon sağlamanın iyi bir fikir olabileceğini fark etmişti. Ölümcül bakterinin postalandığı kişilerden ikisinin Birleşik Devletler Senatörü olması da buna yardımcı oldu. Suç hiçbir zaman alçakgönüllü bir politikacıyı kurban ettiği zamanki kadar korkunç olmamıştır.

Telefonu yeni bir e-posta ile titredi. Sara'nın ilaç listesini iki çocuk doktoruna ve bir aile hekimine göndermişti. Hiçbiri anormal bir şey tespit etmemişti. Hiçbiri ilaçların ne anlama geldiğini çıkaramamıştı.

tedavi etmek içindi. Yeni e-posta Emma'nın çocuk doktorundan geliyordu ve son dakikada bir tahmin göndermişti: *Miliyer tüberküloz olabilir mi?*

Faith tüberkülozu duymuştu ama bu türünü duymamıştı. Kelimeleri tarayıcısına yapıştırdı. *Miliyer*, akciğer röntgenlerinde görülen darı tohumuna benzer lekelerle verilen addı. Belirtiler oldukça korkunçtu, özellikle de bir çocuktan bahsediyorsanız.

Öksürük, ateş, ishal, dalak, karaciğer ve lenf düğümlerinde büyüme . . . çoklu organ disfonksiyonu, adrenal yetmezlik, pnömotoraks . . . Dünya çapında 1,3 milyon ölüm . . .

Sağlık uygulamasını açtı ve Emma'nın aşı listesini buldu.

çiçeği; MMR-kızamık / kabakulak / kızamıkçık; DTaP-difteri / tetanoz / boğmaca; BCG-tüberküloz.

Faith rahatlamış bir iç çekti. Google'a geri döndü. Dün Kate Murphy, Michelle Spivey'nin son çalışmalarının boğmaca ya da boğmaca öksürüğü alanında olduğunu söylemişti.

Burun akıntısı, ateş, kusmaya neden olan ve kaburgaları kırabilen öksürük ... nefes nefese kaldıklarında tiz bir çığlık ... on veya daha fazla hafta sürebilir ... zatürre, nöbetler, beyin hasarı ... 2015 yılında 58.700 ölüm . . .

Faith tarayıcıyı kapattı. Öldürülmüş bir uyuşturucu satıcısının parçalanmış kalıntıları arasında dolaşabilirdi ama bu durumdan acı çeken bir çocuğu düşünmek çok fazlaydı.

Sandalyesine çöktü ve uzun, ağır bir iç çekti. Yorgunluk Faith için yeni bir şey değildi ama bu bir üst düzey yorgunluktu. Daha dün Martin Novak'ın nakil toplantısı boyunca ter döktüğüne inanamıyordu. *Yüksek değerli mahkûm* bir soyuttu, verilerle dolu bir brifing kitabı, arabaların ve yolların diyagramları. Sonra bombalar patlamaya başladı ve Martin Novak, Dash ve IPA arasında bir bağlantı olduğuna ikna olmuş görünen tek kişi CDC'ye yerleştirilmiş, bir yabancının gelip onu bulmasını beklerken ter içinde kalmıştı.

Faith saate baktı.

Öğleden sonra 2:44.

Kendisinin unutulup unutulmadığını merak etti. Faith'in şu anda yapabileceği düzinelerce şey vardı, özellikle de

Sara. Emory'ye o kadar yakındı ki, ameliyat hemşiresi Lydia Ortiz'e dönüp Michelle Spivey ya da Robert Hurley hakkında yeni bir şey hatırlayıp hatırlamadığını sordu. Ortiz, Michelle anesteziiden çıkarken her ikisiyle de vakit geçirmişti. Bir ipucunu ortaya çıkarabilecek bir ayrıntı, bir yorum olmalıydı.

Bunu başaramazsa Faith, Will'e destek sağlayabilirdi. Beau Ragnersen onu saat 16:00'da Dash'in uşağıyla buluşmaya götürecekti. Bütün bunlar Faith'i kötü hissettiriyordu ve bunun tek nedeni Flowery Branch'taki Alberta-Banks Parki'nın hâlâ Jim Crow Yolu olarak adlandırılan şehre ait bir caddede bulunması değildi. Gözetleme ekibinin tüm giriş noktalarını gözetlemediğinden endişeleniyordu. Will'in beyin sarsıntısının kötüleşmesinden endişe ediyordu. En çok da Beau Ragnersen için endişeleniyordu. Faith gizli muhbirlerle güvenmezdi. Onlar suçluydu. Her zaman kendi gündemleri vardı. Beau aynı zamanda ciddi bir uyuşturucu bağımlısıydı. Siyah katran eroini şaka değildi. Bu oyundaki rolü önemsiz değildi. Will'i ikna edici bir şekilde, zor günler geçiren eski ordu arkadaşı olarak tanıtmayı gerekiyordu.

Zor zamanlar hiç de abartılı değildi. Faith bu sabah Will'i zar zor tanıyabilmişti. Sara olmadan, vahşi haline geri dönmeye başlamıştı. Yüzündeki yara izleriyle birlikte kirli sakalı onu bir haydut gibi gösteriyordu. Faith onu sokakta görseydi, ilk yapacağı şey silahının görünür olduğundan emin olmak olurdu.

Şu anda o parkta olmalı ve ona destek vermeliydi.

Kapı açıldı. Faith şaşırmıştı ama sonra şaşırmaması gerektiğini fark etti, çünkü elbette Aiden Van Zandt buradaydı.

Koridora bakarken ayağıyla kapıyı açık tuttu. Gözlükleri artık beyaz bir bant şeridiyle bir arada tutulmuyordu. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Hâlâ bir Westley değildi. FBI kimliği boynundaki kordonda asılıydı.

"Üzgünüm geciktim. Murphy gelemeydi ama elinden gelenin en iyisini gönderdi."

Faith içten bir attı.

"Cidden, senden hoşlanıyor. Ona anneni hatırlatıyorsun." Van koridora doğru eğildi. Elini havaya kaldırmıştı, sanki

bir taksi için işaret ediyor. "Ona hazır olduğumuzu söyler misin?" Faith'e döndü. "Eşyalarını getir."

Faith çantasını kaptı ve onu uzun bir koridorda takip etti, çünkü son zamanlarda hayatı ya merdiven boşlukları ya da koridorlardı. "Murphy annemi nereden tanıyor?"

"Kim kimi nereden tanıyor?" Konuyu değiştirdi: "Kayıp ajanınızdan haber var mı?"

Faith de konuyu değiştirebilirdi. "FBI hala Martin Novak, Emory'deki bombalama ve IPA arasında bir bağlantı olduğunu inkar mı ediyor?"

"Yanıt bulanık. Daha sonra tekrar deneyin."

Faith bu oyunu sevmemişti. ", Sihirli Sekiz Top. IPA'yı Google'da arattım. İnternette yok. Hiçbir yerde yok. Bunun gerçek olmadığı anlamına gelmediğini biliyorum, karanlık ağ var falan filan, ama neden internette yok?"

"Sonra tekrar sor."

Faith onu yumruklamak istedi. "Michelle'in dosyalarına bakıp Beau Ragnersen adında biriyle görüşüp görüşmediğini öğrenmeni istiyorum."

Durdu, eli kapalı bir kapının üzerindeydi. "Bunu yapabileceğimi sana düşündüren ne?"

"Çünkü sen FBI'nın CDC ile irtibat sorumlususun." Adam onu düzeltmeyince doğru tahmin ettiğini düşündü. "Ragnersen, -en ile."

"Bu Danca," dedi. "S-e-n demek-"

Faith onun yanından uzandı ve kapıyı açtı. Vücudunu gergin bir enerji doldurdu. Oda bir sivilin görmesine izin verilmemesi gereken türden bir yermiş gibi geldi. Geniş alan ona bir NASA kontrol odasını hatırlattı. Bilgisayar monitörleri ve Güney Amerika, Latin Amerika, Avrupa, Avrasya tabelaları olan açık planlı boş kabinlerden oluşan sıralar vardı. Dijital saatler ALFA, OSCAR ve ZULU saatlerini gösteriyordu. Dev monitörler arka duvarı kaplıyordu. Bir dünya haritası çeşitli yerlerde yanıp sönen kırmızı, yeşil ve sarı noktalar gösteriyordu. Köşede farklı sekmelerin yanında "Kızıl Gökyüzü" yazıyordu.

Faith, Atlanta'daki kırmızı noktanın dünkü saldırıdan kaynaklandığını düşündü ama "Georgia'da neden yanıp sönen sarı bir nokta var?" diye sordu.

Sahil mi?"

"Charlaine Kasırgası," dedi Van. Temmuz sonundaki fırtına Tybee Adası'na çarpmış ve Savannah limanına doğru ilerlemişti. Hasar o kadar büyüktü ki, vali temizliğe fon sağlamak için özel bir oturum çağrısında bulundu.

Van şöyle açıkladı: "Sarı çünkü felaket hala devam ediyor. Kırmızı Gökyüzü Durumsal Farkındalığın bir parçasıdır. Farklı şubelerin farklı erişim seviyeleri vardır. Bu oda Olay Yönetim Sisteminin merkezidir. Büyük bir fırtına takip ediliyorsa ya da kritik bir sağlık krizi veya terör saldırısı varsa, her masa dolar. Mesela dün bu oda ağzına kadar doluydu. Kuzeyde yüz kişiden bahsediyoruz. Bilim adamları, uzmanlar, doktorlar, askeri irtibat görevlileri, Watch Staff. Beyaz Saray, Pentagon, NORAD, Alice İstasyonu, Menwith Hill, Misawa, Buckley ile doğrudan bir bağlantı var - ECHELON'dan gelen tüm SIGNIT'leriniz portala giriyor. Küresel Olay Ekibi verileri doğrudan bu gönderir, böylece gerçek zamanlı değerlendirmelerle insanlar ve kaynaklar ihtiyaç duyulan yerlere gönderilebilir."

Faith ciddi bir şekilde başını salladı, bu Jason Bourne saçmalığı onu hiç heyecanlandırmamış gibi davranıyordu. Telefonunu çıkarıp birkaç fotoğraf çekmek için can atıyordu.

Van dedi ki, "Bu harika bir şey, değil mi?"

Omuz silkti. "Tabii deniz kıyısında değilseniz ve suyunuzu hâlâ kaynatmıyorsanız."

Van onun için başka bir kapıyı açtı. Duvarda bir dizi küçük dolap sıralanmıştı. Koridorun sonunda, üzerinde kırmızı bir ışık yanan kapalı bir kapı vardı. "Hiç SCIF'e girdin mi?"

Durumsal Bölünmüş Bilgi Tesis.

"Evet," diye yalan söyledi Faith. Son derece güvenli odalardan birini görmüştü.

Amerikalılar, yani bunun anlamı olmalı.

Van cebinden cep telefonunu çıkardı ve dolaplardan birinin içine yerleştirdi.

Faith postacı çantasını açtı. Bir cep telefonundan fazlası vardı. Dizüstü bilgisayarının ve iPad'inin saklanması gerekiyordu çünkü SCIF'in içinde hiçbir elektronik cihazın ya da bilgi kaydedebilecek herhangi bir şeyin bulunmasına izin verilmiyordu.

"Saatimi hep unutuyorum," dedi Van, Garmin'ini çıkarırken.

Faith Apple Watch'unun kemerini çözdü. Kendini gergin hissediyordu çünkü ülkedeki en güvenli tesislerden birinde olduğunu ve şimdi Van'ın onu daha da güvenli bir yere götürdüğünü anlamaya başlamıştı.

Michelle Spivey'nin çok gizli yetkisi vardı. Faith, Amanda'nın bir şekilde Faith'e bilim adamının kaçırılmadan önce üzerinde çalıştığı projeye ilgili bilgi vermeyi başardığını düşünmek zorundaydı.

IPA, Michelle'i boğmaca eğitimi aldığı için park yerinden kaçırmadı.

"Hazır mısınız?" Van duvardaki yeşil bir düğmeye bastı.

Gürültülü bir vızıltı oldu, sonra kapı açıldı. İçeri girdiler. Kapının kapanırken çıkardığı *gümbürtü* bir kasanın mühürlenmesi gibiydi. Bir vızıltı daha havayı çatlattı. Kapının üzerindeki kırmızı ışık, bir polis aracının üstündeki ışık gibi yanmaya başladı.

Faith derin bir nefes aldı. Hava garip bir şekilde boğuktu. Odada sadece bir konferans masasının etrafında altı sandalye ve duvarda bir saat vardı.

Masanın başında genç bir kadın oturuyordu. Üzerinde isim etiketi olmayan bir Donanma Hizmeti Haki üniforması ve Faith'in tanımlayamadığı renkli çubuklar vardı. Gözlükleri kalındı. Koyu renk saçları kısa kesilmişti. En kötü türden bir gençti - Faith'in kendini yaşlı hissetmesine neden olan türden bir genç. Burada olmaktan çok mutlu olduğu belliydi, Bebek Jack-Jack kadar hevesli ve geniş gözlüydü. Önünde yığılı birkaç klasör vardı. Van'a sıırttı. Dişlerine ruj bulaşmıştı.

Van ona haber vermek için kendi dişlerini ovuşturdu ki bu son derece nazik bir davranıştı.

Faith'e dedi ki, "Bu Miranda. Miranda, bu sana bahsettiğim ajan."

Faith tanışma faslının bu kadar olduğunu düşündü. Masaya oturdu.

Van onun yanındaki sandalyeye oturdu.

Miranda, "Peki, tarihsel olarak hangi faktör ya da faktörler beyaz üstünlükçü gruplara üyeliğin artmasına neden olmuştur?" diye sordu.

Faith hemen kayboldu. Michelle'le bağlantı kurmaya çalıştı. Kadın, Asyalı-Amerikalı bir doktorla evliydi. Onlar

miraslarını yansıtan bir çocuk sahibi olmayı seçmişlerdi. "Ailesi yüzünden mi hedef alındı?"

Miranda Van'a şaşkın bir bakış attı. "Özür dilerim, hedef alınan kimdi?"

Van başını salladı. "Başka bir gün için başka bir konu. Devam edin."

"Tamam." Miranda alışmak için bir an bekledi. "Tamam. Popüler görüşe göre, ani göç akınları ya da ekonomik gerilemelere tepki olarak daha fazla insan beyaz üstünlükçü gruplara katılıyor, değil mi? Versailles Antlaşması'ndaki ağır parasal tazminatlar. Büyük Doğu Asya Ortak Refah Alanı. Operasyon-affedersiniz -Wetback."

"Bekle." Faith'in de biraz zamana ihtiyacı vardı. Yön değişimini takip etmekte zorlanıyordu. Bu toplantı Michelle Spivey ile ilgili değildi. Görünmez Vatansever Ordusu ile ilgiliydi.

Beyazların üstünlüğünü savunan bir grup.

"Geri çekilelim." Faith beyninin anlayabilmesi için konuşmak zorundaydı. "Bu ırkçı gruplara üyeliğin arttığını söylüyorsunuz çünkü ekonomi kötüye gidiyor, işler azalıyor, insanlar etrafta suçlayacak birini arıyor ve-"

"O kadar hızlı değil." Miranda klasörlerinden birini açtı. Faith'in önüne siyah-beyaz bir fotoğraf koydu. Koyu renk takım elbiseli bir adam ağzında Sherlock Holmes piposuyla masaya yaslanmıştı. Saçları klasik bir Clark Kent gibi kabartılmıştı. Fotoğrafın 1950'lerden kalma olduğu belliydi.

Miranda dedi ki, "George Lincoln Rockwell. Amerikan Nazi Partisi'nin kurucusu." Başka bir beyaz adamın fotoğrafını koydu: "Richard Girnt Butler, Aryan Ulusları'nın kurucusu." Fotoğrafları dağıtmaya devam etti. "Thomas Metzger, Beyaz Aryan Direnişi'nin lideri. Frazier Glenn Miller, Beyaz Vatanseverler Partisi lideri. Eric Rudolph, Tanrı'nın Ordusu ve Hristiyan Kimlik Hareketi ile bağlantılı."

Faith hâlâ ne yapacağını bilemiyordu ama en azından "Rudolph Centennial Olimpiyat Parkı Bombacısı" diyecek kadar biliyordu.

"Doğru. Ayrıca kürtaj kliniklerini ve bir lezbiyen gece kulübünü de hedef aldı." Miranda Timothy McVeigh'in bir fotoğrafını ekledi. "Oklahoma City

Bombacı." Bir sonraki fotoğraf geldi. "Terry Nichols, McVeigh'in suç ortağı. Tüm bu adamların ortak noktası ne?"

Faith'in kafası Sokratik Yöntem için fazla karışık, bu yüzden konuyu tek bir adama indirgedi. "Eric Rudolph'u biliyorum çünkü saldırılarının çoğu Georgia'daydı. Dört bombalama olayını itiraf etti. Bir polis memurunu öldürmekten suçlu bulundu. Marangoz olarak çalışıyordu. Hükümet karşıtı, eşcinsel karşıtı, kadın karşıtı, kürtaj karşıtıydı. Gençliğinde annesiyle birlikte bir yerleşkede yaşamasına rağmen Hristiyan Kimlik Hareketi ile herhangi bir ilişkisi olduğunu reddetti. Rudolph FBI'nın en çok aranan 10 kişi listesine alındıktan sonra, kardeşi FBI'a bir mesaj göndermek için kendi elini radyal testereyle keserken videoya çekmiş."

"Ciddi misin?" Miranda son bilgi karşısında şaşkına dönmüştü. "Eline ne oldu?"

Van, "Telesekretere düştü. FBI mesajı almamış."

Faith bir şey fark etti. "Rudolph ordudaydı, değil mi? Fort Benning'e gitti. Ot içtiği için onu kovdular. Ve-" Faith McVeigh'i işaret etti. "Ordudaydı. Körfez Savaşı sırasında Bronz Yıldız ile ödüllendirildi. Özel Kuvvetler'den atılmış." Terry Nichols'ın fotoğrafına dokundu. "Ordu birkaç ay sonra onu zorlukla terhis etti. Başaramamış."

"Evet, evet, evet." Miranda heyecanla görüntüleri kaydırırdı. "Rockwell İkinci Dünya Savaşı'nda ve Kore'de donanma komutanıydı. Butler Hava Kuvvetleri'ndeydi. Miller Vietnam'daydı." Elinde başka fotoğraflar da vardı: beyaz kukuletalı adamlar, gamalı haçlı kol bantlı adamlar, ellerini Nazi selamı verir gibi kaldırmış adamlar. "Vietnam'da helikopter topçusu. Ordudan emekli yarbay. Hava Kuvvetleri başçavuşu. Sahil Güvenlik Yedekleri."

"Bekle bir dakika." Faith bunu durdurmak zorundaydı. "Kardeşim son yirmi yıldır Hava Kuvvetleri'nde. Pisliğin teki olabilir ama lanet bir Nazi değil."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Miranda. "Bakın, ben orduyu kötülemiyorum. Ailem İspanyol Amerikan Savaşı'ndan beri mızrağın ucunda. Ben donanmadanım ama aynı zamanda bir istatistikçiyim ve sizi temin ederim ki matematiksel olarak bu adamlar aykırı değerler. Sayıları göz önünde bulundurmalısınız. Her büyük grupta, bir grup

Belli sayıda kötü aktör. Öğretmenler, doktorlar, bilim adamları, polis memurları, köpek yakalayıcıları. Her zaman kötü tohumlar vardır. Bunu orduya uyarlayın. Aktif ve yedek arasında neredeyse iki milyon asker var. Yüzde yarımını bile alsanız, bu
_"

"On bin kişi." Faith masanın kenarını kavradı. Ayağa kalkıp odadan çıkmak istiyordu. "Benim için bu noktalar arasına kesin çizgiler çekmen gerekiyor. Bu imaların hiçbirisi hoşuma gitmiyor."

Van, "Kongre de öyle," dedi. "İç Güvenlik Bakanlığı'ndaki bir ekip ordu içindeki beyaz üstünlükçü hareket hakkında bir makale hazırladı ve sadece fonlarını kaybetmekle kalmadılar, bulgularını geri çekmek zorunda kaldılar."

Faith ayağa kalkmak zorundaydı ama gitmek için değil. Ciğerlerine oksijen gitmesi gerekiyordu. Oda bir hapisane gibiydi. Duvara yaslandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Beklemeye başladı.

Miranda, "Başa dönelim. Size beyaz üstünlükçü gruplara üyelikte tarihsel artışlara neyin neden olduğunu sordum. Göç ve ekonomi dediniz ama aslında savaş. Savaş bu adamların hepsinin ortak noktası. Savaşa , eve döndüler ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Düşüncelerine göre, hükümet onları terk etmişti. Kadınları hayatlarına devam etmiş ya da daha bağımsız olmuşlardı. Çocukları yabancıydı. Onlar olmadan devam eden dünyayı nasıl anlamlandıracaklarını bilmiyorlardı ve suçlayacak birine ihtiyaçları vardı."

Van, "Ben de Yahudileri suçluyorum" dedi.

Faith şu anda onun tuhaf esprilerine hazır değildi. "Hurley'nin adamlarından ikisi -Sebastian James Monroe ve Oliver Reginald Vale. Ordudan atılmışlar."

Van, "Robert Jacob Hurley Hava Kuvvetleri'nde mühimmat subayıydı." dedi.

Faith, "Bunun Görünmez Vatanseverler Ordusu ile ne ilgisi var?" diye sordu.

"Ah." Miranda klasörlerini karıştırdı. "Yani, bu adamlar bizim Yeni Naziler dediğimiz tipler. Onlar dazlak değiller. Dazlak değiller."

Kafalarını kazıtıp dövme yaptırıyor ve rollerine uygun giyiniyorlar. Amaçları ortama uyum sağlamak. Dockers ve pololar. Güzel, temiz giyimli adamlar."

Faith, Charlottesville'de tiki meşalesi taşıyan protestocuları hatırladı. Kan ve toprak hakkında slogan atmaya ve *Yahudiler yerimizi alamayacak* diye bağırmaya başlayana kadar genç adamların hepsi çok normal görünüyordu.

Faith dedi ki, "Sağı Birleştir Mitingi-"

Van, "Bu yüzden internette dikkatli davranıyorlar," dedi. "Charlottesville'den sonra internet onlara karşı döndü. İnsanlar onları videolardan tanıdı. 'Hey, bu benim teslimatçım. Siyah bir kadının suratına tekme atarak ne yapıyor? İşlerinden kovuldular, ailelerinden dışlandılar, güvenlik izinlerini kaybettiler, onursuzca terhis edildiler. Böylece dikkatli olmayı öğrendiler. Kamera çekmeye başladığında yüzlerini kapatıyorlar ya da maske takıyorlar."

Miranda devraldı. "Charlottesville bir dönüm noktasıydı. Otuz beş farklı eyaletten gruplar geldi. Bu spontane bir buluşma değildi. Çoğunluğu Kaliforniya'da olmak üzere ülkenin dört bir yanında daha küçük mitingler düzenliyorlardı ama genellikle yirmi kişi geliyordu, belki bir avuç Antifa kafaları kırmak istiyordu ve birkaç hippie özentisi etrafa çiçek saçmak istiyordu ama medya onları neredeyse görmezden geliyordu. Charlottesville'den sonra tüm dünyaları değişti. Yukarıdan aşağıya onay aldılar. Bu adamlar evlerine enerjik, organize ve harekete geçmeye hazır bir şekilde döndüler. Üyelikleri yükseldi."

Faith'e başka bir fotoğraf gösterdi. Bu genç bir adamın renkli vesikalık fotoğrafıydı. "Brandon Russell, Florida Ulusal Muhafızları. Ayrıca Atomwaffen Tümeni üyesi. Atomwaffen Almanca *atom silahları* demek. Charlottesville'de büyük bir varlıkları vardı. Mayıs 2017'de, mitingden bir ay önce, Russell'ın garajında bir bomba yapım laboratuvarı, dairesinin her yerinde gamalı haçlar ve yatak odasında Timothy McVeigh'in bir fotoğrafı bulundu."

Van dedi ki, "Russell'ın garajında HMTD buldular. Oldukça patlayıcı bir organik bileşik. Aynı zamanda dün Emory otoparkında patlatılan iki bombada kullanılan maddeyle aynı."

Faith'in aklına dün öğleden sonra helikopterden gördüğü dumanı tüten kraterin görüntüsü geldi. Bu sabah hâlâ enkazı tarıyorlardı. Son bir saat içinde bir ceset daha bulunmuştu.

Miranda'nın devam etmesi için başıyla onayladı.

"Büyük gruplara gelince, Atomwaffen var, RAM var, açılımı Rise Above Movement, Hammerskins, Totenkampf. Liste uzayıp gidiyor. Bazen on kişi, bazen elli kişi. Gördüğümüz şey lidersiz direnişin vücut bulmuş hali. 11 Eylül ya da 7/7 seviyesinde bir saldırı koordinasyon, disiplin ve para gerektirir. Bu grupların hiçbirisi bu kaynaklara sahip değil. Olan şey, bir adamın kendi kendine 'Hey, bunun hakkında konuşmaktan bıktım. Bu konuda bir şeyler yapacağım. Dylann Roof, Robert Gregory Bowers, Nicholas Giampa, Brandon Russell - beyaz milliyetçilikle yoğun bir şekilde ilgiliydiler, ancak bir ana plan yoktu. Kendi başlarına hareket ettiler."

Faith, "İntihar bombacıları gibi." dedi.

"O kadar sofistike bile değil. Yirmi yaşında bir gencin etrafta bir sürü silahı olabilir ve bir sabah hepsini alıp bir sinagoga gitmeye karar verebilir."

Van, "Bu adamlar kahramana tapma konusunda çok iyiler. Saygı duydukları sadece McVeigh değil. Yalnız kurt tetikçileri tanrıya dönüşüyor. Bir dahaki sefere bu saldırılardan biri gerçekleştiğinde interneti kontrol edin. Birkaç dakika içinde hayran sayfaları, hayran kurguları, iletişim bilgileri oluşuyor. Eğer herif yaşıyorsa, insanlar kantinini doldurabilsin diye mahkum numarasını ve hayran mektupları için hapishane adresini yayınlıyorlar."

Faith insanların sorununun ne olduğunu sorma zahmetine girmedir. "Tetikçinin motivasyonu şöhret mi?"

"Bazı açılardan evet," dedi Miranda. "İnanılmaz derecede hoşnutsuzlar. Kendilerini dışlanmış, güçsüz ve yanlış anlaşılmış hissediyorlar. Son zamanlarda Büyük Değişim hakkında çok şey duyduk."

Van şöyle açıkladı: "Eminim bunları daha önce de duymuşsunuzdur. Beyaz kadınlar azınlıklarla aynı oranda doğum yapmıyor. Feminizm Batı dünyasını mahvediyor. Beyaz erkekler boynuzlanıyor."

Miranda, "Bu da bizi orduya geri getiriyor. Bu gruplardaki erkekler disiplini, erkeksi bir onaylamayı ve

askeri yapı. Muvazzaf ve yedek gazileri askere almak için yoğun bir çaba sarf edildiğini görüyoruz. Bu kişileri öncelikli olarak savaş becerileri ve askerlik hizmetlerinin onaylanması için istiyorlar. Diğer taraftan, savaş günlerini geride bırakmış bir asker için o anları yeniden yaşamak çok cazip. Ülkenin dört bir yanında eski askerlerin çocuklara talim ve tatbikat yaptırdığı Nefret Kampları var. Temizleme odaları, hedef talimi, mühimmat eğitimi. En büyük kamplardan biri Ölüm Vadisi'ndeki Devil's Hole'da."

Faith, Kate Murphy'nin IPA dosyalarındaki fotoğrafları hatırladı. Kamuflej içinde koşturan genç adamları gösteriyorlardı. "Şeytan Deliği, Helter Skelter bir ırk savaşı başlattıktan sonra Charles Manson'ın saklanacağı yeri."

"Aynen öyle." Miranda etkilenmiş görünüyordu. "Manson hapisteyken James Mason adında bir adamla yazışmış. Büyük bir beyaz üstünlükçüydü. Ayrıca lidersiz direnişi şiddetle savunduğu *Kuşatma* adlı bir kitap yazdı. Bu kitaba modern beyaz üstünlüğü hareketinin İncil'i diyebilirsiniz."

Faith, "Peki bu İncil onlara ne yapmalarını söylüyor?" diye sordu.

"Taliban ve El-Kaide'nin yaptığı şeylerin aynısı. Son derece sofistike üye toplama videoları üretiyorlar. Nefretin sadece kabul görmediği, aynı zamanda teşvik edildiği çevrimiçi forumlar oluşturuyorlar. Öfkeli genç erkekleri hedef alıyorlar ve onlara daha büyük bir davanın parçası olduklarını, beyaz güçlerini yeniden kazanmak için savaşmaları gerektiğini ve bunu yaptıklarında kadınların etraflarında toplanacağını söylüyorlar."

Van, "Hurley, Vale ve Monroe gibi pek çok kişi Irak ve Afganistan'da görev yaptı. Karşı tarafın ne yaptığına dikkat ettiler. El yapımı bir patlayıcının verebileceği zararı gördüler. Polis gücüne ya da bir tabura sızan bir adamın düzinelerce insanı nasıl öldürebileceğini gördüler. İsyandan ders aldılar ve bunu Amerika'ya geri getirdiler."

"İsyan." Faith açılmamış klasör yığınının başıyla işaret etti. Hâlâ Dash'in tüm bunların içinde nasıl bir yeri olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. "Bana IPA'dan bahset."

Miranda bir nefes aldı. "Tamam, yani akıllılar, bizi tedirgin eden de bu. İnternette kendileri hakkında konuşmuyorlar. Diğer grupların bir şeyler söylediği başıboş konuşmalar var - çoğunlukla da

IPA büyük bir şey planlıyor, ikinci bir Amerikan Devrimi'ni nasıl gerçekleştireceklerini anlatıyor. Bu adamlar böyle konuşuyor, bu yüzden övünmeyi gerçek olabilecek şeylerden ayırmak zor." Bir nefes daha almak için durakladı. "IPA'nın hayatta kalma yanlısı olduğunu düşünüyoruz. Size bu grupların nasıl çalıştığına dair bu uzun girizgâhı yapmamın nedeni IPA'nın da böyle çalıştığını düşünmemiz. Küçük bir hücre, lidersiz direnişi savunuyor, muhtemelen kolluk kuvvetlerine veya orduya yerleştirmek ve kutsal savaş getirmek için sözde askerler eğitiyor."

Faith'in ağzı kurumuştı. "Eğer bu kadar sessizlerse, onları nasıl öğrendin?"

"O bendim," dedi Van. "Bu grupları izlemek benim alanım. Yüzlercesi var ve bir o kadar da karavanlarında oturup tüm siyahları öldürmek ve feminazilere tecavüz etmekle ilgili saçmalıklar kusan yalnız kurtlar var. Birkaç yıl önce IPA'dan başıboş bir şekilde bahsedildiğini fark ettim. Onlar hakkında konuşulduğunda farklı hissediyordum. Bilgi almak için bir bülten gönderdim. Valdosta Eyalet Hapishanesi'nden, kayıtlı telefon görüşmelerinde IPA'dan yoğun bir şekilde bahseden bir mahkumları olduğuna dair bir not aldım."

"Adam Humphrey Carter." Faith sonunda bazı sorularının yanıtlandığını hissetti. "Onu tecavüz suçlamasından erken tahliye ettirdiniz, böylece muhbiriniz olarak hizmet edebilecekti."

Van başını salladı. "Bu grupların bir düzeni olduğunu anlamalısınız. Genellikle kendi kendilerini . Sürekli güç mücadelesi vardır. Biri yeterince ırkçı değildir. Bir diğeri gey pornosuna bakarken yakalanır. İç çekişmeler dağılmaya, parçalanmaya yol açar. Temelde beceriksiz ve ezikler. Tutundukları tek şeyin derilerinin rengi olmasının bir nedeni var." Masaya doğru eğildi. "IPA son derece organize görünüyordu. Çok odaklanmış. Carter'ın Dash hakkında konuşması, bu adamların McVeigh hakkında konuşmasıyla aynıydı. Elimizde onunla ilgili hiçbir şey yoktu. Fotoğraf yok. Dosya yoktu. Hiçbir şey yoktu."

Faith dün gece de aynı çıkmaz sokaklara girmişti ve Van bunun için çok daha fazla zaman harcamıştı.

Miranda, "Dash ve IPA'nın sistemde olmamasının iyi olduğunu düşünebilirsiniz, ancak bu gerçekten çok kötü. Tecrübelerimize göre,

Bu adamlar ne kadar çok konuşurlarsa, o kadar boktan olurlar. En çok zararı sessiz olanlar verir."

Van sözlerine şöyle devam etti: "IPA hakkında bildiklerimizi Carter sayesinde öğrendik. Dash grubu kurmadı ama gruba yön veren kişi o. Onlara radyo sessizliği sağlıyor. İsimlerini ve bağlantılarını sohbet gruplarının dışında tutuyorlar. Onlarda, diğer beyaz güç adamlarının gerçekten odaklandığı bir gizem havası var. Bombalamadan bir gün sonra internetteki gruplar şimdiden IPA'nın sorumlu olduğunu söylüyor. Totenkampf'ın yarısı kaostan faydalanmak için Atlanta'ya doğru yola çıktı bile. Kanada sınırında geri çevirebildiğimiz Polonyalı bir beyaz milliyetçimiz var. Arizona'dan bir grup silahlarını taşıyabilmek için özel bir uçak kiralamaya çalıştı."

"Arizona." Faith sadece birkaç saat önce bu eyaletten gelen bir sınır devriyesi hakkında bir şeyler okumuştı. "IPA'yı kim başlattı? Martin Novak mıydı?"

Van omuz silkti. "Fitili kimin yerleştirdiği önemli değil. Dash onu yakmak üzere olan kibrittir."

"O haklı." Miranda'nın tavrı ölümcül bir ciddiyete bürünmüştü. "Geceleri beni neyin uyutmadığını soracak olursanız, Dash'in dışarıda bir yerlerde bir şeyler planladığını ve bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadığını bilmektir."

Faith apaçık ortada olan soruyu sordu. "Eğer onun için bu kadar endişeleniyorsanız, neden bir görev gücü ya da-"

"FBI önsezileri finanse edemez," dedi Van. "Açıkta peşine düşebilecekleri çok daha fazla kötü adam var. Carter'ı muhbir yapmama izin vermeleri için dizlerimin üzerine çöküp patronlarıma yalvarmak zorunda kaldım. Dediğim gibi, bize diğer gruplar hakkında çok değerli bilgiler verdi. Birçok davayı çözmeyi başardık. Ama IPA'ya gelince, Carter her zaman ağzını sıkı tutardı. Ondan öğrendiğim kadarıyla büyük bir şey planlıyorlar ve tepede kararları veren bir adam var."

Faith, "Michelle Spivey'i neden aldılar?" diye sordu.

Van dedi ki, "Carter Michelle Spivey'i kaçırdı. Dash'in bunu emrettiğini bilmiyoruz."

Faith bu saçmalığın içinde tekrar yüzmeyecekti. Miranda'nın önündeki klasör yığınının başıyla işaret etti. Sadece bir tanesini açmıştı.

uzak. "Pandora'nın kutusunda başka neler var?" Van başını salladı.

Miranda klasörlerden birini açtı. "Dash'in elimizdeki tek fotoğrafı bu."

Faith odanın içinde yürüdü. Midesi bulanmaya başlamıştı. Dash'e bakma düşüncesinin onu neden sinirlendirdiğini bilmiyordu. Bir sabıka fotoğrafı bekliyordu ama gördüğü şort ve tişörtle sahilde duran üniversite çağındaki bir çocuğun parlak bir fotoğrafıydı.

Miranda, "Bu fotoğraf 1999 yazında Meksika'nın batı kıyısında çekildi" dedi.

Faith buna inanmıyordu. "Meksika geleceğin beyaz üstünlükçüleri için doğru bir tatil yeri gibi görünmüyor."

Van, "Günahkârdan nefret et, günahı sev" dedi.

Faith çocuğun yüzünü inceledi; yamalı keçi sakalı ve bıyığıyla köşeli ve şapşal bir yüzü vardı. Oğlunun sinir bozucu dernek kardeşlerinden biri olabilirdi.

Ya da Charlottesville'deki zararsız görünen genç adamlardan biri olabilirdi.

Miranda Faith'e başka bir resim gösterdi, bu resim bir Identikit'in yamalı bohça niteliğindeydi. "Dash'in bugün nasıl görüneceğine dair bir yaş ilerlemesi istediğimizde FBI'ın bulduğu şey bu."

Faith etkilenmemişti. "Dash şimdi kaç yaşında?"

Miranda omuz silkti. "Kırkklı yaşların ortası mı? Ama çok az şeyle çok şey başardık. Donanma analistlerimiz, uzaktaki işaretlere dayanarak Dash'in üzerinde durduğu kumsalın Isla Mujeres'te olduğuna inanıyorlar. Erozyon ve güneşin açısıyla ilgili sizi sıkmayacağım teknik şeyler var ama işlerinde çok iyiler." Faith plaj fotoğrafına geri döndü. "Bu bir gözetleme çekimi değil. Bir tatil albümünden alınmış gibi görünüyor."

Van sandalyesini çekti. Faith'in oturmasını bekledi.

"1999 yılının Haziran ayında Norge Garcia adında bir adam eşi ve çocuklarıyla birlikte Mujeres La Familia Resort'ta kalıyordu. Sahilde bekâr, genç, beyaz, erkek Amerikalıların çoğunlukta olduğunu fark etti. Adından da anlaşılacağı gibi, burası bir aile

tatil köyü. Gerçekten çocuk dostu. Erkekler genelde yetişkinlere özel yerlerde kalıyor çünkü kızlar orada. Garcia etrafa sormaya başladı. Bu çocuklar nerede kalıyor? Ne yapıyorlar? Neden buradalar?" Van durup Faith'e "Beni mi takip ediyorsun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi. "Bu Garcia neden etrafta dolanıyordu? Ve onun hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

Van ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Onu çünkü onunla röportaj yapmak için Meksika'ya uçtum. Tatil köyünün etrafında dolanıyordu çünkü 1999'da Garcia Federaller'de müfettişti. FBI'ın Meksika'daki versiyonu ve bir doz da ordu var."

Faith Federaller'i Netflix'teki narko-porno bağımlılığından biliyordu. "Dash'in bununla ne ilgisi var?"

Van cevap vermek yerine Miranda'ya doğru başını salladı.

Başka bir plaj fotoğrafını masaya doğru kaydırды. Objektif kumdan kale yapan bir grup çocuğa odaklanmıştı. Yaklaşık on metre arkalarında, bir adamın bulanık görüntüsü kırmızı Magic Marker ile daire içine alınmıştı. Koyu renk saçlı. Güneş gözlüklü. Tıknaz yapılı. Kameranın arkasındaki birine el sallıyordu. İki kolu da havadaydı. Daha çok bir semafor gibi. Yüzü beyzbol şapkasıyla gölgelenmişti ama sol elinin iki parmağının eksik olduğu çok açıktı.

Faith sandalyesinde arkasına yaslandı.

Martin Elias Novak'ın sol elinde iki parmak eksikti. Birleşik Devletler Ordusu'nda patlayıcı uzmanı olarak görev yaparken onları havaya uçurmuştu. 1999 yılında kırk bir yaşında olacaktı.

Başını kaldırıp Van'a baktı ve yüzünde onay aradı. Omuz silkti. "Kim bilebilir ki?"

Faith devam etmesini işaret etti.

Van, "Bu gizemli, yaşlı, parmakları olmayan beyaz adam - Müfettiş Garcia ondan kötü bir elektrik alıyor. Neyin peşinde? Etrafında sürekli dönen bir grup erkek öğrenci grubu var. Tatil köyünde misafir değil ama her gün hemen önünde. Bir sandalye kiralanıyor ve suda oynayan çocukları izliyor. Bekar bir adam. Karısı yok. Çocuk yok. Garcia'nın örümcek hisleri ona

Bir şeyler yolunda gitmiyor. Sorular sormaya başlar ve tatil köyünde çalışan yerliler ona 'Ona aldırmayın. O sadece pedo' derler."

"Pedro mu?" Faith
açıklığa kavuşturdu.

"Hayır, *Pedo*, *pedófilo*
gibi."

Faith'in midesi bulandı. Sahili görebiliyordu. Gülen çocukları. Bir aile tesisinin dışında dalgaların üzerinden atlayan çocukları dikkatle izleyen ürkütücü orta yaşlı adam.

Başını sallamaya başladığını hissetti. Martin Novak'ın brifinginde pedofiliyi ima eden hiçbir şey yoktu. Adamın kendi başına büyüttüğü bir kızı vardı. Orduda görev yapmıştı. Evet, bir banka soyguncusu ve katildi ama bu onu bir suçlu yapıyordu. Bu yeni bilgi, eğer doğruysa, onu bir canavar yapıyordu.

Van, "Çocuklara şeklinden dolayı ona *Pedo* diyorlardı. Bazen onlara şeker verirdi, şaka yapmıyorum. Bazen de ebeveynler yürüyüşe çıkarken çocuklara bakmayı teklif ederdi."

Faith neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Ona izin mi verdiler?"

"Doksanlı yılların sonlarıydı. Kimse temiz giyimli, tüm Amerikalı erkeklerin pedofil olabileceğini bilmiyordu. Rahipler hala azizdi. Columbine'in tek seferlik bir olay olduğunu düşünüyorduk."

Miranda'nın elinde başka bir fotoğraf vardı. "*Pedo*'nun elimizdeki diğer tek fotoğrafı bu."

Martin Novak olması gereken adam kameraya arkasını dönmüştü ama Faith daha önceki görüntüden aynı tişörtü ve yapıyı hatırladı. Üç parmaklı sol eli yanındaydı. Yüzü köşeli ve şapşal, keçi sakalı ve bıyığı yamalı bir çocukla konuşuyordu.

Dash.

Van, "*Pedo*, tatil köyünden yaklaşık üç yüz metre uzaklıkta bir villa kiraliyordu. Nakit ödedi ve kira sözleşmesini *Willie Nelson* adıyla imzaladı."

Bunu anlaması için ona bir saniye verdi. Araba kazasında Carter ve diğer adamlar Will'e country müzik şarkıcılarından alınmış sahte isimler vermişlerdi.

Willie Nelson'dan daha fazla taşralı olamazsın.

Van sözlerine şöyle devam etti: "Müfettiş Garcia'ya Bay Nelson'ın *kendisi gibi düşünen* kişiler için inziva toplantıları düzenlediği söylenmiş. Her hafta altı Yankee erkek arkadaşı bavullarıyla geliyormuş. Haftanın sonunda sınırı geçip geri dönüyorlar, sonra da yerlerine altı yeni erkek öğrenci . Bütün yaz boyunca bu böyle devam etti."

Faith'in soruları vardı ama onları hemen kendisi cevapladı. 11 Eylül terör saldırılarından önce Amerikalılar Tijuana sınır kapısından geçmek için sadece ehliyetlerini göstermek zorundaydı ve kimse kayıt tutmuyordu. Yüz tanımlama yazılımı yoktu. Plaka okuyucu yoktu. Dijitalleştirilmiş pasaportlar yoktu.

"Bu Pedro'nun kiraladığı villa." Miranda başka bir fotoğraf gösterdi, bu fotoğrafta geniş bir verandası olan iki katlı köhne bir ev vardı. Kırmızı Gamalı Haç bayrakları, kuruyan plaj havluları gibi parmaklıkların üzerine örtülmüştü.

Van, "Garcia malum nedenlerden dolayı gizli göreve gidemedi ama takviye ekip çağırdı. Villadaki kardeşlik çocuklarını izlemeye başladılar. Gördükleri şey, çoğunun sahilde Pedro ile takıldığıydı. Bir adam tuvaletlerin dışındaki barda oturuyormuş. Dokuz yaşında bir kız tuvalete girmiş. Bardaki adam plajdaki arkadaşlarına el sallamış. Onlar da el sallamış. Sonra bardaki adam kalktı ve tuvalete gitti."

Faith'in eli boğazına gitti. "Ona zarar verdi mi?"

"Federaller fiziksel bir şey olmadan önce onu durdurdular. Eliyle kadının ağzını kapattı ama hepsi o kadar." Van, "Onu karakola sürüklediler. Onu bir sorgu odasına koydular ve konuşmaya başladı."

"Bekle-" Faith bilmek zorundaydı. "Dash miydi?"

"Bingo," dedi Van. "Garcia onu terlemesi için bir odaya kapattı. Ona ulaştıklarında Dash konuşmaya hazırdı. Adının Charley Pride olduğunu söyledi."

Başka bir country müzik şarkıcısı. Ayrıca bir Afrikalı Amerikalı, ki bu ırkçı bir şaka olmalı.

Van şöyle devam etti: "Dash yanlış tuvalete girdiği için çok özür diledi. Çok fazla tekila içtiğini, İspanyolca bilmediğini, bunun dürüst bir hata olduğunu, elini kızın ağzına koyduğunu çünkü kızın

çığlık atmaya başlayacaktı ve panikledi. Çok kibar bir çocuktuk - evet, efendim, hayır, efendim ve özür dilerim, efendim. Garcia'ya UC-San Diego'da son sınıfta olduğunu söyledi. Orduda olduğu için geç başlamış. İnzivaya katılmak isteyen bir arkadaşıyla Meksika'ya gelmiş. Oraya gidene kadar arkadaşının Nazi olduğunu bilmediğini iddia etti."

"Garcia ona inandı mı?" Faith sordu.

"Hiç de değil, ama Federallerin bile kanıtı ihtiyacı var, özellikle de bir Amerikalıyı sıkıştırıyorlarsa. Kiki Camarena cinayeti uzun bir gölge bıraktı. Bu yüzden Garcia Dash'i serbest bırakmak ve soruşturmayı kapatmak zorunda kaldı ama-"

Van elini kaldırarak ona beklemesini söyledi.

"İki hafta sonra Garcia durumdan rahatsız olmaya başlar. Tek başına tatil köyüne gider. Bir turist gibi giyinir. Barda oturur ve izler. Olan şudur. Öncekiyle aynı kurgu: Pedofili çocuklarla sahilde. Barda bir adam. Sekiz yaşında bir kız tuvalete giriyor. Bardaki adam işaret veriyor, ama bu sefer başka bir kız, belki on bir ya da on iki yaşında, tuvalete giriyor. İlk çocukla birlikte çıkar. Onu sörf tahtalarının depolandığı bir kulübeye götürür ve çocuğu içeride bırakır. Bir dakika sonra plajdaki kardeşlik derneğinden çocuklar geliyor. Biri içeri giriyor. Diğerleri dışarıda kalıp sıralarını bekliyorlar."

Faith durması için ona yalvarmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Garcia tek başınaydı. Kulübenin dışındaki adamlar ikinci kez ortaya çıktı. Bir şey yapamadan içerideki çocuğu yakaladı." Van durdu. "Yani, bu zavallı küçük kıza hayatının geri kalanında psikolojik olarak zarar vermek dışında."

Faith sordu, "Öğrenci derneğindeki çocuk hangi ismi verdi? Tim McGraw mı?"

"Garth Brooks," dedi Van. "Ki bu oldukça aptalcaydı. O zamanlar gezegendeki en büyük sanatçıydı. Adamın *gerçek* adının Gerald Smith olduğunu, yirmi bir yaşında, San Diego'da yaşadığını söylemesi Garcia'nın beş saniyesini aldı. Dash'in anlattığı hikayenin aynısını anlatıyor: 'Özür dilerim efendim, biraz sarhoştum efendim, içeride bir kız olduğunu bilmiyordum efendim, orayı erkekler tuvaleti sanmıştım, o yüzden jalapeno'm dışarı sarkıyordu efendim.'" Van başını salladı.

"Garcia patronlarını getirir. Gerald'ı nezarete gönderir. Sonra bir bakmış ki Gerald gitmiş."

"Onu mahkumlar mı öldürdü?"

"Ne yazık ki hayır. Garcia ABD'ye girmesine izin verildiğini düşünüyor. Pede da aynı ortadan kayboldu. Kardeşlik çocukları ortadan kayboldu. Garcia ayrıntılar konusunda muğlaktı ama üstlerinin Gerald ve Pede'yu Amerikan sorunları olarak gördüklerini ve Amerika'nın onlarla başa çıkabileceğini düşündüklerini hissettim."

Miranda, "Son söz olarak, beyaz üstünlükçü hareket ile pedofili veya çocuk tacizi arasında önemli bir örtüşme yoktur. En azından bir bütün olarak nüfustan daha büyük bir örtüşme yok."

"Ne kadar rahatladım." Faith eve gidip sıcak bir duş almak ve bu adamların pis kokusunu üzerinden atmak istiyordu. Dash'in şu anda etrafta çocuk olmamasını cehennem gibi umuyordu.

bir şey geldi.

Van'a "IPA'daki Dash ile 1999'daki Meksika'daki Dash arasında nasıl bağlantı kurdun?" diye sordu.

Van, "Carter'ın ağzını burnunu dağıttım. Dash hakkında her zaman ağzı sıkı davranırdı ama onda farklı bir şeyler vardı. Carter'ın tasmaını çekiştirmeye başlamasıyla aynı zamana denk geliyordu. İkinci şişe Johnny Walker Red'in yarısındaaydık ve bana Dash'in savaş hizmetini gerçekten sessiz, saygılı tonlarda anlatmaya başladı - Dash'in çok fazla şey bilene ve hükümet onu öldürmek için bir suikastçı gönderene kadar Black Ops yapan bir Navy SEAL olduğunu ve

- Van eliyle bir mastürbasyon hareketi yaptı. "Her neyse, Dash'in baldırında çok eski bir dövme olduğunu zorla öğrendim. Mavi çerçeveli sarı mürekkepli bir yazı: *Özgürlük Özgür Değildir.*"

Faith, "Bu askeri bir dövme," dedi.

Miranda, "Ağırlıklı olarak ordu. SEAL'ler kurbağa adam, kemik kurbağa, Seal Tridents, çapa, *sertlerin en sertleri* için giderler. 99'da yönetmelikler bir denizcinin alt bacağında dövme olmasını yasaklamıştı. Ve hiçbir denizci korkaklığın rengini vurgulamazdı."

Van tekrar devraldı. "Dövmeyi FBI'ın biyometrik veritabanında arattım ve *hiçbir şey çıkmadı*. Sonra INTERPOL'de arattım. Genellikle bir eşleşme bulduğunuzda bir bağlantıya tıklarsınız ve tutuklama emrini ya da bazen dava dosyasını okuyabilirsiniz. Elimde sadece bir isim ve telefon numarası vardı.

Norge Garcia, Polici a Federal'den Müfettiş  ef." Omuz silkti. "Ben de bir u a a atladım ve konuşmak için a a ı indim."

Faith, "Oldukça fazla ayrıntıyı hatırlıyordu," dedi.

"Dosyalar, fotoğraflar, notlar, ifadeler hala ondaydı. Aklında kalmış. Bu yüzden dövmeyi INTERPOL'e yaptırdı. 99'da bilgisayarları yoktu. Bilgisayarın ne olduğunu öğrenir   renmez adamlarından birine bilgileri girmesini söyledi. Garcia Dash'le ilgili bir şeyi gözden kaçırmış gibi hissetti. Örümcek hisleri. Yirmi yıl sonra bile hâlâ içinde kötü bir his vardı."

Faith sandalyesinde arkasına yaslandı. Beyni o kadar doluydu ki, her şeyi zar zor içinde tutabiliyordu.

Van'a "Novak'ın bir kızı var. Sahilde pedofili yaptığı sıralarda on ya da on bir ya larındaydı." Bekledi ama Van hiçbir şey söylemedi. " ocu u s rf tahtası kulübesine götüren kız da o ya lardaydı. Novak kendi kızına kendisi ve arkadaşları için küçük çocukları kandırtıyordu, değil mi? Demek istediğin bu."

Miranda'nın elinde bir fotoğraf daha vardı. "Bu Gwendolyn Novak'ın elimizdeki en son fotoğrafı. On dokuz yaşındayken çekilmiş."

Faith, Georgia Baptist Hastanesi'nden alınmış bir kimlik kartının fotokopisine baktı. Gwen Novak sade g r n    , dağınık saçlı ve h z n   g z  yd . Faith bu hüzünden bir anlam çıkarmak istedi. Gwen babasının pezeveniydi. Pedofillerle dolu bir evde ya amı tı. Taciz edilmemiş olmasına imkân yoktu. Ama sonra başka çocukların istismarına alet olmuştu.

Miranda, "Gwen hemşirelik okuluna gitme hayalleri olan bir hastabakıcıydı, ancak o noktada GED'si bile yoktu. Zaten iki çocuğu vardı, on aylık bir erkek ve be  ya ında bir kız."

"On dokuz ya ında mı?" Faith yargılayıcı ses tonundan utandı ını hissetti. Jeremy do du unda on beş yaşındaydı. Ve ır  ı bir pedofil tarafından b y t lmemi ti. "Peki ya çocuklarının babası?"

Miranda başını salladı. "Her iki doğum belgesinde de o bölge boş bırakılmış. Kız sonunda batı yakasındaki bir ilkokula kaydedildi, ancak birkaç ay sonra okuldan alındı. Aile ve  ocuk Hizmetleri Departmanı, kız çocuğunun

Bebek. Komşulardan biri istismardan şüphelenmiş. Ama Gwen babasının izinden gitti ve ortadan kayboldu. Ne kredi kartı, ne banka hesabı, kızın okul kayıtları bile yok. Kızı Joy şimdi on beş yaşında olacaktı."

"Joy," Faith bu isme tutunmak, Gwen'in kızını tecavüzcü babasından ve onun arkadaşlarından koruduğuna inanmak istiyordu. "Peki ya bebek?"

"Elimizde bir ölüm belgesi var. Ölüm nedeni SIDS olarak listelenmiş." Faith'e formu uzattı. "Zavallı şey uykusunda boğulmuş."

Faith formu almadı. Ona bakmak bile kötü şans getirirdi. Çocukken yaşadıklarından dolayı Gwen için üzölmek istiyordu ama kadın artık büyümüştü. Artık bir kurban değildi. Eğer bir pedofilin çocuğuna erişmesine izin verdiyse, o bir istismarcıydı. Bir tacizciden daha kötüydü, çünkü Gwen sürekli tecavüz tehdidi altında yaşayan çaresiz bir çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu yakından biliyordu.

Van, "Teşekkürler Miranda. Başka bir toplantın olduğunu biliyorum."

Faith kadına, "Teşekkürler. Yani, bunların hepsi korkunç ama yine de teşekkür ederim."

"Umarım yardımcı olabilmişimdir."

." Faith çantasını almaya gitti ama Van onu durdurdu. "Bir dakika geride durabilir misin?"

Faith tekrar oturdu. Saate baktı. Öğleden sonra 3:52.

Beau Ragnersen ve Will muhtemelen parktaydı. Dash'in uşığı onlarla saat dörtte buluşacaktı. Faith duraklatmak ve öğrendiğı her şeyi Will'e anlatmak istiyordu. Askeri konular önemliydi. Dash'in bir pedofil olduğu gerçeğı de. Gruba girmek için her ikisini de kullanabilirdi.

Ya da Will sonunda kendini kaybedebilir ve onu Sara'ya götürmeyi kabul edene kadar dalkavuğun ağzını burnunu kırabilirdi.

Miranda çıkarken kapı vızıldadı. Van, odanın tekrar güvenli olduğunu gösteren kırmızı ışığın yanmasını bekledi.

Dedi ki, ", Mitchell. En iyi atışını yap."

Çoktan kilitlenmiş ve yüklenmişti. "Hikayesindeki yer ve tarihi doğrulamak için Donanma İstihbaratı'na Garcia'nın plaj fotoğraflarını analiz ettirdiniz. Pedro'nun sol elinde eskiden parmaklarının olduğu yerdeki kütüklere bakacak ve onu Martin Novak'la eşleştirecek uzmanlar bulamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Tüm güdük uzmanlarımız Baraj Mafyasını dağıtmaya çalışıyor."

Faith ona baktı. "Eskiden park yeri olan bir mezarlıktan çeyrek mil uzaktayız."

Azarlanamazdı. "Carter ve Vale öldü. Hurley gözaltında."

"Ortağım sayesinde," diye hatırlattı Faith ona. "Lidersiz direnişi ve yalnız kurt olayını anlıyorum, tamam mı? Ama Martin Novak'ın banka soygunları yarım milyon dolar kazandırdı. Miranda 11 Eylül'ün koordinasyon, disiplin ve para gerektirdiğini söyledi. Bana kalırsa IPA bunların hepsine sahip, yani yalnız kurt değiller, tam bir iç terör operasyonundalar. Ve sadece şunu söyleyeceğim: patronunuzun kışını korumakla o kadar meşgul ki FBI'ın işini yapmasına izin vermemesi büyük bir ihmalkârlık."

"Oh, hey, bunu gördün mü?" Kordonundaki kimlik kartını havaya kaldırdı. "Ben aslında FBI için çalışıyorum. Bugünkü tüm bu gizlilik ve hançer, FBI'ın yerel kolluk kuvvetlerine yardım etmesidir. Çünkü ben FBI için çalışıyorum. Ve Dash hakkında bana bilgi veren bir FBI muhbiri çalıştırdım. Ve Dash'i aramak için Meksika'ya uçtum. Ve şu anda sizinle konuşuyorum çünkü ben, ben, FBI ajanı, Dash'i bulmak istiyorum."

Faith muhtemelen ona bir özür borçluydu. O da cezalandırılmazdı.

Van dedi ki, "Evde iki yaşında bir çocuğun olduğunu biliyorum. Bu çocuklar, iki yaşındaki çocuklara çok benziyorlar. İlgi istiyorlar ve bunu elde etmek için her şeyi mahvetmeye hazırlar."

Bu kirli bir numaraydı. "Çocuğumu nereden biliyorsun?"

Van soruyu duymazdan geldi. "McVeigh düzinelerce taklitçiye ilham verdi. *Unabomber'in Manifestosu*'nun Amazon'da dört buçuk yıldızı var. Basına Görünmez Vatansever Ordusu'nun Emory'yi bombaladığını söylersek, düzinelerce taklitçiyle ve Dash şu anda olduğundan daha da fazla yeraltına inecek."

Faith çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Dash yirmili yaşlarının başındaydı, bir Federale ile birlikte ter döküyordu, Meksika hapisanesinde yatmayı düşünüyordu. İlerlerken bir şeyler uydurmamış olmasına imkân yok. Belki de gerçekten UC-SD'de öğrenciydi. Garcia'ya verdiği isim Charley Pride. Örneğe bakarak Dash'in gerçek soyadının *P* ile başladığını varsayabiliriz."

"Harika. Sen yatak yığının al. Ben bir prenses bulacağım." Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine fırlattı. "Bak, daha bir gün oldu Mitchell. Ajanın için korktuğunu anlıyorum. Hepimiz Sara Linton'ı geri istiyoruz. Michelle Spivey'i geri istiyoruz. Bir aydır bu dava üzerinde çalışıyoruz ama elimizde bir ton tuğla duvardan başka bir şey yok. Ama bir an için bile FBI'ın IPA'yı ciddiye almadığını düşünmeyin. Toplantıları SCIF'lerde yapmıyorum çünkü otoriter, inatçı kadınlara karşı bir zaafım var."

Kaşlarını kaldırdı, çünkü bu ortaya çıkmıştı.

"Özür dilerim, bunu iltifat olarak söyledim." dedi.

"Hâlâ tuhaf."

Van kravatının ucuyla gözlüklerini temizleyerek kendine biraz zaman kazandırdı. "Kanıt. İhtiyacımız olan şey bu. Şu anda elimizdeki tek şey varsayım ve içgüdü. Plaj fotoğrafındaki kişinin Novak olduğunu *düşünüyoruz*. Onunla konuşanın Dash olduğunu *düşünüyoruz*. Martin yakalandığında Dash'in IPA'nın başına geçtiğini *düşünüyoruz*. Dash'in dün Emory'deki dördüncü adam olduğunu *düşünüyoruz*. Michelle'i IPA'nın kaçırdığını *düşünüyoruz*. Daha büyük bir şey planladıklarını *düşünüyoruz*." Faith'e baktı. "Madem kanıtlanmamış teorileri ortaya atıyoruz, ben de kendi teorimi söyleyeyim: İçimden bir ses Gwen Novak'ın Dash ile evli olduğunu söylüyor."

"Kahretsin."

"Bok doğru, çünkü evlilik cüzdanı yok, mali bağ yok, örtüşme yok, ama burada hesap yapıyorum ve bu grupların kan bağına nasıl değer verdiğini biliyorum. Kralın yerine geçmek istiyorsan, kralın kızıyla evlenirsin."

"Sence Gwen'in başka çocukları da olmuş mudur?" Faith'in mide bulantısı başının ağrımaya neden oldu. "Bu Gwen'in işi, değil mi? Çocukları tuzağa düşürüyor

Babası ve arkadaşları için mi? Belki de Gwen Dash ile daha kolay bir yol bulmuştur - kendi tedarikini kendisi yapıyordur."

Van kravatını gözlüğüne öyle bir sürttü ki gözlük camı esnedi.

Dedi ki, "Martin Novak gözaltında. Ona geri dön ve-"

"Novak bir yılı aşkın süredir konuşmuyor ve şimdi de konuşmaya başlayacak gibi görünmüyor." Van gözlüklerini taktı. "Novak her ne olacaksa *olsun istiyor*. Dün patlamayı duyduğunda çok sevindi. İnsanların ölmesini istiyor. Toplumu altüst etmek ve hükümeti devirmek istiyor. Tutuklanmasının bir liderlik boşluğu yarattığının farkında. Eğer büyük bir plan varsa, Novak bunun bir parçası değil. Ve bu konuda mutlu. Bundan sonra ne olacağını görmekten mutlu."

Faith onun haklı olduğunu biliyordu. Özel nakil ekibinin bir parçası olarak Novak'ı incelemek için saatler harcamıştı. Adam kaos için yaşıyordu. "Peki, ne yapacağız? Planımız ne?"

"Muhbirlerim üzerinde çalışıyorum. Carter iş yaptığım tek beyaz üstünlükçü değil."

"Carter senin için çok büyük bir başarıydı."

Van kazıyı gülümseyerek onayladı. "Bu adamları bulmak işin zor kısmı. Onları bulduktan sonra, temel RASCLS çerçevesi."

Faith yeni bir kısaltma öğrendiği için duyduğu heyecanı gizlemeye çalıştı. "İş konuşarak beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Elbette öyleyim," dedi Van. "Kötü bir adamı nasıl gizli muhbir yaparsınız? Karşılıklılık. Otorite. Kıtlık. Bağlılık. Tutarlılık. Beğenme. Sosyal kanıt. RASCLS. Neyse ki ben empati, sempati ve nakit para dağıtma konusunda uzmanım."

Faith, "Yahudi olduğunu bilmiyorlar mı?" sormak zorunda kaldı.

"Evet, ama çok komik; onlara biraz para veriyorsunuz, onları hapisten uzak tutuyorsunuz, sorunlarını yargılamadan dinliyorsunuz ve onlar da 'Hitler mi? Onu pek tanı mıyordum.'"

Faith zoraki bir kahkaha attı, ama bunu sadece son zamanlardaki tuhaflıkların üzerine onu biraz rahatlatmak için yapmıştı.

Van, "Tüm büyük gruplarda muhbirlerim var ama asıl ihtiyacımız olan IPA'nın içinden biri. Ben de bunun için çalışıyorum; birilerini tanıyan birilerini tanıyan bir adam. IPA şu anda dört adam kaybetti. Sıradan adamlar değil, askerler. Dash'in araba kazasından sonra sağlık durumunun ne olduğunu bilmiyoruz."

Her ne planlıyorsa belli bir uzmanlık gerektiriyor. Carter'a göre Dash'in grubu yaşlı adamlar ve çocuklardan oluşuyor. Carter, Hurley, Monroe ve Vale gibi askerler gerçek liderlerdi. Dash'in acilen nitelikli adamlar bulması gerekecek."

Faith saate baktı. Öğleden sonra 3:58.

Beau ve Will, Dash'inbuluşmak için bekliyorlardı. Van'a "Neden buradayım?" diye sordu.

"Bu varoluşsal bir soru mu?" Onu bir kez daha güldüremeyeceğini anladı. "Patronum ne tür insanlarla tam olarak bilmenizi istiyor. Sara Linton IPA'nın elinde. Onun aileden olduğunu biliyoruz. Sizin aileniz bizim ." Sadede . "Michelle Spivey'nin kaçırılmasıyla ilgili elimizdeki her şeyi içeren bir dosya aşağıda sizi bekliyor. Çok gizli şeyleri ayıklamak zorunda kaldım ama yerini *bulma* konusunda pek bir şey yok. Belki ikinci bir çift göz, yirmi analistimizin yapamadığı şeyi çözebilir."

"Tamam." Faith, "Size moteldeki adli tıp raporlarını, otopsi raporlarını gönderebilirim. Elimizdeki her şey sizindir."

"Her şey mi?" diye sordu.

Faith onun ses tonunu anlayamadı. Ya onun yalan söylediğini düşünüyordu ya da yine saçma bir flört girişiminde bulunuyordu.

Sihirli Sekiz Topu tekrar ona çevirdi. "Kaynaklarım hayır diyor."

5 Ağustos Pazartesi, 1558

Will, Beau Ragnersen'in kamyonetinden çıkarken inledi. Aspirinin etkisi kesinlikle geçmişti. Kasları kilitleniyordu. Etrafına bakındı, birkaç araba ve köpek gezdirenler dikkatini çekti ama Albert-Banks Parkı'nda öğleden sonra bir durgunluk vardı. Will, Beau'ya yolu göstermesi için başıyla işaret etti. Adam başını dik tuttu, elleri cebindeydi. Will de aynısını yaptı ve onu düzgünce kesilmiş çimenlerden oluşan bir şerit boyunca takip etti.

İkisinin de üzerinde takip cihazı yoktu. Amanda bunu önermemişti ve Will de zaten buna izin vermezdi. Daha büyük endişesi, geçmişiyile ilgili blöf yapamayabilecek olmasıydı. Will'in iyi kimliği onu, baltası taşa değmiş eski bir asker olarak gösteriyordu. Will bu kimliği daha önce kullanmış ve askeri dilden anlamadığını zor yoldan öğrenmişti. O zamandan beri rolüne çalışmak için zaman ayırmamıştı. Artık tek yapabileceği, sessiz ve tehditkâr bir tipe bürünmektir. Sessizlik doğal olarak gelmişti. Tehditkârlık Sara'nın kaçırıldığı anda yerine oturmuştu.

Will'in yüzü hâlâ tıraş edilmemişti. Elleri kesikti. Beyzbol şapkası ve koyu renk güneş gözlüğü takıyordu. Buruşuk gri takım elbisesi iş dolabındaydı. Will kot pantolonunu ve normalde spor salonunda giydiği siyah, uzun kollu gömleğini giymişti. Pazuları tişörtü zorluyordu. Koşu ayakkabılarına kurumuş kana benzeyen paslı kırmızı çizgiler sıçramıştı.

Boya.

İki ay önce, Sara'yı şaşırtmak için banyosunu yeniden düzenlemişti. Will, Sara işaret edene kadar çikolata renkli duvarların küçük odayı daha da küçük hissettirdiğini fark etmemişti. Sara'nın kadın eşyalarını koyabileceği bir yer olsun diye yeni bir makyaj masası koymuştu. Mekânı aydınlatmak için duvarları kırmızıya boyamış, sonra da Sara neredeyse her gün kanlı suç mahalleriyle çevrili olduğu için kırmızının üzerini üç kat açık griyle boyamıştı. Muhtemelen bir tanesinin içinde duş almak istemezdi.

Beau'nun elleri ceplerinden çıkmıştı. Asfalt yoldan çıkarken sesli bir şekilde iç çekti. Surat asıyordu, bu da rahatsız ediciydi. Burada olmak istemediğini açıkça belirtmişti. Amanda, Will'in IPA'ya girmesine yardım etmezse hapisanede öleceğini açıkça söylemişti.

Bunun tam olarak nasıl gerçekleşeceği hâlâ .

Beau beyzbol sahasına doğru dönerken tekrar iç çekti. Will, ilaçlarla dolu spor çantasını diğer eline geçirdi. Yumruğunu sıkı. Kendi kendine, bir daha iç çekerse Beau'nun ensesine yumruk atmanın kötü bir fikir olacağını söyledi.

Bu Sara içindi. Bu bile Will'in yumruğunu sıkması için yeterliydi. Dash'in uşağını bir tanıştırma yapması için ikna etmesi gerekiyordu. Beau, hap ticareti sırasında destek olarak görev yapan minibüslü bir adamdan söz etmişti. Will, minibüs şoförünün besin zincirinin daha üst basamaklarında olduğunu düşündü. Tanışması gereken adam buydu. Dash dört adam gerideydi. Büyük bir şey planlıyordu. Eski kolluk kuvvetleri ve askerlerle çalışmayı seviyor gibiydi ve aktif olarak eleman topluyordu. Will'in önündeki ilk engel, Dash'in uşağını şoförü aramaya ikna etmektir. İkinci engel ise Şoför'ün Will'i kafasından vurmamasını sağlamaktır.

Etrafa baktı. Minibüsten iz yok.

Beau bir tur daha attı, bir kez daha iç çekti.

Will'in gözlerinden ter damlıyordu. Koyu renk gözlükleri olduğu için memnundu. Güneş başının tepesine vuruyordu. Faith'in burada olmasını diledi. Onun toplantısı muhtemelen önemliydi ama işler sarpasarsa, Faith'in her zaman arkasını kollayacağını biliyordu.

İlk gizli GBI ajanını oyun parkının yanındaki bankta otururken gördü. Önünde bir bebek arabası . Başını

burnunu telefona dayamıştı. Bir başka ajan tenis kortları ile beyzbol sahalarından birinin arasındaki asfalt yolda koşuyordu. Uzaktaki park yerinde yeşil bir steysin vagonda, birbirleriyle evli olmayan evli insanlar rolünü oynayan bir erkek ve bir kadın ajan duruyordu. Caddenin aşağısındaki bir tavernaya park etmiş ikinci bir takip arabası ve su arıtma tesisine park etmiş başka bir araba daha vardı ama Will'in düşüncesine göre bunların hiçbirisi işe yaramayacaktı çünkü içgüdüleri ona Beau'nun onu becereceğini söylüyordu.

İçgüdüleri doğru muydu?

Beau'nun acınası iç çekişlerinden ya da Charlie Brown'ın ayaklarını çimlerin üzerinde sürükleyişinden kötü bir hisse kapılmamıştı. Çünkü adam bir esrarkeşti ve esrarkeşlerin tek derdi kafayı bulmaktı. Amanda, Beau'nun cebinde bir avuç dolusu hap bulundurmasına izin vermişti ama Beau daha binadan çıkmadan onları şeker gibi geri atmaya başlamıştı. Özel harekâtçı asker de Will kadar iyi hesap yapabiliyordu. Eninde sonunda haplar bitecekti ve bu gerçekleştiğinde Beau bir hapisane hüccresinin yanlış tarafında olabilirdi.

Will, Beau'nun düşündüğü gibi düşünmeye çalıştı. Adamın bu durumdan kurtulmasının üç yolu vardı: Dash'in dalkavuğuna Will'in polis olduğuna dair bir işaret gönderebilirdi. Dalkavuk Will'i vurur, olay biterdi. İkinci kapı, Beau kaçabilirdi. Fazla uzağa gidemezdi ama bunu bilmiyordu. Üçüncü seçenek en rahatsız edici olanıydı. Beau iyi eğitimli bir savaş askeriydi. Kaslarının bir adamı nasıl öldüreceğini hatırlaması için beyninin tam olarak çalışıyor olması gerekmiyordu. Will'in katlanır bıçağı cebindeydi ama onu kullanmakta hâlâ iyi değildi. Sig Sauer'ı belindeki kılıfla sırtının alt kısmında duruyordu. Çok hızlı silah çekiyordu ama kırık bir boyunla değil.

"Bu taraftan." Beau, top sahasını çevreleyen pasta şeklindeki çit boyunca yürüdü. O saatine baktı, Will de onun saatine baktı.

15:58

Saat dörtte Flunky ile buluşmaları gerekiyordu. Artık geri dönüş yoktu. Beau her ne planlıyorsa, doğaçlama olmayacaktı. Belli ki çoktan kararını vermişti. Görünüşe göre

Düşünceli, neredeyse dalgın bir halde elini tel örgülere dokundurdu.

Will'in içgüdüğü bir uyarı fişegi daha gönderdi.

Tehlikeyle karşılaştıklarında bazı adamlar kendilerini gaza getirir, göğüslerini yumruklar, kan için çığlık atar, o kadar çok adrenalinle körleşirlerdi ki kurşunlara doğru koşarlardı. Bir de diğer türden bir adam vardı, yağmak üzere olan cehennemden kurtulmanın tek yolunun kendini transa sokmak olduğunu bilen adam.

Beau o ikinci türden bir adamdı. Dönüşüm çok açıktı. Bu haplar değildi. Eğitimi onu ele geçirmişti. Nefes alış veriş yavaşlamıştı. Kıpırdanmayı ve iç çekmeyi bırakmıştı. Budist bir rahip gibi Zen'e bürünmüştü.

Will işaretleri fark etti, çünkü o da bunları yaşıyordu.

"İşte burası." Beau tribünleri üçüncü sıraya kadar tırmandı ve oturdu. Saatine baktı. "Park etsen iyi olur kardeşim. Her zaman zamanında gelmiyor."

"Minibüs nerede?"

"Biliyorsam ne olayım." Beau bacaklarını uzattı. "Bu adamlar aptal değil. Arabayla gelip sana yüzünü göstermeyecek. Uşak bunun için var."

Will spor çantasını aralarındaki koltuğa fırlattı. Oturdu. Beyzbol sahasına baktı. Çitler güzeldi, siyah vinil kaplıydı. Park, her zaman şehirde yaşamış olan Will'e yabancı gelmişti. İğneler, esrarkeşler ya da evsizler yoktu. Sadece bakımlı köpeklerini gezdiren Gucci giymiş kadınlar vardı.

Will yirmi üç dönümlük yeşil alanın havadan çekilmiş bir haritasını incelemişti bile. Tüm gizli ekip saatlerce strateji geliştirmiş, alternatif rotalar ve senaryolar önermiş, arabaları park etmek ve kadın ajanları yerleştirmek için en iyi yerleri tartışmıştı. On iki ışıklı tenis kortu. Üç beyzbol sahası. Lastikli bir top sahası. Bir tenis merkezi. Büyük bir piknik pavyonu.

Will yönünü bulmaya çalıştı. Sağ ve sola arası hiç iyi olmamıştı ama ana yola en uzak olan elmastaki kalenin yanında oturduklarını biliyordu. Toprak

Tenis kortları arkasındaydı, bu da ilkokulun futbol sahasının ormanın diğer tarafında olduğu anlamına geliyordu.

Okul, bilinen nedenlerden dolayı girilmesi yasak bir bölgeydi. Son zil bir saat önce çalmıştı ama okul sonrası etkinlikler nedeniyle binada en az yüz çocuk ve bir avuç öğretmen ve idareci bulunuyordu. Teknik olarak Dash'in Uşağı o yönden yaklaşabilirdi. Beau onlara adamın yakındaki otoparka park edeceğini söylemişti, ama Beau keş bir yalancıydı.

Sorun şuydu: Eğer iş zora girerse, Will silahıyla okulun bahçesine kadar Aylağı kovalayamazdı. Gizli ajanlar, okul güvenliğini alarma geçirmeden bir takip arabasını park etme riskini göze alamazlardı ve okul güvenliği de GBI'nın kendi tesislerinde gizli bir operasyon yürüttüğünü duymaktan memnun olmazdı. Özellikle de operasyonun halka açık bir parkta yapıldığını öğrenirlerse çok sinirlenirlerdi.

Will Sara'yı bulmak için yanıp tutuşuyordu ama kazara bir çocuğa zarar verirse ikisi de onu affedemezdi.

Beau, "Dostum, acı çekiyor gibi ." dedi.

Will, sanki eklemleri betonla kaplı değilmiş gibi omuz silkti.

"Kardeşim, söyle. Seni Perc'leyebilirim, sorun değil." Beau elini cebine attı. Will'e yuvarlak, beyaz bir tablet uzattı.

Will hapi kabul etmeyi düşündü. Almayacaktı ama Beau'yu kendi tarafına çekmeye çalışmak iyi bir fikir olabilirdi. Bir adamı tanıyorsan onu öldürmek zordu. Teklifi reddetmek, Will'in bir polis olduğunu ve polislerin onu kısıvrak yakalayanlar olduğunu bir kez daha hatırlatabilirdi.

"Senin kaybın." Beau hapi ağzına attı. Yuttu. Sırttı.

Will gözlerini sahaya dikti. Arkasındaki kortlarda oynanan hararetli bir tenis maçının *gümbürtüsünü* duyabiliyordu. Bir çakmağın titreşimini duyunca başını çevirdi.

Beau'nun ağzından bir sigara sarkıyordu.

Will ona "Söndür şunu." dedi.

Beau gözlerini kısarak dumanın arkasından baktı. "Sakin ol, kardeşim." Will onun kulağına bir yumruk attı.

Beau dik durmak için mücadele ederken kolları dışarı fırladı. Sigara dudaklarından düştü. Parmaklarını kulağına götürüp kan olup olmadığını kontrol ederek küfretti. "Tanrım, kardeşim. Sakinleşmen gerek."

Will, "Ben senin kardeşin değilim," diyerek aynı tarafta olmadıklarını bir kez daha hatırlattı. "Dash'in erkeğini işaret etmeye çalıştığını düşünmeme neden olacak bir şey daha yapma."

"Sakin ol, tamam mı? Bu bir işaret değildi." Beau sigarayı söndürmek için botunun burnunu kullandı. Tribünlere yaslandı. Uzun uzun iç çekişi bir sis düdüğünden bile çıkabilirdi.

Will eline baktı. Beau'nun kulağı deriyi yeniden açmıştı. Bileğini yuvarlayarak, çocukken tırtıllarla oynadığı gibi kanın avucunda kaymasını sağladı.

Will'in Sara'nın dairesine ilk girişlerinden birinde elleri kanıyordu. Will gerçekten korkunç bir insana saldırmıştı, bu anlaşılabilir bir şeydi ama Will'in olmak istediği türden bir polis de değildi. Sara onu kanepeye götürdü. Bir kase ılık su getirmişti. Yaralarını temizlemiş, kesikleri sarmış ve ona kötü şeyler yapmanın bir alışkanlık olduğunu, buna ya boyun eğeceğini ya da vazgeçmeye çalışacağını söylemişti.

Will elini kot pantolonuna sildi. Artık ne tür bir polis olacağı umurunda değildi. Sara'yı evine, ailesine getirecek olan adam oydu.

"Bu o," dedi Beau.

Dash'in Uşağı park yerinde, tam da Beau'nun söylediği yerdeydi. Dört kapılı mavi bir sedandan iniyordu. Minibüsten hâlâ iz yoktu. Dalkavuk park alanını yuvarlanan bir yürüyüşle geçti. Arazinin arka tarafındaki çitin etrafından dolandı. Kısa siyah saçlı, beyaz polo tişörtlü, haki kargo şortlu ve beyaz spor ayakkabılıydı. Yirmili yaşlarının başındaydı, top sahasına olan ilgisine bakılırsa muhtemelen eski bir lise beyzbol oyuncusuydu. Arkası dönük bir beyzbol şapkası takıyordu. Güneş gözlükleri yüzünü sarıyordu. Mavi kanvas bir sırt çantası omzuna asılmıştı. Fıçı bira arayan bir öğrenci birliğine benziyordu.

Will, "Onu önceden tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır dostum, hepsi öyle görünüyor." Beau ayağa kalktı. Çitlere doğru yürüdü. Ellerini ceplerine soktu. Beklemeye başladı.

Will çantasını tribüne bıraktı ve çitlerin yanında Beau'ya katıldı. Yıpranmış kale levhasına baktı. Birkaç saniye geri saydı. Sonra ocuğa baktı.

Uşak sakın davranıyordu. Acele etmiyordu. Beau, Will'e genellikle ne olduğunu anlatmıştı: Uşak arkasından yürüyor ve spor çantasının içindekileri sırt çantasının içindekilerle takas ediyor, sonra sahanın etrafında yürümeye devam ediyor ve arabasına biniyordu.

Gerçek James Bond casusluğu.

Bu kez Beau, Flunky'yi sohbet etmek için durduracaktı. Will'i eski bir asker arkadaşı olarak tanıtacaktı. Dash'le konuşmaları gerektiğini söyleyecekti. Uşak onun yerine minibüsteki adamı arayacaktı. Will henüz belirlenmemiş bir sihir yapacak ve liderle buluşmak için bir davetiye ayarlayacaktı.

Sadece Uşağın kendi rolünü oynamaya niyeti yok gibiydi.

Onlardan yirmi metre uzakta durmuştu.

Will, ocuğun kafasındaki dişlilerin tıkırtılarını neredeyse duyabiliyordu. Ona tribünlerin yanında bir adam olacağı söylenmişti. Tribünlerin yanında iki adam vardı. Yine de değiş tokuş yapmalı mıydı?

Uşak arabasına baktı. Park yerini kontrol etti. Ormanı kontrol etti. Tenis kortlarına baktı. Gökyüzünde *dron* var mı diye baktı. Sonunda, Flunky dikkatini Beau ve Will'e verdi. Eli cebine gitti. Telefonunun ekranına dokundu ve kulağına götürdü.

Will, Beau'ya "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Pizza siparişı veriyorum." Beau'nun elleri ceplerinden çıkmış, yanlarında sallanıyordu. Dövüşmeye hazır mıydı? Kaçmaya hazır mıydı? İşaret vermeye hazır mıydı?

Will tekrar minibüse baktı. Hiçbir şey görmedi, sadece harekete geçmek için bekleyen ajanları gördü. Zaman yolcusu olmadıkları sürece, hiçbirisi ona adli tabibi aramaktan başka bir şey yapabilecek kadar çabuk ulaşamazdı.

Will arkasına uzanırken rahat görünmeye çalıştı. Parmakları Sig Sauer P365'in etrafına dolandı. Silah mikro kompakttı, gizli taşıma için tasarlanmıştı ama şarjörde on mermi ve bir

haznede. Çoğu polis görev silahıyla eğitim yapardı. Will, Sig ile atış poligonunda saatler geçirmişti. Biriyle de diğeriyle olduğu kadar isabetliydi. Dipçik kısaydı ama alışması eldiven gibiydi. Silahı çekip bir saniyenin altında ateş edebiliyordu.

Uşak aramasını sonlandırdı. Will onun hâlâ düşündüğünü tahmin ediyordu. Gitmek mi, kalmak mı? Emirlerle uymak mı yoksa sonuçlarına katlanmak mı? Bu çocuk, iki yetişkin adamla dövüşmeye ya da canını kurtarmak için koşmaya değil, halter kaldırmaya ve sopa sallamaya alışkın olan sıska kolları ve bacakları olan bir çocuktü.

Tribünlere doğru uzun yürüyüşüne devam etti. Normal davranmaya çalışıyordu ama eli cebine gitmişti ve taşaklarından aşağıya üzerinde SİLAH yazan bir tabela sarkıtmış olabilirdi.

"N'aber?" Çenesini Will'e doğru kaldırdı, çünkü Will'in yetkili olduğunu varsayıyordu.

Beau, "Dash'e konuşmamız gerektiğini söyle." dedi.

Dalkavuk açıkça başka bir dalkavukla çalışmak istemiyordu. Will'e sordu, "Her şey yolunda mı, kardeşim?"

"O senin bağlantın değil, Dickslap." Beau, Flunky'nin göğsüne vurdu. "Dash'e daha fazla para istediğimi söyle."

"Ne için?"

"Annemi becerdiğin için."

Will bundan sonra olacıklardan iki saniye önceydi.

Uşak silahını şortundan çıkarmaya başladı. Beau'nun elleri çoktan havadaydı, çünkü o da tahmin işindeydi. Silahı alıp Dalkavuğa doğrultmaya hazırđı.

Flunky'nin şortunun çok bol olması dışında. Bu adamların silahlarını ceplerinde saklamalarının sebebi neydi? Silahı kılıfına koymalı ya da sırt çantasının içine sokmalıydı ya da belki de aptal herif etrafına dikkat etmeliydi çünkü Will dizini tekmeleyene kadar başına haberi yoktu.

Çatırtı, beyzbol topuna vuran bir sopa gibiydi. Çocuk yere düştü.

"Siktir!" diye bağırdı. Yan yatmış, dizini tutuyordu. Belli ki kandan daha çok endişeleniyordu.

Hasarlı kıkırdak. Anlaşılabilir, çünkü yirmi yıl sonra bir ortopedi cerrahından duyana kadar kıkırdağın gerçekten önemli olduğunu anlamayacaktı.

"İyiymi, kardeşim." Beau başıyla onaylıyordu. Silah elindeydi, bir Glock 19'du ama Will'in Glock 19'u değildi. Silahı Will'e doğrultmadığı için Will silahın onda kalmasına izin verdi.

Will uşağa, "Patronunu ara." dedi.

"Ben-" Acı nefesini kesti. "Kahretsin dostum, diz kapağımın böyle hareket etmesi mi gerekiyor?"

"Dinty Moore kutusundan çıkarmışsın gibi mi?" Beau gülüyordu. "Hayır, kardeşim, bu çok kötü bir şey."

"Siktir!"

Will telefonu bulana kadar çocuğun cebini karıştırdı. Son aranan numarayı buldu. Yanında bir baş harf vardı, G harfi.

Will arama düğmesine dokundu. Alo yoktu, sadece-

"Kevin, ne oluyor? Sana halletmeni söylemiştim. O haplara ihtiyacımız var. Bu piyade seviyesinde bir operasyon."

Will konuşmadan önce yutkunmak zorunda kaldı. Hattın ucundaki ses Dash'e mi aitti? Sesi sinirli geliyordu, tıpkı çocuğunuz arabanıza çarptığında sinirlendiğiniz gibi.

Will, "Kevin değil. Beau bana birkaç adamın eksildiğini söyledi. Onunla kum havuzunda çalıştım, CSR'de çalıştım."

Muharebe Arama ve Kurtarma.

Will, "İlgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?" diye sordu.

Adam sessizdi, düşünüyordu. Sonra uzun bir hava bıraktı. Bir iç çekiş değil ama derinleşen bir hayal kırıklığının göstergesiydi. *Bugün ihtiyacım olan son bu tür bir iç çekiş.*

"Beau'yu telefona ver." dedi.

Will telefonu uzatmadan önce Beau'ya sert bir bakış atarak onu uyardı.

Beau Glock'u beline soktu. Hâlâ gülümsüyordu. Will onun haplardan dolayı mı kafasının iyi olduğunu, yoksa ani şiddetten zevk mi aldığını anlayamadı. "Benim," dedi telefona. "Evet, ben bir pisliğim. Evet, anlıyorum." Will'e baktı, kaşları yukarı kalkmıştı.

öğretmen tarafından hırpalandı. "Evet, biliyorum, ama-" Başını iki yana salladı. "Dinle, Gerald, ben-" Tekrar durdu. "Orospu çocuğu, sana söyleyebilmem için bir dakika susar mısın?"

Gerald.

Will'in dudakları aralandı. Kendi sinirli nefesini dışarı verdi. Sonra kendi kendine Kevin'in bir dalkavuk, Gerald'ın da onun patronu olduğunu, yani Gerald'ın üstündeki adamın Dash olabileceğini söyledi.

Beau telefonda güldü. Gerald, "Dash, ona birkaç sağlam adam bulabilirsem benimle ilgileneceğini söyledi," dedi. Will'e sırtarak, bunun Amanda'yla paylaştığı bir bilgi olmadığını kabul etti. "Adı Jack Wolfe. Havacı, sert biri. Benim sözüm ona kefil için yeterli olmalı, eğer değilse, koca sikimi yalayabilirsin."

Beau telefonu Will'e verirken sırtıyordu.

Will onu bununla dövmek istedi. Onun yerine, tekrar hatta girip Gerald'a "Benim" dedi.

"Wolfe." Gerald durakladı, sonra sordu: "Ne zamandır baygınsın evlat?"

Sesi Will'e *oğlum* diyecek kadar yaşlı gelmiyordu. "Her şeyin bir saçmalık olduğunu bilecek kadar uzun."

Beau güldü.

Gerald yine sessizleşmişti. Düşünüyordu. Yine düşünüyordu.

Will kendi düşüncesini yaptı. Beau doğru davranmıyordu. Çok heyecanlıydı, ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. Will'in onun hakkında yapabileceği hiçbir şey yoktu. Beau, Beau'nun yapacağını yapacaktı. Kevin başka bir meseleydi. Gerald anlaşma yok derse, Will hâlâ uşağa sahipti. Gerekirse tabancasını çocuğun ağzına sokar ve parmağını tetiğe götürürdü.

Gerald, "Seni sonra ararım." dedi.

Will hattın kesildiğini duydu. baktı. Öğleden sonra 4:03.

Eğer Gerald iki dakikadan fazla sürerse, o zaman emir komuta zincirine doğru ilerliyordu. İki dakikadan az sürerse, doğrudan Dash'i arıyordu.

İkinci senaryoya göre Gerald, Dash'in sağ kolu olacak.

Will telefonu cebine koydu. Kevin'a doğru uzandı ve sırt çantasını aldı.

"Ne oluyor lan?" Kevin şikayet etti.

Will, Beau'ya kendisiyle birlikte tribüne doğru yürümesini işaret etti. Elleri terliyordu. Her parçası, telefon çalana ve Sara'yı bulmaya bir adım mı yoksa Kevin'i yere sermeye bir adım mı yaklaştığını öğrenene kadar telefona bakmak istiyordu.

"Dostum," dedi Kevin, ", ver şunu bana."

"Kapa çeneni." Will sırt çantasının fermuarını açtı. Beau'ya, "Dash ona birkaç adam getirmeni söyledi, ha?" diye mırıldanırken, para destelerini inceliyormuş gibi yaptı.

Beau'nun ağzı bir kademe daha sırttı.

Will, "Dash gibi bir adamın pek fazla insana güvenmediğini ama sana güvendiğini düşünüyorum. Bu da onu ne kadar iyi tanıdığın konusunda yalan söylediğin anlamına geliyor."

Beau ellerini ceplerine soktu. Kavgaya etmek istemiyordu. Sadece Will'le uğraşmak istiyordu. "Bazı kartlarımı saklamalıyım, değil mi kardeşim?" dedi.

Will ona, "Gardiyanlar ayak bileklerinizi tutmanızı ve öksürmenizi söylediğinde nereye bir şeyler saklayacağınızı düşünmeye başlayın" dedi.

Beau güldü.

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?" Will parayı saydı. Sırt çantasında en az otuz bin dolar vardı. "Yine aynı şeyi yaparsan-"

Will'in tehdidi telefonun çalmasıyla kesildi.

16:04.

Kusacakmış gibi hissetti ama cevap vermeden önce iki zilin daha izin verdi: "Evet?"

Gerald, "Pekâlâ Wolfe, sana kefil olduğu için arkadaşına teşekkür edebilirsin. Yüzbaşı Ragnersen'in sözü patron için çok önemlidir."

Will ağzını açtı ve biraz hava çekti. "Ne kadar?"

"Bu gece yapacağım küçük bir iş için sana on bin dolar verebilirim."

Gerçek bir anlaşma olup olmadığını görmek için küçük bir deneme."

Will kendi kendine sessizce beşe kadar saydı. "Ne kadar küçük?"

"Çok fazla risk yok. Gir ve çık. Bunu daha önce de yaptık. İçeride bir adam var."

Will, "Her zaman bir risk vardır," dedi. Sessizlik içinde tekrar beşe kadar saydı. On bin dolar ölüm parasıydı. Ya da bu adamların kiralık bir haydut için sokak değerinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "On beş bin" diye bastırdı.

"Anlaştık," dedi Gerald, bu da Will'in yirmi dolar istemesi gerektiği anlamına geliyordu. "Telefonu Kevin'a ver."

Will, Kevin'e telefonu verirken sevincini gizlemeye çalıştı. Girmişti. Çok uç noktadaydı ama girmişti.

"Evet efendim," dedi Kevin Gerald'a. Sesindeki sızlanma azalmıştı. "Evet, nerede olduğunu biliyorum. Onunla on beş yirmi dakika içinde orada buluşabilirim -tamam, ama-"

Görüşme sonlandırıldı.

Kevin telefonu cebine soktu. Will'e, "Kalkmama yardım et, Slenderman." dedi.

Will onun kolunu tuttu ve onu bir bez bebek gibi kaldırdı.

"Kahretsin, acıyor." Kevin topallayarak tribüne doğru yürüdü. Ayakkabısının içinde kan birikmişti. Diz kapağının ucunda beyazlık vardı. Koltuğun üzerine düştü. Çantanın fermuarını açtı. İlaçların içine GPS takip cihazı saklamanın bir yolu yoktu. Beau her şeyin nasıl hazırlanması gerektiği konusunda çok kesin konuşmuştu. Haplar etiketli Ziploc torbalarına aktarılmıştı. Merhemler ve kremler kutulardan çıkarılmış, lastik bantlarla birbirine sarılmış ve hâlâ mühürlüydü.

Kevin sırt çantasındaki para destelerini spor çantasının içindekilerle değiştirdi. "Telefonlarınıza ve kimliklerinize ihtiyacım var." dedi.

"Siktir ," dedi Beau.

Kevin omuz silkti. "Ona kefil oldun. Gerald ya sen ve Wolfe birlikte gidersiniz ya da kimse gitmez dedi."

"İkimiz de gideriz." Will cüzdanını tribünlere fırlattı. "Telefon taşımıyorum. Devletin beni izlemesine izin vermeyeceğim."

"Sorun değil," dedi Kevin. "Seni anlıyorum, kardeşim."

Will'in cüzdanı koltuğun üzerinde açılmıştı. Ehliyet ve kredi kartı sahte adıyla Jack Phineas Wolfe'a aitti. Eğer

IPA'nın Pentagon sunucularına erişimi vardı, Wolfe'un askerlik hizmeti, uzaklaştırma emri ve iki alkollü araç kullanma suçu herhangi bir geçmiş kontrolünden geçebilirdi.

Will, Beau'ya "kardeşim. Hadi yapalım şunu."

"Bu çok boktan." Beau başını sallamaya başladı ama cüzdanını ve telefonunu da zulaya ekledi. Will onun yüzünü inceledi. Beau'yla ilgili hiçbir şey doğru gelmiyordu. Çok kolay teslim olmuştu. Bir uçurtma kadar yüksekte olmasına rağmen, Glock'la silahlanmayı başarmıştı. Will, Gerald'ın Beau ile yaptığı konuşmayı duymamıştı. Bu nedenle, Gerald'ın Kevin'e ne söylediğini de bilmiyordu.

Will'in bağırsakları ölüm perisi gibi çığlık atmaya başladı. Kevin'a, "Seni kamyonetle takip edeceğiz." dedi.

"Benimle gelmiyorsun. Görevlerden Gerald sorumlu.

İkinizden birinin Kuzey Carolina'da bekleyen tutuklama emri var mı?"

Kuzey Carolina mı?

Will, "Bizi Gerald'a kim götürüyor?" diye sordu.

"Sıkı durun." Kevin cüzdanları ve Beau'nun telefonunu sırt çantasına koydu. "Bize bir konum gönderecek."

Will park yeri dışında bir yere bakma isteğiyle savaştı. Beau onlara Dash'in her buluşma için yeni bir uşak gönderdiğini söylemişti ama Beau minibüsteki adamı tarif etmemişti. Belli ki Gerald'ı tanıyordu. Dash'le ilişkisi hakkında yalan söylemişti. Will, hem Beau'nun hem de Gerald'ın bu parktan çıkmanın her yolunu bildiklerini düşünmek zorundaydı. Ve ikisi de yandaki okuldaki çocuklar için endişelenmiyordu.

Beau, Kevin'a "Param ne olacak?" diye sordu.

"Bana kamyonunun anahtarlarını ver. Koltuğun altına koyacağım."

Beau yine teslim oldu. Kevin'e anahtarları fırlattı. Elleri yanlarında gevşemişti. Yine Zen'di, bu şeyden atlamaya hazırды.

Kevin'in telefonu çaldı. Will haritada bir iğne görebiliyordu. Gerald ona bir konum göndermişti.

"Şu tarafa." Kevin, Will'in tam olarak düşündüğü yönü, ormana doğru işaret . " ortasına geldiğinde, sağa dönüp tekrar ormana gir. Huzurevini geç. Garaj yolunun sonunda seni siyah bir minibüs karşılayacak."

Beau sordu, "Hangi alan?"

Hava haritasını incelememişti. Parka giren ve çıkan her bir rotayı izlemek için en iyi pozisyonları araştıran yüksek eğitilmiş gizli ajanlardan oluşan bir ekiple saatlerce çalışmamıştı.

Biri hariç tüm rotalar.

"Futbol sahası," dedi Kevin. "İlkokulun arkası boyunca uzanıyor."

Will tıka basa dolu minibüsün arkasında otururken öyle terliyordu ki, kendini bir tencerede kaynıyormuş gibi hissediyordu. Camlar siyaha boyanmıştı. Kabini arka taraftan ayıran bir bölme vardı. Tavan lambası yanıyordu ama ampul o kadar zayıftı ki, Will yolcu arkadaşlarının sadece dış hatlarını görebiliyordu. Tavandaki küçük bir havalandırma deliğinden serin bir hava akımı geliyordu ama dışarıyı yüz derecenin üzerindeydi ve alüminyum bir kutunun içindeydiler, yani hiçbir hava onları pişmekten kurtaramazdı.

Soğutucudaki Gatorade'i ilk iki saat içinde bitirmişlerdi.

Will saatine baktı.

Akşam 7:42.

Geçiş süresi üç saatten fazla. Şimdiye kadar Kuzey Carolina'nın derinliklerine varmış olabilirlerdi. Ya da Kevin, Will'in tahmin ettiğinden daha inandırıcı bir yalancı olabilir ve Alabama veya Tennessee'de olabilirlerdi.

Beau uykusunda homurdandı. Omzu Will'inkine yapışmıştı. Baş aşağı düşmüştü. Horluyordu. Minibüsün diğer tarafında dört genç adam tıkiş tıkiş oturuyordu. Terleri, rakunların Axe Vücut Spreyi kullanması durumunda rakun miskin kokması gibi kokuyordu.

Gerald minibüse binmelerini söylediğinde henüz tanışma olmamıştı. Will çocukları birbirine o kadar benzetmişti ki, onları Bir, İki, Üç ve Dört olarak düşündü. Her genç adamın belinde bir tabanca vardı. Hepsi de en fazla on sekiz yaşındaydı, siyah giyinmişlerdi ve yüz ifadeleri can sıkıntısı ile dehşet arasında gidip geliyordu. Dizlerini çenelerine kadar çekmekten bitkin düşmüş olmalıydılar. Ayaklarının ya da bacaklarının yanlışlıkla yanlış kişiye sürtünmesinden korktukları belliydi.

Beau o yanlış kişiydi. Will o yanlış kişiydi. İkisi birlikte Birden Dörde kadar yer kaplıyorlardı.

Çocuklardan yayılan bir tür elektrik vardı. Minibüsün diğer ucuna doğru attıkları hızlı bakışlar, kendi aralarında yaptıkları baş sallamalar. Will bunu sadece bir tür huşu olarak tanımlayabilirdi. Bu çocuklar gerçek savaş kahramanlarına bakıyorlardı. Gerçek askerlerle birlikte bir görev yapacaklardı. Bellerinde silahları vardı. Rollerine uygun giyinmişlerdi. Belli ki göreve başlamak için sabırsızlanıyorlardı.

Bu da Will'i çok endişelendirdi. Hayranlarının ordu hakkında muhtemelen kendisinden daha çok şey bildiğini varsayıyordu. Her branşın kendine has bir dili vardı. Tek bir yanlış cümleyle Will kendini kafasına silah dayanmış halde dizlerinin üzerinde bulabilirdi.

Gerald, Jack Wolfe'un yararlılığına açıkça ikna olmamıştı ama Will, dört adam eksilmiş olmanın Dash'i nitelikli savaşçılar konusunda çaresiz bıraktığını düşünmek zorundaydı. Yine de Gerald, Will'i bir sığır etiymiş gibi değerlendirmişti. Will'in sırtındaki Sig Sauer'a vurmuştu. Beau'yu kenara çekip hızlıca bazı sorular sordu. Beau, Will'i ispiyonlayacaksa, doğru anı bekliyordu. Gerald kendisine verilen cevaplardan tatmin olmuş görünüyordu. Bir kez başını salladı ve Will'in Dört olarak düşündüğü genç adam, Will'i bir asayla taradı. GPS takip cihazından gelen bir sinyal arıyordu. Beau'ya asa verilmemişti. Bu da Will'in hâlâ kanıtlaması gereken çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Ve Beau'nun lanet bir yalancı olduğunu çünkü bu insanların onu açıkça takımın bir parçası olarak gördüğünü.

Will'in minibüste geçirdiği zaman, Beau'nun onu nasıl sikebileceğini düşünmesi için ona bolca fırsat vermişti. Ama Beau sorunun sadece bir parçasıydı. Gerald'ın güvenini kazanmak, Will'in Sara'yı bulmak için tek yoluydu ama gidecekleri yer hakkında anlamlı bir strateji oluşturamayacak kadar çok bilinmeyen vardı.

Kuzey Carolina.

Banka mı soyacaklardı? Bunun için çok geç bir saatti. Bir market ya da çek bozdurma yeri mi soyacaklardı? Daha yakında binlerce dükkân varken neden eyalet dışına çıksınlardı ki? Gerald'ın kapıları açıp AR-15'ile hepsini vuracağı dağlara mı götürülüyorlardı?

Her zaman mümkün, özellikle de görevi bitirdikten sonra.

Will, Amanda'nın onu aradığını düşündü. Muhtemelen ekibe çivi tükürüyordu. Faith de muhtemelen bir o kadar tükürüyordu. Pek kurallara uyan biri değildi. Will onun arabasının arkasındaki bebek koltuğunu birden fazla kez kullandığını görmüştü. Her ihtimale karşı okulun otoparkında bir yere yerleşmiş olmalıydı.

Ama o görmemişti, yani sahte koşucu, bebek arabalı sahte anne, park yerindeki çift, takip eden arabalar, hiçbiri Will'in ormanda kaybolduğunu görmemişti. Görmüş olsalar bile, nereden çıkacağını tahmin etmeleri mümkün değildi. Futbol sahasının diğer tarafındaki huzurevi, brifingde ortaya çıkmamıştı.

Faith bunu iki saniye içinde anlayabilirdi.

Will başını minibüsün yan tarafına yasladı. Yoldan gelen titreşimler kafatasını ve kuyruk sokumunu deliyordu. Baş ağrısı geri gelmişti. Gözlerini kapattı. Yoğun, kokuşmuş havayı içine çekti. Sara'yı geri getirmeyi düşündü. Ona ne söyleyeceğini. Bundan sonra hayatlarının nasıl olacağını.

Sorun şuydu: Sara'nın ailesi hayatındaki en önemli şeydi.

Cathy açıkça Will'den nefret ediyordu. Bunu gizleyecek bir şey yoktu. Eddie daha fazla çaba gösteriyordu ama Will bunun uzun süre edeceğinden emin değildi. Gerçek şu ki, Sara'nın ailesine uyum sağlamayı hiç beklememişti. Tek umudu, eninde sonunda, muhtemelen, kimsenin bir yer bulamadığı ama kimsenin de atmaya kıyamadığı bir yapbozun başıboş parçası gibi kalacağıydı.

Will, Cathy Linton'ı son gördüğünde adını bile söyleyememişti.

Minibüs yoldaki bir tümseğe çarptı. Beau burnunu çekerek uyandı. Taşaklarını kaşındı, ağzındaki salyayı silmek için kolunu kullandı. Soğutucuyu açtı. Kapıyı çarparak kapattı. "Son Gatorade'i hanginiz içti?"

"Kapının yanında bir tane var," dedi Three. "Biraz sıcak."

Beau numarayı anladı. Üç'ün kaval kemiğine tekme attı. "Hiç çış içmek zorunda kalmadığımı mı sanıyorsun, evlat?"

Kimse gülmedi. Bir adamın kendi idrarını içmek için ne kadar çaresiz olması gerektiğini düşünüyordı.

Dört, Will'in korktuğu soruyu sordu. "Orası nasıl bir yerdi?"

Beau, Will'e doğru başını salladı. "Asıl aksiyonu gören o."

Will, Beau'nun boynuna yumruk atmamak için vücudunu sabit tuttu.

Three dedi ki, "Hadi ama dostum. bir şeydi?"

Will kubbe ışığına baktı. Boğazını temizledi. Bu çocuklar silahlıydı. Muhtemelen tehlikeli bir duruma doğru gidiyorlardı. En büyük korkuları, arkadaşlarının kendilerine güleceği bir hata yapmaktı. Ölüm onların küçük zihinlerinde tutabilecekleri bir kavram değildi. Hayatın değerli olduğunu anlayacak kadar acı çekmemişlerdi.

Onlara, "Bir avuç serseriye hikayelerle eğlendirmek için arkadaşlarımla ölümünü izlemedim" dedi.

Beau kıkırdadı. "Doğru."

Hayal kırıklıkları aşikârdı. Dört kişi inledi. Üç kafasını metal duvara vurdu. İki tırnaklarını yemeye başladı. Biri kıpırdandı, bacağına giren kramp kimseyle fiziksel temas kurmadan esnetmeye çalıştı.

Minibüsün arkası dardı ama Bir'den Dört'e kadar aralarında birkaç santim boşluk bırakmışlardı. O yaşlarda, canını yakmadığınız sürece başka bir erkeğe dokunmazdınız. Adını bile duymamış kızları becermekten bahsederdin. Kaykayını takla attırmakla ya da bisikletini çarpmakla övünürdün, sanki bunlar olduğunda neredeyse altına sıçmıyormuşsun gibi. Hâlâ sebepsiz yere bir orman yangını gibi alevlenen tüm öfke, şehvet ve kızgınlıkla ne yapacağını bulmaya çalışıyordun.

Will de o yaşlarda tıpkı onlar gibiydi; birinin ona nasıl erkek olunacağını göstermesine o kadar muhtaçtı ki. Sokakta yürüyen havalı bir adam görür ve onun yürüyüşüne ayak uydurmaya çalışırdı. Başka bir erkeğin bir kadınla flört ettiğini duyar ve bunu masum bir kız üzerinde denerdi.

Ya da en azından Will arkadaşlarına bu yolu denediğini söyleyecekti. Ve işe yaradığını. Ve kızın inanılmaz olduğunu.

"Berbat bir şey," dedi Will. "Birini öldürmek. Berbat bir şey ve kendinden nefret ediyorsun."

Beau aptalca bir şaka yapmadı. Dinliyordu. Hepsi dinliyordu.

Will onun sözlerini düşündü. Şu anda Jack Wolfe olması gerekiyordu, eski bir ordu askeri, hayatla ilgili hayal kırıklığına uğramış. Kâğıt üzerinde, adamın yaşadıkları kendisinininkiler değildi ama bazı ortak özellikleri vardı. Will, Sebastian James Monroe'yu vurduğu için hiç pişmanlık duymuyordu ama Monroe öldürdüğü ilk adam değildi.

Çocuklara "Başka bir insanın canını almanın şerefi yoktur" dedi.

Hava gergindi. Tek ses, asfalta çarpan lastiklerin çıkardığı sestti.

"İnsanlar senin güçlü olduğunu ya da bir kahraman olduğunu söylüyor ama değilsin." Will gömleğinin koluyla ağzını sildi. "Adam bunu hak etmiş olsa bile. O seni öldürmeden önce senin onu öldürmen gerekse bile, kendini bok gibi hissediyorsun."

Yanında, Beau ellerini esnetmeye başladı.

Will, "İnsanlar sana sürekli bunu soruyor ama onlara gerçeği söyleyemiyorsun çünkü kahramanlar böyle yapmaz" dedi.

"Aynen öyle," diye mırıldandı Beau.

Will öne doğru eğildi, çünkü bu aptal çocukların onu duymasını istiyordu. "Bu olduğunda hiç hoş değil. Kan püskürüyor. Gözlerinize girer. Kemik ve kıkırdak görebilirsiniz. *Call of Duty*'yi on milyar kez oynadığınız için buna hazır olduğunuzu sanıyorsunuz ama gerçekte aynı şey değil. Kan bakır gibi kokar. Dişlerinize bulaşır. Boğazınızda tadını alırsınız. Ciğerlerinize çekersiniz."

"Kahretsin," diye fısıldadı Üç.

Beau ellerine bakıyordu. Başını salladı.

Will, "Vurduğun adamın bir ailesi vardı, tıpkı senin de bir ailen olduğu gibi. Onun bir hayatı vardı. Senin de bir hayatın var. Belki çocukları vardı. Belki ya da kız arkadaşı vardı ya da annesi hastaydı ya da senin her gün her saniye eve gitmek için can attığın gibi o da eve gitmek için can atıyordu." Birden dörde kadar her baktı. Gözleri

genişti. Her kelimeye asılmışlardı. "İşte bu yüzden berbat. Çünkü-"

Will başını salladı. Onlara gerçeği söylemişti. Bunu kendi başlarına öğrenmemeleri için Tanrı'ya dua etti.

Beau tekrar kokladı. Burnunu sildi.

İlk kırılan İki oldu. "Çünkü ne, ahbap?"

Will karartılmış pencereye baktı. Beau'nun hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu.

İki kişi tekrarladı, "Çünkü ne?"

Beau, "Çünkü birini öldürdüğünüzde, kendinizden bir parçayı da öldürmüş olursunuz." dedi.

Lastikler sessizlikte vızıldadı. Başka soru yoktu. Will saatinden geçen zamanı işaretledi. On dakika daha. On beş. Minibüsün yumuşak bir dönüş yaptığını hissetti. Otoyoldan ayrılıyor, bir çıkışa giriyorlardı.

Saatine baktı. Akşam

7:49.

Minibüs başka bir dönüş için yavaşladı. Daha keskin, muhtemelen bir yan sokağa. Dönüş Will'in omzunu Beau'nun omzuna çarptı. Karşılarında, çocuklar aralarındaki boşluğu korumak için mücadele ediyorlardı.

Minibüsün hızı birkaç dakika boyunca otuz civarında kaldı. Will diğer araçların sesini dinledi. Ara sıra trafiğin uğultusunu duyuyordu. Hâlâ otoyola yakındılar. Ya da belki eyaletlerarası bir yoldu. Ya da belki de o kadar uzun süredir bu minibüsteydi ki duyma duyusunu kaybetmişti.

Zemin sanki alçalıyor gibiydi. Minibüs bir rampadan yukarı çıkıyordu. Will, rölantide çalışan bir dizel motorun gürültüsünü duydu. Yakınlarda, muhtemelen minibüsün yanına park etmişti. Bir vınlama sesi vardı. Bir motor, metale çarpan zincirler. Bir vitesin geri gitmesini engelleyen frenin *tık tık tık tık* sesi.

Will sesi tanıdı. Üniversite masraflarını karşılamak için bir nakliye şirketinde çalışmıştı. Bir teslimat için rulo haline getirilmiş bir giriş kapısının nasıl ses çıkardığını biliyordu.

Gerald ön taraftan inerken minibüs hareket etti. Biriyle konuşuyordu. Will ne anlayamadı. Para alışverişi yapıldığını düşündü.

Çok riskli değil. Bunu daha önce de yaptık. İçeride bir adam var.

Minibüsün kapıları nihayet açıldı. Will göz kamaştırıcı bir ışık bekliyordu ama tek gördüğü daha fazla karanlıktı. Gerald doğrudan alıcı bölmesine geri dönmüştü. Açık kapının etrafındaki kalın siyah conta, Will'in dışarıyı görme şansını engelliyordu. Spor salonundan yeni gelmiş gibi görünen bir adam çıkışa doğru yürüyordu. Sırtı Will'e dönüktü. Elinde, kapağı kapanmayacak kadar para dolu bir zarf vardı. Kırmızı şapkalı, bol şortlu, siyah Nike tişörtlü, beli kalındı.

"Hadi gidelim." Gerald acele etmeleri için el sallarken sesini alçak tuttu.

Birden dörde kadar olanlar hızla farklı yönlerle doğru kaçışmaya başladılar. Sanki her an ortalık O.K. Corral'a dönebilirmiş gibi ellerini silahlarının üzerinde tutuyorlardı.

Will minibüsten inerken gözleri depoda geziniyordu. Işıkların çoğu kapalıydı ama görülebilecek noktalar vardı. Depo yaklaşık bir futbol sahası büyüklüğündeydi. Sıra sıra dizilmiş metal raflar, üst üste konmuş, mühürlenmiş karton kutular içeriyordu. Hepsi aynı boyutlardaydı, yaklaşık otuz inç kare. Her birinin üzerinde, aşağıdaki raflarda bulunan farklı işaretlere karşılık gelen numaralar vardı. Her bir kutunun içinde nakliye etiketi olan plastik bir kılıf vardı.

Will o etiketlerden bir tane almak zorundaydı. İçindekiler, sevkiyat ve alıcı adresleri, şirket isimleri ve irtibat bilgileri formlarda yer alacaktı.

"Beau." Gerald onu deponun arka tarafına doğru başıyla işaret etti.

Glock zaten Beau'nun elindeydi. Alçak bir çömelleme pozisyonunda yürüyor, silahını yere doğrultmuş, güvenlik görevlilerini ya da sorun çıkarabilecek herhangi birini arıyordu.

"Wolfe." Gerald'ın eli Will'in omzundaydı. Sessizce konuştu. "Bu taraftan."

Will tuvaletleri, çalışanların dinlenme odasını, sevkiyat ofisini ve muhtemelen deponun yönetim bölümüne açılan bir kapıyı gördü. Sigarasını çekti, yere doğrulttu ve banyoya doğru çömelerek ilerledi.

İçeri girmeden önce baktı. İkinci bir bölmenin kapısı açıktı ve bir kutu kamyonunun arkasına açılıyordu. Rafların üzerindikilerle aynı görünen karton kutular tavana kadar doluydu. İki ve Üç onları boşaltmaya başladı. İçlerinde her ne varsa, kutu başına iki adam gerektirecek kadar ağırdı. Gerald rafların yanına gitti. Elinde bir kâğıt parçası vardı. Karşılık gelen bir numara arıyordu. Ortadaki bir sırayı işaret etti. Bir ve Dört onları indirmeye başladı.

Bir sürü kutuyu değiştirmek için neden bir depoya girelim?

Gerald onun gözüne takıldı.

Will kadınlar tuvaletine girdi. Tuvaletleri kontrol etti. Bir şeye ihtiyacı vardı; isim etiketi, gazete gibi, yerini saptamasına yardımcı olabilecek bir şey. Dolaplar vardı ama hepsi kilitli değildi ve hepsi boştu. Erkekler tuvaletini de aynı kötü şansla temizledi. Depoya geri döndü. Kamyondan daha fazla kutu çıkıyordu. Raflardan daha fazla kutu indiriliyordu.

Nakliye ofisinin kapısı kilitliydi. Will camdan içeri baktı. Her yerde kâğıtlar vardı. Herhangi bir logo ya da adres seçilemeyecek kadar karanlıktı.

Arkasında çocuklar hızla çalışıyordu. Kutular kamyondan . Yeni kutuların yarısı yüklenmişti. Ezbere çalışıyorlardı. Hepsi bunu daha önce yapmıştı. Korkuyorlardı ama dehşete kapılmamışlardı. Gergin enerjileri daha çok suçlu olmanın verdiği heyecandan kaynaklanıyordu.

Will dinlenme odasına girdi. Otomatlar, mini mutfak, lavabo, iki buzdolabı, yaklaşık otuz kişilik masa ve sandalyeler.

Kola makinesinin yanındaki masada oturan bir kişi.

Güvenlik görevlisi.

İlk bakışta ölmüş olabilirdi ama Will adamın uyuduğunu fark etti. Başı sandalyeye yaslanmıştı. Ağzı açık kalmıştı. Şapkası gözlerini ve burnunu kapatıyordu. Elleri geniş karnının üzerinde duruyordu. Üniforması siyah pamuktandı. Logo ya da isim etiketi yoktu. Siyah iş botları. Beyaz spor çorapları.

Will odadan çıkmaya başladı ama sonra adamın boynundaki kordonda asılı kimlik kartını fark etti.

Kart ters çevrilmişti. Arkası beyazdı. Kartın diğer yüzünde adamın adı, şirket ve adres yazıyordu.

Will tartıştı.

Depoda bir bölme kapısının kapandığını duyabiliyordu. TIR'ı yüklemişlerdi. Muhtemelen onu arıyorlardı.

Will Sig'i kılıfına soktu. Bıçağını açtı.

Uyuyan muhafıza doğru bir adım attı. Sert bir şekilde horluyordu, muhtemelen en az bir saattir baygındı.

Will bir adım daha attı. Gardiyan uyanmadan önce ne kadar gürültü çıkarabileceğini test etmek için dilini şaklattı. Yuvarlanan kapı onu uyandırmamıştı. Will yaklaştıkça sert içki kokusu keskinleşiyordu. Dilini tekrar tıkladı. Adam kıpırdamadı.

Will bir adım daha attı. Kimlik kartını kordondan kesmek için bıçağıyla uzandı.

"Ssst!"

Ses Will'in arkasından gelmişti.

Gerald kapı aralığındaydı. Öfkeyle başını salladı ve Will'e adamı rahat bırakmasını işaret etti. Gözlerinde korkuya benzer bir şey vardı.

Will'in gardiyanı bıçaklayacağını düşünmüştü. "Wolfe."

Gerald gitmesi için el salladı.

Will kimlik kartına baktı. Çok yaklaştı.

Ama Gerald ona hayır demişti. Will'in görevi bir deponun adresini bulmak değildi. IPA'ya girmek için çalışacaktı.

Odadan geri geri çıkarken bıçağı elinden bırakmadı. Sara'ya duyduğu özlemin aynısıyla kimlik kartına baktı. Tanımlayıcı özellikler için odayı taradı. Duvarlarda boğulma ve kimyasal yanıklarla ilgili olağan işaretler vardı. Bir göz yıkama istasyonu. Bir ilk yardım çantası. Bu dinlenme odasını ülkedeki yüz binlerce deponun içindeki diğer dinlenme odalarından ayıracak hiçbir şey yoktu.

Will, Gerald'ın arkasından minibüse doğru koştu. Gözleri metal rafın üzerindeki kutuları buldu. Hepsinin numarası aynıydı: 4935876.

"Wolfe." Gerald'ın eli Will'in omzuna gitti. Sesi alçaktı. "Bir dahaki sefere böyle bir şey yapmadan önce bana danış."

Will başıyla onayladı. Minibüse tırmandı. Birden dörde kadar olanlar zaten içerideydi. Beau sürücü koltuğunun arkasındaki yerini almıştı. Sessizdi, ellerine bakıyordu. Hepsi sessizdi. Hepsi en kötüsünün olmasını beklemiş, hatta belki de umut etmişti ve bu hayal kırıklığıyla ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Huzurevine dönüş yolu sessizlik içinde geçti. Will'in saatine göre dört saat. Birden dörde kadar uyuyakalmıştı. Beau onun yanında gergin duruyordu. Düşünüyordu, muhtemelen minibüs durduğunda bundan nasıl kurtulacağını planlıyordu. Kaçmak. Dövüşmek. Öldürmek.

Will de düşünüyordu ama bu konuda değil.

4935-876.

Kutuların numaralar.

Onları kafasında bir mantra gibi söylemeye devam etti. Lastikler dönmeye devam etti. Çocuklar uyumaya devam etti. Will'in kuyruk kemiği metal zemin yüzünden ağrımaya başladı. Minibüs nihayet yavaşlayarak durduğunda, saatinin göstergesi gece yarısına dönmüştü.

Çocuklar uyanmadı. Beau yerde sürünürken homurdandı. Sırtındaki şarapnel muhtemelen onu öldürüyordu. Yaklaşık bir saat önce cebine uzanmayı bırakmıştı. Ya hapları ya da birazdan olacaklar için kafasının net olmasını istiyordu.

Gerald minibüsün kapılarını açtı. Bakımevine giden yolun ağzındaydılar. Cüzdanları, Beau'nun telefonu ve anahtarları ondaydı.

Dedi ki, "Hizmetiniz için çok teşekkür ederim. Para kamyonunuzun koltuğunun altında. Sizinle iş yapmak güzeldi beyler."

Beau eşyalarını aldı ve ceplerine doldurmaya başladı.

Gerald minibüsün önüne doğru yöneldi. Sürücü kapısı açıktı. Motor rölantide çalışıyordu.

Gidecekti. .

Will, "Bu mı?" diye sordu.

Gerald yavaşça arkasını döndü. Will'i inceledi. Kararını tam olarak veremiyordu. Çok uzun saniyeler geçtikten sonra, "Daha ister misiniz, Binbaşı Wolfe?" dedi.

Binbaşı.

Will'in cüzdanını karıştırmışlar, Jack Phineas Wolfe'un geçmişini araştırmışlar, onurlu bir şekilde terhis olmuş, eski bir hava piyadesi.

Beau boğazını temizledi. "ama. Bırak gitsin." Will kiminle konuştuğunu anlayamadı.

Gerald Beau'ya sordu, "Bu korkaklık da ne, Ragnersen? Desteğini geri mi alıyorsun?"

Will nefesini tutmuş, Beau'nun onu bekliyordu.

Beau cevap vermekte gecikmedi ama sonunda başını salladı. Bir kez. Kesin bir ifadeyle değil. Omuz silkmeye eşdeğer bir hareketti.

Will sırtındaki Sig Sauer'ı düşündü. O kadar çok terliyordu ki, deri kılıf gömleğinin kuyruğuna yapışmıştı.

", Ragnersen." Gerald açıkça tatmin olmamıştı. "gereken özelliklere sahip mi, değil mi?"

Will yere baktı. Gerald'la arasındaki mesafeyi ölçtü, minibüste uyuyan Bir'den Dört'e kadar olanları, huzurevindeki yaşlıları, geçebilecek arabaları düşündü.

"Evet amına koyayım." Beau sırtarak yüzünün yarılmasına izin verdi. "Wolfe kum havuzunda sırtımı senin taşaklarını kaşdığından daha fazla kaşdı."

Will öfkesini ve rahatlamaını yüzünden uzak tutmaya çalıştı. Beau'yu bir dostun yapacağı gibi omzundan yakaladı ama parmakları, bu saçmalığın bedelini daha sonra ödeyeceğini bilmesini sağlayacak kadar sertti.

Gerald kollarını kavuşturdu. Will'e, "Hayatın ne kadar kötü?" diye sordu. Will omuz silkti.

Gerald sordu, "Her şeyden vazgeçmeye hazır mısın? Kasabayı terk etmeye? Arkana bakmadan?"

Will'in kalbi o kadar sert çarpmaya başladı ki nabzını parmaklarında hissedebiliyordu. İşte bu kadar. Dash'i bulmak için son şansı. Sara'yı kurtarmak için tek şansı.

Gerald'a sordu, "Ne kadar ödüyor?" "\$250,000."

"Kahretsin," diye tısladı Beau.

Will, "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın," dedi Gerald. "Geldiğinde eski hayatını geride bırakmaya hazır ol. Bavulunu hazırlama. Ne yaptığını kimseye söyleme. Maaş gününün çılgınca olmasının bir nedeni var. Bu işi bizimle yapacaksın, bittiğinde ortadan kaybolacaksın. Eski hayatına geri dönemezsin. Dönmeye çalışırsan da seninle, ailenle, kadınınla, yanlış bir şey söyleyebilecek herkesle uğraşmak zorunda kalırız. Anladın mı?"

Will düşünüyormuş gibi yaptı. Para sadece çılgınca değil, aptalca bir çılgınlıktı. Bunun dörtte biri için kendi annelerini boğacak yüzlerce kötü adam vardı. Bu, ödemek zorunda kalmayacağınızı bildiğinizde teklif edeceğiniz türden bir paraydı.

Will, "Ne zaman?" diye sordu.

Beau yeri tekmeledi.

"Yarın," dedi Gerald. "Saat tam bin beş yüz. I-85'in 129. çıkışında. Orada bir Citgo var. Seni patronla tanıştırmak için biraz gezdireceğim. Seni test edecek, uygun olduğundan emin olacak."

Dash.

Gerald, "Eğer onay verirse, varsın." dedi. Beau, "Ya vermezse?" diye sordu.

Gerald omuz silkti. Will'e, "Bazı savaşlar fedakârlığa değer. Patron seni bilgilendirecek. İnan bana, fazla ikna edilmen gerekmeyecek. Belki de gittiğimizde bizimle gelmek istersin. Bir parçası olacağın görevin, verdiğimiz savaşın bir anlamı var."

Will çenesini sıktı. Kafasının içinde bir siren çalıyordu, bir uyarı değil, ama-

Sara-Sara-Sara-Sara.

Beau içine girdi. "Bu görev de ne?" Gerald şaşırmış görünüyordu. "Bir parça ister misin?"

"Hayır, dostum. İki katına olmaz."

Gerald Will'e, "Bunu bir düşün, asker. Baskı yok. Katılmak istiyorsan, her şeyini ortaya koymalısın. Yarın gel, 129. çıkış, bin beş yüz. Ne öğrenmenin zamanı geldiğinde ne yaptığını . Bu senin için uygun mu?"

Will kafasının içinde sessizce saydı. Beşe, ona kadar. Bir kez başını salladı.

Gerald başıyla . İşte
bu kadar.

Will huzurevine giden yolda yürümeye başladı. Minibüsün kapısının arkasından kapandığını duydu. Yüzü tamamen görünecek şekilde kameraya bakarak binanın etrafından dolaştı. Kafası rakamlarla doluydu:

4935-876; 129, I-85'in dışında, saat 15:00'te.

Beau'nun ayak sesleri arkasında Charlie Brown'ın ayak seslerini andırıyordu.

Will, "Sen bir orospu çocuğusun." dedi.

"Tabii ki öyleyim." Beau, Will'in ne kadar kızgın olduğu ya da nereye gittikleri konusunda endişeli görünmüyordu.

"Kaçmalısın," dedi Will. "Biliyorsun seni kamyonunda bekliyor olacaklar."

"Sen de koşmalısın Robocop." Beau yetişmek için koştu. "Aptal olma. O parayı sana beyninin arkasına sıkacakları bir kurşunla ödeyecekleri için verdiklerini biliyorsun. Bu çakalları yakalamak için hayatını riske atma."

"Ne planlıyorlar?"

"Bu boku benden geçirdiklerini mi sanıyorsun?"

Will yürümeye devam etti. Beau, Will'in kendini işine adanmış olduğunu düşünüyordu. Bunun Sara'yla ilgili olduğunu bilmiyordu.

"Kardeşim, hey, bekle." Will'i ormana doğru takip etti. "Beni dinle, tamam mı? Dash taş gibi bir katil. Şaka yapmıyorum. Onun gibi adamlarla dövüştüm. Onun için bir bok ifade etmiyorsun. Sen ikincil hasarsın. Kurşunlar yağmaya başladığında seni şemsiyesine çevirir."

Will alnında bir sızı hissetti. Bir sivrisineği tokatlayarak uzaklaştırdı.

Beau dedi ki, "Minibüste bahsettiğin şey mi? Anlıyorum, kardeşim. Yataktan kalktığım her sabah aynı lanet çarkı döndürüyorum. Ya cinayete ya da intihara meyillisin."

"Siyah katran eroini çeken ben değilim." Will futbol sahasını boydan boya geçti. Çimler ıslaktı. Fıskiyeler zemini ıslatmıştı. Yirmi yılla yargılanan bir esrarkeşten ders almaya ihtiyacı yoktu. Beau'ya, "Birine yardım etmek mi istiyorsun? Kendine yardım *et, kardeşim.*"

"Sadece deniyorum-" Beau ne denediğini açıklama fırsatı bulamadı.

El fenerleri ateşböcekleri gibi etraflarında dönüyordu. Ajanlar içeri doluştu. Silahlar çekildi. Çelik yelekler sıkıca sarılmıştı. Will onları iş yerinden tanıyamadı çünkü GBI'dan değillerdi. Hepsi Quantico'da bağırarak için eğitildikleri kelimeleri bağırıyorlardı.

"FBI! FBI! FBI! Yere yatın! Yere yatın!"

Will ellerini havaya kaldırdı ama onu iterek yoldan çektiler. Beau çimlere çarptı. Nefes almak için ancak *zamanı* vardı. Elleri çekilmişti.

Glock 19

boşaltılmış. Telefonu ve cüzdanı yere atılmıştı.

Gözlüklü bir ajan Beau'nun yanında diz çöktü. "Yüzbaşı Ragnersen, sizi doğa alanında yasadışı ateşli silah bulundurmaktan tutukluyorum."

"Siktir," diye tükürdü Beau. Will'e baktı. "Bir anlaşma yapmıştık."

Will uzaklaştı. Tenis ayakkabıları ıslak çimenler yüzünden suyla dolmuştu. Mantrasını sürdürdü-

4935-876, 29, I-85'in dışında, saat 15:00'te.

Ay bir bulutun arkasına geçti. Will karanlık ormanda yolunu bulmaya odaklandı. Yorgunluk, vücudundaki tüm eklemlere baskı yapıyordu. Az önce neye imza attığını düşünmeye başladı. Bu adamlar teröristti. Dash'in bir psikopat olduğu yeni bir şey değildi. Bir hastaneyi bombalamıştı. CDC'den bir bilim adamının kaçırılmasını organize etmişti. Adamları Sara'yı Will'in gözleri önünde kaçırmıştı. Dash, Will'in Glock'uyla bir adamı vurmuştu. Sağ koluna bir depodaki karton kutuları değiştirtmişti.

Patlayıcılar en mantıklısı. O kutular her yere gidebilirdi. Okullara. Ofis binaları. Oteller. Will bir paketleme fişi çalmayı başaramamıştı. Görevlinin kordonundaki kimlik kartını kesememişti. Depo her yerde olabilirdi. Will bu gruba sızmazsa, planladıkları korkunç şeyi durdurmanın başka yolu yoktu.

Ama onları durdurmak en çok önemseddiği şey değildi.

Hayatın ne kadar kötü?

Will'in Sara'sız bir hayatı yoktu.

Beyzbol sahası boyunca yürürken eli tel örgülere değdi. Tenis kortlarının yanından geçti. Beau'nun kamyonetinin hâlâ park halinde olduğunu gördü. Yanında gümüş bir Acura rölantide çalışıyordu. Farlar kısa huzmeliydi. Egzoz arkadan kıvrılıyordu. Motor ısıyı tekerlek yuvalarından dışarı atıyordu.

4935-876, 129, I-85'in dışında, saat 15:00'te.

Will kapıyı açtı. Vücudunu koltuğa doğru eğdi ve acıdan yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapattı. Klima en yüksek seviyedeydi. Yüzündeki ter soğumaya başladı.

Amanda, "Ee?" diye
sordu. Başını salladı.
"Ben varım."

Salı, 6 Ağustos 2019

6 Ağustos Salı, sabah 7:00.

Faith mutfak masasına oturmuş, "Aman , bu yaban mersinlerinin ne kadar lezzetli olduğuna inanamıyorum!" diye bağıırıyordu.

Emma'nın üst kattaki koridordan gelen ayak sesleri onu ödüllendirmedi.

Kızının dil peynirinin adaletsizliği hakkında ağlama krizine girmesinin üzerinden on dakika geçmişti. Faith onu sakinleştiremeden Emma kendini merdivenlerden yukarı atmış ve yatak odasının kapısını kilitlemişti. Tam da bu nedenle kapının kilidini açmak için pervazda bir ataç vardı, ama sonra Faith Emma'nın pelüş hayvanlarına şarkı söylediğini duymuş ve kazan/kazan diye düşünmüştü.

Faith masadan kalktı. Bulaşık makinesini doldurmaya başladı. Saate baktı, çünkü annesi birazdan Emma'yı almaya gelecekti. Eğer Faith'in biricik bebeği şu anda yatak odasında kıyafetlerini çıkarıyorsa, Evelyn bir cinayet/intihar mahalline girmiş olacaktı. En azından Emma yalınayak olacaktı. Faith'in, kızının sol ayağını sol ayakkabısının içine, sağ ayağını da sağ ayakkabısının içine sokmasını sağlayacak kadar vakti yoktu.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve dün gece eve döndüğü tatlı meleğin anılarını hatırlamaya çalıştı. Emma her zaman Faith'in ruh hali için bir sünger olmuştu. Will'in kaybolduğu haberi Faith'i titretmişti. Dash bir canavardı. IPA canavarlarla doluydu. Hepsi de korkunç şeyler yapmayı planlıyordu. Ya Will onları kandıramazsa? Gizli kimliğine için iki saati vardı. Ya her şeyi berbat ettiyse? Ya Beau

kendi çıkarları için ters döndüyse? Ya ortağı, arkadaşı, sığ bir mezarda ölü olarak yatıyor olsaydı?

Emma Faith'in dalgınlığını özümsemişti. Sevecen ve uyumlu davranmış ve o kadar çok değerli şey söylemişti ki Faith neredeyse bebek kitabını paketinden çıkaracaktı. Normalde ikisinden birinin ya da her ikisinin de ağlamasıyla sonuçlanan banyo zamanı bile nispeten kolay geçmişti. Emma Faith'e sadece iki hikâye okutmuştu. "You're Welcome" şarkısını söylemek zorunda kaldığı tek pelüş hayvan Bay Turtelle'di. Faith şimdiye kadarki en iyi Maui'sini yapmıştı.

Sonra gece lambasını yaktı. Lambaları kapattı. Kapıyı, gerekli olan on santimlik boşluğa kadar açık bırakmıştı. Emma derisinin fermuarını açmış ve bir iblis dışarı fırlamıştı.

Faith bulaşık makinesini kapattı. Kulaklarını zorlayarak kırılma, ağlama ya da şeytan *çıkarma ayini için ne güzel bir gün* diyen şeytani *bir* ses olup olmadığını dinledi.

Hiçbir ses alarm zilini çaldırmıyordu, bu kendi başına bir alarm zili olabilirdi ama Faith'in doğrulmak zorunda kaldığı tek an şimdi olacaktı. Kaseyi bulaşık makinesine aktarırken yaban mersinlerini ağzına tıktırdı. Yapış yapış tezgâhı ve masayı sildi. Dizlerinin üzerine çöktü ve yapışkan zemini temizledi. Çöpü kokladı ve bekleyebileceğine karar verdi. Lavaboda ellerini yıkadı.

Faith'in yukarı çıkmadan önce yapması gereken bir şey daha vardı.

Masasına gitti ve Michelle Spivey soruşturmasıyla ilgili belgeleri bir araya getirdi. Emma'nın başka bir boyama kitabına ihtiyacı yoktu. İki yüzden fazla sayfa, fotoğraflar, tanık ifadeleri ve geçmiş kontrolleri vardı. Sara'yı bulmanın anahtarı bu dosyanın içindeyse, hapi yutmuşlardı. Van'ın yaptığı redaksiyonlar sayfaları Mad Libs'e çevirmiş, kalın siyah çizgiler önemli kelimeleri kapatmıştı.

Spivey'in _____ ile _____ en _____. bir sürü vardı, ama Van ondan uzak duruyordu. Amanda da öyle.

Dün gece, FBI'ın Beau Ragnersen'i gözaltına almasına neden izin verdiğini açıklamayı reddetmişti. Faith kapıyı çarparak kapatmıştı.

Telefonu o kadar sert çaldı ki elini zedeledi. Öfkesinin iki ucu vardı. Faith, Beau Ragnersen'in adını Aiden Van Zandt'a veren aptalın tekiydi. Dün ondan bu ismi Michelle'in iş dosyalarıyla karşılaştırmasını istemişti. Belli ki Van bir şey bulmuştu. Belli ki ona ne bulduğunu söylemeyecekti. Öfkeli tepkisi bebek kitabı için bir başka klasik cümle olmuştu

Annenin bir yastığa "saksocu!" diye bağırdığını ilk duyduğunda iki yaşındaydın.

"Oh ... hayır ..." Faith masasının üzerinde bir Magic Marker kapağı olduğunu fark etti.

Sadece şapka. Görünürde işaret yok.

Kendini merdivenlerden yukarı attı. Emma'nın kapısı açıktı. Yerde oturuyordu, etrafı renkli kalemlerle çevriliydi. Onları kutuya koymaya çalışıyordu. Kutunun altı açıktı, bu yüzden kalemler sürekli kucağına düşüyor, o da onları tekrar topluyordu. Faith kızının sevinçli ifadesinden sonsuz bir renkli kalem kaynağı keşfettiğini düşündüğünü tahmin etti.

Faith, "Ayakkabıların nerede?" diye sordu.

Emma şelale gibi akan kalemlere bakıp sırtıttı. "Atıştırmalık delikleri mi?"

"Ceplerinde değiller." Faith dolaba, yatağın altına, şifonyere, komodinlere ve alt değiştirme masasına baktı. Ayakkabı yoktu ama Emma'nın geçen kış kaybettiği yaklaşık on bir bin eldiveni sonunda bulmuştu. "Nana gelmeden ayakkabılarını giy."

"Nana geldi!" Evelyn merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Faith kendini zorlu bir maçtan yenik ayrılmış bir basketbol oyuncusu gibi hissediyordu.

"Dışarısı zaten kavurucu." Annesi keten pantolon ve ona uygun kolsuz bir gömlekle şık bir şekilde giyinmişti. Faith'i yanağından öptü ve Emma'ya, "Ayakkabılarını giy, tatlım," dedi.

Faith annesine "Kate Murphy adında bir kadın tanıyor musun?" diye sordu.

Evelyn'in bunu düşünmesine gerek yoktu. Herkesi tanıyordu. "Kate, DD-5'lerimizi hala taş tabletlere oyduğumuz zamanlarda Maggie'nin ortağıydı. Sanırım o, EEOC davasının bir parçasıydı.

FBI kadınları sahaya sürececek. Aferin kızıma. Sırt çantan nerede?"

Faith iki kez baktı. Emma onun ayakkabılarını giyyordu. Doğru ayağında.

Neydi bu kara büyü?

Evelyn, "Mandy Kate'i benden daha iyi . Acele et, Emmybear."

Faith, Emma'nın sırt çantasını takmaya çalışırken bir daire çizerek dönmesini izledi. "Peki ya onun oğlu, Aiden Van Zandt?"

Burnunu kırıştırdı. "Gözlük takan erkeklere güvenmiyorum. Neden sadece göremiyorlar?"

Faith tıslayarak uzun bir nefes .

Annesi onun kızgınlığını yanlış yorumladı. "Oh, tatlım, o senin tipin değil. Ayrıca babası da adi bir kadın avcısıydı."

"Babasının numarası sende var mı?"

"Ha. Ha." Evelyn Emma'yı kucağına aldı ve kalçasına yasladı. İkisi de Faith'in yanağına birer öpücük kondurduktan sonra merdivenlerden inip gittiler.

Faith kızının yüzünün görüntüsüne tutundu. Koyu, neredeyse siyah saçlar. Açık kahverengi gözler. Güzel kahverengi bir ten. Mitchell genlerinin hiçbirisi ona geçmemişti; Elmer yapıştırıcısından biraz daha soluk bir tene sahipti.

Emma'nın babası üçüncü kuşak Meksikalı Amerikalıydı. Victor, bir noktaya değinmesine yardımcı olmadığı sürece kökeniyle pek ilgilenmezdi. Faith'in lise İspanyolcası onunkinden on kat daha iyiydi. İyi bir margaritayı zar zor sipariş edebiliyor ve echando *un polvo* yaparken *palabras sucias* fısıldamayı unutuyordu. Victor'u yatak odasında boxer şortunun içine soktuğu atletikle dolaşırken ilk kez gördüğünde bu işin yürümeyeceğini anlamalıydı.

Faith Emma'nın yatağını hazırladı, çarşafı sıkıca sardı. Bay Turtelle yerine geri döndü. Çoraplar eşleştirildi. Tanrı'nın bir mucizesi olarak, kapağı açılmamış Sihirli Kalem bulundu. Faith odayı toplarken kendini melankolik hissediyordu. Emma gittiğinde ev her zaman farklı hissettirirdi. Daha temiz, kesinlikle daha sessiz ama aynı zamanda daha yalnız. Bir yığın giysiyi düzeltti. Renkli kalemleri topladı ve aşağıya taşıdı.

Antrede durdu. Will'in başı kapının üstündeki camda görünüyordu. Orada öylece duruyordu. Kapıyı çalmamıştı. Acil bir tamirat gerekmedikçe nadiren gelirdi. Will'in başını araba yoluna doğru çevirdiğini gördü.

"Gitme!" Faith kapıyı açabilmek için bir avuç dolusu kalemle oynadı.

Will bir gün önceki kıyafetlerini giymişti. Rahat bir kot pantolon, siyah uzun kollu bir gömlek. Ona baktı. Onun içinden. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Korkunç görünüyordu. Hayatında hiç kimseye şu anda Will'e sarılmak istediği kadar sarılmak istememişti. Ama onlar sarılmıyordu. Eğer Will oturuyorsa, omzunu sıkıyordu. Bazen de ağabeyine yaptığı gibi koluna yumruk atıyordu. Şu anda, bir dokunuşun bile onu devireceğinden endişeleniyordu.

Adam konuşmadı, o da "İçeri gel." dedi.

Will onu mutfığa kadar takip etti. Onun neden burada olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Uyumadığı her halinden belliydi. Gözlerinin kenarları koyu halkalarla çevriliydi. Bıyıkları gerçek bir sakala dönüşmüştü. Şimdiye kadar karargâhta olmalıydı. Ekip gece boyunca 129 numaralı çıkıştaki Citgo'nun etrafındaki haritaları ve topografik bilgileri çıkarmak için çalışmıştı.

Will'in sekiz saat içinde Gerald'la buluşması gerekiyordu. Onun burada ne işi vardı?

"Otur." Faith, Emma'nın renkli kalemlerini mutfak masasının üzerine bıraktı. "Kahvaltı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Will sandalyeye doğru manevra yaparken yüzünü buruşturdu. Onun kahvaltıyı es geçtiğini hiç görmemişti. Renkli kalemleri düzeltmeye, renklerine göre dizmeye başladı.

Dedi ki, "Beyzbol sahasındaki çocuk, Kevin Jones. Parktan bir alışveriş merkezine gitmiş. Bizimkiler yaya olarak gelene kadar hap torbasını çoktan teslim etmiş. Onu bir doktora kadar takip etmişler, orada dizine dikiş atılmış, sonra da ailesinin evine geri dönmüş. Gözümüz 7/24 onun üzerinde ama bu iş bitene kadar onu alamayız."

Will zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Bakımevinden çıktıktan sonra siyah minibüsü kaybetmişler." dedi.

Faith de ona aynı şekilde başıyla karşılık verdi. Amanda olaylar olurken Faith'e bilgi vermişti. Minibüs huzurevinin yakınındaki yerleşim bölgesinden hızla ayrılmıştı. Sürücü ışıkları kapatmıştı. Daha kırsal bir alana yönelmişti, burada bir helikopter işaret feneri gibi görünebilirdi. Dört takip aracı düz ve dar köy yollarında ancak bu kadar yaklaşabilmişti. Sürücüler önce geri gitmiş, sonra daha da geri gitmiş ve minibüs aniden ortadan kaybolmuştu.

Will dedi ki, "Bir saat önce bir tarlada yanmış halde buldular. Plakası yok, şasi numarası yok. Kundaklama müfettişleri için çok sıcak. Bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Minibüse binerken ya da inerken plakaya bakmadım. Bir nakliye etiketi ya da-

Kalemlerden birini parmaklarının arasında kırdı. Pürüzlü kenarlara baktı. Renk, Faith'in prensip olarak nefret ettiği *Et Tonu* denen turuncumsu bir beyazdı.

"Ne olduğunu anlamanız ne kadar sürdü?" diye sordu.

Parkın dışında kayboluşunu kastediyordu. Google Earth'te geçirdiği iki saniye Faith'e tam olarak ne olduğunu anlatmıştı. "Okulda olmalıydım."

Will sandalyeye kaskatı oturmuş, avuçlarını kemiklerini yerinde tutmak istercesine kaburgalarına bastırmıştı.

Faith'in ona yardım etmek için bildiği tek bir yol vardı. Masasına doğru yürürken elini onun omzuna bastırdı. Michelle Spivey dosyasını buldu. Masanın üzerine bıraktı ve oturdu. "Michelle'in hastaneden gelen ameliyat öncesi kan tahlillerinde bilinmeyen bir maddeye rastlanmış. Narkotik değil. Muhtemelen zehirliydi. Apandistinin bu yüzden patladığını düşünüyorlar."

Will, Michelle'in kaçırılmasıyla ilgili fotoğrafları karıştırdı. Park yeri. Michelle'in arabası. Carter onu minibüse bindirirken düşürdüğü çantası. Raporları işaret etti. "Neden her şey karartılmış?"

"FBI'daki dostlarımız." Faith ona daha ağır bir şekilde redakte edilmiş sayfalardan birini gösterdi. "İki şey dikkatimi çekti. Burada MH JACK SERV yazıyor." Satıra dokundu. "Bu Maynard H. Jackson Servis Yolu anlamına geliyor olmalı."

"Havaalanı."

"Doğru." Faith bir sonraki sayfaya geçti. "Buradan alırsanız, bu satırda *Hurley* yazıyor, sonra *iki büküm olmaktan, acı çekmekten ve kusmaktan* bahsediyor. Buna baktım ve bunların hepsi-"

"Apandisit."

"Yine doğru." Sandalyeye geri oturdu. "Hastalanmaya başladığında Michelle ve Hurley havaalanında olmalıydı. Onu neden Emory'ye götürdüklerini merak edip duruyordum. Çok acı çekiyor olmalıydı. Onu bir hastaneye götürmeleri gerekiyordu ama havaalanına yakın bir hastaneye götürme riskini göze alamadılar."

"IPA'nın planladığı şeyin havaalanında gerçekleşeceğini düşünüyorsun." Will sakalını kaşıdı. "Olası bir saldırıyı planlıyorlarsa keşif için Michelle'e ihtiyaçları olmaz. İnternette yolcu salonlarının ve terminallerin haritaları ve videoları var. Uçak Treni'nin videosunu izleyebilirsin. Michelle'in yüzü tüm haberlerdeydi. Onu açıkta tutarak büyük bir risk alıyorlardı. Sadece onun yapabileceği özel bir şey olmalı."

Faith, "Her gün çeyrek milyondan fazla insan girip çıkıyor. Bu da yılda yüz milyondan fazla eder."

"Kargo uçuşları," dedi Will. "UPS, DHL, FedEx. Gece gündüz kutu taşıyorlar. Depodan gelen kutuların üzerinde numaralar vardı: 4935-876."

"Amanda'nın üzerinde şimdiden altı farklı ajans var. Numara hiçbir yerde çıkmıyor. Kutuların boyutu, 30'a 30, standart. Her birini iki kişinin kaldırması gerektiği gerçeğine dayanarak, güçlendirilmiş olduğunu varsayıyoruz, ancak bu düşündüğünüz kadar daraltmıyor."

Sakalını kaşıyıp duruyordu. Ses, tahtaya çivi çakmak gibiydi.

Will doğru düşünemiyordu, yoksa havaalanının Amerika Birleşik Devletleri'ne giriş için önemli bir liman olduğunu da belirtecekti. CDC, SARS veya Ebola gibi hastalık belirtileri gösteren uluslararası yolcuları taramak için kompleks içinde tesislere . Ancak operasyon, kötü şeylerin ülkeye girmesini engellemeye odaklanmıştı.

Ya Dash gerçekten korkunç bir şey göndermeyi planlıyorsa?

"Dahası da var." Faith'in çantası sandalyenin üzerinde asılı duruyordu. Not defterini buldu. SCIF'in içinde hiçbir şey yazmasına izin verilmemişti ama CDC'den ayrılmadan önce banyoya girmiş ve hatırlayabildiği kadarını kaydetmişti.

Faith hiç söze girmeden okumaya başladı ve Will'e bir gün önce aldığı Nazi 101 dersinin aynısını verdi. En aktif grupların, lidersiz direniş doktrininin altını çizdi. Will, sanki anlattıkları mantıklı geliyormuş gibi ara sıra başını sallıyordu. Dash ve Martin Novak'ın Meksika'da geçirdikleri zamanla ilgili bölüme geldiğinde başını sallamayı bıraktı.

"Dash bir pedofil mi?" Will bu sözleri beklediği tiksintiyi duymadan söylemişti. Pencereden dışarı baktı. Gözleri sabah ışığında parlıyordu. Ağlamaya o güne kadar tanık olduğu kadar yakındı.

Faith öfkeli bir çaresizliğe kapıldı. Bunu durdurmak zorundaydı. Bunu düzeltmek için.

"Düşündüm ki-" Will'in sesinde alışılmadık bir tını vardı. "Sanırım endişelendim. Tecavüz yüzünden. Tecavüz olasılığı."

Şaşkınlıkla elini ağzına götürdü? Şok mu? Rahatlama mı?

Zihni bu sıçramayı yapmamıştı. Adam Humphrey Carter ölmüştü. Vale ve Monroe ölmüştü. Hurley gözaltındaydı. Sara'nın bir pedofil tarafından rehin tutulduğunu öğrenmek ne kadar korkunç olsa da, akıl hastası olduğu gerçeği Dash'in ona tecavüz etme ihtimalinin daha düşük olduğu anlamına geliyordu.

Will elinin tersiyle burnunu sildi. Başını kaldırdı ama Faith'e bakmadı. Onda çok kırık dökük bir şeyler vardı. Biri Faith'e onun bir uçurumdan düştüğünü söyleseydi, ona inanırdı.

Faith masadan kalktı. Lavaboya gitti. Suyu açtı. Temizleyecek hiçbir şeyi yoktu. Bulaşık makinesinden bir tabak aldı.

"Gerald Smith" dedi.

Faith başını sallayarak onu konuşmayı tekrar davaya yöneltmesi için cesaretlendirdi.

Will, "Yirmi yıl önce Meksika'daki bir nezarethaneden çıkan yirmi bir yaşındaki gençle dün gece tanıştığım Gerald aynı kişi olabilir. Yaş aralığı uyuyor. Eşkalini aldınız mı?"

"Hayır." Faith tabağı silerken koluyla burnunu sildi. "Hâlâ birbirlerini tanıyor olmaları mantıklı. Bu adamlar birlikte takılırlar."

Will, "Bir iyiliğe ihtiyacım var." dedi.

Faith musluğu kapattı. Tabağı kurularken sırtını ona dönmedi. "Elbette."

"Sanırım, yani, biliyorum-" Durdu, nefes aldı. "Sara'nın annesi benden gerçekten nefret ediyor."

Faith tabağı bulaşık makinesine koydu. Kapıyı kapattı. Tezgahı tekrar sildi.

Dedi ki, "Onlara bakmamı isteyeceğini biliyorum. Sence de öyle değil mi?"

Faith başını , çünkü öyle bir şey yapmamıştı.

"Bu bir aile meselesi, sanırım, ailelerle yapacağınız bir şey. Sanırım?"

Faith ona bakmak zorundaydı, çünkü yüz ifadesi anlamasına yardımcı olabilirdi.

Dedi ki, "Bilmelerini sağlamak için. Bilinecek çok şey olduğundan değil. Ya da benim onlara söyleyebileceğimden. Biz söyleyebiliriz, en kolayı bu olur. Ama ilerleme var, değil mi? Ya da belki de biz olsaydık daha iyi olurdu diye düşünüyordum. Ama belki-"

"Evet." Faith neredeyse yeniden ağlamaya başlıyordu, bu kez rahatlamıştı. "Sara'nın ailesiyle konuşmak için seninle geleceğim."

Faith, Will'in yanında durmuş, gözlerini asansör kapısının üzerindeki rakamlara dikmişti. Sara'nın dairesine sayamayacağı kadar çok kez gitmişti. Dünyada kızını bırakabileceği sadece beş kişi vardı. Listede Evelyn'in altındaki kişi Emma'nın babası ya da *büyükannesi*, hatta ağabeyi bile değildi. Faith bebeğini sertifikalı bir çocuk doktoruna bırakma fırsatını kaçırmayacaktı.

Gözyaşları Faith'in gözlerine doldu. Sara'yı bulmaya yardım etmenin en iyi yolu bu olduğu için kendini bu davaya vermişti. Bu dürtü Faith'i çok uzun düşünmekten ne gerçekten olduğunu düşünmekten alıkoymuştu.

oluyor. Sara'nın incinebileceğini. Tecavüze uğrayabilirdi. Dövülebileceğini. Yaralanabileceğini. Öldürülebileceğini.

Faith Emma'ya ne derdi?

Asansörün kapıları açıldı. Faith gözyaşlarını sildi. Sadece evde, mutfak kilerinde ağlamasına izin veriyordu. Bunu atlatmanın tek yolu mümkün olduğunca çabuk atlatmaktı. Koridora doğru yürüdü. Kapıyı çaldı.

Dairenin içinde iki kadın konuşuyordu, ikisi de aynı ses tonuyla konuşuyordu. Faith'in midesi bulandı. İçlerinden birinin sesi tıpkı Sara'ninkine benziyordu.

"Will?" Kapıyı şaşkın görünümlü bir kadın açtı. Üzerinde eşofman altı ve beyaz bir tişört vardı. Ayakkabısı yoktu. Sütyen yoktu. Hiçbir çekingenliği yoktu. Kollarını Will'e doladı. Yüzünü Will'in boynuna bastırdı. "Bu şekilde karşılaştığımız için çok üzgünüm."

Faith, Will'in kadını tanıyıp tanımadığını anlayamadı. Belli ki elleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Parmaklarını kadının kürek kemiklerine dokundurmaya karar verdi. "Hiç haberimiz yok," dedi.

"Bu iyi, değil mi? Hiçbir şey bir şeyden daha iyi değil mi? Sen Faith misin?" Kadın Faith'in eline uzandı. "Ben Tessa, Sara'nın kız kardeşi."

Faith olayı kendi başına çözemediği için kendini aptal gibi hissetti. Tessa muhtemelen kız kardeşine olanları duyar duymaz uçağa atlamıştı. Güney Afrika'dan yolculuk yorucu olmuş olmalıydı ama Tessa'da hiç yıpranma belirtisi yoktu. Sara çekici olsa da, küçük kız kardeşi tam bir afetti. Mükemmel, porselen bir cilt. Parlak çilek sarısı saçlar. Faith'in yaşındaydı ama ondan daha başarılıydı. Doğumdan sonra hiçbir kadının göğüslerinin bu kadar büyük olmaya hakkı yoktu.

"İçeri gelin lütfen." Tessa'nın sözleri yumuşak, güneyli bir aksanla söylenmişti. "Kendimi doğru dürüst tanıtmadığım için özür dilerim. Jetlag oldum ve Will, kapıyı kapat. Anne, bak kim geldi."

Cathy Linton mutfak lavabosunda bulaşık yıkıyordu. Faith'e başıyla hafif bir selam verdi.

"Sara bana senden bahsetti. Tanrım, sen bir içim su gibisin. Ama bu-" Uzandı ve onun yanağını okşadı. "Sara bundan hoşlanmayacak."

Will'in yüzü sakalının altından kızardı. Önceki cümlesini tekrarladı. "Hiç haberimiz yok."

Faith, "Yaptıklarımız hakkında sizi bilgilendirmek istedik," diye açıkladı.

Tessa, "Televizyonu kapatmak zorunda kaldık çünkü hepsi saçma sapan şeylerdi. Babamı beklemeliyiz. Değil mi anne?"

Cathy isteksizce "Evet" dedi.

"Köpekleri gezdiriyor," diye açıkladı Tessa. "Küçük olan çok sevimli. Anne, Betty'yi sevmedin mi?"

Cathy cevap vermedi. Will'e doğru püskürmeden duramayan bir kokarca gibiydi.

Boğazını temizledi. "Giysilerimi toplamam gerekiyor."

Tessa onun koridorda kayboluşunu izledi. Yatak odasına ulaşması için ona birkaç saniye verdi, sonra annesine döndü. "Senin neyin var böyle?"

Cathy, Faith'e "Kahve ister misin?" diye sordu.

"I-" Faith ikisinin arasında kalmıştı. "Teşekkür yok-"

Cathy fincanı doldurmaya başlamıştı bile. Dolaptan bir tane daha indirdi. "Sanırım krema alıyor?" dedi.

"İçki içiyor-" Faith ve Tessa bu sözleri aynı anda söylediler.

Tessa, "Will sabahları sıcak çikolata içer." dedi.

Cathy kaşlarını çatı. "O altı yaşında değil. Kahvaltıda çikolata yiyemez."

Tessa, "Genellikle işe giderken bir bisküvi alır ve sonra ofisteki makineden bir kahvaltı burritosu satın alır" dedi.

"Bu daha mı iyi?"

İnanç görünmezlik için dua etti.

"Söyle bana." Cathy parmağını Tessa'ya uzattı. "Nasıl da o adamın beslenme rejimi hakkında bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

Faith, Sara'nın geniş oturma odasına ilgi gösteriyormuş gibi yaptı.

Cathy, "Şu anda bir aile olarak bir araya gelmemiz gerekiyor ve o adam bizim ailemiz *değil*" dedi.

"Yüce Tanrım, anne, kör benliğini dinle. Will'in adını bile söyleyemiyorsun."

"Beş yıllık liberal sanat derecenizin psikiyatri lisansıyla birlikte geldiğini hatırlamıyorum."

Faith kanepeye yığıldı. Sehpanın üzerindeki pediatri günlüğünü açtı.

Tessa, "Şu anki davranış şeklin Sara'nın seninle onun hakkında konuşmamasının nedeni." dedi.

"Bu değil-"

"Daha bitirmedim," dedi Tessa. "Son bir buçuk yıldır Will'i Sara'dan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptın çünkü-"

"Çünkü hâlâ evliydi" diye ısrar etti Cathy. "Eğer bir adam karısını , o-"

"Will iyi bir adam," dedi Tessa. "Çok iyi bir adam."

"Eğer bu doğru olsaydı, onu gerçekten sevseydi, ona evlenme teklif ederdi. Birlikte yaşamak bir bağlılık değildir. Bu seksle birlikte bir yatıya kalma."

"Oh lanet olsun."

"Aynen öyle."

Faith, parmaklarda mikoplazma pnömonisine bağlı kızarıklık üzerine bir makale okudu.

Tessa, "Anne, Sara'yı hayatın tekrar yaşanmasından koruyamazsın," dedi. "Will'i dışarı itiyorsun çünkü onu terk edeceğinden, kalbini kıracağından, onu aldatacağından ya da bir gün posta kutusuna gidip-"

"Dur."

Tessa bir an durakladı. "Sara Will'de karar kıldı. Bu onu bizim ailemiz yapar. Bu kuralı bize sen öğrettin. Buna uymaya başlamalısın."

Faith, ardından gelen sessizliğin bu kâbusun sona erdiği anlamına gelmesi için dua etti.

"Pekâlâ." Cathy'nin ses tonu teslim olduğunu göstermiyordu. "Uzman olan sensin, ukala. Ne yapmamı istiyorsun? Sara'yı ne mutlu eder? Ona bir parti mi vereyim? Evlat mı edineyim?"

Tessa'nın iç çekişi pes ettiğini gösteriyordu. "Sadece ona biraz sıcak çikolata yap."

Faith bir tencerenin ocağın üstüne düştüğünü duydu. Gaz vınladı. Dolaplar açılıp kapandı. Buzdolabı o kadar sert çarptı ki içindeki şişeler tıkırdadı.

Faith şans eseri iki kadına baktı. Cathy tencereye süt döküyordu. Tessa kollarını kavuşturmuş, ön kapıya bakıyordu. Bunu daha garip hale getirebilecek tek şey, bütün tartışmayı baştan yaşamalarıydı.

Will'i bu kadar uzun süren neydi?

Faith telefonunu almak için çantasına uzandı. Ona bir mesaj gönderdi-

TF R U??

Teslim edilen makbuz geri geldi ama Will yanıt vermedi. Faith onun tartışmayı duyduğundan emindi. Kadınlar seslerini alçaltmamışlardı. Muhtemelen pencereden dışarı sürünüyordu. Will'in duyguları hakkında konuşmaktan daha çok nefret ettiği tek şey, başkalarının kendi duyguları hakkında konuştuklarını duymaktı.

Bir dolap kapağı çarptı. Süt buzdolabına geri kondu.

Faith dirseklerini dizlerine dayadı. E-postalarını açtı. Her zamanki şeyler vardı; evrak talepleri, eyalet savcılığından bir soru. Amanda ona yapılacak işlerin bir listesini göndermemişti ki bu bir tür mucizeydi. Will'in Citgo'daki randevusunun planlamasını denetleyecekti. Haritaları inceliyor. Vergi kayıtlarına ve mülk sınırlarına bakacaktı. Dün parkta olanlar tekrarlanmayacaktı. Amanda takip arabalarından birini kullanacaktı. Faith onunla birlikte orada olmayı planlıyordu.

Ön kapı açıldı. Betty iki kez havladı. Odanın ortasında bir daire çizerek döndü. Sara'nın iki tazi köpeği mutfığa girip su kaplarından su içtiler.

Faith Sara'nın babasıyla daha önce hiç karşılaşmamıştı ama Eddie Linton hiç de beklediği gibi görünmüyordu. İlk fark ettiği şey, her yöne fırlayan kaşlarıydı. Kot pantolonunu keserek bir şort haline getirmişti. Beyaz cepleri yıpranmış uçlarından sarkıyordu. Bacakları kıllıydı. Tişörtü beyazdan çok sarıydı. Yakasında delikler . Tenis ayakkabıları parçalanıyordu.

Tessa, "Baba, bu Faith, Sara'nın arkadaşı" dedi.

Faith onun elini sıkmak için ayağa kalktı. "Sizinle bu şartlar altında tanıştığım için üzgünüm."

Başını salladı. "Hakkınızda çok şey duydum. Kız arkadaşının adı Emma mı?"

"Sara onun en sevdiği bebek bakıcısı." O sormadan önce Faith ona, "Yeni bir haber yok ama ne yaptığımız konusunda sizi bilgilendirmek istedik," dedi.

"Biz mi?" diye sordu.

Betty yine havladı. Will koridorda duruyordu, yüzündeki acı dolu ifade tartışmanın her kelimesini duyduğunu doğruluyordu. Siyah bir gömlek ve siyah bir kot pantolon giymişti. Taktik botlarının bağcıkları sıkıydı. Spor çantası omzundaydı. Gerçek bir hırsıza benziyordu. Büyükannenizin mücevherleri için sizi öldürebilecek türden.

"Tamam." Faith bu işi bitirmeye o kadar hazırdı ki. "Belki de hepimiz şuraya oturmalıyız?"

İki kanepede vardı. Linton'lar Faith'in karşısındakini aldılar. Tessa köşeye kıvrıldı. Cathy diğer uca tünemeden önce sehpanın üzerine dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata koydu. Eddie ortada durmuş bekliyordu, çünkü Faith oturana kadar o da oturmayacaktı.

Derin bir nefes aldı, başlamaya hazırdı.

." Eddie, Will'el salladı. "Gel , evlat."

Will'in botlarının tabanları parke zeminde gıcırdıyordu. Faith'in yanına oturdu. Onun arkasına yaslanırken yüzünü buruşturduğunu gördü. Betty onun kucağına koştu. Başını Will'in dizine yaslamak için kendini onun bacağı boyunca uzattı.

Cathy bardağı Will'e itti. Kafası karışmış görünüyordu.

"Bu sıcak çikolata," dedi Tessa. "Eminim gerçeğini hiç yememiştir. Sara organik kimya okudu ama sütü nasıl kaynatacağını bilmiyor."

Eddie onu susturmak için elini ayağına koydu. Faith'e, "Lütfen, devam et," dedi.

Derin bir nefes daha aldı ve daldı. "Teşekkür ederim, Bay Linton. Hepinizin çok iyi olduğunu söyleyerek başlamak istiyorum.

medyaya konuşmama konusunda. Sessizliğinizi sürdürmeniz soruşturmamız açısından hayati önem taşımaktadır."

Soğukkanlı ifadeleri ona bu bölüme ihtiyaçları olmadığını söylüyordu.

Faith üçüncü kez derin bir nefes aldı. Sara'nın ilaç listesinde bıraktığı kodun ayrıntılarına giremedi ama "Dün sabah itibariyle Sara'nın hâlâ hayatta olduğunu teyit ettik," diyebildi.

Eddie avucunu kalbine bastırdı. Karısı ve kızı yanına yaklaştı. Her biri onun ellerinden birini tuttu.

Tessa, "Ne tür bir onay?" diye sordu.

"Paylaşabileceğim tek şey Sara'nın size geri dönmek için elinden gelen her şeyi yaptığına inandığımızdır."

Eddie sanki bu beklenen bir şeymiş gibi başını salladı. "O akıllı bir kız.

Kendine nasıl bakacağını biliyor."

Cathy dudaklarını birbirine bastırdı. Sehpaya doğru baktı.

Tessa ailesinden bir adım öndeydi, "Dün sabah onay aldığınızı söylemiştiniz. O zamandan beri bir şey olmadı mı?"

"Hayır, ama başka bir şey duymayı beklemiyorduk." Faith, "Onu kaçıran grubun adını bildiğimize inanıyoruz" dedi.

"Grup mu?" Tessa sordu. Gözlerinde Sara'nın bir vakayı toparlarkenki bakışının aynısı vardı. "Fidye talebinde bulundular mı? Yaşadıklarına dair bir kanıt gösterdiler mi? Para istiyorlarsa, buluruz. Neden sen-"

"Tessie," dedi Eddie. "Bırak sorularını o cevaplasın."

Faith, "Onlar o tür bir grup değil. O fidye için tutulmuyor."

"O zaman ne istiyorlar?" Tessa sordu. "Söylediğin şey bana mantıklı gelmiyor. Bir grup onu kaçırdı ama neden? Bombalamayla bir bağlantısı var mı? Peki ya diğer kayıp doktor? CDC'de çalışıyordu. Emory kampüsü hemen caddenin aşağısında."

"Sorularınızı kabul etmek istiyorum ama yanıtlayamam." Faith bunun üstesinden gelmeye çalıştı. Tessa da en az kız kardeşi kadar zekiydi. "Hiçbiri bu bilgi ben size veriyorum halka açık

Bilgi. Bunun bu şekilde kalması çok önemli. Haberlerde sorduğunuz soruları duymak istemezsiniz."

Eddie, "Tüm bu gereksiz spekülasyonlarıyla bir mezar kazacaklar," dedi.

"Lütfen," dedi Cathy, sesi kısıktı. "Mezarlardan söz etmeyelim." Tessa pencereden dışarı baktı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Faith tekrar denedi. "Size söylemeye yetkili olduğum tek şey, onu bulmak için bir plan geliştirmekte olduğumuz."

"Bir plan." Tessa kelimeleri ağzında evirip çevirdi. Şimdi Will'e bakıyordu. Giyinişine. Sakalına. Sara kız kardeşinden pek bir şey saklıyor gibi görünmüyordu. Tessa'ya Will'in sık sık gizli görevlere gittiğini söylerdi. Başkalarını kurtarmak için hayatını tehlikeye attığını. Eve kesikler ve çürüklerle döndüğünü ve ertesi sabah dışarı çıkıp her şeyi yeniden yaptığını.

Tessa sordu. "Plan tehlikeli mi?" Faith, "Yaptığımız her şey-" dedi.

"Hayır," diye araya girdi Tessa. "Will'e soruyorum. Tehlikeli mi?" Will, "Hayır. Tehlikeli değil." dedi.

Tessa kanmamıştı. "Sara'nın kimsenin herhangi bir şeyi riske atmasını isteyeceğini sanmıyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Onun için buna değmez."

Will bu gözlemi görmezden geldi. Betty'nin kulaklarını kaşıdı ve kendini denklemden çıkardı.

Eddie, "Planın işe yarayıp yaramadığını ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu.

"Bunu sana söyleyemem." Faith zaten çok şey söylemişti. "Seni yanlış yönlendirmek istemem. Bunların hiçbirisi garanti değil. Sadece elimizden gelen her şeyi yaptığımızı anlamamı istiyorum. Sara bizim için çok şey ifade ediyor. Bir meslektaş olarak. Bir arkadaş olarak." Listeyi burada sonlandırdı. "Hepimiz onu geri istiyoruz."

"Biliyoruz," dedi Tessa. "Ama başka kimsenin zarar görmesini istemiyoruz." Faith başını salladı ama aynı fikirde değildi. Sara'nın olaya dahil olması bunu son derece kişisel bir hale getirmişti, ama bu işe imza . Faith her seferinde aldığı risklerin son derece farkındaydı. rozetinde.

"Tamam. Teşekkür ederim." Cathy kocasının elini tuttu. Faith'e, "yoksa ailemle birlikte dua etmek istiyorum," dedi.

"Elbette." Faith kalktı. Çantasını omzuna kaldırdı.

Will o kadar hızlı hareket edemedi. Betty'yi göğsüne bastırdı. Kanepenin kenarına doğru kaydı. Yavaş adımlarını kabul etmek için rahatsız edici bir kahkaha attı.

"Will?" Cathy onun eline uzanıyordu. "Kal."

6 Ağustos Salı, 1240

Sara toga elbisesini yukarı kaldırmış, "Baby Got Back" şarkısı kafasının içinde durmaksızın çalınırken kulübede ciğer hareketleri yapıyordu. *Sırt*, hiç sahip olmadığı tek şeydi ama Will'in bunu takdir ettiğini düşünüyordu, bu yüzden suyu şaraba dönüştürmek için boşuna bir çabayla spor rutinine fazladan on dakikalık kalça kasları eklemeye başlamıştı.

Eski karısı sırt doluydu. Ve kalçalarla. Ve diğer her şey. Angie, J. Lo'nun "Ain't Your Mama" şarkısındaki gibi kıvrımlıydı ama hayatında bir gün bile spor yapmamıştı. Genleri patates cipsi ve ucuz şarapla beslenen kutsanmış türdendi. Kolajen eninde sonunda onun çöküşü olacaktı. Gerçekten. Bu tür bir cilt, kaymaya başlayana kadar harika görünüyordu. Sara objektif olarak Angie'den daha iyi göğüsleri olduğunu söyleyebilirdi ama bu, iki Hershey's Kiss'in ütü masasında daha iyi görüldüğünü söylemek gibi bir şeydi.

"Kahretsin." Sara kendini geliştirmekten vazgeçti.

Hamstringleri bir arı sürüsü gibi vızıldıyordu. Zaman kavramı yoktu. Guruldayan midesi öğle yemeği vaktinin geldiğini göstermiyordu. Vejetaryen kahvaltısı sert bir ekmek ve daha da sert bir parça peynirden oluşuyordu. Öngörülebilir gelecekte dizanteri bir sorun olmayacaktı. Dışarıda sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu. İçeride, kabin güneşin kışının çevresine kadar küçülüyordu. Sara ter üstüne ter döküyordu.

kötüsü de, yatakhanedeki çocukların ona ihtiyacı vardı.

Antibiyotikler ve merhemler dün akşam gelmişti. Haplar kapalı şişeler yerine Ziploc poşetlerdeydi ama Gwen

Sara'ya gerçek olduklarına dair güvence verdi.

Sara ikna olmamıştı.

Bu sabah, çocukların çoğunun olmasa da bir kısmının ya stabilize olduğunu ya da en azından köşeyi dönmeye başladığını görmeyi umuyordu. Yaptığı turlar aksini göstermişti. Benjamin daha da hastalanıyordu. En büyük hasta olan on iki yaşındaki kız çocuğı yeni semptomlar gösteriyordu. Dört yaşındaki iki ocuk da aynı durumdaydı. Sadece on yaşındaki iki ocuk ve on bir yaşındaki bir ocuk stabil durumdaydı.

Bunun arkasında Gwen mi vardı?

Kadın dün Structure'da, hastanın iyileşme şansı olmadığını düşündüğü takdirde tıbbi malzemelerini israf etmeyeceğini kanıtlamıştı. Sara, Gwen ıplak elleriyle genç bir adamı öldürürken çaresizce öylece durmuştu. Ağırlığını Tommy'nin burnuna ve ağzına bastırırken kadının omuzlarının titreyişinin anısı Sara'nın beynine kazınmıştı. Kendi elleri, Tommy'nin vücudundan hayat nihayet acımasızca çekilip alındığında parmaklarının soğukluğunu hatırlayabiliyordu.

Ancak Gwen'in en küçüğü olan Adriel en hasta çocuklardan biriydi. Sol retinasındaki enfeksiyon sağ retinasına da sıçramıştı. İki kez geçirdiğı zatürrenin sesi kurumuş yaprakların sesine dönüşmüştü. Sara, Gwen'in bir bebekten daha fazlası olmayan kendi kızının boğulmasına izin vereceğini düşünemiyordu.

Yine de Dash'ten yedi ocuk doğurmuştu. Kampta olup biten her şeyi biliyor, aşçı kadınları yönlendiriyor ve çocukları kontrol ediyor gibi görünüyordu ve Sara'yı onaylamadığını kesinlikle belli etmişti.

Bu da Sara'nın onun yanında daha dikkatli olması gerektiğı anlamına geliyordu. Dash korkunç bir insandı ama erkekler tahmin edilebilir şekillerde korkunç olma eğilimindeydi. Öfkeli bir kadın, yaralar iyileştikten sonra bile uzun süre etkisini sürdürecektürden muazzam psikolojik hasarlar verebilirdi.

Kapının dışında yüksek bir *tıkırtı* duyuldu.

Asma kilitte dönen anahtar değil. Sera jeneratörü tekrar devreye girmişti. Sara motordan çıkan boğuk egzoz sesini dinledi. Gürültü gece boyunca devam etti. Bu şeyin yaydığı ısı miktarını birinden saklamak kolay olmazdı.

Helikopter. Sara seranın içinde olup bitenlerin sonuca ulaşmakta olduğunu düşünmek zorundaydı.

O seraya girmek zorundaydı.

İçeride gerçekleşmesi muhtemel tüm kötü şeyleri düşünürken düşünceleri tanıdık bir yola girdi. Dağların bu kadar yükseklerinde marihuana çiftlikleri olduğu kesindi. Nehir, topraksız tarım için yeterli su sağlıyordu ama jeneratör, yetiştirme ışıkları, fanlar ve nem kontrol cihazları için durmadan çalışıyor olmalıydı. Ayrıca, sera küçük bir yerdi. Risk miktarı göz önüne alındığında, bu ölçekte yeterli ödül yoktu.

Pelerin ve hançerin daha belirgin açıklaması bir tür bomba yapım fabrikasıydı. Tommy'nin düştüğü yapının bir binayı temsil ettiği açıktı. Ne tür bir bina olduğu bilinmiyordu. En azından iki katlı. Ortadan yukarı çıkan ve sağa sola ayrılan bir dizi merdiveni olan bir balkon. Sara adamların Yapı'nın içinde *tatbikat* yaptıklarını, bir *görev* için eğitim aldıklarını ve *savaşta* olduklarını düşündüklerini biliyordu. Belki de Dash bu bilinmeyen binaya gizlice girecekleri, birkaç bomba yerleştirecekleri ve sonra gizlice çıkıp yıkım anını bekleyecekleri gizli bir operasyon planlıyordu.

Bu da Yapı'yı açıklayabilir ama sera ve termal çadırı açıklamaz, çünkü patlayıcıları işlemek için gözlerden uzak, korumalı bir cam eve ihtiyacınız yoktu. On metre kareden fazlasına ihtiyacınız yoktu. Muhtemelen şu anda dünyanın dört bir yanında garajlarda ve apartman dairelerinde intihar yelekleri monte eden ve EYP inşa eden bir avuç insan vardı.

Michelle aykırı biriydi. Bulaşıcı hastalıklar uzmanıydı. Dash onu rastgele kaçırmamıştı. CDC'de, insanoğlunun bildiği en kötü böcekler üzerinde çalışıyorlardı. Ve muhtemelen sadece birkaç kişinin bildiği bazı böcekleri de.

Ya da Michelle Spivey tarafından biliniyor.

Pek çok kötü biyolojik ajan amatör bir kimyager tarafından sentezlenebilirdi, ancak bunları kullanmak farklı bir konuydu. Depolama, nakliye, teslimat - tüm bunlar biyolojik terörizmi hükümet dışı kuruluşlar için imkansız olmasa da zorlaştıran lojistik sorunlardı.

başarılı bir şekilde gerçekleştirmek için. Bir bomba inşa etmek ya da mühimmat depolamak çok daha ucuzdu.

Dash bomba yapmayı ve patlatmayı bildiğini çoktan kanıtlamıştı. Hastanede insanları öldürmüştü. Sara haberlerde rakamlar ortaya çıktığında onun memnuniyetle verdiği tepkiyi görmüştü.

Memnunum ama kendimden .

Bu da dünkü soruya geri döndüğü anlamına geliyordu: Ne planlıyordu?

Sara, Dash hakkında topladığı özellikleri düşündü. Bunların başında Dash'in son derece organize bir lider olması geliyordu. Kamp bir gecede ortaya çıkmamıştı. Burada planlı bir topluluk hissi vardı. İki ayrı alan. Sera. Yapı. Hazır yiyecekler. Kadınların ve erkeklerin giyim tarzı. Takipçilerin uysal itaati. Kurallara uyulduğu hissi.

Dash'in koyduğu kurallar.

Strateji kurma ve uzun vadeli planlama yeteneğine sahip olduğu açıktı, ki bu da çoğu suçlunun başarması için ortalama bir suçlu olmayanın inanabileceğinden daha zordu. Dash ayrıca erkek suçlu davranışının önündeki en büyük caydırıcı engellerden biri olan otuz yaşını da geçmişti. Sara onun kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu. İyi eğitilmiş biri gibi görünmüyordu ama çok özel bir amaca hizmet eden bir tür zekâ sergiliyordu. Belli bir duygusal zekâyâ sahip değilseniz bir grup insanı modern yaşamdan vazgeçmeye ikna edemezsiniz. bunlar çok yüksek bir kibir seviyesine işaret ediyordu. Siz onları kendinize inandığınıza ikna etmedikçe insanlar size inanmıyordu.

Sara, Gwen'i denklemin içine yerleştirmeye çalıştı. Lady Macbeth'in niteliklerini başka bir kadına atfetmekten nefret ediyordu ama Gwen'de en başından beri uğursuz bir şeyler vardı. Kızamık salgınındaki suç ortaklığı. Çocuklarını korkutmak için İncil ayetlerini kullanması. Hayatı hiçe sayması. Sara, Gwen'in hemşire olmak için yeterli olduğundan bile emin değildi. Dash'in kirli işlerini yapmaya istekli olduğu açıktı. Tek ihtiyacı olan kocasının başını sallamasıydı ve kocası arkasını döner dönmez Gwen, Tommy'yi boğarak öldürmeye başladı.

Sara, Gwen gibi birinin Dash'i daha da büyük terör eylemlerine itmek için onu ikna ettiğini ve kandırdığını kolayca görebiliyordu. Dash her ne planlıyorsa, Sara'nın Gwen'in her ayrıntıyı onayladığından hiç şüphesi yoktu. Hatta belki kendi sadist detaylarını bile eklemişti.

Ama ne?

Sara bu kez kalçaları yerine beynini çalıştırmak için tekrar kulübede volta atmaya başladı.

11 Eylül sonrası patlamalar ve bombalar Amerikan yaşamında sıradan hale gelmemişti ama tamamen beklenmedik de değillerdi. Her saldırının şok değeri azalmıştı. Toplu katliamlar, silahlı saldırılar, okul saldırıları - tüm bu saldırılar Amerikalıları hala dehşete düşürüyordu, ancak bir sonraki hafta ya da ay, bir sonraki saldırı haberi gelene kadar normal hayatlarına devam ediyorlardı.

Sara, Dash'in bu ani şiddet eylemlerinin getirilerinin azaldığının farkında olduğunu tahmin edebiliyordu. Ne zaman kendini onun kafasının içine sokmaya çalışsa, Dash'in aslında her şeyden çok yapmak istediği şeyin kendine bir isim yapmak olduğunu düşünerek çıkıyordu.

Bu da onu Michelle'e geri getirdi.

Bu da onu biyolojik saldırıya geri getirdi

İnsanların ödünü koparacak bir ajan istiyorsanız, yüzde 90 ölüm oranıyla şarbon son derece etkiliydi. 2001 yılındaki Amerithrax saldırısı posta hizmetlerini ve hükümetin bazı felç etmişti. Sporlar aerosolize edilebilirdi ama insandan insana bulaşma gerçekleşmeyecekti. Ayrıca, daha önceki saldırılar nedeniyle, kaynak bir bakteri türü bulmak neredeyse imkansızdı.

Botoks başka bir seçenektir ama Amerika'daki tüm estetik cerrahların ofisini basmanız gerekirdi ve o zaman da elinizde sadece bir avuç insanı öldürecek kadar kalırdı. Ve onlara tek tek enjekte etmeniz gerekirdi, yani-

Sara bir daire çizdi.

Tıp fakültesinde öğrendiği *doğanın sizi nasıl öldürebileceğine* dair temel bilgileri zihninden geçirdi. Rickettsiaceae, Bunyaviridae, Marburg, Chlamydomyces psittaci-hepsi inanılmaz derecede tehlikeli ve hepsinin silah haline getirilmesi neredeyse imkansız. Aşılar, antibiyotikler ve karantina

prosedürler, bu virüs ve bakterilerin çoğunun çok sayıda insana bulaşmasını engellemiştir.

Dash çokluk isterdi.

Ricin, stafilokok enterotoksin B, botulinim toksin, saksitoksin ve sayısız mikotoksin gibi sözde seçkin ajanlar vardı. Ancak bu organizmaların bulundurulması, transferi ve kullanımı Seçilmiş Ajan Programı tarafından ağır bir şekilde düzenleniyordu. Düzenleyici bir kurum gerekli değildi. Toksinlerin çoğu sıradan bir mutfakta hazırlanabilirdi. İzinizi kaybettirmek için gizli bir seraya ihtiyacınız yoktu. Ve büyük bir etki yaratmak için gerçekten sofistike bir toksine ihtiyacınız yoktu.

1984 yılında Rajneeshee'nin haydut bir fraksiyonu Oregon eyaletinde 750'den fazla insanı hasta etmeye yetecek kadar *Salmonella enterica* Typhimurium'u kolayca sentezlemişti. Chicago'da, 1982 yılında, hala kimliği belirlenemeyen bir zehirleyici Tylenol kapsüllerine potasyum siyanür katmış ve ilaçların paketlenme şeklini sonsuza dek değiştirmişti.

Sara, Tommy'nin öldüğü yapıyı düşündü. En az iki katlı. Açık bir ana kat, ikinci katı çevreleyen bir balkon. Ortada merdivenler.

Şarbon bir klima ünitesine yerleştirilebilir mi? Eğer bu mümkün olsaydı, şimdiye kadar birileri denemiş olurdu.

Lejyonelloz tatlı suda doğal olarak oluşur.

Maruziyet kişiden kişiye değil, vur-kaç şeklindeydi ve bakterinin ölüm oranı *sadece* yüzde 10'du.

"Kahretsin," diye tekrarladı Sara.

Yine en başa döndük.

Kaslarına kramp girmeden önce volta atmaya bırakmalıydı. Bir hamle daha yapamazdı. Barda çalışan garson kızla ilgili hatırlayamadığı şarkı sözü dışında şarkı sözü kalmamıştı. Şarkının adını ona sadece Will söyleyebilirdi. O şarkıyı mırıldanacak, Will ona mırıldanamayacağını söyleyecek ve sonunda şarkıyı yine de tahmin edecekti.

Sara parmaklarını gözlerine bastırdı.

Bir ağlama krizine daha girmesine izin veremezdi. Will'i özleme aşamasını geçmiş ve onun için endişelenmeye geri dönmüştü. Onun için motelde bıraktığı kalbi görmüş müydü? İlaç listesinin içindeki şifreyi biliyor muydu?

Tessa şimdiye Atlanta'da olmalıydı. Sara kız kardeşinin Will'i kucağına almasını istedi. Kimse ona gerçekten sarılmamıştı. Sara, Tessa'nın ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordu. Annesinin Will'i korumak için onu aileye dahil etmesini istiyordu - buna ihtiyacı vardı - çünkü her geçen saat Sara kendini Will'in hiçbirinin evine dönemeyeceği gerçeğini kabullenmeye daha yakın buluyordu.

"Efendim." Lance kabin kapısının dışındaydı. Sara onun ayaklarını geldiğini duydu. Onun son iki gündür mola verdiğini hiç görmemişti.

Her zamanki gibi, Dash'in ona söyledikleri Sara'nın duyamayacağı kadar alçaktı. Yumuşak mırıltıları, Will'in derin ve erkeksi sesini daha da çok özlemesine neden oluyordu.

Lance, "Anlaşıldı, efendim." dedi.

Sara'nın kulakları, anahtarın asma kilide kaymasını dinlerken gerildi. Sara işten eve döndüğünde köpekleri gibi o da dışarıda yürüyüşe çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Sonunda asma kilit tıkladı. Kapı açıldı. Dash basamak olarak kullanılan kütüğün üzerinde durdu. Askısı yamuktu. Eli çok aşağıdaydı. "Dr. Earnshaw, ailemle öğle yemeği yemek üzereyim. Küçük kızlarım özellikle sizin gelmenizi istediler."

Sara onun kızlarının her birini öpmek istiyordu.

Toga'sını yukarı çekti ve güneş ışığına doğru adım attı. Tenindeki ter sıcakta buhara dönüşmüştü. Temiz kıyafet özleminden vazgeçmişti. Şu anda vücudunun herhangi bir yerinin temiz suya batırılmasına bile razıydı.

Dash askıyı düzeltti. Kayış boynunda bir nokta oluşturmuştu. "Duyduğuma göre çocuklarımız sizin bakımına cevap vermiyormuş." dedi.

Sara ona, "İlaçlara yanıt vermiyorlar," dedi. "Yasal olduklarından emin misin? Karaborsa her zaman-"

"Endişenizi takdir ediyorum Dr. Earnshaw. Kaynağımız bize sahte mal satmaz."

Kaynağımız.

Sara kaynağın Beau olup olmadığını merak etti. Beau gözaltında mıydı? Will, Sara'nın ona ulaşmak için elinden geleni yaptığını biliyor muydu?

Dash, "Dur ," dedi.

Lance tökezlemişti. Kendini toparladığında Sara iki kez baktı. Nöbetçisi sırt üstü yatması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Solgun bir ten, ağırlaşmış göz kapakları, kısalmış nefesler. Gecenin büyük bölümünde onun derme çatma tuvaletine koştuğunu duymuştu.

Sara açıklığa doğru yürümeye devam etti. Lance gerçekten bir doktora görünmeli. Dizanteri yılda yaklaşık yüz bin kişiyi öldürüyordu.

Dash, "Gwen bana Adriel'in huzursuz bir gece geçirdiğini söyledi" dedi.

"Çocuklarda ikincil bir sorun gelişmesinden endişe ediyorum. Bir tür virüs ya da bakteriyel enfeksiyon." Dash ona doğru uzanırken eğildi ama Dash sadece bir dalı itiyordu. "Onları tekrar kontrol etmek istiyorum."

"Yatakhane de istediğin kadar zaman geçirmeni sağlayacağım."

"Teşekkür ederim." Sara sesinin minnettarlıktan çatladığını duydu. Çocukları önemsiyordu ama kaldığı hücreden kurtulma düşüncesi onu sevindirmişti. "Özellikle Benjamin'in durumu pek iyi değil."

"Gwen *çocuklara acı çektir* derdi."

Sara, Dash'in amacına hizmet ettiği sürece Gwen'in kimin acı çektiğini umursamadığının kanıtını görmüştü.

"Eğer Tanrı varsa ve değerli kuzularımızın çektiği acıları biliyorsa, o zaman O benim tanımak isteyeceğim bir Tanrı değildir" dedi.

Sara'nın annesi Sara'nın bu tartışmanın diğer tarafında olmasını çok komik bulurdu. "Tanrı bize hepsine yardım edebilmemiz için gerekli araçları verdi, ama onlara ulaşmamız engelleniyor."

Güldü. "Alınganlığınız, etrafımda olmanızı sevmemin nedenlerinden biri, Dr. Earnshaw."

Sara gözlerinin yuvarlandığını görmemesi için yere baktı. Adamın sonunda ona diyeceğini biliyordu.

Açıklığa ulaşmışlardı. Güneşin çıplak omzunu kavurduğunu hissedebiliyordu. Kadınlar açık ateşin üzerindeki tencerelere bakıyordu çünkü sürekli yemek pişiriyor ya da çarşafı, giysileri ve sonsuz sayıdaki bez peçeteleri kaynatıyorlardı. Gwen ellerini kalçalarına dayamış, korkmuş görünen kölelerine emirler yağdırıyordu. Sara onu görünce midesinin sıkıştığını hissetti. Eğer bu kadın gerçekten hemşireyse,

Tommy'yi kısa hayatına huzurlu bir son vermekten mahrum bıraktığında ne yaptığını çok iyi biliyor olurdu.

Dash dedi ki, "Dr. Earnshaw. Benim sevimli küçük hanımlarımı hatırlarsınız."

Kızlar uzun, ortak piknik masalarından birine oturmuşlardı bile. Sara isimlerini saydı -Esther, Charity, Edna, Grace, Hannah ve Dikkatli Gözün Neşesi.

Aynı anda "İyi günler, Dr. Earnshaw" derken tavırları kusursuzdu.

Konuşkan olan Grace, Sara'nın yanına oturabilmesi için heyecanla banktan aşağı doğru kaydı. Dileği yerine getirildiğinde neredeyse çığlık atacaktı. Sara kızın dağınık saçlarını okşadı. Alnının derisinde iki küçük girinti gördü. Eski suçiçeği izleri.

Dash, "Teşekkürler, kardeşlerim." dedi.

Yangından gelen kadınlar yemek için yaklaşmışlardı. Dash için biftek, kızlar için güveç kaseleri ve Sara için bir tabak peynir, kraker ve meyve. Midesi gurulduyordu ama daha fazla peynir yeme düşüncesi dilinin ağzında kalınlaşmasına neden oldu.

Grace sordu, "Dr. Earnshaw, kocanızla nerede tanıştınız?"

"Çalıştığım hastanede." Sara dudaklarının ayrıldığını hissetti.

Şaşkınlık. Soruyu düşünmeden cevaplamıştı ve yanlış cevaplamıştı. Jeffrey ile bir lise futbol maçında tanışmıştı.

Will'le hastanede tanışmıştı.

"Ne giyyordun?" Grace sordu.

"Uhm," Sara yine ağlamaklı hissetti. Kendine gelmek için zaman kazanmak amacıyla bir kraker çiğnedi. "Hastanelerde doktorlar önlük giyer. Yeşil pantolon ve ona uygun bir gömlek."

"Ve beyaz bir önlük," dedi Esther. Sara'nın bir gün önceki beyaz önlük töreniyle ilgili tarifini hatırlamıştı.

"Evet," dedi Sara. "Ve beyaz bir önlük. Ve bir stetoskop. Ve siyah lastik ayakkabılar çünkü doktorlar bütün gün ayakta durur ve ayaklarımız ağrır."

Grace sohbeti tekrar en sevdiği konuya yönlendirdi. "Çekirdek evde evlenmeye gittiğinde gelinlik giydin mi?"

"Adliye," dedi Joy, Sara'nın küçük kız kardeşine sık sık takındığı *seni aptal salak* tonuyla. "Orası yargıcın olduğu yer. İnsanları evlendirebilir."

"Martin Baba adliyeye gidiyor," dedi Edna. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yargıç onun bir daha geri gelmemesini sağlayacak."

Dash boğazını temizledi. Edna'ya başını salladı.

Sara, daha sonra hapse girdiğinde bu yeni bilgiyle kendini çıldırtmayı aklına not etti. Martin Novak, *Baba Martin*'in bariz vekiliydi. Banka soyguncusu birkaç hafta içinde mahkemede hüküm giyecekti. Sara, Faith'in Novak'ın güney sınırında hükümet karşıtı bir grupta zaman geçirdiğini biliyordu. Eğer Martin Novak Gwen'in babasıysa, Dash'le olan evliliği ona muazzam bir meşruiyet kazandıracaktı. Bu aynı zamanda Gwen'in hayatının büyük bir bölümünde IPA'nın ırkçı ideolojisiyle yoğrulmuş olacağı anlamına geliyordu.

Grace, duygularının incindiğini herkese belli etmek için burnunu çekti. Alt dudağı yuvarlandı. "Ben sadece elbisesini soruyordum."

Sara, Grace'in saçlarını düzeltti. Will'in en sevdiği siyah elbiseyi düşündü. Onun için her bakım, tıraş, tüy alma ve topuklu ayakkabı giyme zahmetine katlandığında Will'in memnuniyet dolu bakışlarını.

Aslında Sara ne zaman Will için özel bir çaba gösterse, Will mutlu oluyordu.

Grace'e, "Normal bir elbise giymiştim ama buraya küçük çiçekler dikilmişti," diyerek yakasını gösterdi. "Saçlarımı açık bırakmamdan hoşlanıyordu, bu yüzden dışarısı çok sıcak olmasına rağmen saçlarımı omuzlarımda bıraktım. Ve ayak parmaklarımı sıkıştıran yüksek topuklu ayakkabılar giydim."

"Ne kadar yüksek?" sorusu Joy'un ağzından hızla çıkmıştı. Kızardı. "Yani, uzun boylu olduğun için. Erkekler bundan hoşlanmaz. Benim duyduğum bu."

"Doğru erkekler yapar," dedi Sara ona, ergenlik yıllarında erkeklerin boyuna yetişmesini beklerken zorlukla öğrendiği bir dersti bu. "Ve doğru erkek, kendisiyle barışık bir kadından korkmaz."

"Amin." Dash bifteğini kesebilmek için elini askıdan kurtarmıştı. Bıçak uzundu ve tırtıklı bir ağzı vardı.

Sara, masa toplandığında çatal bıçak takımlarını sayıp saymadıklarını merak etti.

Grace, "Düğünümde çiçekli ve atlı beyaz bir elbise giymek istiyorum," dedi.

Joy gözlerini devirdi.

"Ve dondurma." Grace kıkırdadı.

Dash, "Bu gece dondurma alacaksın."

dedi. Bir tezahürat korosu oluştu.

Sara'ya "En büyük başarımızın tamamlanması münasebetiyle bir kutlama yapıyoruz" dedi.

Sinsi gülümsemesi, onun dikkatini çektiğini bildiğini gösteriyordu. "Yarın bizim için çok önemli bir gün" dedi.

Sara ona bariz soruyu sorarak tatmin olma fırsatı vermedi.

"Küçükler, babanızı dinleyin." Dash çatalını patatese sapladı. "Bu gece hepimizi düşünmelisiniz. Kutlamaların ve dondurmanın tadını çıkarın ama birazdan girişeceğimiz şeyin ciddi bir görev olduğunu anlayın. Son üç yıldır uğruna çalıştığımız her şey yarına bağlı."

Üç yıl mı?

Dedi ki, "Babam ve adamları kötü dünyaya gidecekler ve onlara Anayasa Çerçevenin oturup o görkemli belgeyi yazarken akıllarından geçenleri hatırlatacağız."

Grace, "Tanrı'nın altında tek bir ulus" dedi.

"Aynen öyle," diye onayladı Dash, gerçi bu cümle Anayasa'dan değil Bağlılık 'nden alınmıştı. "Ülkenin şok geçirerek kendine gelmesi gerekiyor. Bir mesaj göndermenin zamanı geldi. O kadar yoldan çıktık ki beyaz adam artık yerini bilmiyor."

Ağzına bir topak patates attı. Belli ki konuşmasını bitirmemişti ama oyunu Sara olmadan oynamaktan da memnun değildi.

Boğazını temizledi. "Ne tür bir mesaj?"

Bir bardak su içmek için acele etmedi. "Mesaj, beyaz adamın fethedilemeyeceğini açıkça ortaya koyacak. Başka bir ırk tarafından değil. Belli bir kadın tipi tarafından değil. Hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından değil."

Sara gerçek Dash'in ortaya çıkmasını bekledi. Keskinleşen elmacık kemiklerinde ve coşkuyla beyazlaşan teninde ilk belirtileri gördü.

Sara'ya şöyle dedi: "Bu insanlar, bu melezler bizi yok etmeye çalışıyorlar. Müzikleriyle ve kolay ahlak anlayışlarıyla kültürümüze sızıyorlar. Kadınlarımızdan faydalanıyorlar. Onlara kim olduklarına, toplumdaki yerlerine dair sahte bir mal satıyorlar."

"Michelle gibi," dedi Edna.

"Evet!" Dash yumruğunu masaya vurdu. Maske tamamen düşmüştü. "Michelle, bencil ve hedonist seçimleri doğal düzeni yok eden kadın türünün canlı bir örneği. Onlara örnek olunmalı. Eskiden bu ülkede cadılar yakılırdı."

Yine yanlış. Salem duruşmaları sırasında hiçbir cadı yakılmadı. Ya asıldılar ya da preslenerek öldürüldüler.

"Ailesi için neyin en iyi olduğuna karar vermek bir erkeğin işidir." Dash masaya tekrar vurdu. "Bizi buraya neyin getirdiğine bir bakın. Beyazların gücünü kullanan beyaz adamlar binlerce yıldır beyaz toplumu koruyor."

Sara onu kızdırmamak için dudağını ısırdı.

Dash onun suskunluğunu fark etmiş gibiydi. Bez peçetelerden biriyle ağzını sildi. Sara'ya gülümseyerek karakterine geri döndü. "Ben ırkçı değilim. Ben kendi ırkım için varım. Cinsiyetçi değilim. *Cinsiyetimden* yanayım." Sanki mantığa uygunmuş gibi omuz silktilti. "Beyaz adam bir kenara itiliyor. Yardımseverliğimiz, cömertliğimiz bizi yok olmanın eşiğine getiriyor. Kadınlara, zencilere ve kahverengi adama çok fazla hak devrettik. Fırsat umudunu sallandırdık ve onlar kendi çıkarları için çok fazla şey aldılar."

Kızların hepsi babalarına sanki dağda vaaz veriyormuş gibi bakıyorlardı. Sara'ya daha çok Neo-Nazi pop-psikolojisi gibi geldi. Dash tökezlemişti üzerine bir birçok

temas hipotezindeki zayıflıklar. Önyargı seviyeleri, makul insanlar kişiler arası teması paylaştığında genellikle azalmıştır. Önyargınızı çürüten bir bireyle yüz yüze geldiğinizde, bütün bir ırkla ilgili bir klişeye tutunmak zordu. Başarının önündeki en büyük engellerden biri, karşı grubun kendi grubunuzla eşit statüde olduğunu inkar etmektir.

"Dr. Earnshaw." Dash çatalını yere bıraktı. Dirseklerini masaya dayadı. "Siz bir bilim kadınısınız. Tarih kitaplarınızdan anlıyorsunuz ki Sanayi Devrimi'nden Dijital Çağ'a, İnternet Çağı'na ve daha sonra gelecek her şeye kadar tarihteki her büyük sıçrama beyaz adamlar tarafından mümkün kılınmıştır."

Sara onu yalanlayacak pek çok gerçek düşünebilirdi ama temel gerçekleri kabul etmeyen biriyle tartışmanın faydası yoktu - temas hipotezinin önündeki bir başka engel.

"Teknolojiye hakimiyetimiz bile iki ucu keskin bir kılıç. Erkeklerin yaptığı işlerin modası geçiyor." Dash parmağıyla Sara'yı işaret etti. "Üniversite mezunu olmayan erkekler için bir numaralı meslek araç kullanmak. Sürücüsüz arabalar ve kamyonlar yolları ele geçirdiğinde ne olacak? Teknoloji, inovasyon, eğitim. Beyaz erkekler maaş çekinin onurundan mahrum bırakılıyor. Kadınlar kesenin ağzını kontrol edince erkeklerin morali bozuluyor. Alkol ve haplara yöneliyorlar. Ailelerini, çocuklarını terk ediyorlar. Bunun olmasına izin veremeyiz."

Sara, karınıza saygı duymanın ve onu takdir etmenin bir seçenek olmadığını tahmin etti.

Dash sözlerini bitirmemişti. "Amerikalı politikacılar son iki yüz yılı siyah ve kahverengi adamı yatıştırmaya çalışarak geçirdi. Cumhuriyetçi, Demokrat, Özgürlükçü, Bağımsız, hepsi bunu yapıyor. Melezlere okullar veriyoruz ama onlar beyazların okullarını istiyorlar. Otobüse binmelerine izin veriyoruz ama onlar önde oturmak istiyorlar. Onlara bizi eğlendirmeleri için para ödüyoruz ama onlar kendi fikirlerini boğazımıza tıkmaya çalışıyorlar."

"Baba," diye fısıldadı Grace, sanki küfür etmek suçlarının en kötüsüymüş gibi.

"Uyum sağla, uyum sağla, uyum sağla." Dash yine masaya vurmaya başlamıştı. "Yeterince temiz su ve hava yok

ve etrafta dolaşmak için yiyecek. Herkes büyük bir televizyonu olan güzel bir evde yaşayamaz. Melezlerin yanlış bir şekilde beyaz adamın sahip olduklarına sahip olma hakkına sahip olduklarına inanmalarına izin vermek tam da bu yüzden bu dönüm noktasındayız. Gücümüzü elimizden almalarına izin veremeyiz."

Temas hipotezindeki bir başka boşluk da rekabet korkusudur.

"İşte bu nedenle Anayasa'yı İkinci Değişiklikte silah taşıma hakkını belirtmişlerdir. Böylece elimize silah alıp hükümete yanlış yaptıklarını söyleyebiliriz. Bu haklar sadece beyaz erkeklere tanınmıştır. Önemli olan tek hayat bizim hayatımızdır."

Sara dudağını ısırdı. Çerçeveçiler İkinci Değişikliği yazmamışlardı. Onlar Anayasa'nın değiştirilebileceği bir süreç tasarlamışlardı.

"Hükümetimizin odak noktası, kendi tehlikesi nedeniyle beyaz aileyi beslemekten uzaklaştı. Bu temel bir ekonomi. Eğer bizimle ilgilenirseniz, diğer her şey yerine oturacaktır. Geri kalanlar için yeterince kısıntı var. Sen bir doktorsun. Bilimsel gerçekleri biliyorsun. Üstün genetik, beyaz adamın dünya kabilelerine liderlik etmesini öngördü. Kendimizi ikinci hatta üçüncü sınıf vatandaş konumuna düşürmeye izin veremeyiz."

Sara bunun peşini bırakamazdı. Tıp tarihi bu çatlak saçmalıklarla doluydu. Huyların incelenmesi, kan alma, frenoloji, kadın histerisi. Bunların hiçbirisi zararsız değildi. Amerikan öjenik hareketinin sözde *bilimi*, Nazi Almanyası'nın vahşetine ilham vermişti. Will'in şiddetli disleksisi, onu zorla kısırlaştırma ya da düpedüz öldürme için uygun hale getirecek türden bir engeldi.

Dash'e "Bir azınlık gibi muamele görmek gerçekten berbat olurdu, değil mi?" dedi.

"Dalga geçiyorsun ama tam da benim demek istediğimi anlatıyorsun. Beyaz kadınlar kürtajları, doğum kontrolleri ve kariyerleri ile kendi bencil arzularını ırkın yayılmasına tercih ediyorlar. Melezleşme, melezler arası üreme, ne dersiniz deyin. Bu ülkenin karşı karşıya olduğu her sorun, Büyük Değişim'in yaklaşan kıyametine indirgenebilir."

Bu sözleri söylerken gözleri parlıyordu. Sara, Dash kadar öfkeli, izole edilmiş ve yabancılaşmış bir insanın, onun nefret felsefesini sorunlarının çözümü olarak düşünebileceğini görebiliyordu.

Bu senin hatan değil, kardeşim. Herkesin suçu.

"Hanımlarım." Dash kızlarının dikkatini verdiğinden emin oldu. "Dikkatle dinleyin, çünkü bu babanızın size öğreteceği en önemli ders. Irklar bir piramit şeklinde sıralanır. Beyaz adam her zaman en tepededir, sonra onun astı olarak sadece bir efendiye hizmet etmesi gereken beyaz kadını bulacaksınız. Aşağıda ise çeşitli ırklar vardır. Bu dünyadaki her insan eşit değildir."

"Bu gerçek apaçık değil mi?" Sara Bağımsızlık Bildirgesi'nin açılış satırlarını hatırlattı. "Tüm insanların eşit yaratıldığını sanıyordum?"

Parmağını ona doğru salladı. "Benimle Anayasa'yı tartışmak istemezsiniz, Dr. Earnshaw."

Sara acı dolu bir iç çekişi bastırdı. Dash aptal bir adamın akıllı bir adamın nasıl görüldüğüne dair fikriydi. Ve felsefesinin bir önemi yoktu. İğrenç ırkçılığının, cinsiyetçiliğinin ve yabancı düşmanlığının da bir önemi yoktu. Önemli olan sera, yapı ve göndermeyi planladığı mesajdı.

Son üç yıldır uğruna çalıştığımız her şey yarına kaldı.

Sara, "Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Mesaj, bizim bu konuda yaptığımız şey. Büyük fedakârlıklar olacak ve ben her zaman can kayıplarının yasını tutuyorum, ancak gerçek ve anlamlı bir değişim yaratmak istiyorsak kayıpları kabul etmeliyiz. Destekçiler, melezler, yabani otlar gibi büyüyorlar ve periyodik olarak onları gerekiyor." Dash başını salladı. "Bu son derece üzücü, ama bu her şeyin doğal düzeni. Bazen güzel bir çiçek açmak için bir gül ağacını kesmek zorunda kalırsınız."

Sara onun süslü dilinin ardındaki tehdidi hissetti. "Kaç kişi hayatını kaybedecek?"

"Çok sayıda. O kadar çok kişi ölecek ki tarihçilerin nihai bir sayı belirleyebileceğinden şüpheliyim." Dash çatalını ve bıçağını aldı. Bifteği kesti. "Bakın ne diyeceğim, Dr. Earnshaw. Ben sözümün eriyimdir. Serbest bırakılacaksın dedim ve ciddiydim. Bir tanığa ihtiyacımız olacak.

Mesaj. Sizin gibi açık sözlü, düşünceli bir hanımefendinin bizim ikna edici bir argüman sunacağını düşünüyorum."

Sara, bir tanığın belirleyici özelliğinin hayatta kalmak olduğu gerçeğine takılmamaya çalıştı.

Ona boş yere umut mu veriyordu?

Joy, "Baba, Mesaj'ın işe yarayıp yaramadığını ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu.

"Öğrendiğin zaman anlayacaksın." Bu sözler Gwen'den geldi. Edna'nın arkasında durmuş, parmaklarını kızın omuzlarına geçirmişti. Asık suratlı tavrı çocuklarının yüzüne bir endişe ifadesi yerleştirmişti. "Bu tabakların temizlenmesini istiyorum yoksa bu gece kimse dondurma alamayacak."

Kızlar itaatkâr bir şekilde kaşıklarını aldılar ve yemeye başladılar.

Gwen otururken ellerini önlüğünün içinde sıkı. Kızlarla aynı yemeği yiyordu ama kase yerine tabakta. Sara ellerinde bir kızarıklık olduğunu fark etti. Önlüğüyle derisini başarmıştı.

Sara Gwen'le konuşma düşüncesinden nefret ediyordu ama "Benjamin daha iyi mi?" diye sordu.

Gwen'in dudakları düz bir çizgi haline geldi. Sara'ya karşı açıkça hissettiği düşmanlığı artık saklamaya çalışmıyordu. "Onun kaderine Tanrı karar verecek."

"İlaçlarını ayarlamam gerekebilir." Sara, "Tüm çocukları yeniden muayene edebilirim. Onları yıkamaya, çarşaflarını değiştirmeye, daha rahat etmelerini sağlayacak her şeye seve seve yardım ederim. Eminim yorgunsunuzdur."

"Yorgun değilim." Gwen kaşığını aldı. "Ait olduğun yere, kamarana döneceksin."

Dash, "Dr. Earnshaw'a ranzanın içinde istediği kadar vakit geçirebileceğini söyledim" dedi.

Gwen'in yumruğu kaşığın etrafında sıkılaştı. Gözleri Dash'inkilere kilitlendi.

Kıskanıyor muydu?

Dash, "Gwendolyn, Dr. Earnshaw'un burada misafir olduğunu unutmayalım. Onun sunduğu her türlü yardımdan faydalanmalıyız."

Ses tonu Gwen'i öfkeli bir sessizliğe sürüklemeye yetti. Yemeği o kadar hızlı ağzına attı ki sos damladı.

çenesinden aşağı. Çocukları onun ruh halini özümsemişti. Bazıları ağlamak ister gibi görünüyordu. Grace'in alt dudağı titremeye başladı. Sara, Gwen'i getirdiği sefalet için cezalandırma arzusuna teslim oldu. "Kızlar, kocamla nasıl tanıştığımı biliyorsunuz. Nasıl tanıştığımı biliyor musunuz?"

Annen babanla nasıl tanıştı? Eminim çok romantik bir hikâyledir." Gwen'in kaşığı tabakla ağzı arasında gidip geliyordu.

Sara pişmanlığın yüzünü ısıttığını hissetti. Sorunun boktan olması gerekiyordu ama matematik onu acımasız yapmıştı. Joy on beş yaşındaydı. Gwen otuzlu yaşlarının başındaydı. Dash birkaç yıl önce kırkını geçmişti.

"Pekâlâ." Dash askısını düzeltti, ancak kollarını hareket ettirme şekline bakılırsa artık ona ihtiyacı yoktu. "Bu komik bir soru, değil mi küçük hanımlarım?"

Kızlar sessizce bekledi. Cevabı daha önce hiç duymadıkları belliydi. Dash dedi ki, "Lisede sevgiliydik. Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Grace dramatik bir şekilde uzun bir iç çekti. Genç bir kız için bu fikir romantikti ama aradaki yaş farkını hesaba katmamıştı. Dash'in Gwen'le aynı zamanda lisede olmasının tek yolu personelde çalışıyor olmasıydı. Yasal tecavüzün romantik yanı yoktu.

Dash, "Bizi Martin Baba tanıştırdı. Öyle değil mi, hayatım?"

Martin Novak.

Banka soyguncusu altmış yaşlarındaydı. Dash onun için bir oğul gibiydi. Ve sonra Novak'ın oğlu onun reşit olmayan kızıyla evlendi.

Dash kızlara "Sahildeydik," diyerek lise hikâyesini yalanladı. "Anneniz su boyunca yürüyordu. Dalgalar ayaklarına vuruyordu. Güneş arkasındaydı ve ben onu bir hale takmış gibi gösterdiğini düşündüm." Sara'ya göz kırptı. "O zamandan beri çıkarmadı."

Sara bir ağız dolusu bardağı yutmuş gibi hissetti. Dash'e, "Eğer sorun olmazsa yatakhaneye gitmek istiyorum," diye sordu.

Gwen'in kaşığı gürültülü bir takırtıyla tabağına düştü.

"değil, Dr. Earnshaw." Dash konuşurken Gwen'e baktı. "Joy, Dr. Earnshaw'a eşlik et lütfen. Annen ve ben konuşmalıyız."

bu geceki kutlama planlarını gözden geçireceğiz."

"Evet, baba." Joy başı eğik, gözleri ayaklarında, yatakhaneye doğru ilerledi. Sara onun birkaç adım gerisinde kaldı. Kendi davranışından iğrendiğini hissetti. Gwen adil bir oyundu ama kızları masumdu. Sara normalde başkalarını kasten incitecek türden bir insan değildi. Yine de hastalarının ölmesini isteyen türden bir doktor da değildi.

Bu da az önce olanlar için bir mazeret olamazdı. Sara Joy'dan nasıl özür dileyeceğini düşündü. O kadar çocuk arasında, bunun ne anlama geldiğinin fazlasıyla farkında olmalıydı.

Sara bir şey Joy, "Endişeli," diye mırıldandı. Sara onun Gwen'i kastettiğini tahmin etti. "Adriel hakkında mı?"

Joy başını salladı ama daha fazla açıklama yapmadı.

"Biliyor musun," dedi Sara. "Kampın bu tarafında gördüğüm tek küçük çocuğun Benjamin olduğunu fark ettim. Diğer tarafta başka çocuklar da var mı?"

"Bazı küçükler." Joy, yakınında kimse olmamasına rağmen sesini hâlâ alçak tutuyordu. "On iki yaşına geldiklerinde babam onları gönderiyor."

Sara başını salladı, kalbi küt küt atıyordu, çünkü yetişkin bir adamın ergenlik çağına gelmeden tüm erkek çocuklarını göndermesi için aklına tek bir neden geliyordu.

Rekabet istemedi.

Sara, "Nereye gittiklerini biliyor musun?" diye sordu. "Arizona'ya, böylece savaş için eğitim alabilecekler."

Arizona. Martin Novak'ı çerçevenin içine sokan tüm parçalar yerine oturuyordu. Sara, Will ve Faith'in de aynı ipuçlarını bulmaları için dua etti. Banka soyguncusu gözaltındaydı ve hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti. Eğer bir anlaşma , şimdi tam zamanıydı.

Joy ranzanın dışındaki lavaboda durdu. Sara için suyu açtı. "Ölecekler mi?"

Sara onun yatakhanedeki on bir çocuktan bahsettiğini anlamıştı. "Sorunun ne olduğunu bulamadım ama üzerinde çalışıyorum."

Joy konuşmaya başladı ama yüzü acıyla buruştu. Elini karnına bastırdı. Duş kabininin arkasına yaslandı.

"Karnım ağrıyor."

"Regl mi oldun?"

Domates renginde kızardı.

"Tatlım, bunda utanılacak bir şey yok. Doğal bir şey. Korkunç ama doğal." Joy'un kolunu ovuşturarak bir tepki almaya çalıştı. "Ağrın için sana biraz Advil verebilirim."

"Değil-" Cümlesi ağzından taşan bir kusmuk seliyle kesildi.

Sara sıçrayarak uzaklaştı ama ayakkabılarını kurtaracak kadar hızlı değildi. Gwen'i bulmak için piknik masasına doğru baktı ama kızın annesi aşçı kadınlardan birini öfkeyle azarlıyordu. Genç kızlar masada başlarını öne eğmiş, manzaranın içinde kaybolmaya çalışarak oturuyorlardı.

"Hadi içeri girelim." Sara, Joy'un merdivenleri çıkmasına yardım etti. Hasta çocuklar dışında yatakhane boştu. Sara üç kadının nereye gittiğini merak etti. Öğle yemeği molası verdiklerini tahmin ediyordu. Zamanlama Sara'nın işine yarayabilirdi. Joy kampın içinde neler olup bittiğini fark edebilecek yaşıydı.

"İşte." Sara, Joy'un boş bir karyolaya tırmanmasına yardım etti. "Bana neyin acıdığını söyleyebilir misin?" diye sordu.

Joy tepki olarak karnını tuttu.

Sara kızın düşük olan tansiyonunu ve normal olan ateşini ölçtü. Joy'un göğsünü ve bağırsaklarını dinledi. Göz bebeklerini kontrol etti. Kız gözlerini zar zor açık tutabiliyordu. Yutkunmaya çalışırken boğazı tıkdırdıyordu.

Sara, "Daha önce kızamık geçirdin mi?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Hemen döneceğim." Sara bir sürahi su buldu ve bir bardak doldurdu. Odanın etrafına göz gezdirdi. Çocukların çoğu uyuyordu. Uyanık olanlar onu dikkatle izliyordu.

Joy doğrulmaya çalıştı ama baş dönmesi onu hemen yatağa çekti. Sara bardaktan içmesine yardım etti. Çenesi acı içinde kasılmaya devam ediyordu. Eli hâlâ karnını kavramaya devam ediyordu.

Sara'nın herhangi bir hastanede yaptırabileceği ve Joy'un nesi olduğunu söyleyebilecek birkaç test vardı ama şu anda hiçbirisi Sara'nın elinde değildi.

"Joy." Sara onun yanındaki karyolaya oturdu. "Benimle konuşmana ihtiyacım var."

"Ben-" Gözyaşları ciddi bir şekilde dökülmeye başladı. Korktuğu her halinden belliydi. "Seni hasta ettiğim için özür dilerim."

"İspanak olmadığına sevindim. En kötüsü o." Joy gülümsemedi.

"Ne zamandır kendini kötü hissediyorsun?"

"O zamandan beri..." Karnına bir acı dalgası daha vururken gözlerini kapattı. "Dün gecedan beri."

"Regl olmadığına emin misin?"

Başını salladı.

"Cinsel olarak aktif misin?"

Neşe mahcubiyet içinde bir çalışmaya dönüştü. "Yapmadım, yani yapmazdım. Hayır, . Oğlanların etrafımızda olmasına izin yok ve babam

-" Başını şiddetle salladı.

Sara'ya cinsel deneyim konusunda neredeyse üzerine kusulduğu kadar çok yalan söylenmişti. "Buraya bastıracağım, tamam mı? Acıyan bir yer olursa söyle."

Joy, Sara'nın ellerinin hareketini izledi. Muayene bikini çizgisinin altına indiğinde öfkeyle kızardı. Pelvis muayenesi için spekulum yoktu ve Sara her ne kadar Gwen'den nefret etse de annesinin izni olmadan bunu yapmayacaktı.

En azından yarım saat daha.

Dış gebelik, Joy'un yaşındaki bir kız için Sara'nın her zaman ilk endişesiydi. Aynı feci komplikasyonu kendisi de yaşamış olduğundan, hızlı hareket etmemenin sonuçlarını biliyordu. Apandisit ikinci sıradaydı. Yumurtalık kisti. Bağırsak tıkanıklığı. Böbrek taşı. Bükülmüş fallop tüpü. Tümör. Hepsi için Sara'nın sahip olmadığı teşhis araçları ve gerçekleştirebilecek durumda olmadığı ameliyatlar gerekecekti. "Annenle konuşmam gerek."

"Hayır!" Joy panik içinde doğruldu. Sara'ya tutundu, tansiyonu düştüğü için başı dönüyordu. "Lütfen, bir dakika burada kalmama izin ver. Lütfen."

Annesinden korkuyordu, bu da Sara'yı Gwen'in tüm çocukları için korkutuyordu.

"Her şey yolunda." Sara yavaşça Joy'un yatmasına yardım etti. "Annen seni incitti mi, Joy?"

Kızın gözleri yaşlarla doldu. "Sinirleniyor, hepsi bu. Biz -Bazen yapmamız gerekenleri yapmıyoruz ve bu da onun işini zorlaştırıyor. Çok fazla sorumluluğu var."

Sara kızın saçlarını okşadı. "Baban hiç-"

"İyi olacak mıyım?" Joy karnını tutmaya devam etti. "Lütfen, söyle bana. Neden bu kadar kötü acıyor?"

Sara çocuk doktorunun içgüdülerinin bir alarm gibi çaldığını hissetti. Başka bir ortamda olsa, çocuk hizmetlerine telefon eder, kapsamlı bir soruşturma yapılana kadar Joy'un ailesine geri dönmediğinden emin olurdu.

Ne yazık ki Sara normal bir ortamda değildi ve bu korkmuş çocuğa nasıl tepki vereceğinden başka hiçbir şeyi kontrol edemiyordu.

Joy'a "Muhtemelen sana uymayan bir şey yemişsindir" dedi.

Bu pek olası değildi, çünkü kızların hepsi her öğünde aynı şeyi yiyor gibiydi ve sadece Joy semptomlar gösteriyordu.

"Sen-" Joy hâlâ dehşete kapılmıştı. "Emin misin?"

"Bence ihtiyacın olan şey biraz dinlenmek, sonra kendini daha iyi hissedeceksin.

Tamam mı?"

Joy karyolada rahatladı, gözleri kapalıydı.

Suçluluk duygusu Sara'nın üzerine çöktü. Normalde Joy'un yaşındaki bir hastaya karşı dürüst olurdu. Sara ona neler olup bittiğinden emin olmadığını ama soruna neyin yol açtığını bulacağını ve daha iyi hale getirmek için elinden geleni yapacağını söylerdi. Ancak bu normal bir durum değildi ve sorunun ne olduğunu anlamak için hatanın geçmesini ya da daha fazla belirtinin ortaya çıkmasını beklemekten başka bir yol yoktu.

Sara en azından diğer çocuklara faydalı olabilirdi. Joy'a "Ben burada olacağım, tamam mı?" dedi.

"Michelle-" Joy kelimeyi yakalayıp tekrar ağzına tıkmak ister gibi baktı.

Sara karyolaya oturdu. Ses tonundaki çaresizliği tutmaya çalıştı. "Onu gördün mü?"

"I-" Joy tekrar denedi. Gözleri kapandı. Başını Sara'dan yana çevirdi. "Özür dilerim."

Sara kaçırıldığından beri pek çok sınırı aşmıştı ama bu seferki farklıydı. Kız korkmuştu. Önemli bir şey biliyordu ve bunu Sara'ya söylemesinin başını büyük bir belaya sokacağını biliyordu.

Sara, " yok tatlım. Uyumaya çalış."

"O-" Joy yutkunmak için durdu. "Buranın arkasında." Sara onun tepkisini ölçmeye çalıştı. "Cam evde mi?"

Joy başını salladı. "Ormanda. Annem onu bıraktı."

Sara ilk başta kendisine ne söylendiğini anlamadı. Zihninden önce vücudu tepki verdi. Kalbinden uzuvlarına doğru yayılan bir titreme hissi vardı. "Onu ormanda bıraktı" sözleri de bu hisle birlikte yankılandı.

Bir direğe zincirlenmiş mi? Metal bir kutunun içinde kavrulmaya mı bırakılsın? Bu senaryoların hiçbirisi genç bir adamı boğarak öldüren bir kadına yakışmıyordu.

"Uyumaya çalış." Sara dudaklarını Joy'un başına bastırdı. "Ben biraz hava alacağım."

Joy derin bir nefes verdi.

Sara yatakhaneye doğru yürüdü. İki kapı vardı; biri önde, biri arkada. Arka kapıyı açtı. Merdiven yoktu, sadece dört metrelik bir iniş vardı. Yere atladı. Sıçrayan spor ayakkabıları kalın çayır otlarının arasında kayboldu. Toga'sını kaldırdı ve ormana doğru yürüdü.

Kuşlar cıvıldadı. Sara etrafına bakındı. Geyik standlarında nöbetçi yoktu. Tüfekli, bıçaklı, tabancalı genç adamlar da yoktu. Jeneratörün sabit uğultusu ona seranın sağ tarafta olduğunu söylüyordu. Sara sola doğru gitti.

Burnu çürüyen etin kusursuz kokusunu aldı.

Michelle Spivey'in cesedi kulübenin yaklaşık otuz metre gerisindeydi. Sol tarafına yatmış, çalılıkların arasında hırıltılı bir şekilde yatıyordu. Omurgası eğriydi. Sol dizi bükülmüştü. Sağ bacağı arkasından dışarı çıkmıştı. Sanki biri onu ormana fırlatmış gibi görünüyordu. Sanki bir çöpmüş gibi atılmıştı. Sağ kolu başının üzerine düşmüş, elleri havayı pençeliyordu. Sabitlenmişti.

Ölüm katılığı vücudunu felç ederken kaslardaki oksijen yavaş yavaş tükeniyordu. Önce göz kapakları, sonra çenesi ve boynu. Yaşı ve kas kütlesi göz önüne alındığında, aşırı yüksek sıcaklıkla birlikte, Michelle muhtemelen iki ila dört saat arasında ölmüştü.

Sara yatakhaneye doğru baktı.

Kapı kapanmıştı. Kimse gelmiyordu. Kimse onun gittiğini fark etmemişti bile.

Kaçmak da bir seçenektir ama Sara şu anda kaçmayacaktı. Michelle Spivey, araba kazası Sara'nın dünyasına girdiğinde yıkılmıştı. Kadın birkaç cümleden fazlasını zar zor konuşuyordu. Bir adamı bıçaklayarak öldürmüştü. Dash'in uysal suç ortağı olarak hizmet etmişti. Ama aynı zamanda bir anne, bir eş, bir doktor, bir insandı. Bu bir çeşit meditasyon zamanıydı, Michelle'in hayatını kabul eden nazik bir söz.

Sara bunu da yapmayacaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü. Michelle'in elbisesinin yakasını yakaladı ve arkasını yırtarak açtı. Kadının kaburgaları balina kemiği gibi çıkmıştı. Omurlarını örten ince deri tabakasında kırmızı yaralar oluşmuştu. Bir bıçakla içi oyulmuş, böbreklerine defalarca yumruk atılmıştı. Sararmış morluklar, dayak yemesinin üzerinden en az bir hafta geçtiğini gösteriyordu. Yaralar kabuk bağlamıştı. Yanıklar daha yeniydi.

Sara sigara yanığının neye benzediğini biliyordu.

Elbisenin geri kalan kısmını yırttı. Michelle'in iç çamaşırı lekeliydi. Sızıntı yapmaya başlamıştı. Yoğun sıcaklık derisindeki yağları kaynatıyor ve altındaki zemini yağlıyordu.

Michelle'in vücudunun sol tarafı öylesine koyu, kırmızımsı bir mora bürünmüştü ki, sanki yarısı mürekkep dolu bir fıçıya batırılmış gibi görünüyordu. Kalp atışı durduğunda, kan her zaman en alt noktaya yerleşir. *Livor mortis*, ağır kan hücreleri seruma batarken derinin aldığı rengi tanımlamak için kullanılan Latince bir ifadeydi. Süreç ısıyla hızlanırdı. Michelle'in kalçasından ve bacağından aşağıya, başını koyduğu koluna kadar inen leke, kadının tam olarak ormanda yattığı yerde öldüğünü gösteriyordu.

Çöp gibi buraya atılmış.

Michelle vücudunun içinde dönen bakteriler yüzünden şişmişti. Sıcak, en kötü hasarı vermemişti. Gwen, Michelle'e antibiyotik verdiği konusunda yalan söylemişti. Ya da belki antibiyotikler işe yaramamıştı. Her iki durumda da sorumlu Gwen'di. Sara, Michelle'i burada ölüme terk edenin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Ölümü acı verici olabilirdi. Bilinci gidip geliyor, kafası karışıyor, belki de halüsinasyon görüyor, ateşler içinde yanıyordu. Sepsis karnını o kadar şişirmişti ki derisi çatlamıştı. Çatlakların yanı sıra Sara, on iki yıl önce Michelle'in karnının, rahminde taşıdığı bebeği barındırmak için genişlediği yerdeki belli belirsiz çatlak izlerini seçebiliyordu.

Ashley.

Sara çocuğun adını gazete haberinden hatırladı.

Gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe çevirdi. Sıcaklık gözeneklerini delip geçti. Sara bir şeyler, herhangi bir şey hissetmeye çalıştı ama kendini acımasız vahşet karşısında uyuşmuş buldu. Sara'nın Michelle'in burada ölmesinin ne kadar sürdüğünü tam olarak ölçmesinin hiçbir yolu yoktu. Burası onun acısını en üst düzeye çıkarmak için seçilmiş gibiydi. Kamptan uzakta. Dikenli bir çalının üzerine atılmıştı. Dövülmüş ve hırpalanmış. Acı kelimenin tam anlamıyla vücudunu kesip açıyordu.

Sara'nın arkasında, yatakhaneinin kapısı çarparak açıldı.

Başını eğdi. Sara otlar tarafından gizlenmişti ama ne kadar süre saklanacağını bilmiyordu. Hızlıca çalıştı, Michelle'i olabildiğince yakından inceledi, kimyasal renk değişimleri ya da bilim adamının seranın içinde ne yaptığına dair bir belirti olup olmadığını kontrol etti. Saçlarını kokladı. Tırnaklarına baktı. Sertlik çenesini kapatmıştı ama Sara diş etlerinin içini, burnunu ve kulaklarını kontrol etti.

"Dr. Earnshaw?" Dash ellerini gözlerine götürdü. Güneş ışığı görüş alanını daraltmıştı. "Buraya geri mi döndün?"

Sara, Michelle'in elbisesinin ceplerini karıştırdı, parmaklarını sutyeninin ve iç çamaşırının bandının etrafından geçirdi. Tam üzereydi ki Michelle'in sol elinin pozisyonunu fark etti. Parmaklar içe doğru kıvrılmıştı ama başparmak otostopçu pozunda dışarıdaydı.

Ölüm tutuşları son derece nadirdi. Vücudun içindeki kimyasal bir reaksiyon dehşetle tetiklendiğinde ortaya çıkarlardı. Michelle'e ölümünü düşünmesi için bolca zaman verilmişti. Elini bükülmüş dizinin altına koymuş, parmaklarını kendi iradesiyle kapalı kalmaya zorlamıştı.

Avucunda bir şey yazıyordu.

"Dr. Earnshaw?" Dash başını yavaşça çeviriyor, ormanı bölüm bölüm inceliyordu.

Sara eline daha iyi bakabilmek için Michelle'in vücuduna doğru eğildi. Kusmuk boğazından yukarı kaydı. Çürüyen dokuların kokusu iğrençti. Sara nefesini tuttu. Yakından bakınca, Michelle'in iki kelime ya da gerçekten uzun bir kelime yazmış olabileceğini düşündü. Siyah kalemle. Harflerin sadece alt kenarları açıktaydı. Michelle'in parmakları geri kalanını kapatmıştı.

"Neredesiniz, Dr. Earnshaw?" Dash'in sesi sakindi ama bu şekilde kalacağına güvenmiyordu.

Sara, Michelle'in parmaklarını çekiştirerek açmaya çalıştı. Çok fazla terliyordu. Parmaklar çok şişmişti. Sara alıcı bulamadı. Tek seçeneği bileğindeki ölüm katılığını kırmaktı. Kaslar plastik gibi sertleşmişti. Sara, Michelle'in yumruğunu ve ön kolunu kavradı ve her iki elini de ters yönere doğru bükte.

Yüksek bir ses/e ödüllendirildi.

"Lance?" Dash sesi duymuştu. "Hey, kardeşim. Benimle buraya gelebilir misin?"

Sara, Michelle'in parmaklarını tırmaladı. Tırnaklar geriye doğru kıvrıldı ama kimildamadılar. Başparmaklarıyla yukarı doğru bastırmayı denedi.

Dash ranzanın kapısından aşağı atladı. İkinci bir çift ayak yere çarptı. Otuz metre ötede. Uzun otlar. Sık ağaçlar. Lance'le konuşuyordu. Sara onu anlayamayacak kadar paniklemişti. Kalbi küt küt atıyordu. Gözleri titriyordu. Michelle'in elini açması gerekiyordu. Kelimeleri okuması gerekiyordu. Etrafında onları kaldırmaya zorlayabileceği bir sopa ya da başka bir şey aradı. Hiçbir şey yoktu.

Sara ağzını kullanmak zorunda kalacaktı.

Michelle'in sıkılı parmaklarını ısırđı, derisini çalışıyordu.
"Dr. Earnshaw?" Dash seslendi. Lance ksrd. Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Sara, Michelle'in ilk parmak eklemine n dişlerinin arasından yakaladı.

Geri çekildi.

abuk.

Orta parmak.

abuk.

Yüzük parmağı.

abuk.

"Dr. Earnshaw?"

Dash onun birkaç metre arkasında duruyordu. Sesi genizden geliyordu. Pis kokudan korunmak için burun deliklerini birbirine kenetlemişti. Lance onun arkasındaydı. Bir kez geğirdikten sonra bir ağaca doğru kustu.

Dash'in ezilen burnu i çekişini kornaya çevirdi. Adını tekrar söyledi, "Dr. Earnshaw?"

"O ld." Sara oktan Michelle'in cesedinin üzerine kapanmıştı. Kederliymiş gibi yaparak zorla bir çığlık attı. "lmesine izin verdin. Yapayalnızdı."

Dash ona şöyle dedi: "zgn olduğun için zgnm. O kusurlu bir kadındı ama sonunda kendini affettirdi."

Sara, Michelle'in elini kapatmaya çalıştı. Parmaklar artık şeklini koruyamıyordu.

Dedi ki, "Bu işi uzatmayalım, tamam mı? Koku berbat ve ben -Yatakhane kalabileceğini söyledim. şimdi seni geri götürelim. Orası serin ve sen-"

Sara ayağa kalktı.

"Doktor-" Dash seslendi ama Sara çoktan çalılıkların arasından koşarak yatakhaneye doğru ilerliyordu. Kendini kapıya doğru çekti. Gwen içeride duruyordu. Endişeli görünüyordu ama o her zaman .

Sara doğruca ecza dolabına yürüdü. Ovalama alkoln buldu. Kolunun altına katlanmış bir çarşaf sıkıştırdı ve

ön kapiya doğru yürüdü.

"Dr. Earnshaw." Dash yere tırmanabilmek için çıkarmıştı. "Eğer yapabilirsiniz-"

Sara kapıyı çarparak kapattı. Joy'un pisliğinin üzerinden geçti ve doğruca açık hava duşuna yöneldi. Mandal işbirliği yapmıyordu. Titreyen parmakları mandalı kapatmayı başarana kadar küfretti. Temiz çarşafı kabinin üzerine örttü. Sürtünme alkolünün kapağını açtı ve doğrudan ağzına döktü.

Yatakhaneinin kapısı açıldı. Dash merdivenlerin başında duruyordu.

"Ah, özür dilerim." Gözlerini kapatarak ondan uzaklaştı. "Ben umarım-"

Cümlesinin geri kalanı Sara'nın alkolü dişlerinin arasında çalkalayıp Michelle'in çürüyen etinden kapıldığı bakterileri öldürmeye çalışmasıyla kayboldu. Soğuk sıvıyı yüzüne, boynuna ve ellerine sıçrattı.

"Dr. Earnshaw?" Dash yüzüncü kez denedi. "Eğer sadece tartışabilirsek-"

"Beni rahat bırak." Sara togasıyla boğuşuyor, düğüme, dolanan malzemeye ve bu lanet olası aptal şeyden kurtulmanın acısına küfrediyordu.

Dash tekrar denedi. "Gerçekten zorundayım." "*Beni rahat bırak dedim!*"

Sara suyu açtı. Sabunu aldı.

Dash merdivenlerden koşarak indi. Bir kadın onun kafasını koparmaya hazırken beyaz erkek gururu buraya kadarmış.

Gwen yatakhaneinin kapısını açtı. Sara'ya baktı, sonra kocasının peşinden koştu.

Sara suyu dayanabileceği kadar ısıttı. Sodalı sabunla köpük oluşturmaya çalıştı. Kumlar milyonlarca kum parçası gibiydi.

Lance'in ortaya çıkmasını bekledi ama o içeride çocuklarla kalmayı tercih etti. Ya da klimayla. Sara onu yatakhaneye doğru koşarken görmüştü. Lance ağır göz kapaklarının ardından ona bakıyordu. Teni solgundu. Muhtemelen Joy'un mide mikrobunu kapmıştı. Tabii kampta başka bir şey yoksa.

Michelle'in serada üzerinde çalıştığı bir şey.

Sara duşun zeminine tükürdü. Ovalama alkolü hâlâ dış etlerini yakıyordu. Ağzını açtı ve suyun boğazının arkasına çarpmasına izin verdi. Cildi haşlanmış gibi hissediyordu. Duşun spreyinin altında kelimenin tam anlamıyla terliyordu.

Michelle Spivey tarifsiz dehşetlerden kurtulmuştu. Tecavüze uğramış ve dövülmüştü. Seranın içinde doğuma zorlanmıştı. Sıcakta çürüyerek ölmeye terk edilmişti. Bulaşıcı hastalıklar uzmanı, hastaneye kaldırılan insanların en yaygın ölüm nedeni olan sepsisi yakından tanıyor olmalıydı. Sara, doktorun qSOFA skorunu sonuna kadar izlediğini hayal etti. Hızlı Sıralı Organ Yetmezliği Değerlendirmesi, kan basıncını, solunumu ve zihni değerlendiren bir puan sistemiydi. Puan ne kadar yüksekse ölüm riski de o kadar . Michelle'in muhtemelen bir tansiyon aletine erişimi olmasa da, kendi solunumunu ve nörolojik semptomlarını izleyebilirdi. Sadece ölümün yaklaştığını değil, neye benzeyeceğini de bilebilirdi.

Son eylemlerinden biri siyah bir keçeli kalem bulmak ve elinin içine bir mesaj yazmak olmuştu.

İki kelime.

Birkaç olası anlamı var.

Tabut mu? Telefon ücretlerinden kurtulmak için bir cihaz? Bir TV şovu ya da filmi mi? Bir tür deneysel tiyatro mu? Bir FDA uyarısı? Nükleer şifreleri taşıyan bir çanta mı?

Sara arkasını dönerek keskin su püskürmesinin kafa derisini iğnelemesine izin verdi.

Bilgi işlemde bu terim, iç işleyişi bilinmeyen bir cihazın aktarım özelliklerini tanımlamak için kullanılabilir. Ya da bir yazılım türü. Ya da bir tür yazılım mühendisi.

Parmaklarını saçlarında gezdirerek düğümleri çözmeye çalıştı.

Havacılıkta, uçuş yolu verilerini ve pilotun seslerini belgelemek için kullanılan kayıt cihazına atıfta bulunuyordu. Cihaz parlak turuncuya boyanmıştı ama genel adı Michelle'in eline yazdığı iki kelimenin aynısıydı.

SİYAH KUTU.

Sara elleriyle yüzünü ovuşturdu. Michelle ne demek istemişti? Neden özellikle bu sözcükleri seçmişti? Sara kaçma şansını kaçırmış, hayatını ve güvenliğini riske atmıştı, peki ne için? Daha önce de aynı çıldırtıcı soruyla boğuşuyordu. Ama şimdi, cevap arayışında zaman daralıyordu. Dash bunu ona kendisi de söylemişti.

Mesaj yarın teslim edilecekti.

6 Ağustos Salı, 1450

Will, Interstate 85 geçerken başını arabanın kapısına yasladı. 129'uncu çıkışa kadar bir saat süren taksi yolculuğu bir yorgunluk dalgası yaratmıştı. Her geçen kilometreyle birlikte koltukta daha da çöküyordu. Dizleri arabanın ön ve arka koltukları arasındaki bölmeye bastırıyordu. Kafatası kapıdaki cama çarparak titriyordu. Sara'dan önce Will hiç taksinin arkasına binmemişti. Bir partiden erken ayrılmak istemişti. Araçları gitmeye hazır değildi. Bir taksi çağırmıştı. Will taksiye bindi ve taksimetrede beş dolar olduğunu görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Bu yüzden Sara'dan önce hiç taksiye binmemişti.

Will kendini dik oturmaya zorladı. Çenesini kaşdı. Sakalının Brillo pedi parmak uçlarına battı. Bu alışılmadık sertlik, kendini kesip atması gerektiğini hatırlatıyordu. Sara'yı seven adam onu kurtaramazdı. Jack Phineas Wolfe, hayal kırıklığına uğramış eski asker, dünyaya kızgın, bu iş için olması gereken adamdı.

Will ellerine baktı. Bir damla taze kan çıkana kadar başparmağını eklemine bastırdı.

Wolfe'un önündeki ilk engel Gerald olacaktı. Dash'in ikinci adamını Wolfe'un her şeyi yaptığına ikna edemezse, Gerald muhtemelen yüzüne bir silah doğrultacak ve tetiği çekecekti.

Will böyle olacağını düşünmemişti. Depo görevi sırasında Gerald'dan biraz kredi almıştı. Wolfe'un

on beş bin dolar için bir güvenlik görevlisini bıçaklayarak öldürmeye hazır olması yeterli bir kanıttı.

Dash gerçek bir meydan okuma olacaktı. Planladığı şeyi gerçekleştirmeye bu kadar yaklaşmışken, IPA'nın lideri, özellikle de yeni bir hakkında oldukça paranoyak olurdu. Dash ırkçı bir pedofil ve bir seri katildi. Ayrıca Robert Hurley ve Adam Humphrey Carter gibi farklı adamlara da ilham vermişti. Will, Dash'in her zaman istismar edecek bir zayıflık arayan klasik bir dolandırıcı olduğunu düşündü.

Will, Wolfe'un noktalarını çözdü.

Pedofili en bariz yol gibi görünüyordu, ancak pedofililerin dili ordu dili kadar karmaşık ve gizemliydi. Çocuklara tecavüz eden insanlar sürekli geliyordu. Karanlık ağda koordine oluyorlardı. Toplum içinde son derece dikkatliydi. Bir çocuğun yaşına göre uygun görüldüğünü söylemek o kadar kolay değildi.

Will bu yaklaşımı memnuniyetle bir kenara bıraktı.

Faith'in IPA hakkında verdiği bilgileri düşündü. Orduya saygı duyuyorlardı. Wolfe eğitimli bir savaşçıydı ve artık savaşacak bir şeyi kalmamıştı. Belki de sistem tarafından yenilmiş hissediyordu. Paraya ihtiyacı vardı. İş bulamıyor, bir kadını elinde tutamıyordu. Hayatının boka sarmasına kızmıştı. Kavgaya etmeye hevesliydi. Belki de birikimlerini kaybetmiş bir kumarbazdı. Kendisi dışında herkesi suçluyor olabilirdi.

Will sessizce başını salladı.

Para motivasyonu çok kolaydı. Dash bir kiralık katile asla güvenmezdi. Davası için bir savaşçı isterdi.

Beau Ragnersen dava peşinde koşan bir adamdı. Bu yüzden Amanda'ya, Will'e, Kevin'e, onu bir yöne iten herkese teslim olmuştu. Beau, Gerald onları minibüse kilitleyene kadar gerçekten . Omzunu Will'inkine dayamıştı, karşısında dört silahlı, endişeli çocuk . Diğer herkes gergindi ama Beau derin bir uykuya dalmıştı. Kıpırdanmaları, iç çekmeleri ve Charlie Brown'ın ayaklarını sürüyerek yürümesi artık yoktu. Will, Beau'nun dengesiz davranışlarını, adamın kendisine ihanet edeceğinin bir işareti olarak yorumlamıştı. Gerçek şu ki, Beau Ragnersen sadece bir birliğin parçası olduğunda kendini bütün hissediyordu. Pek çok eski asker gibi o da umutsuzca savaşın göğsünde açtığı boşluğu dolduracak bir şeyler arıyordu.

Bu, Jack Wolfe'un IPA'ya sızmasının anahtarı olacak türden bir çaresizlikti. Dash, Wolfe'un göğsündeki boşluğu doldurmak isteyecekti. Irkçılığı, dini ya da Wolfe'u kendi tarafına çekmek için ne gerekiyorsa onu kullanacaktı. Böyle adamlarda mesele asla *neye* inandığınız değildir. *Kime* inandığınızla ilgiliydi.

Will tekrar ellerine baktı. Başparmağını çıplak yüzük parmağına sürttü. Jack Wolfe'un özenle birbirine diktiği parçaları birbirinden ayrılmaya başlamıştı.

Will, Sara'yı geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Bu daha fazla insanı vurmak, daha fazla insanı öldürmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapacaktı. Sadece kendisi için savaşıyordu. Sara'nın tüm ailesi Will'in onu eve getirmesini bekliyordu. Ona güveniyorlardı. Tanrı'dan ona yardım etmesini istiyorlardı. Sara'nın zarar görmemesi için dua ediyorlardı.

Will daha önce hiç dua etmemişti. Çocukken, yerel kilise her Pazar sabahı çocuk yurduna bir otobüs gönderirdi. Çocukların çoğu evden dışarı çıkma fırsatını kaçırmazdı. Will hep geride kalmıştı. Birkaç saatliğine bile olsa yalnız kalma fırsatı, onun için küçük bardaklardan mor Kool-Aid içmekten ve ince gofret yemekten daha önemliydi.

Şimdi Cathy'nin duasını hatırlamaya çalışıyordu. Mektup yazar gibi konuşmuştu-

Sevgili Cennetteki Babamız, bu ihtiyaç anında bizi kutsamanızı diliyoruz.

Will başını eğmesi gerektiğini biliyordu ama daha fazla yol göstermesi için Tessa'ya baktı. Onun gözleri kapalıydı, Will de kendi gözlerini kapattı. O sessiz kaldı, Will de sessiz kaldı. Dua ritüeli rahatlatıcı olmuştu. Cathy'nin sesinin yumuşak ritmi. Onun önemseyen diğer insanların yakınlığı.

Cathy'nin küçük elini tutarken Will'in endişelendiği şey buydu:

Sara'yı bulamayacağını. Ailesinin onu bir daha göremeyecek olması onun suçu olacaktı. Gerald'ın onu Citgo'da öldüreceğini. Dash'in Sara'yı göremeden onu vuracağını. Michelle Spivey'nin Will'i tanıyacağını ve Carter'a yaptığı gibi onu da aldatacağını. Dash'in Will'i hemen öldürmeyeceğini çünkü Sara'ya onun ölümünü izletmek istediğini.

Bir de en kötü senaryo vardı:

Will tüm zorlukları aşacak, Gerald'ı geçecek, Dash'i onu aralarına almaya ikna edecekti. Sonunda Sara'yı bulacaktı ama çok korktuğu için ona yardım edemeyecekti.

Will, araba kazasının olduğu yerde kendisini saran korku yüzünden işkence çektiğini hissediyordu. Sara'nın BMW'sine uzanmış, anahtarı torpido gözüne sokarken, Hurley'nin Sara'nın başına silah dayadığını görmüştü. Will tepki vermek, anahtarı çevirmek, Glock'unu kapmak ve hepsini öldürmek yerine donup kalmıştı.

Çünkü korkuyordu.

Will dişlerini sıktı. Binbaşı Jack Wolfe. Havacı. Irak'a iki kez gönderilmiş. İki alkollü araç kullanma. Son çalıştığı yerden bir uzaklaştırma emri. 36,000 doların üzerinde kredi kartı borcu.

Taksi çıkışa doğru yanaştı. Will benzin istasyonları ve fast-food restoranlarının logolarını tanıdı. 129 numaralı çıkış onu Braselton'a götürecekti. Dört ilçeye yayılmış 12,5 mil kare, hepsi Atlanta'nın Metropolitan İstatistik Bölgesi içinde. Nüfusu 10.000'den az, yüzde 83'ü beyaz, yüzde 4'ü yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Bir polis karakolu. Dört polis. Bir hastane. Bir lüks şaraphane. Arazi gür ve engebeliydi. Appalachian Dağ zincirinin bu kadar uzağındaki diğer tüm Georgia kasabaları gibi çoğu hala sık ormanlıktı. Chattahoochee Ulusal Ormanı eyaletin tepesinde ters dönmüş bir şemsiye gibi duruyordu.

Citgo tabelası iki kırmızı ışık ötedeydi. Will, durakta taksinin motorunun rölantide çalışmasını dinledi. artık çok geç olduğu için zihninin en kötü senaryoyu düşünmesine izin verdi:

Dash araba kazasında bayılmış gibi davranmış olabilir. Will'in yüzünü görmüş olabilir. Ona neyin yaklaştığını tam olarak biliyor ve tehdidi etkisiz hale getirmenin bir yolunu planlıyor olabilirdi.

Will'in düşünceleri daha da :

Sara çoktan ölmüş olabilir.

Taksi şoförü Citgo'ya girdi. On iki pompada dört araba vardı. Will adamlardan birini eyaletin güney bölgesinden bir GBI ajanı olarak tanıdı. Faith'in kırmızı Mini'si çöp konteynerinin önüne park etmişti. Omzunda bir battaniye vardı. Kadın

bebek emziriyormuş gibi yapıyordu. Amanda dükkânın içinde bir baston kullanıyor, yaşlı bir kadın gibi eğilerek kendini neredeyse görünmez hale getiriyordu. Benzin istasyonunun geçen yolun her iki ucunda da plakasız arabalar vardı. İki ajan binanın arkasındaki ormanda gizlenmişti.

Amanda bu kadarla yetinmek istememişti.

Will'in sırtındaki deri kılıfın içinde bir GPS takip cihazı vardı. İnce plastik çip astarın içine dikilmişti. Tekrar sinyal araması ihtimaline karşı güç kapalıydı. Will, kas hafızasına yerleşmesi için yarım saat boyunca arkasına körlemesine uzanıp güç düğmesine basmıştı.

Doğrudan Sara'ya bakmadığı sürece o lanet şeye dokunmayacaktı. Dash'in onu yakınında tuttuğuna dair hiçbir garanti yoktu. Will'in tüm bildiği, Sara'nın iki yüz mil uzakta saklanmış olabileceğiydi. Çok erken destek getirirse, Sara sonsuza dek kaybolabilirdi.

"Bu iyi mi?" diye sordu şoför.

Will adama 120 dolar ödedi, kendi parası olmasa da canı çok yanmıştı. Arabadan indiğinde bacakları kaskatı kesilmişti. Omurgasını gerdi, kollarını havaya kaldırdı. Kılıfını düzeltti. Etrafına bakındı, Gerald'ı görmeye çalıştı. Saatine baktı.

Öğleden sonra 3:02.

Başka bir araba benzin almak için istasyona yanaştı. Başka biri dükkana girdi. Will hava pompasına doğru yürüdü. Ellerini ceplerine soktu. Kaldırıma tekme attı. Depodaki çocukların tercih ettiği kıyafetin aynısını giyyordu. Siyah pantolon ve uzun kollu gömlek. Siyah savaş botları. Açık alanda durana kadar bu fikir iyi bir fikir gibi görünmüştü. Boyu, kas kütlesi ve ten rengi göz önüne alındığında, bir ninjadan çok muhtemelen insanları vurmaya başlayacak bir adama benziyordu.

"Wolfe?"

Will, Üç'ü bir gün öncesinden tanıdı. Çocuk şort ve Usher konseri tişörtü giymişti. Arabası parlak kırmızı bir Kia Soul'du. Uyum sağlamak için en iyi araba değildi ama Usher havasına uyuyordu. Eğer bir polis onu kenara çekerse, Three kasabadaki herhangi bir şımarık serseri gibi görünecekti.

Çocuk ona, "Dükkan gir. Arka kapıda bekle." Will cevap veremeden, Üç soyunarak uzaklaştı.

Benzin pompasındaki GBI ajanı arabasına bindi ve kırmızı Kia'yı eyaletler arası yola kadar takip etti.

Will dükkâna doğru yürüdü. Faith'in gözlerinin onun ilerleyişini takip ettiğini hissedebiliyordu. Bina tipik bir eyaletler arası , genişti ama derin değildi, alçak tavanlı ve önü camlıydı. Will kapıyı açar açmaz silindirler üzerinde kızartılan sosisli sandviçlerin kokusunu aldı. Amanda, self-servis kahve makinelerinin yanındaydı. Her zamanki kask şeklindeki saçları dağılmıştı. Okuma gözlükleri burnuna düşük geliyordu. Bastonuna iyice yaslanmış, hangi düğmeye basacağını bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Will yanından geçerken tezgâhın arkasındaki çocuk telefonundan başını kaldırıp baktı. İki, göğsünde kırmızı-turuncu Citgo üçgeni olan mavi bir polo tişört giyiyordu. Başını eğerek dükkânın arka tarafını işaret etti.

Will buzdolabının yanındaki arka çıkışı buldu. Kolu denedi. Kilitliydi. Will'in üniversitedeki birçok işinden biri de bir markette olmuştu. Uzun bir koridor, küçük bir ofis ve sıkışık bir depo alanı olacağını düşündü. Acil çıkış kapısı alarmlıydı ama sistemi bir mıknaş ve bir parça sakızla kandırabilirdiniz.

Soğutucuya yaslandı. Cam kapılardan soğuk hava yayılıyordu. Saatine baktı.

15:05.

"Genç adam?" Amanda, İki'yi kahve makinesinin yanına çağırdı. Ona bilgisayarların dünyayı nasıl mahvettiğini anlatmaya başladı. İki'nin IPA olduğunu bilmesine imkân yoktu. Dükkânda kalışını haklı çıkarmaya çalışıyordu. Will, Amanda'nın çantasındaki Crown Royal çantasının içinde dolu bir Smith Wesson beşli tabanca bulundurduğunu biliyordu. Silahı neredeyse çoğu ajanın Glock'larını yan kılıflarından çıkarabildiği kadar hızlı çekebiliyordu.

Will kapının iki kez çalındığını duydu.

Kapıyı iki kez çaldı. Bekledi. Kilit tıklayarak açıldı.

Will kapıyı açtı. Uzun bir koridor. Küçük bir ofis. Sıkışık bir depo. Çıkış kapısı alarm sensöründe mıknaatıs vardı ama sakız yerine seloteyle tutturulmuştu. Muhtemelen daha akıllıcaydı. Sakız asla düşündüğün kadar yapışkan değildir.

Biri onu dışarıda bekliyordu. Dördünün en genci ve en kısasıydı, muhtemelen kanıtlayacak bir şeyi olduğu için daha tehlikeliydi. Karşılıklı konuşmadılar. İzleyicilerden gelen sinyalleri kontrol eden asayı uzatıyordu. Will kollarını kaldırdı. Çocuğun eğlenmesine izin verdi.

Ve One'ın eğlendiği çok açıktı. Tüm bu Görevimiz Tehlike İmkansız draması muhtemelen bu çocukların kafasını bozuyordu. Yetişkin Will onların ne kadar ırkçı, suçlu pislikler olduğunu bilmeseydi, çocuk Will kıskanırdı.

Biri değnekle işini bitirdi. Makineyi arka kapının yanına bıraktı. Will'e kendisini ormana kadar takip etmesi için başıyla işaret etti. Will ellerini ceplerine sokarak, ağaçların arkasında saklanan iki ajana şu ana kadar her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Faith olası kaçış bölgelerini üç kilometreye kadar hesaplamıştı. Arkasında Citgo varken, Will ormanın L şeklinde bir yerleşim alanına çıkacağını biliyordu. İki takip arabası daha sokaklara park edilmişti. Gerald'ın onları yakalayabileceği en belirgin yer orası gibi görünüyordu.

Chardonnay Trace'e vardıklarında Will'in yüzünden ter damlıyordu. Yol boyunca Bir'i takip ederken ellerini ceplerinde tutuyordu. Evler büyüktü ve derin bahçeleri vardı. Otoyoldan gelen trafik gürültüsü azalmıştı. One hızını artırdı, çitle çevrili bir arka bahçenin çizgisini takip ederek mahallenin arkasındaki başka bir ormana doğru ilerledi.

Hâlâ kaçış bölgesinde.

Will ana yoldaki araba kornalarına bakarak yönünü buldu. Hava haritaları, alışveriş merkezleri ve outlet alışveriş merkezleri için çok sayıda ağaç kesildiğini gösteriyordu. Düz gitmeye devam ederlerse, kendilerini tarım arazilerinin içinde bulacaklardı.

Bunun ötesinde, Will'in hiçbir şeyden haberi yoktu.

Biri bir ağacın yanında durdu ve telefonunu çıkardı. Bir harita üzerinde enlem ve boylamlara . Bir iğne doğru koordinatlara yakın olduklarını gösteriyordu. Will'e kendisini takip etmesi için başıyla işaret etti. Will

ağaçlara baktı. Gölge kalındı. Helikopter ekibi ormanın içini göremezdi. Pilot termal kamerayı kullanacak kadar , One havalanacak, Will onu takip etmek zorunda kalacak ve Sara sonsuza dek kaybolacaktı.

Biri telefonunu cebine düşürdü. Bir arazi motosikleti yere çakılmıştı. Tao Tao DB20 110. Hava soğutmalı, tek silindirli, dört zamanlı, sokaklara uygun ama plakası yok. Plastik selesi arka tekerleğin üzerinde bir yüzgeç gibi geriye doğru uzanıyordu.

Bir tanesi bisikleti yapraklar ve kırık dallarla kaplayarak çok kötü bir iş çıkarmıştı. Onları temizlemeye başladı. Will ona yardım etmedi. Ellerini ceplerinden çıkarmayı düşündü. Dükkânın arkasındaki iki ajan onları uzaktan takip etmiş olabilirdi. Yaya olarak gidiyorlardı ama Will'in düşüncesine göre en büyük sorun bu değildi.

İki kask. Bir bisiklet.

Will bir bisikleti nasıl kullanacağını biliyordu. Onu endişelendiren şey, ormanda ilerlerken Bir'in kollarının belini kavrayacağı düşüncesi idi. Will'in göğüs kafesinin içinde yırtılan şey her neyse, iyiye gitmiyordu. Cebinde, Amanda'nın plastik bir poşete koyduğu dört acil aspirin vardı. Will deneyimlerinden, ilaçların etkisini göstermesinin en az yarım saat süreceğini biliyordu.

Biri Will'den bir karış daha kısaydı ve çoğu bebek yağı olmak üzere en az elli kilo daha hafifti. Will bisikletin arkasına binerse, ya plastik yüzgeç kırılır ya da ön tekerlek yere değmezdi.

Demi Moore'a çömlek çarkında yardım eden bir Patrick Swayze gibi davranmak ikisi için de ideal olmayacaktı. Will, Bir'den Dört'e kadar olanların minibüste aralarında bıraktıkları birkaç santime dikkat ediyordu. Eşcinselliğin nasıl bir şey olduğu konusunda kesin fikirleri vardı ve hiçbiri bu çizgiyi aşmayacaktı. En azından arkadaşlarının önünde.

Birinin sorunu Will'in çözümüydü.

Bir kask aldı. One'a sordu, "Bu şeyde benimle kafa mı bulacaksın, küçük prenses?"

Birinin ağzı açık kaldı. "Hayır, dostum. Kahretsin, hayır. Koltuğu tutacağım." Ciddi olduğunu kanıtlamak için bir "bok" daha ekledi.

Will kask kayışını çenesinin altından sıkıca bağladı. Bir tümseğe çarpmayacağını ya da bir yokuşta takla atmayacağını garantisi yoktu. Eğer böyle bir şey olursa, One içgüdüsel olarak Will'e tutunacak ve Will de muhtemelen onları bir ağaca çarptıracaktı.

Biri yüz kiloluk bisikleti kaldırmak için mücadele etti. Will ona yardım etmedi ve bunun tek nedeni Jack Wolfe'un bir pislik olması değildi. Eğer kaburgalarından birini kıracaksa, bu küçük Nazi aptalının itibarını kurtarmasına yardım etmek için olmayacaktı.

Çocuk sonunda bisikleti iki teker üzerine kaldırmayı başardı. Will bindi. Bir'in arkasına yerleşmesini bekledi. Susturucu doğrudan selenin altındaydı, bu yüzden önce ne olacağını görmek ilginç olacaktı: Ya Bir bisikletten düşecekti ya da parmaklarındaki et eriyecekti.

Yine, bu bir sorundu.

Will vitesi boşa aldı. Elektrikli marş motorunu çalıştırdı, tekmeleyerek çalıştırmayla uğraşmak zorunda kalmayacağı için mutluydu. Motoru devirdi ve bir kedi gibi ciyaklamasına izin verdi. Eğer ormandaki ajanlar onu kaybettiyse, şimdi nerede olduğunu biliyorlardır. Amanda'ya Will'i tekrar kaybettiklerini söylemek zorunda kalmayacağı için mutluydu.

Biri ormanı işaret etti. Will gazı bir santimin sekizde biri kadar çevirdi ve debriyajı yavaşça bıraktı. Arka lastik dışarı kaydı. Bir'in elleri Will'in omuzlarına gitti, bu şimdiye kadar ikisinin de aklına gelmemiş bir seçenektir.

Will, ağaçların etrafındaki roller-coaster dönüşlerine doğru eğilerek ormana doğru sürdü. Gaza biraz daha boğaz verdi. Parmaklarını debriyajın tatlı noktasını ortaya çıkarmak için kullandı. Vitesler arasında koşarken motosiklet hızlandı. Motosikletin Bir'e ait olup olmadığını merak etti. Eninde sonunda bu yolculuğun sonuna varacaklardı. Faith ormanın her santimini yürümek zorunda kalsa bile motosikletin yerini bulacaktı. Amanda çocuğu ceviz gibi kırıp açacaktı.

Ve Will Sara'yı bulacaktı.

Bir tepeyi aştıklarında motosiklet havalandı. Orman gözden . Tarım arazilerinden geçiyorlardı, bu arazi yerini daha fazla ormana bıraktı, sonra Biri tekrar işaret etti ve yüksek gerilim hatları için kesilmiş şeridi takip ediyorlardı. Will endişelenmekten vazgeçti.

vücudundaki acı hakkında. Debriyajı bıraktı, yolculuğa dayanmanın en iyi yolunun mümkün olduğunca çabuk bitirmek olduğunu düşündü. Birinin parmakları omuzlarına battı. Çocuğun kıcı yüzgeçten fırlayıp duruyordu. Will ilerlemeye o kadar odaklanmıştı ki, Bir'in yavaşlaması için öfkeyle omzuna vurduğunu fark etmedi.

Yol hızla yükseliyordu. Motosiklet arka frenin etkisiyle savruldu. Birinin yüzü Will'in kaskının arkasına çarptı. Kayarak durdu, topuğuyla destek ayağını indirdi ve ağrıyan parmaklarını elciklerden kurtardı.

Biri bisikletten tökezledi. Dudağı kanıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. mı yoksa altına mı işeyecek karar verememiş gibiydi.

Will kaskını çıkardı. Üç ev saydı. Arsaların her biri en az beş dönümdü. Will saatine baktı.

15:58

Faith paniğe kapılırdı. Amanda öfkelenirdi. Özellikle de onun takip cihazını açmayacağını anladığında.

"İşte orada." Biri ağzını sildi. Çenesine kan bulaşmıştı.

Will yola baktı. Bugün görmediği tek çocuk İki'ydi ama beyaz bir minibüsle gelen İki değildi.

Gerald camı indirdi. Will'e, "Arkaya geç, Wolfe." dedi.

Will arka kapıları açtı. Koltuk yoktu, sadece boyacı malzemelerinin olduğu bir sürü raf vardı. En azından klima açıktı. Will içeri tırmandı. Biri kapıları kapattı. Büyük çocuk bu kez ön tarafa bindi.

Diğer minibüste olduğu gibi camlar karartılmıştı. İçinde buz ve su olan bir soğutucu vardı. Will arka arkaya iki şişe içti. Buzu ensesine sürttü. Cebini karıştırdı ve aspirin kesesini buldu. Plastik torba terinden ıslanmıştı. Tabletler sıcaktan lapa gibi olmuştu. Bir an için bu nemin takip cihazının piline ne yaptığını düşündü. Dişleriyle bir parça ısırıp ve soğuk suyla yıkadı.

Will gözlerini kapattı. Başını arkaya yasladı. Kapılar tekrar açıldığında ne olacağını düşündü. Gerald onu vuracaktı. Gerald onu Dash'e götürecekti. Dash onu vuracaktı. Dash onu IPA'ya kabul edecekti. Sara başka bir yerde tutuluyordu. Sara onu nereye götürüyorlarsa orada tutuluyordu.

Sevgili Cennetteki Babamız, bu ihtiyaç anında bizi kutsamanızı diliyoruz.

Will sıcaklığın yavaş yavaş katlanılabilir bir seviyeye düştüğünü hissetti. Arazinin kırsal hissi değişmemişti. Gerald kimi asfalt, kimi çakıl olan arka yolları kullanıyordu. Yerçekimi Will'e yukarı doğru gittiklerini söylüyordu. Ya da belki Will'in hiçbir fikri yoktu ve Gerald daireler çiziyordu.

Minibüs nihayet durduğunda neredeyse bir saat geçmişti. Vites geri vites takıldı. Minibüs döndü, sonra motor durdu. Will, yan panellerden gelen toprak seslerini duymuştu. Birkaç mil geride temizlenmiş bir yol görüntüsü bırakmışlardı.

:03.

Biri kapıları açtı. Will, güneşin beynine ulaştığını hissetti. Gözlerini sıkarak kapattı. Ayakları tamponun kenarını bulana kadar minibüsün zemininde ilerledi. Will gözlerinin alışmasını beklerken sadece yere bakabildi. Bu bölgeden geçen tek araç minibüs değildi. Derin lastik izleri, kısa süre önce bir kapalı kasa kamyonetin çimlere geri geri girdiğini gösteriyordu.

Bir kapalı kasa kamyonet, Sara'nın ona mesaj bıraktığı motelin önüne yanaşmıştı.

Biri "Harika, değil mi?" dedi.

Will çenesini ovuşturdu. Etrafına bakındı.

Yanında, Bir de aynısını yaptı. Sünger ile gölge arasında bir şeydi.

Will yürüdü, One da yürüdü. Will'in uzun adımlarına ayak uydurmak için iki adım atmak zorunda kaldı.

Will, Bir'i umursamayı bırakmalıydı. Belli ki bir hazırlık alanındaydılar. Beş siyah minibüs arka arkaya park edilmişti. Bir rafta iki düzine AR-15 vardı. Üç adam, 55 grain, kurşun çekirdekli ve gri, polimer kaplı çelik şarjörleri dolduruyordu. Silahlar

FMJ, içi boş bir nokta gibi çarpma anında genişlemiyordu, bu nedenle hedefinizi vurabilir, ardından yanlışlıkla menzilin aşığısındaki başka bir hedefi vurabilirsiniz.

Bilinmeyen nedenlerden ötürü, fişekler havluların üzerine sıra sıra dizilmişti. Bunları taşıyan adamlar siyah nitril eldiven giyiyordu. Dolu şarjörler, onları yaklaşık bir dosya kutusu büyüklüğündeki plastik kaplara dolduran daha eldivenli adamlara verildi. Şimdiye kadar sekiz kutu doldurulmuştu, her birinde yaklaşık bin mermi vardı. Ellerinde panolar tutan iki adam ilerlemeyi izliyordu. İki adam daha tepeye doğru Gatorade şişeleriyle dolu soğutucular taşıyordu. Bir başka grup piknik masasında mola veriyordu. Hepsi siyah taktik kıyafetler giymiş ve eldiven takmıştı. Will toplam on altı adam saydı, çoğu yirmili yaşların ortasındaydı ve birkaç kır saçlı yaşlı adam onlara emir veriyordu.

Hava farklıydı. Kimse şaka yapmıyordu. Burada ciddi bir iş yapıyorlardı. Will, burayı bir an önce terk etmeye hazır oldukları hissine kapıldı.

Ama bu yer tam olarak neredeydi?

Kesinlikle dağdaydılar. Her yerde ağaçlar vardı. Kuşlar cıvıldıyordu. Yakınlarda bir dere ya da nehir vardı. Will'in gözüne çarpan şey, kamyonetlerin hemen ötesindeki metal bir depo binasıydı. Kapıları açıktı. İçeride mühürlü karton kutular istiflenmişti. Hepsi aynı boyutta, yaklaşık otuz santim kareydi. Hepsinin şeffaf plastik ceplerinde ambalaj fişleri vardı. Hepsinin yan tarafına aynı numara basılmıştı.

4935-876

"Wolfe." Gerald elinde pano olan bir adamla konuşmasını bitirmişti. Will'e el salladı. "Seni doğruca işe koyacağız, asker. Senin için uygun mu?"

Will çenesini kaldırarak homurdandı. Gerald, "Dobie, sen de," dedi.

"Harika!" Will'in Bir adını verdiği ocuk koştu.

Dobie.

Gerald tepeye çıkarken daha yavaş bir tempo tutturdu. Will'in yumrukları sıkılıydı. Herkes silahlıydı. Sig Sauer'inin şarjöründe on, fişek yatağında bir mermi vardı ama Will kılıfına uzanamadan ölmüş olacaktı. Aynı titreme hissine kapılıyordu.

araba kazasında geçirmişti. Ya Sara tepenin üstündeyse? Ya onu bağlı bulduysa? Ya onu ölü bulduysa? Ya onu hiç bulamadıysa?

Will'in eli yanağına gitti. Sakal bir tılsıma dönüşmüştü. Tek yapması gereken onu ovmaktı ve Jack Wolfe'a dönüşüyordu. "Çocuğun hikâyesi ne?"

"Dobie?" Gerald onun tepeyi aşmaya çalışmasını izledi. Çocuğun ayakları çimenlerde kaydı. Zıpladı ve tepenin üzerinde gözden kayboldu. "O da diğerleri gibi. Genç, aptal ve deli dolu."

Will dişlerinin gıcırdadığını hissetti. IPA gibi gruplar hakkında bildikleriyle aptal çocuğu bağdaştıramıyordu. Dobie tüm Yahudileri öldürmek isteyen vahşi bir ırkçı mıydı, yoksa yanlış zamanda yanlış insanlarla tanışmış, dümensiz bir genç adam mıydı?

Bu noktada, fark gözetmeyen bir ayırım söz konusuydu.

Gerald Will'e, "Seni içeri almadan önce birkaç kez izlemene izin vereceğiz" dedi.

Will ne olduğunu sormadı, çünkü tepenin zirvesinde kendi gözleriyle görmüştü.

İki katlı ahşap yapının sadece iskeleti duruyordu. Will, gri renginden sahte binanın en az altı ay boyunca dış etkenlere terk edildiğini anlayabiliyordu. Zemin olarak kontrplak kullanılmıştı. Kapıları gösteren açıklıklar vardı ama pencere yoktu. Güvenlik korkulukları üst kattaki balkonu işaret ediyordu. Merdivenlerin arkası açıktı ve pratik olamayacak kadar inceydi. Ortada bir T'ye ayrılıyor ve balkonun her iki tarafını da besliyordu. Üzerlerinde hedefler olan kartondan kötü adamlar vardı. Tavan olarak muşambalardan oluşan bir yama kullanılmıştı. Biri kamuflaj, diğeri ısı algılayıcı kameraları etkisiz hale getirmek için termal engelleyici iki katman. Sahte binayı inşa etmek ve gizlemek için çok uğraşılmıştı. Will, alanın iki basketbol sahasından biraz daha büyük olduğunu tahmin ediyordu.

Nöbet tutan sekiz adam saydı, hepsi de baskın için hazırlanmıştı, şeffaf plastik gözlüklerin arkasından sadece gözleri görünüyordu. Sahte binanın içinde beş adam daha vardı. İkiisi zemin kattaydı. Üçü merdivenlerden balkona doğru koşuyordu. AR-15'leri omuzlarındaydı. Dizleri bükülmüştü. Sahanlıkta mükemmel bir eşzamanlılıkla döndüler ve bir sonraki merdivenden yukarı doğru T'lediler

balkona doğru. Birkaç adım daha attıktan sonra baştaki adam durması için yumruğunu kaldırdı. Çömelerek yürüdü. Üç adım sonra duvara vardı. Bir kapıyı açar gibi yaptı ve herkes ateş etmeye başladı.

Will, Dobie'nin *tık-tık-tık* sesiyle sıçradığını gördü. Çocuk, "Çok havalı, kardeşim," dedi. Korkmuyordu. Heyecanlıydı.

Will, sahte binanın ilk kez basılmadığını anlayabiliyordu. Ahşabın üzerine turuncu, kırmızı ve mavi boya lekeleri sıçramıştı. Bir tür ölümcül olmayan mühimmat olan Simunition kullanıyorlardı. Will işaretleme mermilerini eğitim tatbikatları sırasında ateşlemişti. GBI, tüm ajanların okul binalarında, terk edilmiş evlerde, depolarda aktif tetikçi simülasyonlarını tamamlamalarını zorunlu tutuyordu. Kötü adamları ve sivilleri oynamaları için aktörler kiralyorlardı. Müzik genellikle bangır bangır çalardı. Işıklar sürekli titrer ya da bazen sönerdi.

Bunu gerçek mermilerle yapamazdın. Adrenalinin çok yüksekti. Sahte silahlarla da yapamazdınız. Hissiyatın aynı olması gerekiyordu, bu yüzden tüfeklerdeki sürgü taşıyıcılarını ve dokuz millerdeki sürgü ve fişek yatağı bloklarını değiştirmek için mavi dönüşüm kitleri kullandılar. Şarjörler şeffaf plastikti. Sahte mermilerin uçlarında renkli boyalar vardı, böylece hedefi mi vurduğunuzu yoksa ortağınızı mı öldürdüğünüzü anlayabiliyordunuz. İşaretleme mermileri ölümcül olmasa da çok can yakardı. Ajanlar her zaman gözleri dışında her şeyi kapatan siyah kukuletalar giymek zorundaydı. Kasklar, plastik gözlükler, dolgulu yelekler, eldivenler ve dolgulu çoraplar. Gerçek dünyadaki güç kullanma ortamına hazırlanmak için daha iyi bir yol yoktu.

Sahte binanın içindeki adamların yaptığı da tam olarak buydu.

Otel lobisi mi? Ofis binası mı? Sinagog? Cami? Adamlar zemin kattan giriyorlardı, bodrumdan ya da yükleme alanından değil. Güvenlik olacaktı ama on üç adama karşı emekli maaşlarına ek ödeme yapan iki emekli polis adil bir yarışma değildi. Ve buna içeride olacak sivillerin sayısı dahil değildi.

Bir katliam planlıyorlardı.

Gerald Will'sordu, "Hazır mısınız?"

Will kılıfının içindeki takip cihazını çalıştırmaya hazırdı. Bu adamlar tam ölçekli bir sızma planlıyorlardı. Durdurulmaları gerekiyordu.

Peki ya Sara?

Will taktik teçhizatı yere yığılmış halde buldu. Silahlar çimlerin üzerine atılmıştı. Tipik kolluk kuvveti Glock 19'larıydı ama Will'in Glock 19'u bunların arasında değildi. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Şarjörlerin yarısı doluydu. Bazı AR-15'ler kirle kaplanmıştı. Dönüşüm kitleri parçalar halinde ortalıkta duruyordu. Birileri bu teçhizatı sipariş edecek kadar bilgi sahibiydi ama onlara doğru kullanımı öğretmek için zaman ayırmamıştı.

Dobie çoktan kaskını takmaya başlamıştı. Will ona, "Önce başlık," dedi.

Dobie kıpkırmızı oldu. Kaskı çıkardı. Teçhizatı giyerken gözleri Will'i takip etti, tıpkı Cathy'nin duası sırasında Will'in ipucu almak için Tessa'ya baktığı gibi.

Çocuk o kadar heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. Dobie IPA'ya bu yüzden mi katılmıştı? Etrafta koşuşturup askercilik oynamak müthiş bir zevkti. Ama tatbikatın amacı sizi gerçek hayata hazırlamaktı. Will, Dobie'nin gerçeğe hazır olmadığını biliyordu. Sahte binadaki adamları izlerken, onların daha iyisini yapabileceklerinden emin değildi. Ama bir sürü insanı öldürmek için beceri ya da şans gerekmiyordu. Sadece sürpriz unsuru ve tetiği çekmeye istekli olmak gerekiyordu.

Will kemerini sıktı. Silahlarını kontrol etti. Şarjörlerin ve fişek yatağının boş olduğundan emin oldu çünkü bu insanlara güvenmiyordu. Teknik olarak Sig Sauer'i kılıfından çıkarıp fişek yatağını temizlemesi gerekiyordu. Simülasyon tatbikatları sırasında tesislerde gerçek mermi kullanılmasına izin verilmiyordu.

Ama Will için hiçbir şey simülasyon değildi.

"Wolfe, sen C-Takımı'ndansın." Gerald merdivenleri işaret etti.

"Sola doğru." Will, üç adamın neden aynı yöne gittiklerini ve arkalarını saldırıya açık bıraktıklarını merak etmişti. Başka bir hata. Sen her seferinde bir takım çalıştırmadı. Ya hepsi ya da hiçbiri.

"Dostum, sorun yok, değil mi?" Dobie hâlâ bir meth kafası gibi zıplıyordu. Will'in yüzünde görebildiği tek şey, gözlüklerin arkasındaki patlak gözleriydi. Yeleğine en az altı kez kurşun isabet etmişti.

Simunition. Atleti çok renkli bir Rorschach'a benziyordu. Endişeli olmalıydı. Bu bir paintball oyunu değildi. Bir gün bu binayı gerçek hayatta ele geçireceklerdi. Muhtemelen yakında, eğer Faith'in FBI'daki bağlantısı son konuşmalar konusunda haklıysa.

Will kapüşonunu burnunun üzerine çekti. Gözlüklerini düzeltti. Dobie'ye, "Bir karton parçasını vurmakla bir insanı öldürmek arasında fark vardır," dedi.

"Evet-evet-evet." Dobie'nin nefesi ağzının üstündeki kapüşona çarptı. "Anladım, kardeşim."

Will o küçük pisliğe biraz akıl vermek istedi. Bunun yerine, Dobie'ye tüfeği nasıl tutacağını gösterdi. "Parmağını buraya, tetik korkuluğunun yanına koy. Birini öldürmeye hazır olmadıkça asla ama asla tetiğe dokunma."

"O haklı, kardeşim." Takım elbiseli bir adam daha onlara katılmış ve ekip on altıya çıkmıştı. Emirleri sıralamaya başladı. "Alfa, gediği al. Birinci katı emniyete alın. Bravo ve Charlie, siz ikinci dalgasınız. Merdivenlerden yukarı. Bravo, sağa git. Charlie soldan gidecek." Will'in yararlanması için, "Sen Charlie'sin. Biz arkaya gideceğiz. İşareti bekleyeceğiz. Dobie kapıyı açacak. Hadi gidelim."

Merdivenlerden yukarı koşmadılar. Hepsi sahte binanın dışında durdu. Will aşağıya baktı. Çimler, burada durup içeri girmeyi bekleyen düzinelerce adam yüzünden aşınmıştı. Çerçeve, bir dizi çift kapının genişliğine kadar açıktı.

Gerçek kapılar kullanmalıydılar. Gerçek bir binada duvarların arkasını göremezsin. Kapılardan bakıp kötü adamları tespit edemezsiniz. Odanın ortasındaki kağıt hedefler boyayla kaplıydı. Muhtemelen tek bir tatbikat boyunca yerlerinden oynatmamışlardı. Kamusal bir alana saldırmadan önce temel bir dizi gerçeği bilmeniz gerekiyordu. Mobilyalar neredeydi? Engeller nelerdi? İçeride kabaca kaç kişi vardı? Kurşunlar uçuşmaya başladığında hangi yöne doğru koşacaklardı? Çıkışlar neredeydi? Hedefiniz kimdi? Kendinizi ve ekibinizi nasıl güvende tutacaktınız?

"Pekâlâ, kardeşlerim." Gerald'ın elinde bir kronometre vardı. "Başla" diye bağırdı.

Sekiz adam içeri daldı. Tüfekler doğrultulmuş, dizler bükülmüştü. İki hedefe çift vuruş yapıldı. Adamlar ikişer kişilik takımlara ayrıldı,

dört duvarı da kaplıyordu. Sessizce, gizlice, el işaretleri kullanarak, durmak ya da gitmek için birbirlerinin bacaklarına dokunarak hareket ettiler. Sahte kapılar açıldı. Tetikler çekildi. Boya binanın dışındaki ağaçlara çarptı. Şarjörler yeniden dolduruldu.

"Git!" Gerald tekrarladı.

Will'in önündeki üç adam ilerledi. Dobie de onu takip etti. Will tüfeğini yere doğrulttu. Adrenalin vücuduna ateş gibi yayıldı. Görüşü daraldı. Kalbi çarpmaya başladı. Nefes alıp vermek için kendini zorladı.

Bu yüzden pratik yaptınız. Bu yüzden teçhizatı giydiniz ve duvarların arkasına saklandınız ve gerçek kapıları açtınız çünkü vücudunuz aptaldı ve farkı bilmiyordu.

Bravo ekibi merdivenleri hızla çıktı ve T'yi döndürdü. Charlie hemen arkasındaydı. Will yere spreyci boyayla yazılmış iki harf gördü.

LG.

Will, Dobie'yi karşı tarafa kadar takip etti. Balkondan aşağı koştular. Sahte bir kapının önünde durdular. Kontrplağın üzerinde başka bir harf vardı.

G.

Dobie Bravo'ya baktı. İşareti aldı. Kapıyı açıyormuş gibi yaptı.

Will tüfeğini aşağıda tuttu. Dobie boşluğu doldurdu. Şarjör boşalana kadar tetiği çekmeye devam etti.

Gerald aradı, ", bu kadar. Yirmi sekiz saniye."

Her şey on dakika gibi gelmişti. Will'in kalbi boğazına doğru itiliyordu. Sıcaklık onu etkilemeye başlamıştı. Kaskını çıkardı, kapüşonunu ve gözlüklerini geriye itti.

"Söyle bana kardeşim." Will omzunda bir el hissetti. "Neden ateş etmedin?"

Will adama baktı. O da teçhizatını çıkarmıştı.

Ortalama kiloda ve boydaydı. Kahverengi saçları ve gözleri vardı.

Başparmağı kemer tokasının üzerindeydi ama kolu garip bir açıyla bükülmüştü. Elini dinlendirmiyordu. İki gün önce vurulduğu için omzundaki ağırlığı hafifletmeye çalışıyordu.

Ve sonra adamları Sara'yı kaçırdı.

Dash, Will'in omzundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Binbaşı Wolfe?"

Will bir şeyler söylemek zorundaydı. Bunu homurdanarak ve başını sallayarak geçiştiremezdi. Sakalını ovuşturarak Jack Wolfe'u çağırırdı. "Öldürmeye hazır değilsen tetiğe dokunma." Omuz silktilti. "Öldürecek bir şey yoktu."

"Ah," dedi Dash. "Kendi tavsiyene uyuyorsun."

Will, "Eğitim," demeyi başardı. Enerjisinin her zerresini Dash'in yüzünde herhangi bir tanıma belirtisi aramak için kullanıyordu. "Ateş edersen, öldürmek için ateş et."

Dash dedi ki, "Neden benimle yürümüyorsun? Küçük bir kutlama planlıyoruz. Bahse girerim senin gibi iri bir adam az pişmiş biftekten hoşlanıyordur."

Will'in midesi yumruğa dönüştü. Takip cihazını açmalıydı. Dash buradaydı. O olmadan tüm plan suya düşerdi.

Peki ya Sara?

"Hadi gidelim." Dash merdivenlerden aşağı indi. Adamlar onun etrafında bir yol açtılar. Gerald'a, "Birinci Takım'a tekrar talim yaptır. Biz girmeden önce on saniyenin altına inmelerini istiyorum."

"Emredersiniz, efendim." Gerald ona keskin bir selam verdi. Hazırlanma alanındaki adamlar kapüşonlarını ve kasklarını takıyorlardı. On altı adam daha. Glocklar ve tüfekler hazırды.

Will, "Daha önce hiç ikinci takımda yer almamıştım." dedi.

Dash güldü. "Bu senin için iyi haber kardeşim. İlk dalga her zaman en fazla zayıyatı verir. Generaller onlara top yemi diyor."

Bunu adamlarının önünde söyledi. Hayatlarının bu kadar umursanmamasına aldırış etmiyor gibiydiler. Aslında, bundan enerji almış görünüyorlardı.

Dash, Will'e "Kutlamadan sonra bir tur daha atarız" dedi.

"Kutlama mı?"

"Yarın gidiyoruz. İletmemiz gereken bir mesaj var. Bir gün daha bekleyemez."

Will, karnında raptiyeler dönüyormuş gibi hissetti.

"Merak etme, Wolfe. Ne yaptığını bildiğini tek seferde anlayabiliyorum." Dash teçhizatını yığının üzerine fırlattı. Simunition'ını değiştirmeye zahmet etmedi. Mavi plastik çerçeve kılıfın içinde bir fener gibiydi.

Will kendi Glock 19'unun kabzasını tanıdı. Dash silahını Sara'nın arabasından almıştı. Silahı iki kişiyi öldürmek ve muhtemelen Sara'yı tehdit etmek için kullanmıştı. Bundan sonra ne olursa olsun, Will silahını geri alacak ve Dash'in boğazına dayayacaktı.

Dash, "Bu görev için bin saatten fazla eğitim aldık." dedi.

Will, sanki bu sayı aptalca değilmiş gibi başını salladı. SEAL Team Six, Bin Ladin'in yerleşkesine baskın yapmadan önce sadece birkaç gün eğitim almıştı.

Dash, "Burada bir şeyler inşa ettik," dedi. "Topluluğumuz genç ama azimliyiz. Bazı fedakârlıklar, bazı kayıplar olacak ama Mesaj tek bir kişiden daha önemli. Grubun geri kalanıyla tanıştığınızda bunu göreceksiniz. Ailemle birlikte oturmanızı istiyorum. Bizi tanıyın. Ne için savaştığımızı anlayacaksınız."

Will, Dash'in kendini feda edeceğinden şüpheliydi. Megalomanlar büyük laflar eder, ama her zaman tek bir çizik bile almadan çıkarlardı. En büyük kayıplar, siyah taktik teçhizatla etrafta koşuşturmanın kendilerini savaşa hazır hale getirdiğini düşünen tüm *kardeşler* olacaktı.

Will, "Burada bir sürü genç adam var." dedi.

"Gerçekten de öyleler. Bu yüzden onları eğitmek için sert, savaşta sertleşmiş askerlere ihtiyacımız var. Belki siz de o askerlerden biri olabilirsiniz, Binbaşı Wolfe."

Will umursamaz bir şekilde omuz silkti. Ormana doğru gidiyorlardı. Tüfekli iki yaşlı adam fark etti. Ağaçlardan birine kurulmuş bir platform vardı. Kır saçlı bir adam parmaklıklara yaslanmıştı. AR-15 silahını omzuna asmıştı.

Sig Sauer, Will vurulmadan önce onlardan birini öldürebilirdi. Eğer hazırlık alanındaki mermilerin aynısını kullanıyorlarsa, mermi Will'in göğsünden su gibi akar ve doğruca Dobie'nin kafasına giderdi.

"Bu taraftan, Binbaşı." Dash, Will'i temizlenmiş bir patikaya doğru götürdü. Dobie bir köpek yavrusu gibi arkalarından geliyordu. B ve C Takımı birkaç metre geride kaldı.

"Bence burayı seveceksin." Dash, patika dar olmasına rağmen Will'in yanında yürüdü. "Gerald bana Beau'nun arkadaşı olduğunu söyledi."

"Evet ama ben-" Will koluna bir iğne batırıyormuş gibi yaptı. "Bu bana göre değil."

"Senin *nedir*, kardeşim?"

Will omuz silkti. Bunu kolaylaştıramazdı.

Dash, "Çeyrek milyon dolar çok para," dedi. Will, Dash'in yüzünü incelediğini hissedebiliyordu. "Evet, öyle."

" ne yapacaksınız, Binbaşı Wolfe?"

Soru, Dash'in söylediği kadar basit değildi. Will cevabını düşünmek için zaman ayırdı. Şimdi Jack Wolfe'un ırkçı bir tirat atmasının ya da kendisini yüzüstü bıraktığı için hükümete çatmasının zamanı değildi. "Sanırım böyle bir yere gideceğim. Sadece ben ve başka hiç kimse."

"Yanınıza bir kadın almaz mıydınız?"

Başını iki yana salladı. Onu dikkatle dinleyen Dobie'ye baktı. "Karmaşıklığı sevmiyorum."

Dash başını salladı ama Will onun doğru cevabı verip vermediğini anlayamadı. Ama fark etmezdi. Geri dönüşü yoktu. Bir açıklığa varmışlardı. Ağaçların arasına sıkışmış küçük kulübeler vardı. Kadınlar açık ateşte yemek pişiriyor, kaseleri ve tabakları dolduruyorlardı. Toplam sekiz kişiydiler. Ağaçlardaki platformlarda üç yaşlı adam. Yerde üç kişi daha. Piknik masalarında çatal bıçak ve tabakları yerleştiren on iki genç kadın. Çocuklar etrafta koşuşturuyor, daireler çiziyor, çığlık atıyor, gülüyorlardı. Will'in sayamayacağı kadar çoklardı.

"Çocukları sever misin?" Dash sordu.

Will nefesi göğsünde sıkışmış gibi hissetti. Burada çocuklar olsaydı, Sara yakında olabilirdi. Ama o kadar çoklardı ki. Will, çocuklar varsa ateş etmeye başlayamazdı. Bazıları yürüyecek yaşta bile değildi.

"Binbaşı Wolfe?"

Will kızlara baktığını fark etti. Sonra da Dash gibi bir adamın bunu ürkütücü bulmayacağını fark etti. "Güzeller. Küçük sarışın olanlar."

Dash kıkırdadı. "Kızlarım babalarını çok seviyor."

Will tiksintisini bastırdı. "Seninki kaç tane?"

Dash, Will'in gözlerinin içine baktı ve "Her biri bana ait" dedi.

Bunu bir uyarı olarak söylemişti. Will parmaklarını yumruk için zorladı. Yavaşça arkasını döndü ve Dobie'ye baktı. Çocuk ağzına bir parça ot tıkamıştı. Bir sineği uzaklaştırdı.

Will Dash'sordu, "Ona koçluk yapan biri var mı?"

Dash, Binbaşı Wolfe'u nihayet anlamış gibi gülümsedi. "İstiyorsan onu alabilirsin."

Will başını salladı. "Elbette."

Dobie sineği yakalamaya çalışarak içine aldı.

Dash ona seslendi, "Dobie, kardeşim, benim için Binbaşı Wolfe'a göz kulak ol." Will'in omzunu sıvazladı. "Kutlamadan sonra seni bulurum, dostum. Asıl iş o zaman başlayacak."

Will başıyla onayladı. Dash çocuklara doğru yürürken ellerini ceplerine soktu. Ona doğru koştular, *baba diye* bağırdılar! *Baba! Baba! Baba! Baba!*

Will ağzını dolduran safrayı tükürdü. Dash bu oyuncak askerleri gerçekten eğitmiyordu. Bir sürü insanı öldürmekten başka bir planı yoktu. Will'in tahmin etmesi gerekirse, o binadan canlı çıkmayı başaran tek *kardeşin*, onları oraya götüren ırkçı pedofil olduğunu söyleyebilirdi. Bu bir intihar göreviydi, açık ve net.

GPS takip cihazını düşündü. Sara'yı bulmak için zamanı azalıyordu. Will kendine on beş dakika daha verdi. Bundan fazlasını yaparsa, Sara'nın geri dönmek isteyeceği türden bir adam olmayacaktı.

"O kurşunları gördün mü dostum?" Dobie, Will'in dirseğinin dibinde duruyordu. "Herhangi bir Müslümanı vurma ihtimalimize karşı üzerlerine domuz salamurası sıkılmışlar."

Will bundan daha saçma bir fikir düşünemezdi. Tuz metali paslandırır. Silahlar metalden yapılmıştı. Bu insanlar silahlarını bozmayı çok seviyorlardı.

Dobie sordu, "Dash bir şey söyledi mi, kardeşim? Sana ne yapacağımızı söyledi mi? Kimse bilmiyor. Sürekli Mesaj'dan bahsediyor ve biz de antrenman yapıyoruz ama-"

"Kapa çeneni." Will gözlerini açıklıkta gezdirdi. Şimdiye kadar kırk adam saymıştı, Dobie'yi de dahil ederse kırk bir. Yemek pişiren sekiz kadın daha yaşlıydı ama masalardaki on iki kadının hepsi yirmili yaşların başındaydı. Tuhaf gelinlikler içinde bile, Will

çekici olduklarını söyleyebilirdi. Bu, Dobie ve Üç Amigo'sunu burada neyin tuttuğunu açıklıyordu.

"Hadi, kardeşim," diye yalvardı Dobie. "Biz artık bir takımız. Dash'in ne dediğini söyle bana."

Will açıklığın karşısında uzun, alçak bir bina gördü. Basamakların yanında bir lavabo ve duş kabini vardı. Pencereler beyaz kâğıtla kaplıydı.

Will kapının açılmasını izledi. "Git bize biraz Gatorade bul."

Dobie, "Dash sana göz kulak olmamı söyledi." dedi.

Bir kadın dışarı çıktı. Uzun boylu, söğüt gibi. Beyaz elbiseli. Başında beyaz bir eşarp.

Dobie konuşmaya başladı ama Will yüzünü avuçladı ve onu geriye, yere doğru itti.

Kadın merdivenlere oturdu. Ayakkabılarını giyiyordu.

Will nefesini tuttu.

Dobie sızlandı, "Siktir, dostum. Bunu yaptın?"

Kadın gökyüzüne baktı. Solgun teni güneşten çoktan yanmıştı.

Will nasıl nefes vereceğini hatırlayamıyordu. Ciğerleri katlanmaya başladı.

İç

nd "Dostum, senin neyin var?"

e. Kadın elbisesinin eteğiyle yüzünü sildi. Çekti

eşarbını çıkardı. Uzun kumral saçları omuzlarına dökülüyordu.

Sara.

6 Ağustos Salı, :32

Sara doğaçlama eşarbını düzgün bir kare şeklinde katladı. Kumaş peçetelerden birini, kurudukça saçlarının kıvrılmasını önleyeceği umuduyla başının etrafına sarmıştı. Yüzünü peçeteye bastırıp ağlamak istedi -Michel, Tommy ve tanık olduğu diğer tüm korkunç şeyler hakkında- ama umutsuzluk dışında herhangi bir duyguyu bir araya getirecek iradedden yoksundu.

Çocukların hiçbiri iyileşmiyordu. Joy uyanık kalamıyordu. Mide bulantısı, yorgunluk ve nefes alma sorunları bildiren üç yetişkin daha yatakhaneye gelmişti. Benjamin sersemlemişti. Lance'in dizanterisi geçmişti ama kelimeleri geveliyor ve çift görmekten şikâyet ediyordu. Çeşitli semptomlar kene kaynaklı bir hastalıktan Guillain-Barré'ye, glokomdan kitle psikozuna kadar her şeye işaret edebilirdi.

Sara'nın denediği hiçbir şey işe yaramıyordu. İlaçlar kötü olmalıydı. Çeşitli antibiyotikler ve koruyucu ilaçlar ya yanlış etiketlenmiş, ya plasebo ya da zehirdi.

Zehir.

Gwen bir çeşit Kara Melek miydi?

Tıp kariyeri boyunca Sara, ölümcül bir hastanın ölümünü hızlandırmakla ilgili pek çok konuşma duymuştu. Bir insanın acılarına son vermeyi istemek doğal bir arzuydu. Sara, durum ne kadar vahim olursa olsun, hiç kimsenin bu dürtüyle hareket ettiğini görmemişti. Ranzadaki çocuklar hastaydı, ancak iyileşmelerine yardımcı olabilecek tedaviler, ilaçlar vardı. İki gün önce Sara

Adriell'in annesi tarafından korunacağını varsaymıştı. Sara, hesaplar onun ya da Dash'in lehine olduğunda Gwen'in cinayet işlemekten çekinmediğini biliyordu. Kadın yatağını bir seri katille paylaşmıştı. Çocuklarına korku ve sindirme yoluyla ebeveynlik yapıyordu. Başka neler yapabileceğini ancak Tanrı bilirdi.

Sara açıklıkta etrafına bakındı. Kadınlar ileri geri koşuşturuyor, parti için hazırlık yapıyor, öfkesini davet etmeleri ihtimaline karşı Gwen'in yolundan uzak durmaya çalışıyorlardı. Bu geceki kutlama tamamen *Mesaj*'ı iletmeye hazırlanmak içindi. Dash'in istediği olursa, yarın her şey değişecekti. Sara'nın onun *Şahidi* olması gerekiyordu. Bunun nelere yol açacağını düşündükçe ürperiyordu. Sayılamayacak kadar çok ölüm öngörmüştü. Seradan metrelerce uzaktaydı ama içeri girmek olacakları durduramayacaktı. Sadece Sara'ya olacakların korkunç bilgisini yükleyecekti.

Bu Tanrı'nın unuttuğu dağda kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Sara kendini ayağa kaldırdı. Merdivenlerden aşağı, çimenli açıklığa doğru yürüdü. Yeni yüzlerin, masaları hazırlayan genç hanımların, Dash'in küçük kızlar sürüsüne katılan küçük oğlanların sayısını unutmuştu. Silahlı adamlar hâlâ nöbet tutuyordu. Jeneratörün uğultusu birkaç saat önce kesilmişti. Tepeden gelen *patlama seslerini* duymaya devam ediyordu. Silah seslerinin çokluğunun Dash'in tatbikatları hızlandırdığı anlamına geldiğini düşündü.

Sara'nın beyni şarkı sözlerinden vazgeçmiş ve onların yerine bir mantra koymuştu:

Kara kutu, sera, Mesaj, yarın.

Biyolojik ajan teorisini yeniden düşünüyordu. Sara, Michelle'in iş unvanının bulaşıcı hastalıklarla ilgili kısmına fazla odaklanmıştı. CDC'nin Klinik Kimya Şubesi, belirli bulaşıcı hastalıklar için dünya çapında referans laboratuvarı olarak hizmet vermektedir. Ulusal Biyoizleme Programı şarbon, botulinum, boğmaca ve aflatoksin gibi toksinlere maruz kalma düzeylerini ölçmektedir. Bu verileri pratik tedavilere dönüştürmek için Michelle'in kimya konusunda derin bir anlayışa sahip olması gerekir.

Sara tıp öncesi eğitiminin bir parçası olarak kimya eğitimi almıştı. Termitin alüminyum ve demir oksitten yapıldığını biliyordu. Naftenik

ve palmitik asitler napalm yapmak için birleştirildi. Karbon ve silika varlığında ısıtılan fosfat kayası, kendiliğinden tutuşmasını önlemek için su altında depolanması gereken mumsu bir katı olan beyaz fosforu oluşturur.

Bu maddelerden herhangi biri ticari bir laboratuarda sentezlenebilir. Ya da içinde ticari bir laboratuvar olan bir serada. Doğru kullanımla, bir el bombasından bir füzeye ya da bir *kara kutuya* kadar her şeyin içine yangın çıkarıcı bir mühimmat yerleştirebilirsiniz. Bunun sonucunda meydana gelecek patlama, özellikle de nüfusun yoğun olduğu bir bölgede felaket boyutlarında olacaktır. Fosfor deride ve organlarda delik açabilir. Termitin üzerine su dökmek bir buhar patlaması yaratır ve sıcak parçaları her yöne püskürtür. Napalm, deri altı yanıklardan boğulma sonucu ölüme kadar bir dizi hastalığa neden olabilir.

Dash kara kutuyu Yapı gibi bir binanın içinde patlatmayı planlasaydı, binlerce olmasa da yüzlerce insan öldürülebilirdi.

"O nasıl?" Gwen'in ham elleri önlüğünün içindeydi. Birkaç dondurma çalkalama makinesinin bulunduğu bir masanın yanında duruyordu. Onları elle çeviriyordu. "Adriel? Daha iyi mi?"

Sara omuz silktili ve başını sallayarak tam olarak ne hissettiğini ifade etti. "Neden? Ona yardım etmek için hiçbir şey yapmayacaksınız."

Gwen yayıklardan birini çevirmeye başladı. Kaya tuzu parçaları masaya çarptı. Havada taze vanilya kokusu vardı. Sara'nın tek düşünebildiği, siyanürün de vücutta işlenirken benzer bir kokuya sahip olduğuydu.

"İyi akşamlar hanımlar." Dash yürümeye çalışırken sırtıyordu. Her iki bacağının etrafına bir çocuk sarılmıştı. Esther ve Grace maymunlar gibi kıkırdıyordu.

Sara'ya "Her şey yolunda mı Dr. Earnshaw?" diye sordu.

Sara başını salladı. Ona siktirip gitmesini söylediğinden beri onunla konuşmamıştı. Çoğu psikopat gibi onun da yüzleşmeyi kaldıramadığını düşündü.

"Söyleyin , hastalarınız nasıl?" diye sordu.

Denedi, "İlerlemelerinden memnun değilim. İlaçların işe yaradığından emin misin-"

Grace ciyakladı. Annesi iki küçük kâğıt bardağı dondurmayla doldurmuştu.

Gwen, "Kız kardeşlerinle paylaş" dedi.

Kızlar sevinç çığlıkları atarak kaçıştılar.

Dash, "Ben tıp uzmanı değilim Dr. Earnshaw, ama küçük çocukların genellikle sebepsiz yere hastalandıkları konusunda haklı mıyım?" dedi.

Sara sorunun her kısmından rahatsız olmuştu. "Bir tıp uzmanı olarak size bu semptomların kızamık enfeksiyonunun sekeli olmadığını söyleyebilirim."

"Hm." Adam düşündüğünü gösterirken, kadın adamın *sekelanın* ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri olmamasının tadını çıkarıyordu.

Gwen, "Başlamadan önce bir şeyler söylemelisin," dedi.

Dash karısına gülümsedi. Sara'ya sordu, "yoksa, Dr. Earnshaw, benimle yürürsen sevinirim."

Onu piknik alanına doğru götürmedi. Onun yerine kulübedeki hapishanesine doğru yönünü . Eğer onu hapsedmenin bir ceza olduğunu düşünüyorsa, yanılıyordu.

Dash, "Çok güzel bir akşam. Sanırım bu sıcakta bir mola veriyoruz."

Sara cevap vermedi. Kılıfındaki silah farklı görünüyordu. Silahı Simunition için güçlendiren mavi sürgüyü tanıdı.

Dash, "Bu konuyu açtığım için üzgünüm Doktor, ama görünüşe göre karımı üzmüşsünüz," dedi.

Sara dudağını çiğnedi. Onu daha önce hiç azarlamamıştı.

Dedi ki, "Kampta gerçekten anlaşmazlık istemiyorum. Özellikle de bu gece. Yarın yapacağımız şey çok önemli."

Sara ona bakmak için arkasını döndü.

Adamın geri adım atmaya niyeti olmadığını anlayabiliyordu. Gülümsemesinin bir tarafı diğerinden daha yukarıdaydı. Bu maskesinin düşmesi değildi. Bu, zalimliğin neşeli bir beklentisiydi.

"Michelle'in hızla azalan yardımları göz önüne alındığında, Şahidimiz olarak onun görevini üstlenebileceğinizi umuyordum" dedi.

Sara önce gözlerini kaçırdı, Rus Ruleti oynadığı için kendini azarladı. O bir rehineydi. O ise bir katildi. Onu iki adamı vururken görmüştü. Emory'deki bombaları onun patlattığını biliyordu.

Daha da korkunç bir şey planlıyordu. Onunla yüzleşmek, onu zorlamak, ölümüne giden en hızlı yoldu.

Dash ona, "Gwen sana çok fazla özgürlük verdiğimi söylüyor." dedi.

Sara onun silahı kılıfından çıkarışını izledi. Mavi sürgü çerçevenin üst kısmında göze çarpıyordu. Sara'nın işaret mermilerinin ölümcül olmadığını haberi yoktu. Onunla oynama fikri hoşuna gidiyordu.

"Haklısın." Onu ikna etmeye çalıştı. Dash'in silahı bir tehdit değildi ama açıklıkta gerçek silah taşıyan üç düzine adam vardı. "Çocuklar yüzünden hayal kırıklığına uğradım. Gwen'le o şekilde konuşmamalıydım. Ya da seninle."

"Bunu benim iyiliğim için yapmıyorum." Dash silahı ona doğrultmadı. Onun yerine elindeki ağırlığı test etti. "Aramızda kalsın, entelektüel açıdan dengimle pek sık karşılaşmıyorum. Belki de seninle dövüşmekten çok fazla zevk alıyorumdur."

"I-"

Silahı kadının karnına doğrulttu. "Bu işi nehir kenarında bitirelim."

"Bekle." Sara'nın gözleri umutsuzca onun omzunun üstünü taradı, sanki biri yardım edecekmış gibi. Kızlar piknik masasına oturmuşlardı. Etrafları siyah giyinmiş adamlarla çevriliydi. Genç yüzler, yaşlılar. Biri hariç hepsi temiz traşlıydı.

Sara'nın gözlerine yaşlar doldu. Nefes nefese

kaldı. "Dr. Earnshaw?"

Elleriyle ağzını kapattı.

Will?

Piknik masasının yanında durmak. Kızlarla gülüyordum.

Gerçekten o muydu?

Dash dedi ki, "Doktor-"

"Özür dilerim!" Sara kelimeleri ağzından kaçırdı. "Lütfen, çok özür dilerim." Titreyen ellerini birbirine kenetleyerek ona yalvardı. "Affet beni, lütfen. Özür dilerim. Lütfen." Yalvarmayı bırakamıyordu. Will onu görmüş müydü? Bu tarafa bakmıyordu bile. "Daha iyi olacağım. Söz veriyorum. Lütfen. İzin verin, Şahidiniz olduğumu söylemişsiniz. İzin ver onlara senin bir topluluk olduğunu söyleyeyim. Bir aile."

Dash'in gözleri kısıldı. Tepkisi çok gecikmişti.

"Lütfen." Sara'nın elleri öylesine titriyordu ki, onları bir arada tutamıyordu. Will ona arkasını dönmüştü. Onun sırtını, geniş omuzlarını gördü. "Dash, lütfen. Çok özür dilerim. Lütfen bana zarar verme. Lütfen. istemiyorum. Lütfen."

"Nedir bu?" diye sordu. "Sana tecavüz edeceğimi mi düşünüyorsun?" "Hayır-" Sara o kadar ki neredeyse çığlık atacaktı. "Hayır, tabii ki . Ben-"

"Rahatsız edilmeyeceğinize dair size güvence vermiştim."

"Yaptığını biliyorum, ama-" Ağzından bir hıçkırık döküldü. Will'e baktı, arkasını dönmesi için ona yalvardı. "Lütfen. Silahı gördüm ve sandım ki-"

"Cenevre Sözleşmesi'nin kurallarına bağlıyız." Dash konuşurken silahını salladı. "Size söyledim. Biz hayvan değiliz. Bizler askeriz."

"Biliyorum. Biliyorum. Sadece özür dilerim. Çocuklar için üzgün olduğumu söylememeliydim. Onlar çok hasta. Ve Michelle-"

Etrafında dön-etrafında dön-etrafında dön . . .

"Dr. Earnshaw, ben evli bir adamım."

"Biliyorum." Sara gözyaşlarını silmeye çalışmaktan vazgeçti. "Özür dilerim. Şimdiye kadar seni daha iyi tanımalıyım. Senin asla dürüst bir adam olmadığını anladım. Her zaman sözünü tutarsın."

""

"Dash, çok özür dilerim. Sadece silahı gördüm ve panikledim çünkü kocam da bir silahla vurulmuştu." Bu yalanın nereden çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama Dashin hoşuna gitmiş gibiydi.

"Pis bir melez tarafından vurulduğuna şüphe yok." dedi.

"Silahlardan korkuyorum. Beni dehşete düşürüyorlar. Ve yerdeler. Her yerde. Ve çok korkuyorum. Her zaman. Üzgünüm, ben-"

Dash dramatik bir şekilde iç çekti. Silahı yavaşça kılıfına geri koydu. Bir noktaya dikkat çekmek için cırt cırtlı kayışı sıkı. "Yarın yapacağımız şeyin sizin gibi iyi beyaz kadınların artık korkmamasını sağlaması en içten dileğim Dr. Earnshaw." Adamın eli kadının omzuna gitti. "Dünya melezlerden ve onların destekçilerinden temizlendiğinde, kocanız sizden alan türden suçlardan arınmış olacağız. Polis memurları

sokaklarda tekrar güvende olacak. Kanun ve düzen yeniden tesis edilecek. Türünüzün son dulu olacaksınız."

Sara başını salladı. Ona bundan fazlasını veremezdi. Kontrolsüzce titriyordu. Gözleri yere kaydı. Gözyaşları burnundan aşağı süzüldü ve toprağa karıştı.

Dash onun omzunu sıvazladı. "Kendinize çeki düzen verin, Doktor. Çocukların sizi böyle görmesini istemeyiz."

Onu açıklığa kadar takip ederken Sara'nın dişleri takırdıyordu. Ayaklarını zar zor kaldırılabiliyordu. Her siniri açığa çıkmıştı. O kadar uzun süre hiçbir şey hissetmedikten sonra, her şeyi hissetmeden duramıyordu. Sara yere bakmaya devam ediyordu çünkü Will'e bakarsa yere yığılacağından korkuyordu.

Piknik masasında, Gwen kızlara görgü kuralları hakkında nutuk çekiyordu. Sara bakışlarının Will'in yüzünde gezinmesine izin verdi. Saçları terden tel tel olmuştu. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı. Sakalları yamalı ve iğrençti.

Aniden başı döndü. Kendisine tecavüz eden adamın anıları Sara'nın bedenini kapladı. *Sigara ve kızarmış yemek kokan kaba sakalı. Ona doğru ittiğinde soluk teninin yanıklığı.*

Ağızına safra doldu. Yutkundu, gözleri yanıyordu.

"Oturun, Dr. Earnshaw." Dash bez peçetesini çıkardı ve kucağına koydu. "Binbaşı Wolfe, bu bizim asistan çocuk doktorumuz. Burada bazı hasta çocuklarımız var. Neyse ki kızlarımın çoğu fırtınayı atlattı."

Will . Bifteğine bakıyordu.

Sara, Grace'in yanında her zamanki yerini aldı. Will masanın karşı ucundaydı. Yanında, kollarını kavuşturmuş, omurgası dik, Will'in duruşunu taklit eden genç bir çocuk vardı.

Tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Kendini gerçekliğe geri çekmek için mücadele etti. Sadece çirkin bir sakaldı. Sara bir tuvalet kabinine zincirlenmemişti. Will ona asla zarar vermezdi. Bu adamı seviyordu. Will de onu seviyordu. Sara için buradaydı. Onu kurtarmak için.

Açıklığın etrafına baktı. Ormandaki muhafızlara. Tüfekler, Glocklar, av bıçakları ve çocuklar.

Onu nasıl kurtarabilirdi?

Dash, Sara'ya "Binbaşı Wolfe, arkadaşımız Beau ile birlikte Hava İndirme kuvvetlerinde görev yaptı" dedi.

Sara'nın elleri hâlâ titriyordu. Yemeğe konsantre oldu. Yine peynir ve kraker vardı. Tabağının yanında bir elma vardı. Diğer kadınlarda güveç kaseleri vardı. Erkeklerin tabağında biftek ve patates, su şişeleri ve sarı Gatorade vardı.

Dash Sara'ya şöyle dedi: "Son saldırımızdan sonra birkaç askerimiz eksilmişti. Binbaşının Mesajı göndermemize yardımcı olacağından eminim."

Sara, Will'i görmezden gelmeye devam edemezdi. Kendini ona bakmaya zorladı - onu gerçekten görmek için.

Bifteği kesiyordu. Ortasından kan sızıyordu. Sara onun tiksintisini fark etti. Will etinin lastik gibi pişmesini tercih ederdi. Doğum gününde onu Atlanta'nın en iyi et lokantalarından birine götürmüş ve doksan dolarlık Wagyu New York Strip'in üzerine ketçap dökmesini izlemişti.

Nefesi aniden geri geldi. Aniden gelen oksijenden dolayı başı dönüyordu.

Tutunması gereken anı buydu. Sara, Will'in en sevdiği siyah elbiseyi ilk kez o akşam yemeği için giymişti. Ona seksi bir sesle menüyü okumuştı. Fiyatları görmesine izin çünkü Waffle House'da aynı paraya yiyebileceği T-bone'ların miktarını matematiksel olarak hesaplayabilirdi.

"Dr. Earnshaw?" Dash ruh haline çok fazla odaklanmıştı. Bu duygusal hız trenini durdurmak zorundaydı.

"Özür dilerim." Sara peynirin bir köşesini kopardı. Ağzının içine itti. Yanaklarından aşağı bir nehir oluşturan gözyaşlarını durdurmak için hiçbir şey yapamadı. Restoranda Will'e viskisini tattırmıştı. Neredeyse öksürerek ciğerini sökecekti. Bütün gece el ele tutuşmuşlar, arabada gençler gibi öpüşmüşlerdi.

Grace, "Baba, Binbaşı Wolfe'a evli olup olmadığını sorabilir miyim?" diye sordu. Dash gülümsedi. "Sanırım az önce , tatlım." Grace heyecanla zıpladı. "Binbaşı Wolfe, evli misiniz?"

Will bifteği, Sara'nın tazılarının kalp kurtları için onlara verdiği acı ilaçları çiğnediği gibi çiğnedi. Sesli bir şekilde yutkundu. "Hayır."

Grace bir balon gibi söndü.

"Ben, uh-" Will tekrar yutkundu. "Bir keresinde bir düğüne gitmiştim."

Sara, Will'in kendi düğününe zar zor katıldığını biliyordu. Bütün bu boktan gösteri, çifte cesaret üzerine kurulmuştu.

Will, "Resepsiyonda taze kekler ikram ettiler." dedi.

"Ohh." Grace meraklanmıştı. "Ne tür kekler?"

"Çikolata parçacıklı. Oreo. Kızılıcak. Yaban mersinli. Snorkelberry." Will iğrenç sakalını kaşıdı. Kızlar onun ciddi olup anlayamadılar. "Fırında pişen iki keki mu?"

Grace o kadar heyecanlıydı ki sadece başını sallayabildi.

"Bir çörek, fırının etrafına bakıyor ve 'Vay canına, burası gerçekten çok sıcak' diyor." Will ağzını silerek gerilimi artırdı. "Ve diğer muffin, 'İmdat!' diye bağırmaya başladı. Konuşan bir muffin!"

Kızlar şakalara alışık değildi. Kahkahalara boğulmadan önce hafif bir duraklama oldu. Gwen bile gülümsedi. Grace o kadar kaptırmıştı ki Sara onu banktan geriye doğru düşmekten korumak zorunda kaldı.

Dash parmaklarını masaya vurmaya başladı. Kahkahalar aniden kesildi. Sara, Dash'in gönderdiği ergenlik öncesi çocukları düşündü.

Rekabet istemiyordu.

Dash, "Komik olduğunuzu fark etmemiştim Binbaşı Wolfe," dedi. Sara gerginliği azaltmaya çalıştı. "Grace, sana bahsetmiş miydin?"

"Dobie," dedi Dash. "Dr. Earnshaw'a kamarasına kadar eşlik edebilir misin? Korkarım Lance'in durumu hâlâ iyi değil. Ve Binbaşı Wolfe, ona eşlik edeceksiniz. Daha sonra ekiple birlikte talim yapabilirsiniz. Karanlıkta daha iyi olur zaten. Hazır olduğumuzda sizi bulması için birini göndereceğim."

Sara vücudunda bir sıcaklık dalgası hissetti. Will onu kulübeye götürüyordu. O aptal çocuk etrafta dolanıyordu. Will onu kolayca bayıltabilirdi. Kaçabilirlerdi ama nereye? Will'in bir planı olmalıydı. O her zaman

bir planı vardı. Ellerini sabit tutmak için masanın altında birbirine kenetledi.

Dobie ayağa kalktı. Will'in ona katılmadığını fark edince tekrar oturdu.

Sara dişlerinin kenetlendiğini hissetti. Ne yapıyordu bu adam? Bu onların şansıydı. Ormana kaçabilirlerdi ve-

Geyik standlarındaki adamlar tarafından vurulmak. Ya da ormandaki muhafızlar tarafından. Ya da Will ateşe karşılık verip çocuklardan birini öldürebilir.

Sara'nın gözyaşları yeniden durmaksızın akmaya başladı.

Will şişedeki Gatorade'i karıştırdı ve kalanını yuttu. Yanında oturan Dobie de aynısını yaptı. Boğazı bir leyleğinki gibi çalışıyordu. Will sonunda ayağa kalktı. Küçük gölgesi masanın etrafında onu takip etti.

Will, Sara'nın kolunu tuttu.

Adam ona zarar vermemiş olsa da kadın haykırdı.

Dash, "Nazikçe, Binbaşı Wolfe. Dr. Earnshaw Mesaj'ın çok önemli bir parçası." Dobie'ye başıyla işaret etti. "Gözünü dört aç."

Sara kalktı. Dizlerinin bağı gibi hissediyordu. Onların önünde, açıklıktan geçerek patikadan aşağı doğru yürüdü. Tüm bu süre boyunca, iki gün önce BMW'sine yürüdüğünü, kaçırılacağını anladığında göğsünde kabaran korkuyu düşündü.

Şimdi ne olacak? Şimdi ne olacak?

Arkasından Will'in ayak sesleri geliyordu. Dobie daha yavaş bir tempoda sürükleniyordu. Sara geri dönmek istedi. Dünyayı durdurmak ve Will'in ona sadece birkaç saniye sarılmasına izin vermek.

Kulübedeydiler. Sara kütüğün üzerine çıktı. Will'in eli sırtındaydı. Will ona neredeyse hiç dokunmuyordu ama Sara'nın bedeni Will'i düşününce ürperdi.

Kapı arkasından kapandı.

"Dostum, sanırım cezalandırılıyor." Asma kilidi kurcalarken Dobie'nin sesi çok yakından geliyordu.

Sara çığlık atmak istedi. Anahtar sadece Dash'te vardı. Dobie, "Dondurma istiyorum." dedi.

Will, "Gidip biraz alabilirsin," diye teklif etti.

"Kahretsin, hayır, kardeşim. Dash derimi yırtacak." Muazzam bir esneme sesi çıkardı. "Kahretsin, çok yorgunum."

"Adrenalin." Will kapının dışındaki kütüğün üzerinde oturuyordu. Sesi farklıydı; daha derin, daha sert. "Hadi git ve rahatına bak. Bir süre burada kalacağız."

Sara karnına doğru uzandı. Kapının altına baktı. Will'i görebiliyordu. Boşluk, elini altından geçirebileceği kadar genişti. Ona dokunabilirdi. Kalbi özlem, korku ve panikle çırpındı. Çocuk görebilirdi. Bunu göze alabilir miydi? Kendini tekrar sabitlemek için parmaklarını onun sırtında gezdirebilirdi.

mı?

Dobie esnedi. "Düşündüğüm şey-" Bir esneme daha düşünce akışını bozdu.

Will, "Yarın büyük gün." dedi.

"Evet, Mesaj. O her neyse." Dobie'nin kafası tekrar tekrar kapıya çarptı. Asma kilit takırdadı. "Dash sana ne yaptığımızı söyledi mi?"

Will başını sallamış olmalıydı. "Biliyor musun?"

Dobie de başını sallamış olmalıydı. Tıkırtılar kesilmişti.

Will, "İtiraf etmeliyim ki biraz korkuyorum dostum. Böyle bir şey yapmak kolay değil. İnsanlar ölecek. Hazırlanma alanında yaklaşık on bin mermi saydım. Üç düzine AR-15. Kırk adam. Beş siyah minibüs. Bir otel lobisini ya da bir camiye ya da bir alışveriş merkezini ele geçirmek için eğitim alan iki ekip."

Sara beyninde bir düğmenin açıldığını hissetti. Ona ne gördüğünü anlatıyordu.

Will dedi ki, "Bravo bir yöne gidiyor. Charlie diğer yöne gider. Biz Charlie'yiz, değil mi? İkinci Takım'da altı kişiyiz. Peki ya Birinci Takım'daki otuz iki adam? Biz oraya varmadan önce ne yapacaklar? Ve merak edip duruyorum, neden mermileri domuz salamurasıyla kaplamak için bu kadar zahmete giriyorlar? Ölü ölüdür, değil mi? Peki ya depoda değiştirdiğimiz kutular ne olacak?"

Kara kutular mı?

Will, "Neden bir sürü kutuyu aynı tip kutularla değiştirelim? En az iki düzine vardı. Üzerinde nakliye etiketleri olan kahverengi karton, yaklaşık 30'a 30 inç. Çaldıklarımız

Sahte binanın diğ er tarafındaki metal depoda sıkışıp kalmışlar. Depoda bıraktıklarımıza ne oldu?"

"Bilmiyorum." Dobie'nin sesi zayıftı. Sesi uykuya dalıyormuş gibi geliyordu.

Will, "Şu tatbikatları yapıyoruz," diye devam etti. "Merdivenlerden yukarı çıkın, en üstte T kapalı. Bir tarafta spreyci boyayla yazılmış bir LG var. Diğ erinde de bir G. Bu ne anlama geliyor ki? LG merdivenin tepesine yakın ama G balkonun diğ er ucunda. Belki de LG'deki L değildir. Büyük / olabilir."

Dobie dudaklarını şapırdattı.

Will dedi ki, "Bu çılgınlık. Değil mi, kardeşim?"

Dobie yanıt vermedi. Derin derin nefes alıyordu. Sara kapının altına baktı ama sadece dar omuzlarını görebildi.

Will'in parmaklarını şıklattığını duydu. Ses, bir sopanın kırılmasına benziyordu.

"Dobie?" diye sordu. Sonra, "Hey, ufaklık?"

Sara, Will'in onu bir çocuk gibi kaldırmasını izledi. Ondaki uzaklaştı. Ormana doğru yürüdü. Onun parça parça yok olduğunu gördü; önce bacakları, sonra omuzları, sonra da başının üstü. Sara bekledi. Ve bekledi. Dizlerinin üzerine kalktı, avucunu kapıya bastırdı.

Ne yapıyordu? Gidiyor muydu? Geri d onecek miydi?

"Sara?" Will'in eli kapıdaki çatlağın altına uzandı. Parmaklarını kıpırdatarak onu aradı. "Sara? Orada mısınız?"

Üstesinden gelmişti. Tek yapabildiği eğilip dudaklarını onun güzel elinin avucuna bastırmak oldu.

"Sara," Will'in sesi gergindi, "iyi misin?"

Yüzünü adamın avucuna dayayarak sessizce hıçkırdı. Adamın parmakları onu tuttu. Son iki günün tüm özlemi içinde patladı.

Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Seni çok özledim. Lütfen beni bırakma.

"Ben buradayım." Will boğazını temizledi. Burnunu çekti.

"Ben buradayım." Sara daha çok ağladı, çünkü onun ağlamamaya çalıştığını biliyordu.

"Bebeğim." Sesi kelimenin üzerinde yükseldi. Boğazını tekrar temizledi. "Bu yeni bir elbise mi?"

Sara gözyaşlarının arasından güldü.

"Cildinizdeki kırmızıyı gerçekten ortaya çıkarıyor" dedi.

Yine güldü. İki eliyle elini tuttu. "Kendim yaptım."

"Gerçekten mi?" Sesi rahatlamıştı. "Anlayamadım. Çok güzel."

Sara alnını kapıya yasladı. Gözlerini kapattı, onları ayıran tahta parçasını kovdu. Başını adamın omzuna koydu. Kollarını onun beline doladı. "Dobie'ye ne oldu? Bizi duyabiliyor mu?"

"Şey, bunun arkasında komik bir hikâye var." Will durakladı. "Amanda'nın bana verdiği bazı hapları alıyordum. Sanırım Percocet."

"Ne?" Sara'nın şaşkınlığı endişesinin önüne geçti. Acı için hiçbir şey almazdı. Sara onu boğmak isteyene kadar sadece yüzünü buruşturdu ve inledi.

"Amanda bana aspirin olduğunu söyledi ama sonra parka gittiğimizde Beau'ya verdiği şeyle aynı olduğunu fark ettim." Will ayrıntıları atladı. "Her neyse, çok sıcakladığım için hepsi kesenin içinde dağıldı ama sanırım Dobie'nin Gatorade'ine yaklaşık iki buçuk tablet koydum." Durakladı. "Onu öldürdüm mü?"

"Hayır, hayır." Sara hayal kırıklığı içinde başını salladı. Neden Dobie hakkında aptalca bir hikâye anlatıyordu ki?

Kalbi sıkıştı.

Will Dobie hakkında konuşuyordu çünkü konuşacak başka bir şey yoktu.

Bir planı yoktu. En azından Sara'yı bu cehennemden kurtaracak bir planı yoktu. Yapıyı görmüştü. Karton kutularla ilgili yeni bir şey vardı. Tuzlu suyla kaplı on bin mermi. Kırk silahlı adam. Hepsi de yarın herhangi bir yerde gerçekleşecek bir saldırı içindi.

Will dedi ki, "Kılıfımda bir takip cihazı var. Açmaya çalıştım ama sanırım pili kısa devre yaptı. Ya da belki de dağlarda çok . Uydu bağlantısı yok. Hücresel ağlarla çalışıyor."

Sara kapıya yaslandı. Parmaklarını onunkilere geçirdi. Onun elini kavradı. "Pek çok insanı vurabilirim ama-"

"Çocuklar." Sara bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Will'in Dash'i durdurmasının tek yolu, Binbaşı Wolfe gibi davranmaya devam ederek Dash'in onu göreve götürmesini sağlamaktı.

Varlığının her zerresi buradan uzaklaşmak için can atıyordu ama Sara Will'e, "Dash onun tanığı olmamı istiyor, bu ne anlama geliyorsa artık. Bana yarın serbest bırakılacağıma dair söz verdi."

Will sessizdi ama Sara onun şüpheliğinin kapıya nüfuz ettiğini hissetti. Sara derin bir nefes aldı. "Burada iyiyim. Bana zarar vermiyor.

Kimse bana zarar vermiyor. Ve çocuklar var, onlar çok hasta Will. Kızamık olduğunu sanıyordum; kızamıktı ama şimdi başka bir şey oldu. var bilmiyorum. İnsanlar sürekli hastalanıyor ve onlara bakmak için burada kalmam gerekiyor. Michelle serada bir şey üzerinde çalışıyordu. Bu-

"Yolun diğer tarafında," diye bitirdi Will. "Onu gördüm. Termal çadır. Dışarıda iki muhafız var. Biri ağaçların arasında. Orada başka kim var bilmiyorum. Şu anda içeri giremem. Belki daha sonra, ama bilmiyorum."

Sara umutsuzluğa kapıldığını hissetti. "Michelle eline bir mesaj yazmış. Cesedini bulduğumda onu da buldum." Acının ağlamasını engellemesi için dudağını ısırıldı. "Kara kutu' yazmış."

"Kara kutu," diye tekrarladı. "Uçaklardaki gibi mi?"

"Bilmiyorum. Bir bomba olabilir. Biyolojik bir ajan olabilir." Ona, "Will, onları durdurmalısın. Benim için endişelenemezsin. Bu bir kişiden daha büyük bir şey. Emory'de ne yaptıklarını görmüş olmalısın. Dash'i tanıyorum. Daha da görkemli bir gösteri planlıyor. Mesaj da bu. Yüzlerce, belki de binlerce insanı öldürecek."

Will yanıt vermedi. Will'in bunu çoktan düşündüğünü, zayıf noktaları test ettiğini, açıları aradığını biliyordu. Bundan kurtulmanın ilerlemekten başka yolu yoktu. Yarın karşılaşacağı tehlike hakkında endişelenmiyordu. Sara'yı terk etme düşüncesi yüzünden acı çekiyordu.

"Sorun yok." Kendisi için güçlü olamıyordu ama onun için güçlü olmak zorundaydı. "Bebeğim, ben iyi olacağım."

Will kesik kesik bir nefes aldı.

"Aşkım." Sara'nın boğazı yumruk gibi sıkıldı. "Ben iyi olacağım. İkimiz de iyi olacağız. Bunu da atlatacağız. Bunu atlatacağımızı biliyorum."

Yine boğazını temizledi. Onun da kendisiyle aynı şeyi , kendini bir arada tutmaya, onun için güçlü olmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Dedi ki, "Ailen senin için dua etti. Annen benden de yapmamı istedi. Hepimiz başımızı öne eğdik. Sanırım doğru yaptım."

Sara gözlerini kapattı. Ailesi. Onu yanlarına almışlardı.

Dedi ki, "Kız kardeşin dokunaklı bir insan. Yani, insanlara dokunuyor. Hem de çok."

Sara, Tessa'nın tam muamelesini gördüğünde Will'in yüzünde oluşacak ifadeyi hayal ederken gülümsedi. "Buna alışmak zorunda kalacaksın."

"Evet." Will yine burnunu çekti. "Sana başka bir şey söylemem gerektiğini biliyorsun. Başka bir şeyi itiraf etmeliyim." Durakladı, bilerek uzattı. "*Buffy*'nin, Giles'ın *Cruciamentum*'la uğraştığı için kovulduğu bölümünü izledim."

Sara kendini verdi. "Seni orospu çocuğu."

Gülüştü de bir o kadar zorlama geldi. "İki gündür yoktun. Ne yapmam gerekiyordu?"

Sara kendini onun sesinin derin tınısına bıraktı. Sertlik gitmişti. Bu onun Will'iydi.

"Hey, bebeğim, şu şarkıyı biliyor musun, hani adam diyor *ya, bir motelin barındaydın, ama boyundan büyük işlere kalkıştın* ve kız da diyor ki, *evet, bardaydım ve harikaydı, ezik, ama ben gidiyorum?*"

Nefesinin altında küfretti. "Ve sonra o-"

"Don't You Want Me'. Human League. Ve bir kokteyl bardı."

"Kahretsin, çok yaklaştım." Sara'nın rahatlamış numarası yapmasına gerek yoktu. "Ayrıca

."

"Sara, bir şarkıyı daha berbat edersen, yemin ederim ."

Sırıttı, çünkü bununla ilgili her şey çok normal geliyordu. "Bu başka bir şarkı değil. Yüzünde büyüyen mantar." "Bebeğim, o benim kılık değiştirmem."

"İğrenç ve gitmesi gerekiyor." Sara gülümsemesinin başladığını hissetti. Onlar konuşmamaya çalışırken Sara'nın konuşacak bir şeyi kalmamıştı.

önemli şeyler hakkında konuşmak. "Will?"

"Şimdi ne var? Kıyafetimi beğenmedin mi?" Ellerine baktı.

Onun solu. Onun sağı.

"Teşekkür ." dedi. "Ne için?"

"Seni sevmeme izin verdiğin için."

Sessizleşti. Parmakları onun elini sıkıca sardı.

Sara, sessizliği yüzünden ona birçok kez sitem etmişti ama bu değerli anda söze gerek yoktu. Will'in başparmağı avucunun içinde gezindi. Çizgileri ve girintileri nazikçe okşadı, sonra bileğindeki nabza bastırdı.

Sara gözlerini kapattı. Başını kapıya yasladı. Adamın gitme vakti gelene kadar huzurlu ve rahat sessizlikte kalp atışlarını dinledi.

Üçüncü Bölüm

Çarşamba, 7 Ağustos 2019

MESAJDAN BİR SAAT ÖNCE

7 Ağustos Çarşamba, 08:58

Will başka bir minibüsün arkasında oturmuş, AR-15'ini ellerinin arasında tutuyordu. Dobie onun bir tarafındaydı. Dash diğer tarafındaydı. Bravo ekibinden üç adam minibüsün karşı tarafındaydı. Eğitim teçhizatlarını giymişlerdi, buna gerçek bir kurşunu değil ama bir havan topunu durdurabilecek dolgulu yelekler de dahildi. Siyah kapüşonları sıcakla mücadele etmek için geriye doğru kıvrılmıştı. Tüfekleri tavana . Kılıflı silahları ve kılıflı, sekiz inçlik av bıçakları, lastikler asfalt üzerinde gümbürdedikçe metal zemine vuruyordu.

Yavaş bir trafikteydiler, muhtemelen eyaletler arası yoldaydılar. Yoğun saatlerde dur-kalk. Muhtemelen Atlanta'ya doğru gidiyorlardı. Muhtemelen gitmiyorlardı.

Will saatine baktı. Sabah
8:58.

Minibüsler yerleşkeden iki saat önce ayrılmıştı. Will'in açıklığa dönme şansı olmamıştı. Gece yarısına kadar sahte binaya sızma alıştırmaları yapmışlardı. Birlikte uyumuşlardı. Birlikte işemişlerdi. Birlikte kahvaltı etmişlerdi. Dünya içlerine kapanmıştı. Yerleşke ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Onlara savaşa hazırlanma zamanı geldiği söylendiğinde güneş doğmamıştı bile.

Gwen onların ayrılışına başkanlık eden tek kadın olmuş, onlara soğuk bir kahvaltı hazırlamış ve beyaz gelinliğiyle ayakta dururken onları dua ederek kutsamıştı. İncil'inden kısa bir ayet okumuştı; yıkımın aralarında olduğuna, baskı ve hilekârlığın sokaklarda kol gezdiğine dair bir uyarı. Herkes başını eğmiş, ellerini birbirine kenetlemişti. Gwen'in duası hiçbir şeye benzemiyordu.

Cathy'nin Sara'nın ailesine geri verilmesi yönündeki mütevazı isteği. Tanrı'dan dünyayı bu melezlerden ve onların destekçilerinden kurtarmasını dilerken sesi nefret ve haklı bir öfkeyle doluydu.

"Kan ve toprak!" diye bağırması, yumruğunu havaya kaldırmıştı.

Will hariç herkes "Kan ve toprak!" diye slogan atmıştı.

Toplam kırk adam. Tepeden tırnağa silahlı. Siyahlara bürünmüş. Beş minibüsün arkasında oturmuş, yakında tarifsiz bir şiddetin patlak vereceği bir sahneye doğru eyaletler arası yolda ilerliyorlardı.

"Siktir." Dobie, Will'in yanında yerde kaydı. Suratı asık ve kafası karışık. Neden ormanda uyandığını anlamıyordu. Tatbikatları kaçırdığı için kızgındı. Bu konuda kendisiyle alay ettiği için Will'e kızgındı. Percocet'in etkisinde olduğu belliydi.

Hâlâ bir çocuktuk ama cinayet işlemeye diğer erkekler kadar istekliydi.

Will gözlerini Dobie'nin acınası yüzünden ayırdı.

Daha önce de bir toplu katliamdan sonrasını görmüştü. Belli nedenlerden dolayı, haber muhabirleri her zaman ölü sayısına odaklanırdı, ama Will şimdi hayatta kalanları düşünüyordu. Travmatik beyin hasarı olanlar, uzuvlarını kaybedenler, derin yara izleri, iyileşmeyecek yaraları olanlar. Bazıları hayatlarının geri kalanında korku içinde yaşayacaktı. Diğerleri suçluluk duygusuyla felç olacaktı. Yaşayacaklardı ama bildikleri hayat sona erecekti.

Will durduramazsa .

Dobie yine "Siktir," diye mırıldandı. Dikkat çekmek istiyordu.

Will sesini alçaltarak çocuğa, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Kahretsin," dedi Dobie öfkeyle kollarını kavuşturarak. "Ne yapmamı bekliyorsun, kardeşim, Kwiki Mart'ta bir kasanın arkasında oturmamı mı?

raghead?"

Will ona bir daha bakmaya dayanamadı. Dobie'de nefret ettiği temel şeyin, Will'in kendi on sekiz yaşındaki benliğinin içinde çürüyen aynı çürük çekirdek olduğunu biliyordu. Dobie'nin gerçek bir özerkliği, ahlaki bir pusulası yoktu. Herhangi bir yöne doğrultulmayı bekleyen dolu bir silahtan başka bir şey değildi.

Will için fark Amanda'ydı. Çocuk evinden ayrılmak zorunda kaldıktan altı ay sonra hayatına girmişti. Will sokaklarda yatıyordu. Yiyecek çalmak. Çalışıyordu.

Kötü şeyler yapması için ona para ödeyen kötü adamlar. Amanda, Will'i suç dolu bir hayattan uzaklaştırmıştı. Onu üniversiteye gitmeye zorlamıştı. Onu GBI'a katılmaya zorlamıştı. Will'in Sara gibi bir kadınla birlikte olabilecek bir adam olmasını mümkün kılmıştı.

Amanda'nın yıllar önce Will'e söylediğini şimdi Dobie'ye söylüyordu. "Doğru olanı yap, kolay olanı değil."

Dash, "Amin, kardeşim." dedi.

Will dişlerini öyle sıktı ki çenesi zonkladı.

Son on iki saatini Dash'i öldürmek için fırsat kollayarak geçirmişti. Adam asla yalnız değildi. Gerald onu gölgeliyordu. En az iki *kardeşi* her zaman yanlarındaydı. Glock 19'unun -Will'in Glock 19'u- mavi mühimmat kiti, Will Sara'nın kulübesinden ayrıldığında değiştirilmişti. Dash şu anda bile silahın dolu olduğundan emin olmak için mermi yatağını kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Will intihar görevine karşı değildi ama en azından yüzde on başarı olmalıydı.

Dash, "Bugün Tanrı'nın işini yapıyoruz, Binbaşı Wolfe." dedi.

Will homurdandı. Artık Jack Wolfe olmasına gerek yoktu. Parmaklarını dolgulu yeleğin altından geçirdi. Sara'nın başörtüsü karnına doğru katlanmıştı. Will onu, merdivenin bıraktığı yerde bulmuştu. İçine tek bir kızıl saç sarılmıştı. Şimdi başörtüsünü parmaklarının arasında ovuşturuyordu. Dudaklarının avucunun içine bastırdığını hissedebiliyordu.

Benim aşkım.

Dash tüfeğinin dipçliğini yere vurdu. Adamların gerilemeye başladığını hissettiği her bir konuşma daha yaptı. "Kardeşlerim, bugün onurumuzu geri kazanıyoruz. Bu bizim mesajımız. Görmezden gelinmeyeceğiz. Biz bu dünyanın liderleriyiz!"

Ayaklar yere vurmaya başladı. Tezahürat sırasında yumruklar havaya kalktı.

Gidecekleri yere vardıklarında Will'in yapacağı şey buydu:

Minibüsün kapıları açılır açılmaz Will, Glock'unu ve Sig Sauer'ini kullanarak bu adamlardan mümkün olduğunca çoğunu öldürecekti. Tüfek çok riskliydi. Will olay yerinde kaç sivilin olacağını bilmiyordu. Hedeflerinin hepsinin siyah üniforma giyiyor olması

onları dūřman olarak tanımladı. Bitmek bilmeyen sondajlar yüzünden kendilerine aşırı güveniyorlardı. Kurřunlar onlara geri dönmeye başladığı anda paniğe kapılıyorlardı.

Will'in Glock'unda on altı, Sig Sauer'inde on bir mermi vardı. Kemerindeki iki şarjör daha toplamı otuza çıkarmıştı.

Kırk adam. Elli yedi mermi.

İlk iki atış Dash'in kalbini durduracaktı.

7 Ağustos Çarşamba, 08:58

Faith saatine baktı.

Sabah 8:58.

Atlanta havaalanının uluslararası terminalinde bir bankta oturuyordu. Başları ellerinin arasındaydı. Cep telefonu kulağının ucunu yakıyordu. Amanda dün öğleden sonra Will'i kaybettiklerinden beri öfkeliydi ve bu sabah Kongre Binası'nda valiye bilgi vermesi emredildiğinde öfkesi DEFCON seviyelerine ulaşmıştı.

Faith'e, "Şu ana kadar bulduğumuz her şey havaalanını işaret ediyor. Michelle Spivey bombalamadan hemen önce oradaydı. Dash ve ekibi de onunla birlikte olmalı. Ne planlıyorlardı? Neden açığa çıkma riskini göze aldılar? Başarılı oldular mı? Planın ikinci bir parçası var mı?"

Faith'e soruların hatırlatılmasına gerek yoktu. Bu sabah havaalanına gitmek için trafikle boğuşurken bir istiridyenin inci çıkarması gibi onları kafasında evirip çevirmişti.

Amanda, "Şu anda yapmam gereken son şey, bir grup açgözlü politikacının ağızlarına bisküvi tıktırmasını izlemek." dedi.

Faith arka planda, Kongre Binası'nın mermer avlusunda yankılanan ayak seslerini ve sesleri duyabiliyordu. Vali son kasırga temizliğinin finansmanını oylamak için özel bir oturum düzenlemişti. Binada bir kafeterya yoktu ama politikacıların olduğu her yerde, onlara bedava yemekle rüşvet vermeye hazır lobiciler de vardı.

Amanda, "Lyle Davenport avukatını telefon rehberinden seçmedi." dedi.

Faith'in ağzında acı bir tat vardı. Davenport dün Citgo'da Will'e kırmızı Kia'yı süren serseriydi. Amanda onu hız yaptığı için kenara çekmesi için bir otoyol devriyesi göndermişti. Daha sonra yapılan aramada arabasında ruhsatsız bir silah bulunmuştu. Parmaklarını başının arkasında birleştirmesi söylendiğinde çocuk çoktan avukatının kartını tutuyordu.

Faith Amanda'ya, "Hapiste bir gece geçirmek Davenport'u Dash'ten ya da IPA'dan bahsetmeye ikna etmedi. Üç saat içinde mahkemeye çıkacak. İlk kez suç işlemiş, banliyöden gelen beyaz bir çocuk, kefaletle serbest kalabilir."

"Ve eğer savcıya onun kim olduğunu söylersek, Will'in foyası ortaya çıkar." Amanda çok nadir görülen, çok kötü bir küfür savurdu.

Faith sessizce kendininkilerden birkaçını gözden geçirdi. Öfkesi, yasal haklarını kullanan ahmak çocukla sınırlı değildi. Faith, Will'i aramak için elinde bir dürbünle helikopterden sarkarak iki saat geçirmişti. Arazi motosikletini iki mil yarıçaplı alanın dışında ancak büyük bir azimle . Bölge sakinlerinden hiçbiri motosikleti tanımamıştı. Bırakın başka bir aracın onları almasını, kimse yolda bir genç ve bir adam gördüğünü bile bildirmemişti. Motosikletin şasi numarası bir taşlama makinesiyle kazınmıştı.

Amanda'ya, "Adli tıp, VIN'i yükseltmek için asit tedavisi deneyecek. Eğer bu işe yaramazsa, başka fikirlerim var."

Amanda'nın yanından yüksek bir ses geldi, bir grup adam gülüyordu. Faith Amanda'nın onlardan uzaklaştığını duydu. Capitol'de mahremiyet için pek fazla alan yoktu. Altın Kubbe aslında bir yankı odasıydı.

"Havaalanı komutanıyla konuş," diye emretti Amanda, sanki Faith şu anda tam da bunu yapmak için havaalanında değilmiş gibi. "Ne yapman ya da ne yalanlar söylemen gerektiği umurumda değil ama Michelle Spivey'nin Pazar sabahı o servis yolunda ne yaptığını öğren ve duyar duymaz bana rapor ver. Hem de saniyesinde."

Arka plandaki gürültü aniden kesildi.

Faith saate baktı.

Sabah 9:01.

Atlanta Polis Departmanı'nın havaalanı karakolunun komutanı resmen işe geç kalmıştı. Faith onun zaten pek yardımcı olamayacağını hissediyordu. Herkesin havaalanında bir payı vardı. Adam FAA, TSA, İç Güvenlik ve Fulton ve Clayton County'nin yanı sıra Atlanta, College Park ve Hapeville şehirlerini temsil eden çeşitli kolluk kuvvetleriyle koordinasyon kurmadan bir bok alamazdı.

Bir de FBI vardı.

Faith, Van'ın Michelle Spivey ile ilgili tüm güvenlik görüntülerine el koyduğunu düşündü. Bütün bu sabah şimdiden en kötü Groundhog Günü gibi geliyordu. Will yine ortadan kaybolmuştu. Sara hâlâ kayıptı. Michelle Spivey de öyle. Takip edecek başka ipucu yoktu. Dash'in ne planladığına dair hiçbir fikirleri yoktu. Faith'in volta attığı, , öfkelenildiği ve internette gereksiz bilgilere baktığı bir gece daha uzayıp gitmişti.

Will'in kılıfındaki o aptal GPS takip cihazına bir an bile güvenmemişti. Cihaz çok inceydi. Su geçirmez değildi. Sinyal eski 3G şebekesine bağlıydı. Amanda'nın emirlerine rağmen, Will'in Sara'ya fiziksel olarak sahip olmadığı sürece cihazı açmasına imkân yoktu. Şu anda ne yaptığını sadece Tanrı . Yaralanmış ya da bir çukurda ölü yatıyor olabilirdi. Dash psikopat bir katildi. Michelle taş gibi bir deliydi. Sara'nın kendini korumasının hiçbir yolu yoktu. IPA o kadar korkutucuydu ki, onları izlemekle görevli kadının uykuları kaçıyor.

Faith başını sıraya yasladı. Yüksek tavandan yayılan dalgalı mavi neonlara baktı. Eyaletteki tüm kurumlar alarma geçmişti ama kimse ne araması gerektiğini bilmiyordu. *Bin Ladin'in ABD topraklarında saldırı düzenlemesi bekleniyordu*. Başkanlık brifingi 11 Eylül'den bir ay önce yapılmıştı ama istihbarat örgütlerinin *Hayal Gücü Başarısızlığı* olarak adlandırdıkları bu olayda kimse bu kadar küstahça bir şey olabileceğini düşünmemişti.

Aiden Van Zandt'ın da dediği gibi, orada pek bir şey yoktu.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun delici feryadı Faith'i üzüntüsünden kurtardı. Onun bir çocuk olmadığını bilmenin verdiği bir miktar huzur vardı.

Bu feryadın diğerk ucundaki anne.

Faith devasa güvenlik tarama alanına baktı. Bölge komutanı çalışan hattından çıkış yapacaktı. Yolcular yavaşça sekiz açık şeritten geçiyor, çantalarını boşaltıyor, ayakkabılarını çıkarıyor, ellerini tarama makinelerine uzatıyorlardı. Faith havaalanının sabahın bu erken saatinde bu kadar yoğun olduğuna inanamıyordu. Uluslararası terminal çok büyüktü, neredeyse bir futbol sahası büyüklüğündeydi ve avlunun ikinci katını çevreleyen bir balkon vardı. Fast-food yerleri, bir balık lokantası, bir kitapçı, kafeler ve sizi hayatınızdan alıp götürmek için bekleyen uçaklar vardı.

Faith daha önce hiç uluslararası bir uçuşa katılmamıştı. Polis maaşı ve evlilik dışı çocuk sahibi olma eğilimi seyahat bütçesine büyük bir darbe vurmuştu.

"Bu şekilde buluşmaya devam etmeliyiz."

Faith arkasını dönmeye zahmet etmedi. Aiden Van Zandt'ın sesi bir kulak kurdu gibi beynini delip geçmişti.

Onun yanına oturdu. Kravatıyla gözlüklerini temizliyordu. "Günaydın, Ajan Mitchell."

Sadede geldi. "Neden buradasınız?"

"Burada bir sürü insan var."

Faith terminalin içindeki yolculara daha yakından baktı. Bunların hepsi aynı değildi. Merdivenlerin başında iki iş adamı ellerinde valizlerle duruyordu. Sağ tarafta bir kadın balkon korkuluklarına yaslanmış, elindeki metinleri okuyordu. Solda, başka bir işadamı telefonu ile konuşurken koridorda volta atıyordu. Zemin katta iki kadın kitabevinin kafesinde kahvaltı ediyordu. Bir başka adam TSA üniformasıyla güvenlik çıkışında duruyordu.

Faith'in sadece on beş dakikadır burada olması, hepsinin FBI ajanlarının tercih ettiği yaylı kulaklıkları taktığını fark etmemesi için bir mazeret olamazdı. Beyni hemen bir sonuca vardı. Nefret gruplarından gelen konuşmalar artmış olmalıydı. Michelle Spivey geçen Pazar havaalanındaydı, yani FBI da havaalanındaydı.

Tıpkı Faith'in havaalanında olduğu gibi.

Capitol'deki Amanda'yı aramayı düşündü ama patronuna muhtemelen zaten bildiği bir şeyi için kafasının kopmasını istemiyordu. Amanda'nın FBI ile yaptığı bilgi alışverişi her ne ise, paylaşmayı tercih ettiği bir şey değildi.

Faith Van'a, "Burada bir sürü ajanınız var" dedi.

"Onları ekibim olarak düşünmeyi seviyorum."

Faith doğrudan bir soru sormaktan daha iyisini biliyordu. Bankta arkasına yaslandı. Ona, "Nefret etme hakkı ne zaman koşullu hale geldi?" diye sordu.

"Daha fazla içeriğe ihtiyacım olacak."

"Bu milisler ve hükümet karşıtı gruplar hakkında bir şeyler okuyordum."

"Ah."

Faith şunları söyledi: "Bundy açmazında milisler federal ajanlara silah doğrulttu ve onların uzaklaşmasına izin verildi. Standing Rock'ta bir grup Kızılderili protestocu bağırıyor ve pankartlar taşıyordu ve köpekler tarafından saldırıya uğradılar ve tazyikli suyla vuruldular."

"Bunların ikisi de doğru."

"Bu bana oğlumun küçüklüğünü hatırlatıyor. bütün çocuklar bunu yapar. Hayatlarında bazı şeylerin adil olmadığını fark ettikleri bir noktaya gelirler. Bu onları çok kızdırır. Küçük zihinlerini buna alıştırıramazlar. Sürekli mızdırılır - bu *adil değil, bu adil değil*."

Van başını salladı. "Bu tanıdık bir sızlanma."

Faith bunun nasıl tanıdık geldiğini sormadı. O daha çok kahverengi tenli kızıyla ve IPA gibi silahlı grupların ona zarar vermekten nasıl kurtulabilecekleriyle ilgileniyordu. "Hayatım boyunca pek çok pisliğe katlandım ama derimin rengi yüzünden hiç bir pisliğe bulaşmadım. Her şeyin sadece bazı insanlar için adil olmasından bıktım. Bu doğru değil. Bu Amerikan değil."

Van onun söyledikleri hakkında düşünüyor gibiydi. "Bu bir kolluk kuvveti için oldukça kışkırtıcı bir ifade."

Omuz silkti. "Provokatör provokasyon yapar."

Faith bir paket kurabiye için annesine yalvaran bir çocuğu izledi. Kitapçıdaki iki kadın ajan çatışmadan özenle kaçınıyorlardı.

Sessizce asıl sorusuna, Van'ın cevap vermeyeceği soruya döndü.

Neden onunla konuşuyordu?

FBI Beau'yu iki gün önce gözaltına almıştı. Faith, Beau'nun bir ajansa ihanet ettiği için diğerine de ihanet edeceğini düşündü. Bu da Van'ın Will'in IPA'ya sızma planından haberdar olduğu anlamına geliyordu. Ya Kate Murphy onu buraya bilgi alması için göndermişti ya da o kendi yolunu çizmeye çalışıyordu.

Faith onun teorilerini test etti. "Bu, Michelle'in Beau'yla nasıl tanıştığını ve onu elimizden aldığından beri ondan neler öğrendiğini anlatacağın bölüm."

"Buranın sana bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim diye sorduğum bölüm olduğunu sanıyordum."

Faith'in buna bir son vermesi gerekiyordu. "Dinle, hayatımın son yirmi yılını çocuk yetiştirerek geçirdim. Dolabımda ya da çekmecemde bir çeşit sıvıyla lekelenmemiş tek bir giysi bile yok. Chutes and Ladders'da hile yapıyorum. Fortnite'ta kazanmak için kendi oğlumun hayatını feda ettim. Jodie Whittaker'ın en iyi Doctor Who olmadığını iddia eden her aptalı yok edeceğim ve gözleriniz kanayana kadar *Frozen*'dan her bir satırı alıntılایacağım."

"Giysilerini asıp katladığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu.

"Bırak gitsin."

Van güldü. ", Mitchell. Beni takip et."

Faith postacı çantasını aldı ve omzuna doladı. Kapılara doğru yürürlerken balkona baktı. Telefonla konuşan görevli onların ilerleyişini takip ediyordu. İşadamları çantalarını taşımaya başlamışlardı.

Van sağa döndü ve onu uzun, isimsiz bir koridora götürdü. Rozeti kapıda çalışıyordu çünkü görünüşe göre rozeti her güvenli binadaki her kapıda çalışıyordu. Faith yüksek sesli bir vızıltı duydu, sonra düzinelerce büyük, renkli ve karanlık bir odanın içindeydiler.

monitörler ve ekranlarını dikkatle inceleyen insanlarla dolu sıralı masalar.

Dudağını ısırdı. Sırf gizli hükümet kontrol odalarına erişimi olduğu için bu adamı havaya uçuracaktı.

Van, "Burası F koridorunun sinir merkezi. T ve A'dan E'ye kadar olanlar bundan daha da şaşırtıcı. Sonra kuzey ve güney terminalleri, Uçak Treni, park alanları var. Yüce Musa, park yeri konusuna hiç girmeyeyim. Orası Frogger gibi."

Faith daha çok gözünün önünde olanlarla ilgileniyordu. Her kapıda, her restoranda, her tuvalet girişinde en az iki kamera vardı. Dış alanlar bile servis yollarına kadar kaplanmıştı.

Van boş bir masada durdu ve klavyeye dokundu. Monitörde dış hatlar terminalinin ikinci katından bir görüntü belirdi. Van, görüntü bitişikteki binalara doğru genişleyene kadar geçiş yaptı. Bir sokağı işaret etti.

Faith, "Maynard H. Jackson Servis Yolu" dedi. Gümüş renkli bir Chevy Malibu'nun yolda yavaşça ilerleyişini izledi. Camlar karartılmıştı ama önde iki, arkada iki kişiyi seçebiliyordu. Faith zaman damgasına baktı. "Bu Pazar sabahından, bombalar patlamadan beş saat öncesinden."

Malibu yavaşça durdu. Kamera yüksek çözünürlüklüydü ama bir büyüteç değildi. Faith sadece platin sarısı saçlarından ve ince yapısından arabadan inen kadının Michelle Spivey olduğunu tahmin edebiliyordu.

Michelle dört adım attı ve sonra çimlerin üzerine doğru düşmeye başladı.

Van görüntüyü duraklattı. "Daha önce hastalandı. Bu onun için kenara çektiği ikinci sefer."

Faith başını salladı ama o tam olarak böyle görmüyordu. Biri patlamak üzereyken arabanın direksiyonuna geçmişti. Süzülerek durmazdınız. Frene basar ve kişiyi kapıdan dışarı itersiniz.

Van, "Spivey'in apandisitinin bir süredir ağrıyor olduğunu düşünüyoruz. Acıdan bayıldı ve sonra-"

Bir tuşa daha dokundu ve şoför Michelle'e doğru koşmaya başladı. Uzun boylu ve iri yarı, büyük ihtimalle Robert Hurley. Baygın bedenini kaldırdı. Onu arabanın ön koltuğuna yerleştirdi. Diğer tarafa koştu ve uzaklaştı.

Van, " bu." dedi.

"Hm," dedi Faith. Aslında bu değildi. Video düzenlenmişti.

Faith'e gösterilen buydu: Araba durmuştu. Michelle arabadan inmişti. Dört adım yürüdü. Yere yığıldı. Michelle'in düştüğü karede Hurley çoktan arabadan çıkmıştı. Elinde bir şey tutuyordu.

Sonra görüntü 1.13 saniye ileri atladı. Michelle çoktan yerde yatıyordu.

Hurley arabaya doğru dönüyor, koltuğun üzerine iki elini birden kullanmasını gerektirecek kadar ağır bir şey koyuyordu.

Van'ın Faith'in görmesini istemediği kısım buydu; Hurley Michelle'e katılmak için arabadan inmeye başlamıştı. Çitte bir delik açmak için kullanılabilecek cıvata keskisi gibi ağır ya da hantal bir şey taşıyordu.

Faith Van'a sordu, "O çit elektrikli mi?" Van başını salladı.

Michelle'in yürümekte olduğu binayı işaret etti. "Bu da ne?"

"Air Chef, uçaklar için tüm yiyecekleri yaptıkları yer. Sözde yiyecek." Beyaz kareleri tanımlamak için ekranın etrafında dolaştı. "Uçaklar için temizlik ve hademe hizmetleri. Yolcu salonu bakımı. Tabela atölyesi. Makine atölyesi. Delta Operasyonları."

Düzenli bir Harita Araştırmacısıydı. Atladığı tek kareyi işaret etti. "Bu nedir?"

"Hükümet binası."

Faith ona baktı. "Bir CDC hükümet binası mı?"

Gözlerini kısarak monitöre baktı. "Öyle mi?"

Faith uzandı ve kapıya yakınlaşmak için tuşlara dokundu. Hiçbir işaret yoktu, içeride ne olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, ama bir

çok fazla güvenlik. Onun için işaret etti. "Bu bir kamera. Bu bir kart okuyucu. Bu bir el izi tarayıcısı."

"Söylemiyor musun?"

"Michelle kaçırıldığı gün işten erken çıkmış, kızını okuldan aldıktan sonra markete gitmiştir. Çantası olay yerinde bulunamadı. CDC rozeti içinde olabilirdi."

"Öyle mi?"

Faith daha yakından bakmak için eğildi. Kapı kolu bile yoktu. Pervazın üzerine kırmızı bir ışık monte edilmişti. IPA bu binanın içinde depolanmış ne istiyordu? Michelle'i buraya getirerek ifşa olma riskini almışlardı. Sonra da onu hastaneye götürerek riske girmişlerdi. Ameliyat olduktan sonra onu havaalanına geri götürmeyi mi planlıyorlardı? El izi tarayıcısı, gerçek eli vücuduna bağlı olmadan çalışmazdı.

Faith ayağa kalktı. Yüzünü Van'a döndü. Oda o kadar karanlık ve monitör o kadar aydınlıktı ki, gözlüklerinin üzerinden kendi yansıması ona bakıyordu. "CDC'de benim için o brifingi kolaylaştırdın. Michelle hakkında beni havaalanına götürecek dosyaları verdin. Biz bu odaya girmeden önce bu kurgulanmış videoyu benim için hazırlamıştın."

"Kurgulanmış mı?"

"Michelle ve Hurley'nin arabadan birlikte çıkmaları gerekiyordu. Hurley cıvata kesici kullanarak çitte bir delik açacaktı. Michelle CDC kimlik kartını ve biyometrik tarayıcıdaki el izini kullanarak kapıyı açacak ve sonra ikisi birlikte binaya gireceklerdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şöyle düşünüyorum: Senin patronun ve benim patronum arkadaş ama farklı konferanslarda oynayan oyun kurucular. Yani patronun bana her şeyi değil ama *bazı* şeyleri anlatmanı söyledi, ama sen sana gerçekten yardımcı olabileceğimi düşünüyorsun, bu yüzden seninle olan her lanet olası etkileşimim bir öğretme anına dönüşüyor."

"Futboldan anlıyor olmana bayılıyorum."

Faith dişlerinin arasından tıslayarak hava çıkardı. Amanda Capitol'de onu bekliyordu. Faith'in Michelle'le havaalanında ne döndüğünü öğrenmesi gerekiyordu. Şu anda sahip olduğu tek şey her zaman sahip olduğu şeydi: varsayım ve içgüdü. Sadece

Bu çıldırtıcı FBI pisliğinde işe yarayan taktik dürüstlüktü, bu yüzden şimdi onun bir versiyonunu denedi"Patronum bunu size söylememi istemiyor. Ortağım kayıp. IPA'da gizli görevde. Dün öğleden sonra üçten beri onu görmedik ve Dash'in planladığı şeyin bugün, yani şu anda gerçekleşeceğinden endişeleniyorum ve senin aynı şekilde hissettiğini düşünüyorum."

Van sanki beklediği şey buymuş gibi başını salladı. "Sana kahve ısmarlayayım."

7 Ağustos Çarşamba, 08:56

Sara kulübede sırtı kapıya dönük oturuyordu. Elinde Will'in çakısı vardı. Dün gece ayrılmadan önce onu boşluğun altına sıkıştırmıştı. Düğmeye basmaya ve bıçağı çıkarmaya devam etti. Sesin ritmik bir rahatlığı vardı. Kendini çaresiz hissettiği günden, boşa geçen onca saatten sonra, bıçak ona bir güç hissi veriyordu. Dash, Sara'nın artık savunmasız olmadığını bilmiyordu. Gwen'in hiçbir şeyden haberi yoktu. Dışarıdaki nöbetçinin Sara'nın silahlı olduğundan haberi yoktu. Bununla birine zarar verebilirdi. Birini öldürebilirdi.

Motelde Michelle, Carter'a bir yol haritası vermişti.

Şahdamarı. Nefes borusu. Aksiller arterler. Kalp. Akciğerler.

Sara bıçağı katladı. Düğmeye tekrar bastı. Bıçak fiskeyle açıldı. Bozulmuş yansıması paslanmaz çelikte görünüyordu. Bıçağı aşağı katladı.

Will'i bıçağın üzerinde hissedebiliyordu. Kapının diğer tarafında. Eline sarılmıştı. Onun özü kulübenin her yerine sızmıştı. Sara, Jeffrey öldükten sonra evin içinde ilk kez yürüdüğü zamanı hatırladı. Onu kaybetmenin en yıkıcı yanlarından biri de eşyalarını kaybetmemiş . Birlikte seçtikleri yatak odası mobilyalarını. Şöminenin üzerine astığı devasa televizyonu. Garajdaki aletleri. Çarşaflarda ve havlularda, dolabında ve kadının teninde kalan onun kokusu. Her eşya, her koku, kaybının keskin bir hatırlatıcısı olmuştu.

Sara üç gün öncesini, bir ömür öncesini, annesinin Bella'nın mutfağında fasulye ayıklamasını izlediği zamanı düşündü. Cathy haklıydı. Ya da haklıya yakındı. Sara'nın ağlamasının nedeni Jeffrey'yi bırakamaması değildi. Will'i tutmaktan korktuğu içindi.

Bıçağı tekrar katlayıp kapattı. Yerdeki çizgileri inceledi ve kaba güneş saatini kontrol etti. Duvarlardaki çatlaklardan süzülen mavi ışık uzun zaman önce sarıya dönmüştü. Sekiz buçuk mu? Saat dokuz mu?

Başını sert tahtalara dayadı. Vücuduyla hiçbir şey yapmadığı için bitkin düşmüştü. Kendini kampın düzenli temposuna uydurmaya çalıştı. Yemek pişiren kadınlar. Topaç gibi dönen küçük kızlar. Gwen algılanan her ufak tefek ya da yanlış adıma öfkeleniyordu.

Sara auralara inanan biri değildi ama etrafındaki havada farklı bir şeyler hissediyordu. Adamlar yapının içinde antrenman yaparken *çıkan patlamaları* mı özlüyordu? Çocukların kıkırdamalarını ve tezahüratlarını mı? Yanan odunların, kaynayan çamaşırların, pişen yemeklerin dumanlı kokusunu mu?

Gitmişler miydi? Bu Dash'in *Mesajının* bir parçası , Sara'nın ütöpik dağ topluluklarına tanıklık edebilmesi için takipçilerini göndermek mi?

Ayağa kalktı. Bıçağı sütyeninin içine sakladı. Balen zaten yan tarafına batıyordu, bu yüzden rahatsızlık çok uzun bir listeye eklendi.

Adım atma arzusu Will'le birlikte gitmişti. Sara'nın elleri kalçalarına gitti. Dash genellikle şimdiye kadar kapının kilidini açardı. Onun kamptan ayrıldığını varsaydı. Mesajı iletmek için. Ya da bunu yapmaya çalışıyordu.

Sara, Will'in onu durduracağını düşünmek zorundaydı. GPS takip cihazına pek güvenmiyordu ama Sara, Dash'i yakalayana kadar durmayacağını biliyordu.

Elini kapıya bastırarak asma kilidi test etti. Metalin metale sürtündüğünü duydu. Menteşeler inledi ama gevşemedi. Anahtar Gwen'de olmalıydı. Sara'nın kulübenin içinde kalmasına izin vermek tam da o iğrenç kaltağa yakışırdı.

Kapının dışındaki nöbetçiyi dinledi. Yeni adam Will'in yerine geçtiğinde kendini tanıtmaya zahmetine katlanmamıştı. Sara

Lance'in hâlâ olduğunu varsayıyordu. Not-Lance bütün gece kütüğün oturmuştu. Ağır yapılıydı ve uyku apnesinden muzdarip olduğu belliydi. Derin horlamaların arasında panikle çıkardığı hırıltılarla kendini uyanık tutuyordu.

Sara dizlerinin üzerine çöktü. Kapının altına baktı. Hayır- Lance arkadan genişçe uzanıyordu ve siyah gömleğinden başka bir şey görmesini engelliyordu.

"Alo?" Sara bekledi ama yanıt gelmedi. "Kapıyı açabilir misiniz lütfen?"

Hala bir şey yok.

Sara sütyenindeki bıçağı düşündü. Will'in eli kapının altına zar zor sığmıştı ama ön kolunun büyük bir kısmını kapının altına sıkıştırabilirdi. Not-Lance'i sol omzunun altından bıçaklayabilirdi. Bıçak kalbini delip geçecek kadar uzundu.

"Alo?" Cinayet işlememeye karar verdi. Elini uzattı, parmakları ona doğru uzanıyordu. "Cehennem-"

Öne doğru yuvarlandı ve kafa üstü yere çakıldı.

Sara şaşkınlıkla geri çekildi. Dinledi. Bekledi. Gözlerini kapının altındaki boşluğa dikti.

Not-Lance yüzüstü yere düşmüştü. Çarpma onu yan tarafına doğru itmişti. Vücudu hâlâ oturur pozisyonda kilitliydi. Düşüş sert olmuştu. Tüfeğinin namlusu boynunun yan tarafında bir deri yarığı açmıştı.

Sara yarayı izledi, bir sanat eserini inceler gibi inceledi. Bir damla kan bekledi ama derin yaradan kan gelmiyordu çünkü Not-Lance'in kalbi saatler önce atmaya bırakmıştı. Katılma kaslarını çoktan sertleştirmişti. Ayak bilekleri mor livor mortis ile çevrelenmişti. Pantolonu, üzerine dışkıladığı ve idrarını yaptığı yerlerden sıırılsıklam olmuştu.

Ölmüştü.

Sara dizlerinin üzerine oturdu. Ellerindeki kiri fırçaladı. Kalbi göğsünün içinde çarpıyordu. Apne onu öldürmüş müydü? Başka bir şey mi vardı?

Ani, ürkütücü bir yanlışlık hissi Sara'yı ele geçirdi. Terlemesine rağmen ürperdi. Kollarındaki ince tüyler dikkat kesildi. Duyuları her zamanki hareketliliği diğerlerinden ayırmak için zorlandı.

Kamp. Kokular, sesler, yalnız olmadığı hissi.

Yalnız mıydı?

Sara ayağa kalktı. Kulübenin arka tarafına doğru yürüdü. Elleriyle duvarı test etti. Çivilerin paslandığı yaylı bölümü buldu. Tahtalar avuçlarına doğru esnedi. Sara ağırlığını topuklarına verdi. Ellerini tahtaya dayadı. Omuzlarındaki kaslar yanmaya başlayana kadar itti.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Kıymıklar derisine batmıştı. Tahta hareket etmişti ama yeterince değil. Çıtalar arasındaki boşluk daha fazla güneş ışığı gösteriyordu.

Sara kirli ellerini elbisesine sildi. Kıymıklar küçük iğneler gibi batıyordu. Aynı şeyi tekrar yaptı, tahtalar eğilmeye başlayana kadar tüm gücüyle itti. Bir dalın kırılması gibi küçük bir çatırtı oldu, sonra tahta yarılmaya başladı.

Ama yine de yeterli değil.

Sara ellerine baktı. Avuç içleri kanıyordu. Geri adım attı. Tahtaları olabildiğince sert tekmeledi.

Tahta parçalandı. Çatırtı bu sefer çok daha yüksekti, daha çok bir ağaca çarpan yıldırım gibiydi.

Sara kapının dışındaki sesleri dinleyerek bekledi. Geyik standlarındaki adamlar. Ormandaki silahlı askerler. Gwen, Grace, Esther, Charity, Edna, Hannah ve Joy.

Hiçbir şey.

Sara duvarı tekrar tekmeledi. Sonra tekrar. Sonunda tırmanabileceği kadar bir bölüm koparmayı başardığında terliyordu.

Ayakları hafifçe yere değdi. Kulübenin arkasındaki hava daha berraktı. Duygularını tam olarak anlayamıyordu ama Sara hissettiği şeyin özgürlük olduğunu fark etti.

Kimse koşarak gelmemişti. Kimse onu durdurmaya, tehdit etmeye ya da vurmaya çalışmıyordu.

Bakışları kulübenin arkasındaki alanı taradı. Ormanın zemini sıkı, sarmaşıklar ve zehirli meşelerle doluydu.

Sera.

Sara kulübenin etrafında yürüdü. Yolu bulmuş, gözlerini sağa sola çevirerek onu durdurmaya gelen biri olup olmadığını kontrol ediyordu. İlerlemesini engelleyen hiçbir silahlı adam yoktu. Geyik standları boştu. Düşmüş bir kütüğün üzerinden geçerken elbisesini kaldırdı. Nem havayı kalınlaştırmıştı. Gözleri ileri geri gidip geliyordu, bu sefer serayı arıyordu. Onu iki kez görmüştü, ikisinde de tesadüfen görmüştü. Kendini durdurdu. Nehri dinledi. Sağında şelale şırıltılı bir ses çıkarıyordu ama solunda bir kedi yavrusunun miyavlamasını duydu.

Sara döndü. Yolda birkaç adım attı. Tekrar dinledi.

Bir kedi yavrusu
duymamıştı. Bir çocuk
ağlıyordu.

Sara mantıklı bir karar veremeden açıklığa doğru koşmaya başladı. Önündeki yol daraldı. Çocuğun ağlaması şiddetlendi. Kendini bir koşu bandında koşuyormuş gibi hissediyordu. Ne kadar zorlarsa, açıklık o kadar uzak görünüyordu.

"Yardım edin!" diye küçük bir ses.

Sara'nın kalbi bir mengenenin içinde sıkışmıştı. Hayatının işi çocukların çağrılarına cevap vermek olmuştu. Korktuklarında, şefkat aradıklarında, öleceklerinden korktuklarında seslerinin nasıl çıktığını biliyordu.

Açıklığa doğru koştu. Kızların daha önce sayısız kez yaptığı gibi özenle biçilmiş çimlerin etrafında döndü. Gördüğü şey aynı değildi. Ürkütücü bir yanlıklık hissi tenini sıktı. Kulübenin kapıları açıldı. Yemek pişirme alanında ateşler tütüyordu. Ne kadınlar ne de çocuklar vardı, sadece çimlerin üzerine saçılmış beyaz konfeti parçaları vardı. Rüzgâr parçaları savuruyordu. Beyaz malzeme yere düşmeden önce havada tüy gibi süzülüyordu. Çıplak bir ayak gördü, beyaz bir bacağın parıltısı, toprağı bir el, güneşe doğru dönmüş bir yüz.

Sara tökezledi. Dizlerinin bağı çözölmeye başladı. Kalbi göğsünün içinde keskin ve acı verici bir şekilde çarpmaya başladı.

Konfeti değil.

Beyaz elbiseler. Yüksek yakalı. Uzun kollu. Sabah güneşinde şişen genç ve yaşlı yüzler.

"Oh, hayır-" Sara dizlerinin üzerine çöktü. Alnını yere bastırdı ve kısık bir inilti çıkardı. Kalbi atışının ortasında donmuştu. Düşünceleri koşturmaya devam ediyor, kendini doğrulamaya zorlayana kadar gerçeği itiyordu.

Sara otların arasında süründü. Nabızları kontrol ederken parmakları titriyor, ipeksi sarı saçlarını görmeyen gözlerinden uzaklaştırıyordu.

Esther. Edna. Charity. Aşçı kadınlar. Piknik masalarını hazırlayan genç bayanlar. Ağaçlardaki adamlar. Ormanda saklanan muhafızlar.

Öldü.

"Yardım edin," diye fısıldadı Grace. Piknik masalarından birinin altında yatıyordu. Zayıf vücudu bir top gibi kıvrılmıştı.

Sara ona doğru süründü. Küçük kızı kollarının arasına aldı. Grace'in göz kapakları sarkmıştı. Göz bebekleri büyümüşü. Gözlerini Sara'ya dikti. Dudakları sessizce hareket ediyordu.

"Tatlım." Sara onun saçlarını düzeltti, dudaklarını çocuğun alnına bastırdı. "Ne oldu? Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Grace konuşmaya çalıştı. Kelimeler ağzında gevelendi. Kolları cansız bir şekilde yana doğru sarkıyordu. Bacakları ölü bir ağırlık gibiydi.

"Ah, kuzum, dayan." Sara onu kaldırdı ve doğru götürdü. "Dayan, tatlım."

Sara'nın çevresel görüşünde bulanıklaşan beyaz elbiseler. Şişmiş karınlar.

Sıkışmış kaslar. Acı çeken, vahşi bir ölümün işaretleri.

Yataktan kapısı çoktan açılmıştı. Sara en alt basamaktan cesetlerin kokusunu alabiliyordu. Grace'i yere yatırdı. "Hemen döneceğim bebeğim. Sen burada kal."

Bu istek gereksizdi. Çocuk hareket edemiyor, konuşamıyordu. Sara yataktan koştu. Benjamin. Joy. Lance. Adriel. Her birini kontrol etti. Sadece Joy hâlâ hayattaydı.

Sara onu omuzlarından tutup sarsarak uyandırdı. "Joy! Joy! Ne yaptılar?"

Joy'un gözleri kıpırdamıyordu. Karnı bir top gibi yuvarlaktı. Yüz ifadesi gevşekti ama bilincinin yerinde olduğu belliydi. Ağzının kenarından salya akıyordu. Yastık bu salyayla ıslanmıştı. Kolları gevşekti. Bacakları felç olmuştu. Başını hareket ettiremiyordu.

"Hayır-" Sara fısıldadı. "Hayır."

Kapıdan fırladı, merdivenlerden indi, Grace'in üzerinden geçti. Ayakları açıklığı dövüyordu. Yolu buldu, nehre doğru yöneldi. Şelalenin sesi yaklaşıyordu.

Sara dönüp serayı aradı ve "Neredesin!" diye bağırdı.

Güneş ışığı camdan yansıyor.

Sara çalılıkların arasında tökezledi. Siyahlar giymiş iki adam ormanın zemininde yatıyordu. Bir başka adam geyik standından düşmüştü. Düşmenin etkisiyle boynu kırılmıştı. Başы geriye doğru dönmüştü. Kolları yana doğru açılmıştı.

Sara seraya doğru yürümeye devam etti, cam onu uyarmak için bir deniz feneri görevi görüyordu. Keskin ölüm kokusu boğazının arkasını kesiyordu. Sara nefes almak için ağzını açtı. Cesetlerden sızan kaynar sıvıların tadını alabiliyordu. Yaklaştıkça gözleri daha çok sulanıyordu. Ölümün merkez üssüne ulaşıyordu. Michelle seranın içinde her ne hazırlıyorsa, ilk kurbanları içeride çalışan kadın ve erkekler olmuşt.

Sara öğürdü. Seranın dışındaki cesetler sıcaktan erimeye başlamıştı. Deri kemikten ayrılmıştı. Gözler şişmişti. ağızlardan kan ve kusmuk havuzları görünüyordu.

Genç ve yaşlı, kadın ve erkek, siyah değil beyaz önlükler giymişlerdi. Yüzlerinden ölümlerinin dehşeti okunuyordu.

Tamamen bilinçli. Felçli. Yavaşça boğuluyor.

Sara onları neyin öldürdüğünü biliyordu.

Seranın kapısını sertçe itti. Bir ceset yolu kapatıyordu. Sara onu ayağıyla itti. Termal çadıra yürüdü. Sıcaklık neredeyse kör ediciydi. Elektrikler kesikti. Klimalar devre dışı kalmıştı. Termal çadır ve cam, güneş ışığı için bir büyüteç görevi görüyor, içeridekileri kaynatıyordu.

Tam olarak görmeyi beklediği şeyi gördü. Ticari bir laboratuvar.

Beherler ve şişeler, halka standlar, pipetler, maşalar, bekler, vakum tüpleri, test tüpleri, damlalıklar, termometreler.

Şeffaf sıvı dolu spreys şişeleri masa boyunca dağılmıştı. Metal bir rafta hammaddeler bulunuyordu. Sara çürümüş elma ve çürümüş patates torbalarını kenara itti.

Kara kutu.

Sara'nın uzun olasılıklar listesinde, Michelle'in mesajının diğer ucunda bulmayı beklediği son şey buydu. Küçük HBAT kutusu aslında beyazdı. *Kara kutu*, Gıda ve İlaç İdaresi tarafından zorunlu kılınan bir uyarının etrafına basılmış siyah bir dikdörtgendi:

TEHLİKE! SON DERECE DİKKATLİ KULLANIN! AT SERUMU, HASSASİYETİ VE OLASI ÖLÜMLERİ ÖNLEMEK İÇİN ARTAN DOZ DENEMELERİ GEREKTİRİR

Sara kutuyu açtı. İçindeki şişe ABD Sağlık ve İnsani Hizmetler Bakanlığı'nın Stratejik Ulusal Stokları'ndan geliyordu. Kurum, biyolojik bir saldırı durumunda silahlı koruma altında gönderilen acil antibiyotik, aşı ve anti-toksin paketlerini depoluyor ve kontrol ediyordu.

Biyolojik saldırı, Dash'in planladığı şeyi tanımlamak için sessiz bir yol gibi görünüyordu. Bu yüzden tarihçilerin bugün öldürülen insanların sayısını asla doğru olarak hesaplayamayacaklarını öngörmüştü. Mesaj dayanılmaz, affetmeyen bir ölümdü. Sara onu durdurabilecek tek şeyi elinde tutuyordu.

HBAT, insanoğlunun bildiği en akut zehirli toksin olan botulizmi tedavi etmek için özel olarak tasarlanmıştır.

7 Ağustos Çarşamba, :17

Faith sade kahvesine bir paket mavi şey karıştırdı. Van hâlâ tezgâhtaydı ve mocha lattesine yaklaşık bir kilo şeker ekliyordu. Telefonu Amanda'dan güncelleme talep eden üç mesajla çaldı, bu da Amanda'nın henüz valiye görmeye çağrılmadığı anlamına geliyordu, bu da muhtemelen Kongre Binası'nda öfkeli bir deli gibi tepiniyor ve herkesin zamanını nasıl boşa harcadığına dair saçmaladığı anlamına geliyordu.

Faith basit bir *yanıt* gönderdi, çalışıyordu.

Amanda *hemen* karşılık verdi: *Daha çok çalış.*

Faith telefonu yüzüstü masaya bıraktı. Van'ın lattesine çikolata parçacıkları eklemesini izledi. Ona sadece, muhtemelen Beau Ragnersen'den çoktan öğrenmiş olduğu bilgiyi vermişti: Will gizli göreve gidiyordu. IPA'nın bugün büyük bir şey planladığını biliyorlardı. Faith, Will'in Citgo'dan izi sürülemeyen bir arazi motosikletiyle kaçırıldığı bilgisini cebinde saklıyordu. Ve onu benzin istasyonunda karşılayan Kia sürücüsü Lyle Davenport, sessiz kalma hakkını kullanmıştı. Ve Will'in kılıfındaki GPS takip cihazı görünüşe göre hiçbir şeyi takip etmiyordu.

Faith'in deneyimine göre, eğer başarılı bir şekilde yalan söyleyecekseniz, saçmalıklarınızla ilgili olarak çağrılmanız durumunda etrafa atacak birkaç gerçeğiniz daha olsa iyi olur.

Van sonunda masaya oturdu. Kahvesini yudumladı. Faith dolambaçlı bir hikâye bekliyordu ama ilk kez doğrudan konuya girdi

Nokta. "Geçen Eylül ayında Beau, yara botulizmi vakasıyla Emory Hastanesi'ne yatırıldı."

Faith kelimeleri tek tek anlıyordu ama birlikte hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. "Yara botulizmi mi?"

"*Clostridium botulinum* toprak ve suda doğal olarak bulunan bir bakteridir. Belirli koşullar altında botulinum nörotoksine veya botulizme dönüşür."

Faith'in botulizm hakkında bildiği tek şey, zengin kadınların bunu yüzlerini dondurmak için kullandıklarıydı. "Hangi koşullar?"

"Beau ile birlikte, toprakla kesilmiş siyah katran eroinini kaslarına dolduruyordu. Yara botulizmi çok nadir görülür. ABD'de her yıl belki yirmi vaka rapor ediliyor. Beau acil servise göz kapaklarında düşüklük, yüz felci, kas güçsüzlüğü ve solunum komplikasyonları ile başvurdu. Kollarındaki iğne izleri nedeniyle aşırı dozda uyuşturucu düşündüler. Ona Narcan verdiler ve durumu daha da kötüleşti."

Faith kendini soru soramama gibi ender rastlanan bir durumda buldu.

"Botulizmi teşhis etmek son derece zordur. Doktorun aklına *botulizm* gelmediği sürece, bu en son akla gelen şey olacaktır. Ve semptomlar pek çok şeyi taklit eder. Rapor edilenden daha fazla insan hastalıktan ölüyor olabilir."

Hâlâ sorusu yoktu. Telefonu masanın üzerinde vızıldadı. Amanda muhtemelen valinin ofisine çağırılmıştı. Gelişmeleri öğrenmek istiyordu ama Faith'in bunun gerçekleşmesi için Van'dan daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

"Konuşmaya devam et." dedi.

"CDC, botulizm için nasıl test yapılacağını bilen ve zehrin ilerlemesini durduran antitoksin HBAT'ı uygulayabilen tek kurumdur." Kahve fincanını elinde yuvarladı. "Her şeyi iyileştirmek için onlara sadece bir iğne yapamazsınız. İlaç at serumundan elde ediliyor. Başlangıçta, First Flight adlı bir attan, eğer ilgileniyorsanız. FDA serumu kara kutuya koydu. Tedavinin hastayı öldürmediğinden emin olmak için ilacı başka bir ilaçla azaltmanız, ardından da IV yoluyla yavaşça vermeniz gerekir. Ve hasta ne durumda olursa olsun, eğer solunum cihazına bağlıysa, uzuvları

felç olmuşsa, bu muhtemelen tamamen tersine dönmeyecektir. Nörotoksin bir kez sinir terminallerine bağlanırsa, o iş biter. Beau şanslıydı ki Michelle kalıcı hasar oluşmadan önce fark etti."

Faith burada hiç şans görmüyordu. "Yani Michelle'e olan borcunu onu Dash'in hedefine koyarak mı ödedi?"

"Olaylar böyle gelişmedi," dedi Van. "Adam Humphrey Carter Beau'nun yoğun bakım ünitesindeki tek ziyaretçisiydi. Michelle'in çizelgesindeki notlardan hastanede olduğu saatleri tam olarak biliyoruz. Carter geldiğinde her zamanki hıyar halini takınıyordu. Michelle'i çok rahatsız etti. Personele güvenliği çağırmasını söyledi. Güvenlik ona bir uyarı verdi ve bir iç rapor hazırladı."

Şimdi soruları vardı. "İki gün önce Michelle'in dosyalarını Beau Ragnersen ile karşılaştırmayı istediğimde bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"İki gün önce bilmiyordum. Spivey'in binlerce hasta dosyası vardı ve çoğu çok gizli olan yüzlerce proje üzerinde çalışıyordu. Ama Ragnersen öne çıkan bir isimdi. Dün sabah Emory'de biraz araştırma yaptım, yoğun bakım personeliyle konuştum, güvenliği kontrol ettim. İç rapor sadece iç rapordu. Asıl belgeyi bulmak için dosya dolaplarını elle aramam ."

Faith, Kate Murphy'nin Michelle Spivey'nin kaçırılmasını bir seks ticareti vakası yerine IPA operasyonu olarak adlandırmaktaki çekingengiliğinin birden mantıklı geldiğini fark etti. "Yani Carter Michelle'i hastane güvenliğini aradığı için mi kaçırıp tecavüz etti, yoksa IPA için mi kaçırdı?"

"Bizim sorumuz da buydu," dedi Van. "Carter kadınlardan nefret ederdi. Onları her ne için olursa olsun cezalandırmak istiyordu. Kadınlardan nefret etmek çılgınca, yeni bir fikir değil. Eğer Carter'ın Michelle'i, onu güvenliğe dönüştürdüğü için cezalandırmak amacıyla kaçırdığını kabul ederseniz, o zaman ona işkence etmeye devam edebilmek için onu hayatta tutmak istemesi mantıklı olur. Açık ve kapalı bir kaçırma ve tecavüz vakası."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Bombalama. Ortağının Carter'ı Dash ve diğerlerinin yanına koyduğu araba kazası. Pazar gecesi aldığım bir RISC uyarısı da işin tuzu biberi oldu. Bu-"

"Özel İlgi Alanındaki Bireyler için Depo."

"Doğru. Michelle'in detayları zaten RISC'deydi. Ağ ülke çapındaki sunuculara bağlı. Güncellemeler gerçek zamanlı değil ama düşündüğünüzden daha hızlı alıyoruz. RISC uyarısı telefonuma Pazar gecesi saat altı civarında geldi, yani havaalanının yüz tanıma yazılımının Michelle'i o servis yolunda, o gün, o noktada, o binanın önünde tespit etmesinden dokuz saat sonra."

Faith'in telefonu başka bir mesajla çaldı. Amanda muhtemelen Capitol'ün mermer duvarlarına tırmanıyordu.

Van'a "Şu bina ne?" diye sordu.

Etrafına bir göz attıktan sonra ona şöyle dedi: "Burası CDC Karantina İstasyonu, Ulusal Stratejik Depo'nun bir parçası. Bizim amaçlarımız doğrultusunda, biyolojik saldırılar için bir silah deposu olarak düşünün. CDC, acil ilaç *paketleri* dedikleri ve anında gönderilebilecek ilaçları bir araya . Buna panzehirler, anti-toksinler ve antibiyotikler dahildir. Yaklaşan kıyamet için en sevdiğiniz antiseptikler."

"HBAT orada mı saklanıyor?" diye sordu. "Evet."

"Michelle anti-toksini çalmak için mi yoksa yok etmek için mi oradaydı?" Van daha söyleyemeden Faith cevabı bulmuştu. "Michelle'i Emory'den kaçırdıklarında Dash'in zaten iki boru tipi bombası vardı ve patlamaya hazırды. Bagajında patlayıcılarla öylece dolaşamazsın. Bombaları karantina istasyonunu havaya uçurmak için kullanmayı planlıyor olmalıydı, ama sonra Michelle hastalandı ve ortalık karıştı, o da bunun yerine park yerinde kullanmaya karar verdi."

"Bir terörist gibi düşünmen hoşuma gidiyor."

"Dash bombaları binanın dışına yapıştıramaz mıydı?" Yine kendi sorusuna kendi cevap verdi. "Bina güçlendirilmiş, değil mi? Tüm o güvenlik, çelik kapı. Michelle onların içeri girmesinin tek yoluydu. Kapıyı açmak için onun biyometrisine ihtiyaçları vardı."

Van omuz silkti. "mi?"

"Başka karantina istasyonları yok mu?"

"Evet, ama-" *Ama'yı* vermedi.

Atlanta, ABD nüfusunun yüzde 80'ine iki saatlik uçuş mesafesindeydi. Depolamanın büyük kısmının dünyanın en işlek havaalanında gerçekleşmesi mantıklıydı.

Faith, "Bir insanın botulizm zehirlenmesinden ölmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

"Toksin seviyesine bağlı. En saf haliyle saniyelerden bahsediyoruz. Daha az rafine bir şey, doğal olarak oluşan bir gıda kirleticisi gibi, birkaç gün, belki birkaç hafta olabilir. Tedavi edilmezseniz, hemen hemen gidicisinizdir." "Nörotoksin yavaş yavaş her şeyi felç eder. Göz kapaklarınızı, yüz kaslarınızı, hatta kafanızdaki göz kürelerini bile. Genellikle uyanıksınızdır ama konuşamazsınız ve beyniniz kaslarınızı hareket ettirmek için umutsuzca sinyaller gönderir ama kaslarınız yanıt vermez. Sonunda, nefes almanız için gereken tüm mekanizmalar felç olur ve boğulursunuz."

Faith dudaklarının dehşetle ayrıldığını hissetti.

"Hayvanlar kapabilir. Çoğunlukla balıklar ya da balık yiyen canlılar. İnsanları enfekte eden beş tür suş vardır. Botulizm gıda kaynaklı olabilir, sporlar yoluyla solunabilir, enjekte edilebilir, ancak neyse ki kişiden kişiye bulaşmaz. Toksisitenin sıcaklık ve oksijen seviyesi ile bir ilgisi vardır. Bebeklerin bağırsaklarında bir tür bebek botulizmi vardır."

Faith'in kendi bağırsakları sıkıştı.

Van, "Burada çok ama çok kötü bir böcekten bahsediyoruz Mitchell. Tüm insan nüfusunu öldürmek için bir kilogram yeter."

Faith, Will'depoda takas ettiği karton kutuları hatırladı. Otuza otuzluk iki düzine konteyner, her kutuyu kaldıracak iki güçlü genç adam. Bir kilo, iki kilodan biraz fazlaydı.

"Tamam," Faith bunu konuşmak zorundaydı. "Carter Beau'yu hastanede ziyaret etti. Yara botulizmini duymuş. Ne kadar ölümcül olduğunu biliyordu. Beau'nun teşhis konulmadan önce neler yaşadığını biliyor muydu?"

"Evet."

"Carter muhtemelen Dash'e botulizmden bahsetmiştir, değil mi? Dash de korkmak yerine bunu silah haline getirme fikrini ortaya attı."

"Varsayım bu."

Cevabı duymaktan korkuyordu ama sormak zorundaydı: "Michelle geniş çaplı bir saldırı için yeterli botulizm üretebilir mi?"

"Kısa cevap evet."

"Bana uzun cevabı ver."

"Bu senaryoda Michelle'in bilimi taklit etmeyi başardığını umuyoruz."

"Umut etmek mi?"

"IPA Michelle'i bir aydan fazla bir süredir alıkoyuyor. Tecavüze ve tacize uğradı. Görünüşünden aç bırakıldığını tahmin ediyoruz. Muhtemelen apandisiti patladığı için sepsis olmuş. Motelde Carter'ı çılgına çevirdi. Carter'ın kızını tehdit ettiğini biliyoruz." Dirseklerini masaya dayadı. "Bakın, size her şeyi açıklayacağım. Michelle Spivey güçlü ve zeki bir kadın ama profil uzmanlarımız ve psikiyatristimiz onun bu tür acımasız bir fiziksel ve psikolojik işkenceye dayanabileceğinden emin değil."

Faith kimsenin yapabileceğinden kuşkuluydu. "Sence Michelle gerçek bir şey yapacak kadar çaresiz mi?"

"Bence Dash, ürettiği her damlanın gerçek olduğundan yüzde yüz emin olana kadar onu denemeye devam etmeye zorlardı."

Faith bir sorun olduğunu fark etti. "CDC'nin bunu nasıl test edeceğini bilen tek kurum olduğunu söylemiştin. Michelle testte hile yapabilir."

"Botulizmi test etmenin başka bir yolu daha var." Kız tahmin etmeye çalışmayınca Van omuz silktili. "Bunu bir grup insana verin ve ölüp ölmediklerine bakın."

7 Ağustos Çarşamba, sabah 9:23.

Sara HBAT kutusunu açtı. Dozaj talimatlarını açtı.

1:10 oranında yüzde 0,9 sodyum klorür ile seyreltilmiş 20 mL, ilk 30 dakika boyunca 0,5 mL/dak yavaş uygulama için volümetrik pompada infüze edilir. . .

Başını kaldırıp tavana baktı. Sara, Will gittikten sonra daha fazla gözyaşı dökmenin imkânsız olduğunu düşünmüştü ama şimdi çözülyordu.

Grace, Joy ya da bir başkası için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Seradan çıkarken işe yaramayan serum şişesini sıkıca kavradı. Açıklıktaki beyaz konfetiler gözlerine daha fazla yaş getirdi. Grace'in yanına gitti. Kızın solunumu çoktan durmuştu. Joy'u yatakhane buldu. Hayattaydı ama hırıltılı solukları Sara'ya sadece birkaç dakikası kaldığını söylüyordu.

Sara, o gidene kadar sessizce ağlayarak onunla birlikte oturdu.

Kara kutu.

Bir FDA uyarısı. Bir ölüm cezası. Bir tabut.

Hâlâ elinde tuttuğu antitoksin şişesine baktı. Mührün etrafındaki metal halka kırılmıştı. Kauçuk tıpada tek bir iğne deliği vardı.

Sara da enfekte olmuş muydu? Kamptaki ilk gününde yemek yiyemeyecek kadar üzgündü. Sonra Dash Sara'yı vejetaryen yemeklerle değiştirdi. Dash başından beri Sara'yı Şahidi yapmayı mı planlıyordu?

Ölüm onun tanıklığıydı. Ölüm mesajdı.

O kadar çok kişi ölmüş olacak ki, tarihçilerin nihai bir sayı belirleyebileceğinden şüpheliyim.

Kamptaki insanların hepsi dün gece zehirlenmemiştir. Çürüyen vücutları hikayeyi anlatıyordu. Beş ya da on kişilik gruplar halinde enfekte olmuşlardı. Botulizmin korkunç güzelliğı de buydu: her insan toksine farklı tepki veriyordu. Hastane ortamında bile teşhis koymak zordu. Belirtiler çok çeşitliydi ve diğer rahatsızlıkları taklit ediyordu. Bir kişi birkaç saat içinde ölebilir, bir başkası birkaç hafta içinde ölebilir, bir başkası ise yürüyüp . Dash kendi halkı üzerinde deneyler yapmıştı. Onlarla birlikte yemek yerken, onlara vaaz verirken, melezlere karşı söylenirken ve hepsinin yavaş yavaş onları beslediğı gerçek zehre yenik düşmesini izlerken bile takipçilerini yavaş yavaş öldürdüğünü biliyordu.

Sara'nın tahmin etmesi gerekse, Benjamin'in sıfırncı hasta olduğunu söylerdi. Lance'in göz kapaklarının düşüklüğü ve konuşma bozukluğu ona daha yavaş etkili bir versiyon verildiğini gösteriyordu. Joy'un erken karın ağrısı, zehirlenmesinin üçüncü ya da dördüncü dalga olduğuna işaret ediyordu. Michelle ilacın etkisini kontrol edebilecek bilgiye sahipti. Diğer çocuklar dün gece iyidiler, bu yüzden yatmadan önce toksinin daha hızlı etki eden bir formu enjekte edilmiş olmalıydı.

Sara başını ellerinin arasına aldı. Dash'in kendi çocuklarını nasıl öldürebildiğini anlayamıyordu. İyi baba rolünü oynamak ona çok doğal geliyordu.

Başının titremeye başladığını hissetti. Dash bu iş için ellerini kirletmezdi. Gwen kızlara enjekte etmiş olabilirdi. Ya da belki de zehri dondurmanın içine saklamıştı. Kamptan o sorumluydu. Dash'in her şeydeki ortağıydı.

Onun Kara Meleğı.

Onun Lady

Macbeth'i.

Sara kendini harekete geçmeye zorladı. Kamptaki insanları öldürmek planın sadece birinci kısmıydı. İkinci bölüm, toksini Dash'in *destekçiler ve melezler* olarak adlandırdığı masum insanlara yaymaktı. Sara, Will'in onu durdurabileceğine inanmak istiyordu.

Ama etrafı IPA için canlarını feda etmeye hazır silahlı adamlarla çevriliydi.

Faith ve Amanda'yı uyarmanın bir yolunu bulmalıydı. Dash bir şekilde dünyayla iletişim kuruyordu. Sara kamptaki ilk sabahında ona Emory'deki kurbanların sayısı hakkında bir soru sormuştu. O da hemen cevap vermişti. Bir yerlerde bir telefon, bir tablet ya da bir bilgisayar olmalıydı.

Sara yataktan ayrıldı. Tepeye doğru yürüdü. Kaçmak istiyordu ama sersemlemişti, vücudu anlamsız, yıkıcı şiddet karşısında şok olmuştu. Tatlı küçük kızlar. Beyaz gelinlikleri içinde dönen topaçlar. Grace'in Will'in şakasına o kadar çok gülmüştü ki neredeyse devriliyordu.

Sara elinin tersiyle gözlerini sildi. Gözyaşlarındaki tuz yüzünden derisi çığ kalmıştı.

Yapı görünür hale gelmişti. Sara saatlerce eğitim gören adamları düşündü. İki ekip iki farklı dalga halinde sızıyordu. Will'in ona bahsettiği mermiler domuz salamurasıyla kaplanmamıştı. Botulizmle kaplanmışlardı. Dash sadece öldürmekle yetinmiyordu. Hayatta kalanların da kamptaki kardeşleriyle aynı acıyı çekmesini sağlamak istiyordu.

Sara o tatlı, masum çocukları düşündükçe yeniden ağlamaya başladı. Gwen'in Esther ve Grace'e birer fincan dondurma verirken yüzünde beliren gülümsemeyi yanlış mı hatırlıyordu? Sara, Gwen'in kendisine de bir porsiyon ikram ettiğini çok net hatırlıyordu. Dudaklarında kesinlikle bir gülümseme vardı ama Gwen'in Sara'ya zehir ikram ettiği için mi yoksa Sara'nın bu sabah kulübesinden çıktığında ne bulacağını bildiği için mi gülümsediğini söylemek zordu.

Sara bir araba motorunun sesini duydu. Kalbi boğazına fırladı.

Tepenin zirvesine doğru koştu. Altında, yeşil bir sedan metal depo binasının yanına park etmişti. Egzoz borusundan dumanlar çıkıyordu. Motor kükredikçe araba sarsılıyordu.

"Bekle!" Sara bağırdı, elleri tepeden aşağıya doğru fırladı. "Bekle!"

Araba hareket etmiyordu. Sürücü kapısı açıktı. Gwen direksiyonun arkasındaydı. Ayağı gaza sıkışmıştı. Vites

tarafsız. Vücudu emniyet kemerine doğru sarkmıştı. Göz kapakları yarı kapalıydı. Elini uzatmış, kapıyı kapatmak için boşuna çabalarken parmak uçları kola değiyordu.

Sara, kadının ulaşamayacağı şekilde kapıyı tekmeledi. Arka koltukta bir bavul vardı. Gwen kot pantolon ve beyaz bir bluz giymişti. Saçları şekillendirilmişti. Göz farı, allık ve ruj sürmüştü.

Çocukları ölürken makyaj yapmak için durmuştu.

"Biliyordun." Sara'nın boğazı bu suçlamayla kapandı.

Aşçı kadınlar. Yatakhane. Çocuklar, kendi çocukları. Gwen, Michelle'in serada ne yaptığını biliyordu. Adamların Yapı'nın içinde tatbikat yaptıklarını, bir görev için eğitim aldıklarını ve *savaşta* olduklarını biliyordu.

"Biliyordun!" Sara, Gwen'in kolunu tuttu ve onu arabadan dışarı çıkardı. Sutyeninin içindeki bıçağı bulmaya çalıştı. "Onları sen öldürdün!"

"Dah . . ." Gwen ağırlaşmış göz kapaklarının arasından Sara'ya baktı. Çenesi gevşemişti. Karnı şişmişti, tıpkı Joy'unki gibi, tıpkı Grace'inki gibi, tıpkı Kamp'ta öldürdüğü insanlar gibi.

Sara topuklarının üzerine oturdu. Bıçak kucağında duruyordu. Gwen'in yüzünde korku görmeyi bekliyordu ama Tommy'yi boğarken Sara'ya attığı soğuk bakıştan başka bir şey yoktu.

"Dahh . . ." Gwen'in ağzının kenarından salya akıyordu. "Beni de mi zehirledi?"

Sara ağzından inanılmaz bir kahkaha çıktığını hissetti. "Tabii ki Dash seni de zehirledi, seni aptal sürtük."

"Buh . . ." düğümlendi. "Buhh ... o .."

Sara Gwen'in üzerine eğildi, yüzleri birbirinden birkaç santim ayırıyordu. "Dash nereye gidiyor? Ne planlıyor?"

Gwen'in gözleri yavaşça sola kaydı.

Sara antitoksin şişesini düşürmüştü.

"Bunu mu istiyorsun?" Sara, Gwen'in etiketi okuyabilmesi için HBA'T'yi havaya kaldırdı. "Bana nereye gittiklerini söyle, ben de seni kurtarayım."

"Ç-çocuklar ..."

"Çocuklarınız için endişeleniyormuş gibi davranmayın." Sara kadının göz kapaklarını bastırarak açıp görmesini sağladı. "Hepsi öldü, Gwen.

Onları senin öldürdüğünü biliyorum."

"O ... söz verdi ..." Gwen'in çenesi gevşiyordu. Gözleri sabitlenmişti.

"Ne vaat etti?" Sara talep etti. "Söyle bana!"

"Biz ..." Göğsü umutsuzca hava almak için pompalanıyordu. "Biz daha fazlasını yapardık."

Son kelime boğazının içinde kayboldu. Ses telleri donmuştu. Tek yapabildiği, Grace'in kendi tükürüğüyle boğulup ölmeden önce yaptığı gibi gevelemektir.

Sara son ana kadar bilincinin yerinde olmasını umuyordu.

Gwen'in ceplerini kontrol etti. Arabanın içine baktı. Telefon koltukların arasındaki konsolda duruyordu.

Sara telefonu çevirip açtı. Saatin 9:49 olduğunu gördü.

Numarayı çevirirken parmakları titredi. Gwen'in gurultusu devam ediyordu. Sara hâlâ Will'in katlanır bıçağını tutuyordu. Bıçağı Gwen'in boynuna saplamak istiyordu ama kadın merhameti hak etmiyordu.

Sara metal depo binasına doğru yürüdü. Çalan telefonu dinledi.

Faith, "Mitchell." dedi.

Sara'nın boğazı arkadaşının sesiyle kapandı. Kelimeleri öksürerek çıkarmak zorunda kaldı "Faith, benim."

"Sara?"

"I-" Sara ellerine baktı. Kontrol edemediği bir titreme onu rahatsız ediyordu. "Dağlardayım. Bir yerleşkedeyim. Herkes öldü. Dash, Michelle'e botulizm sentezletti. Hepsini öldürdü."

"Tamam, bekle." Faith'in eli telefonu kapattı. Bilgileri başka birine aktarıyordu.

"Will'in nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Sara ona. "Dash ve diğer adamlarla birlikte gitti. Sanırım bu sabah. Orada-" Ona ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. "AR-15'li kırk adam. On binden fazla mermi. Dash onlara botulizm spreyi sıkırmış."

"," diye tısladı Faith. "Seni hoparlöre alıyorum.
FBI var. Aramanızın izini sürüyoruz."

"Depodan gelen kutular burada." Sara nakliye paketlerinden birini soyarak açtı. "Göndericinin adı Kuzey Carolina'daki Whisting Şirketi. Alıcı ise ACS, Inc. 1642 Airport Parkway. Bir parça numarası ve iki bin adetlik bir miktar var."

Faith, "Adresi araştırıyoruz," dedi. "Kutuyu açabilir misin?"

Sara, Will'in bıçağıyla bandı kesmeye başlamıştı bile. İçindekiler plastik bir torbaya düğümlenmişti. İlk başta neye baktığını anlayamadı. "Bunlar alüminyum kutular, dondurulmuş gıdaların içinde geldiği türden."

"Oh, Tanrım." Faith'in sesi şaşkındı. "Hava Şef Hizmetleri. Uçak yemekleri yapıyorlar. Dash kaplara botulizm bulaştırmış. Yüz binlerce insanı zehirleyecek."

"Bekle-" Sara tepeye doğru koşmaya başladı. "Başka bir şey daha var. Dash iki katlı bir binanın maketini yaptı. En az yarım futbol sahası büyüklüğünde. Tam teçhizatla sızma talimi yapan ekipler vardı. İki takım, iki saldırı dalgası."

"Neye ?"

Sara yapıya doğru koştu. Etrafında daireler çizerek hedefi tanımlamaya yardımcı olacak ipuçlarını aradı. "İkinci katta bir balkon var. Merdivenler odanın ortasından yukarı çıkıyor, sonra bir sahanlık var, sonra iki merdiven seti daha sağa ve sola dallanıyor."

"Başka bir şey görebiliyor musun?"

Sara sahanlığa ulaşmıştı. Sağ tarafa baktı.

"LG ya da IG harfleri merdivenin sağ kolunun üstündeki zemine boyanmış." Diğer tarafa doğru koştu. "Sola doğru gidersen, koridorun sonunda, kapıya benzeyen bir şeyin önünde sprey boyayla yazılmış büyük bir G harfi var."

"Kapı mı?" Faith sordu. "Pencere yok mu?"

"Sadece kapılar. Sağ tarafta beş, sol tarafta üç. Sonra merdivenlerin karşısında dört tane daha var, üçü de merdivenlerin bittiği sahanlığın arkasındaki koridorda." Sara korkuluktan aşağı baktı. "Bunun neyi temsil etmesi gerektiğini bilmiyorum. Bir otel lobisi mi? Will belki bir sinagog ya da-"

"Bekle," dedi Faith. "Ne tarif ettiğini biliyorum. Bu bir atriylum."

7 Ağustos Çarşamba, :58

"İki dakika kaldı, kardeşlerim." Dash, merminin yatağında olduğundan emin olmak için Glock'unun sürgüsünü geri çekti. "Davamızı hatırlayın dostlarım. Ailelerimizin bizi bugünlere getirmek için yaptığı fedakârlıkları hatırlayın."

Etrafta anlaşıma mırıltıları vardı. Hepsinin korktuğu belliydi, ama bir o kadar da zarar vermeye hevesliydi.

Dash, "Bugün yaptığımız şey, ülkeyi destekçilerden ve melezlerden temizlemenin ilk adımıdır" dedi. "Kendimizi Çerçavecilerin amaçladığı gibi yeniden yaratmak için bu yozlaşmış toplumu yok etmeliyiz. Bu ülke yeniden doğacak. *Biz* yeniden doğacağız. Mesajımız budur. Kendimizi kuzuların kanıyla yıkayacağız ve tohumlarımızı çöle serpeceğiz."

İlahiler tekrar başladı. "Kan ve toprak! Kan ve toprak!" Will saatine baktı.

Sabah 9:58.

Beş siyah minibüs. Kırk silahlı adam.

Will, hedeflerine ulaştıklarında neler olması gerektiğini zihninden geçirdi.

Birinci Takım, sayılarının büyük kısmı, önce gidecekti. Dash onlara "top yemi" demişti. Will bunun, istiladaki güvenliğin yüksek olduğu anlamına geldiğini düşündü. Belki adamların yarısı binaya girmeyi başarabilirdi. Diğer yarısı birinci katta indirilecekti.

O sırada İkinci Takım'ın hücumu geçmesi gerekiyordu.

Bravo LG'ye doğru. Charlie G'ye doğru.

Will o kadar ileri gitmesine izin veremezdi. Onlar girişten içeri girmeden önce indirebildiği kadar çok adamı indirmesi gerekiyordu.

Dışarı çıkar.

Bu adamları tali hasar olarak görmesine izin veremezdi. Will onları , sırtlarından, kafalarından vurmak zorunda kalacaktı. Onlar vücutlarının üzerinde daireler olan kâğıttan hedefler değildi. Will son on altı saatini onlarla geçirmişti. Bazılarının isimlerini, nelerden hoşlanıp hoşlanmadıklarını, kötü şakalarını ve köken hikâyelerini biliyordu.

Will'in onları öldüreceğinden haberleri yoktu.

"Lanet olsun." Dobie'nin elleri o kadar terlemişti ki silahının sürgüsünü çekemiyordu. "Bu şeyin nesi var?"

Will kapalı arka kapılara baktı. Dobie'yi bilerek onun arkasına yerleştirmişti. Will en son çıkan ikinci kişi olacaktı. Dash'i vuracak, sonra da Bravo ve Charlie kaçmaya başlarken onları öldürecekti.

Minibüs durmak için yalpaladı. Geri vites geçerken lastikler yanmaya başladı.

Will saatine baktı. Sabah

9:59.

Dash, "Sakin olun, kardeşlerim." dedi.

Herkes siyah kapüşonlarını indirdi, kasklarını taktı. Will gömleğinin düğmelerini açtı. Sara'nın beyaz başörtüsünü çıkardı. İyi adamlardan biri tarafından vurulmamak için tek umudu onu boynuna bağlamaktı.

Minibüs gıcırdayarak durdu.

Dash, "Henüz değil, kardeşlerim!" dedi.

Başka bir minibüs yanlarında durdu. Sonra bir tane daha. Toplamda dört tane. Moral konuşmaları ve dualar için zaman gelip geçmişti. Kapılar çarparak açıldı. Ayaklar betona vurmaya başladı. Anında silahlar ateşlenmeye başladı; tüfekler, Glock'lar, hayatları için çığlık atan kadın ve erkeklerin çıkardığı *pop-pop-pop* sesleri. Yaşadıkları paniğin sesi Will'in kulaklarında yankılandı.

Gerald minibüsün yan tarafına vurdu.

Will atkıyı boynuna bağladı. Kalp atışları bir kronometreye dönüştü.

Tik-tak-tak.

Kapılar kırılarak açıldı.

Güneş ışığı onu kör etti. Will gözlerini kıstı. Bir kaldırım, birkaç beton merdiven gördü. Düzgün kesilmiş çimler ve uzun ağaçlar. Kireç taşı tutan uzun, beyaz sütunlar.

Bravo ve Charlie ekibi çoktan harekete geçmişti.

Will dirseğini Dobie'nin yüzüne çarptı. Çocuk yere düşmeden önce kafası minibüse çarptı.

"Git! Git! Gidin!" Dash kalçasından AR-15'ini ateşleyerek bağırıyordu.

Will minibüsten atlarken havada asılı kalmış gibi hissetti. Hedefe ilk kez baktı. Parlak altın kubbe. Dört katlı revak. Neoklasik mimari. Yasama odalarını barındıran doğu ve batı kanatları.

Georgia Eyaleti Meclis Binası'ndaydılar.

"Hadi gidelim!" Gerald'ın sesi mutlu bir öfkeyle coşmuş gibiydi. Capitol polis memurlarından birini vurdu. Adamın kafasından kırmızı bir sis patladı. Başka bir memuru karnından vurdu. Kurşun kireçtaşına saplandı. Siviller çığlık atıyor, kapıdan kaçıyor, çimlerin üzerine eğiliyorlardı. Gerald onlara ateş açtı. Onlarca, belki de yüzlerce insan kurşun duvarına doğru körlemesine koşuyordu.

Will, Gerald'ı yüzünden vurdu.

Arkasındaki kadın çığlık attı.

"Defol git buradan!" Will onu iterek uzaklaştırdı. Dash'i aradı, yüzleri kontrol etti, siyah kapüşonlu gördüğü her adamı vurdu. Bir kurşun başının yanından vızıldayarak geçti. Will ölü polisin şapkasını kaptı ve . Tüfeğini düşürdü. Sig Sauer'ı kılıfından çıkardı. Glock'uyla kapüşonlu başka bir adamı vurdu. Takım elbiseli bir adam Will'e .

"Çekil!" Will onu kenara itti.

Kapılardan o kadar çok insan çıkıyordu ki, Will kaldırıma doğru sürüklendi. Etrafında dönerek bir hedef bulmaya çalıştı. Kapüşonlu bir adamı daha vurdu, sonra bir başkasını. Üçüncüye nişan aldı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Daryl.

Adam balık tutmayı seviyordu. Karısı onu iki yıl önce terk etmişti. Çocukları o aradığında telefonlarına cevap vermiyorlardı.

Will, Daryl'ı göğsünden vurdu. Bir sonraki kapüşonlu adama döndü, sonra bir sonrakine.

Oliver, çikolatadan nefret ederdi. Fransız buldoglarını seven *Rick Jenner*, bütün gece boyunca gergin bir şekilde saatin kaç olduğunu sorup durdu.

Göğüs. Göğüs. Baş.

"Lütfen!" diye bağırdı bir kadın.

Will'in Glock'u neredeyse yüzüne değiyordu. Sürgü gerideydi. Silah boştu.

Will, "Kaç," diye homurdandı ve şarjörü bırakıp yerine yenisini taktı.

Dash hangi cehennemdeydi?

Will girişin etrafındaki alanı taradı. Mavi elbiseler ve siyah takım elbiseler ve kırmızı kravatlar ve kaldırımlara damlayan, çimleri boyayan kan, kemik ve gri madde. Çiçek tarhlarına serpiştirilmiş, ağaçlara yaslanmış, Konfederasyon generallerinin ve ırk ayırmacılarının anıtlarına yaslanmış cesetler gördü.

Dash yok.

Will kırık cam kapının üzerinden atladı ve Kongre binasının içine koştu.

Cesetler, enkaz, kaos. Dört katlı avlu, tavanı çevreleyen tavan pencerelerinden gelen ışıkla doluydu. Etrafında silah sesleri yükseliyordu. Will kendini duvara yasladı. Mermer sırtını serinletiyordu. Zemin, çoğu sivil olan cesetlerle delik deşik olmuştu. Merdivenlerin dibinde siyah kukuletalı altı adam öldürülmüştü. Bu da bir düzine, belki de iki düzine kişinin ikinci kata ulaştığı anlamına geliyordu. Ya da yasa koyucuların meşe panelli büyük bir odada toplandığı üçüncü kata. Ya da izleme galerisi olan dördüncü kata.

Ülkeyi yordakçılardan ve melezlerden temizlemek.

Will arkasında bir ayakkabı duydu. Etrafında döndü. Siyah adam. Mavi takım elbiseli. Elleri havada.

Will onu çıkışa doğru itti, sonra arkasını döndü. Üç adam daha kapalı bir kapının önünde sinmiş bekliyordu. Yakalarında Amerikan bayrakları olan politikacılar. Elleri sessizce tahtayı tırmalıyordu,

içeri alınmak için yalvarıyordu. İçlerinden biri sertçe kolunu tutuyordu. Parmaklarının arasından kan fışkırıyordu.

Will onlara çıkışa doğru el salladı. Kulaklarını onların aceleci ayak seslerine dinledi.

Ateş kesildi.

Will, Kamp'taki sahte binayla tamamen aynı boyutlarda olan geniş odayı taradı. Üç katlı balkonlara bakarak Dash'in izlerini aradı. Ani silah sesleri avluda yankılanınca eğildi. Birinci Takım Temsilciler Meclisi'ne ulaşmıştı. Senato odaları rotundanın diğer tarafındaydı. Uzaktan gelen silah sesleri Will'e her iki tarafa da girildiğini söylüyordu.

Açık zeminde çömelerek koştu, kırık camların ve yere düşmüş cesetlerin üzerinden geçti. Büyük merdiven odanın ortasını ikiye bölüyordu. Oymalı mermer, kırmızı halı, ahşap paneller. Kâğıtlar, ayakkabılar, kırık gözlükler, kan gölleri, diş ve kemik parçaları. Boğazlar kesilmişti. Tek bir kurşunun iki, üç, bazen dört kişiyi öldürdüğü cesetler üst üste yığılmıştı.

İki yaralı kadın merdivenlerde hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Will'i görünce omuzlarını çökerttiler. Bir şerif yardımcısı, kanamayı durdurmak için kemerini bacağına dolamıştı. Silahını 'e doğru kaldırdı ama mermi yatağı boştu. Parmağı tetiği çekmeyi bırakmıyordu. Horozun hızlı *tıkırtısı*, Will'in kalp atışlarıyla eşleşiyordu.

Kampta alıştırtma yaptığı aynı hızlı adımlarla sahanlığa koştu.

Sprey boyalı *LG* Vali Yardımcısı'nın ofisi içindi. *G* ise Vali içindi.

Bravo ekibi kapıya ulaşmadan etkisiz hale getirilmişti. Göğüsleri pompalı tüfek patlamalarıyla parçalanmıştı. Köpük yeleklerinden beyaz astar tutamları dışarı çıkmıştı. Bir adamın çenesinin bir kısmı yoktu. Diğerinin bir kolu yoktu. Will, tüm *kardeşlerin* kemerlerinde taşıdığı sekiz inçlik av bıçaklarından birini hâlâ kavramakta olan bedensiz bir elin üzerinden geçti.

Charlie ekibi görünürde yoktu. Will, kalın mermer korkulukların arkasına saklanarak merdivenlerin tepesine doğru çömeldi. O

tam köşeden bakacaktı ki silah sesi onu geri çekti.

Gürültü tam üstündeki kattan geliyordu. Mermiler yanan korlar gibi şaklıyordu. Birinci Takım'ın kalıntıları. Ya Temsilciler Meclisi'nin içinde kalanların işini bitiriyorlardı ya da birileri ateşe karşılık verecek bir silah bulmayı başarmıştı.

Dash şimdiye kadar valinin ofisinde olurdu. Adamın kafasına silah dayamış olurdu. Taleplerde bulunuyor olurdu.

Beyaz güç. Destekçileri öldürün. Kan ve toprak.

Will ikinci kez parmaklığın etrafına bakmaya çalıştı.

Kendisini Smith and Wesson marka beş atışlı bir tabancanın namlusuna bakarken buldu.

Amanda.

Parmağı tetiğe doğru hareket etmek üzereydi. Sonra Will'i tanıdı. Yavaşça parmağını tetik korkuluğuna dayadı. Will onun nefes alırken ağzının açıldığını gördü.

Will Glock'u kılıfına koydu. Sig Sauer'ı elinde tutuyordu. Balkon boştu. Kara kılıklı adamlar yoktu. Eğilip saklanan siviller yoktu. Will ve Amanda'dan başka polis yoktu.

Silah sesleri kesilmişti. Avlunun içindeki sessizlik bir mezar gibi hissediliyordu. Geçen cesetlerin titreşimleri yüksek pencerelerdeki güneş ışığına vuruyordu. SWAT çatıdaydı. Will uzaktan siren sesleri duydu.

Amanda, "Dash nerede?" diye sordu.

Will'in gözleri valinin ofisinin kapalı kapısını buldu. İki otoyol devriyesi ellerinde pompalı tüfeklerle nöbet tutuyordu. İçlerinden biri yaralanmıştı. Pazusundaki bir delikten kan damlıyordu.

"Will?"

Kafasını salladı ve her şeyi bir araya getirmeye çalıştı. Dash'i en son minibüsün dışında görmüştü. Siviller binadan dışarı akıyordu. Gerald elinden geldiğince çoğunu öldürüyordu. Dash'in tüfeği alev alev yanıyordu. Kalçasından ateş ediyordu, omzundan değil. Adamlarına devam etmeleri için bağıırıyordu. Kapılardan koşarak çıkan insan dalgası Will'i içine çekmiş, Dash'i öldürmek yerine onları korumaya zorlamıştı.

Will Dash'i tekrar aramaya başladığında, adam ortadan kaybolmuştu.

Acı gerçekler Will'in göğsünü yumrukladı. "O bir korkak, savaşçı değil. Asla içeri girmeyecekti."

Will merdivenlerden üçer üçer indi. Mermer zeminde koştu, cesetlerin etrafından dolaştı, sonra kırık cam kapıdan geçip gün ışığına fırladı.

Will beton merdivenlerden aşağı atladı. Umutsuzca Dash'i aramak için etrafına bakındı. Gördüğü şey onu hasta etti.

Kongre Binası'nın park benzeri ortamı bir cehennem manzarasına dönüşmüştü. İnsanlar inliyor, ağlıyor, çılglık atıyordu. Kurşunlar etlerini parçalamıştı, gözler kayıptı, göğüslerinden kan sızıyordu.

Will, Dash'i doğu bahçesinde gördü.

Büyük bir kızılcağ ağacı onu gölgede tutuyordu. Dizlerinin üzerindeydi ama vurulmamıştı. Çılgınca ölümlerin ceplerini arıyordu.

Psikopat her şeyi çok dikkatli bir şekilde planlamış, *kardeşlerini* transa sokmuş, onları katledilmeye göndermişti ama Dash anahtarlar olmadan nasıl kaçacağını bir kez bile düşünmemişti.

Will Sig Sauer'i kaldırdı, nişangahı Dash'in kalbine doğrulttu ve "Dur!" diye bağırdı.

Dash kafasını kaldırdı.

"Polis!" Will söyledi. "Eller havaya."

Dash yere atladı. Will, Dash'in ne yaptığını anlamadan önce iki el ateş etti. Etrafını yaralılarla sarmıştı. Bir kadını kolundan yakaladı ve vücudunu Will'in vücuduna siper edecek şekilde dizlerinin üzerine çekti. Kadın zaten bacağından vurulmuştu. Dash'in av bıçağı kadının boynuna o kadar sert saplanmıştı ki, kan beyaz bluzunun yakasına akmıştı.

Dehşet yüzünün her çizgisini kesiyordu. Korku anını geçmiş ve karanlığın tehdidi karşısında felç olmuştu.

"Bırak onu." Will, hem Glock hem de Sig Sauer'ı önünde tutarak Dash'e doğru yürümeye başladı. "Şimdi."

"İki silah," dedi Dash, yüzü kadının omzunun altına eğilerek. "Atışı yapabileceğini düşünüyor musun Wolfie?"

Will'in dört adım daha atması gerekiyordu ve adamı yere serip öldürecekti. "Sanırım bir sonraki nefesini vermeden önce seni öldürebilirim."

"Hey, pislik!" Dobie bağırdı.

Beton parçaları Will'in ayaklarına sıçradı.

Dobie ona ateş ediyordu. İkinci kurşun boşa gitti. Üçüncüsü bir camı kırdı. Will'in durduğu yerde lmemesinin tek nedeni, tüfekten çıkan tekmenin Dobie'yi minibüse geri arpmasıydı.

Dobie ırpınırken Will metal bir çöp tenekesinin arkasına saklandı. ocuk bağırdı, "Dışarı ık, seni lanet korkak!"

Will Glock'unu Dash'in üzerinde tuttu. Sig'i Dobie'ye doğrulttu. Kolları  arasında bir üçgen oluşturdu.

Bağırdı, "Dobie, tüfeği bırak! Hemen şimdi!"

"Siktir git, gt herif." Dobie açıktaydı, silahı omzundaydı.

SWAT atıdaydı. Amanda kapının girişinde beş atışlık silahını kuşanmıştı. Sirenler caddede gürlüyordu. Her yerde cesetler vardı. Biri bu çocuğu öldürecekti.

"Ateş etmeyin!" Will, onun sesinin plağın üzerindeki bir iğne gibi cızırdadığını duydu. "Ben GBI'ım! Ateş etmeyin!"

Dash sırtıyor, dehşetin tadını çıkartıyordu. Silahlı adamların caddede ilerlediğini, çatıdaki keskin nişancıları görmüştü. Bir ağacın gölgesinde, dizlerinin üzerinde, önünde bir rehineyi kalkan gibi tutuyordu.

Ona ateş etme ihtimali olan tek silah Will'inkiydi.

"Dobie," Will Glock'unu Dash'e doğrulttu ama çocuğa yalvardı, "Lütfen Dobie, tüfeği bırak."

"Seni öldüreceğim, seni lanet domuz!" Dobie öfkeliydi, ihanetten dolayı yanıyordu. "Sen benim arkadaşımdın!"

"Dobie, ben hla senin arkadaşınım." Will p kutusundan ayağa kalktı. Dobie'den ya da SWAT'tan bir kurşun bekledi. Hiçbir şey gelmeyince çocuğa doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Ondan uzaklaşırken bile gözleri Dash'e odaklanmıştı. "Dobie, tüfeği yere bırak. Lütfen."

"Siktir git!"

Dash'in sırtışı o kadar kendini beğenmişti ki, Will onun dişlerinin arasına bir kurşun sıkamak için can atıyordu. Bıçak hâlâ kadının boğazına dayanmıştı. Gözyaşları yüzündeki kanla karışmıştı. Nefes almamaya, vücudunu olabildiğince hareketsiz tutmaya çalışıyordu.

Bu Will'in hesaplamasıydı: Dash'in kemerinde bir Glock vardı. Will başını çevirdiği anda Dash onun boğazını kesecek, sonra da silahını çekip Will'i vuracaktı.

Dash de belli ki aynı yapıyordu. Sırtışı hiç . Will'e "Zor bir durum kardeşim." dedi.

Will aynı fikirdeymiş gibi bir kez başını salladı ama Dash, parçalanmış kapının hemen içinde duran Amanda'dan habersizdi. Kafasına daha iyi bir açıdan bakabildiğini, Will'den daha iyi bir nişancı olduğunu bilmiyordu.

"Bana lan!" Dobie talep etti.

Will, Dobie'ye yaklaşırken bile gözlerini Dash'ten ayırmadı. Amanda'nın muhtemelen gördüğü şeyi gördü: tek endişe rehine değildi. Dash'in arkasında çok sayıda insan, masum siviller, Kongre Binası'nın bahçesine odun gibi dağılmış parçalanmış cesetler vardı.

Yardakçılar ve melezler.

Sekreterler. Politikacılar. Polis memurları. Kapıcılar. Asistanlar.

"Bana yalan söyledin!" Dobie, Will'e öfkeleni. "Sana güvenmiştim ama sen bana yalan söyledin!"

"Lütfen." Will sadece birkaç adım uzaktaydı. Çocuğun gözlerinin içine bakmak için döndü, Dash'e göğsünün açık hedefini verdiğini biliyordu. "Dobie, bitti. Lütfen, yere bırak-"

Keskin nişancının kurşunu Dobie'nin kafasını yarmış. Çocuğun kolları havaya kalktı. Tüfek düştü.

Will arkasını döndü ama havadaki bakırımsı kanın kokusunu alabiliyor, narin bir dantel parçası gibi tenini sardığını hissedebiliyordu.

Dobie'nin yere çarparken çıkardığı ses, kendi bedenine ölümcül bir darbe gibiydi.

Will kaldırırma baktı. Botunun etrafını bir kan ipi sarmıştı. Dobie'nin kanı. Will'in kolundaydı, sakalına yapışmıştı.

Yukarı baktı.

Dash hareket etmemişti. Kadın hâlâ onun kalkanı gibi davranıyordu. Başı kadının omzunun arkasındaydı. Glock hâlâ kemerindeydi. Kendini beğenmiş bakışı hâlâ yüzündeydi.

Rehineyi öldürmemişti, Will'i öldürmeye çalışmamıştı çünkü bir şey istiyordu.

Will, gözleri cevabı görmeden önce *ne olduğunu* tahmin etti. İnsanlar telefonlarını havaya kaldırmış, olan biten her şeyi kaydediyorlardı. Elleri kan içinde ve etraflarında cesetler varken bile hâlâ çekim yapıyorlardı.

Will, kolunun tersiyle Dobie'nin gözlerindeki kanı sildi. Dash'e, "Kadını bırak." dedi.

"Hiç sanmıyorum kardeşim." Dash rehinesini daha sıkı kavradı. Kadın bir nefes verdi ama hareketsiz kaldı. "Bu sabah kendimi meleklerim olmadan buldum. Sürüyü yenilemek için yeni kız kardeşlere ihtiyacımız olacak."

Will çenesinin gerildiğini hissetti. Kamptaki kadınlar. Bu sabah onlara sadece Gwen kahvaltı servisi yapmıştı. Yemekler soğuktu. Bunun nedeni, yemekleri pişiren, giysileri temizleyen ve çocuklara bakan kadınların ölmüş olması mıydı?

Dash, "Davamız saflık gerektiriyor kardeşim. Kirlenmemiş soylar. Biz örnek olacağız. Kendimizden başlayarak dünyayı temizleyeceğiz. Devrimin son dulları için zaferle yürüyoruz."

"Kadınlar," dedi Will. "ocuklar. Onlar-"

"Temizlendi." Dash'in sırtışı bir sırtışa dönüşmüştü. "'Özgürlük ağacı zaman zaman vatanseverlerin ve tiranların kanıyla tazelenmelidir. Bu onun doğal gübresidir."

Will nefes alamıyordu. Sıcaklık derisini delmişti. Beyni yanıyordu.

Sara'yı kurban mı etmişti?

Dash, "Bu sözler, Bağımsızlık Bildirgesi'nin babası, Anayasamızın ilk erevecilerinden biri olan Thomas Jefferson tarafından söylenmiştir" dedi.

Will gözlerindeki kanı kırptırdı. "Onları öldürdün mü? Sadece söyle bana-"

"Benim adım Douglas Shinn. Görünmez Vatansever Ordusu'nun gerçek lideriyim." Dash başını başka yöne çevirmişti. Doğrudan kameralara konuşuyordu. "Martin Elias Novak'ın seçilmiş peygamberi olarak, bu ülkenin beyaz adamlarını yaptıklarımıza bakmaya ve IPA'nın yol açtığı katliamdan sevinç duymaya çağırıyorum. Bana katılın kardeşlerim. Erkek olarak hak ettiğiniz yeri geri almak için bana katılın. Hayal gücünüzün ötesinde zenginlikler ve iyi beyaz kadınların arkadaşlığıyla ödüllendirileceksiniz."

Sara mı?

"Çocuklarımıza tecavüz edecek ve onları öldürecek olan hastalıklı, çaresiz, kahverengi ve siyah melezleri geri çevirmeliyiz."

Will kadının boğazına baktı. Sara'nınki gibi inceydi ve dibinde aynı hassas girinti vardı.

"Dünyayı doğal düzenine döndürmek için bana katılın kardeşlerim. Kollarınızı kaldırın. Yumruklarınızı kaldırın. Dünya bilsin ki korkutulmayacağız."

Will'in parmağı Glock'un yanından tetiğe doğru kaydı. Önemli olan tek şey kadının boğazındaki bıçaktı. Bıçağın cilalı hatları gökyüzünün mavisini yansıtıyordu. Yaradan sızan kan koyu kırmızıydı. Will'in gözleri paslanmaz çelik bıçağa takıldı. Dash'in eli sabitti. İçinde hiç korku yoktu. Tam olarak olmak istediği yerdeydi: dünyanın ilgisinin merkezinde.

Dash kameralara şunları söyledi: "Bugün, kardeşlerim, bu Kongre binasına kendi kanımızla imzamızı atıyoruz. Daha büyük bir iyilik için kendimizi feda ediyoruz. Tüm yardakçılar ve melezler savaşta ki yiğitliğimize kulak versin. Beyaz kan! Beyaz güç! Beyaz Amerika! Sonsuza dek!"

Bıçağın ucu hareket etmeye başladı.

Will tetiği çekti.

Barutun patlaması kulaklarını tiz bir vınlamayla doldurdu. Will, namlunun ucundaki parıltı yüzünden geçici olarak kör oldu. Glock'un yan tarafından fırlayan boş kovanın sıcaklığını hissetti.

Sızlanmanın yerini delici bir çığlık aldı. Rehine elleri ve dizleri üzerinde çılgınca sürünerek kaçmaya çalışıyordu. Tuttu

Dash'in bıçağı elinde.

Dash yan yatmış, gözleri kocaman, ağzı açıktı. Hâlâ hayattaydı.

Will'in nişan alması üç santim kadar yanılttı. Kurşun Dash'in kafa derisini kulağının üstünden yırtmıştı. Kan su gibi yere aktı.

Kan ve toprak.

Will, Glock'unun nişangâhları arasından adama baktı. Metal çentikler Dash'in kafatasının keskin beyazlığını, kırık kan damarlarını, sarı yağları ve siyah saç köklerini çerçevesiyordu.

Dash yaraya doğru uzandı. Parmakları derin yarayı yokladı. Pürüzsüz kemiğe dokundu. Cam gibi bakışları gözlerini terk etti. Başını tutarak sırt üstü yuvarlandı.

"Siktir!" Dash çığlık attı. "Siktir!"

Amanda Glock'u kemerinden çıkardı, bileklerini birbirine kelepçeledi. Ceketini çıkarmıştı. Dizlerinin üzerine çökmüş, ceketini Dash'in başına sarıyordu.

Will ona yardım etmeli. Etrafında insanlar acı çekiyordu. Arazi bir mezarlığa dönüşmüştü. Ama Will hareket edemiyordu. Vücudu granitten yapılmıştı.

Kamptaki kadınlar. Çocuklar. Dobie.

Sara mı?

Will'in silahı hâlâ Dash'in kafasına doğrultulmuştu. Parmağı tetikte kalmıştı. Geri tepmeyi engellemek için dirsekleri hafifçe bükülmüştü. Ayakları hâlâ atış pozisyonundaydı çünkü vücudu bu adamı vurmak ve bu sefer doğru olanı yapmak istiyordu.

"Wilbur," diye seslendi Amanda ona.

Will burnunu çekti. Dobie'nin kanının tadı ağzına geldi, dişlerinin arasına sıkıştı ve ciğerlerine yerleşti. Dash'i soğukkanlılıkla öldürmemek için tek bir neden düşünmeye çalışırken, beyniyle parmakları arasındaki her bir kasın birbirine karşı çalıştığını hissetti.

"Sara iyi," dedi Amanda ona. "Faith onunla telefonda konuştu. Sara iyi."

Sara mı?

"Will," diye tekrarladı Amanda. "Nefes al."

Bir görüntü, Will'in öfkesini bir teknenin kenarına vuran su gibi okşadı.

Artık burada değildi. Capitol, çimenler, ağaçlar gitmişti.

Sara'nın dairesinde duruyordu. Onu ilk kez öpmek üzereydi.

Bu kötüydü.

Will onu uzun zaman önce öpmeliydi, ama onun kendisini öpmesini istediğinden emin değildi ve ellerini nereye koyacağını bilmiyordu ve o kadar endişeli, o kadar korkmuş ve o kadar sertti ki, sadece ağzının ne kadar yumuşak hissedeceğini düşünmek bile varlığının her zerresine bir sarsıntı göndermişti.

Sara ağzını onun kulağına yaklaştırmış ve fısıldamıştı-

Nefes al.

"Wilbur?" Amanda parmaklarını şıklattı.

Çıkan ses bir ışığın yanması gibiydi.

Capitol. Çimenler. Ağaçlar. Anıtlar.

Will'in ağzı açıldı. Hava ciğerlerine doldu. Parmağı tetikten çekildi.

Silahı kılıfına geri koydu. Amanda'ya

başını salladı.

O da ona başıyla karşılık verdi.

Will'in duyuları etrafındaki dünyayı doldurmaya devam etti. Kurtarma ekipleri her yerdeydi. İtfaiye araçları feryat ediyordu. Sirenler çalıyordu. İlk müdahale ekipleri. Atlanta Polisi. Şerif yardımcıları. Otoyol Devriyesi. Civardaki tüm kolluk kuvvetleri silah sesini duymuş ve sese doğru koşmaya başlamıştı.

İyi adamlar.

Amanda Will'e, "Faith ve Sara sayesinde üç dakikalık bir uyarı aldık. Bazı insanları dışarı çıkardık ya da bir yere sakladık. Odalar boştu ama kaç kişi olduğundan emin değilim..." Sesi kesildi ama cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Ölülerini saymanın bir yolu yoktu. Çimenlerin etrafında onlarca ölü vardı. Daha fazlası binanın içindeydi. Yaralılar bile ölümle yaşam arasındaki çizgide bir ileri bir geri gidip geliyor gibiydiler.

"Bayan?" Dash'in sesi bir oktav yükseldi. "Bayan, yardıma ihtiyacım var.

Beni vuran kurşun ..."

"Bu bir sıyrık." Amanda ona baktı. "Yaşayacaksın. En azından bir yargıç tarafından mahkûm edilecek kadar uzun."

"Lütfen, bayan, anlamıyorsunuz." Dash'in dişleri takırdıyordu. Gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı. "Lütfen. CDC'yi arayın. Ben onlar gibi ölmek istemiyorum."

Sonsöz

DÖRT GÜN SONRA

11 Ağustos Pazar, 10:17

Sara, mutfak kabından su içen bir köpeğin sesiyle uyandı. Gözlerini kısarak saatine baktı ama sadece çıplak bileğini gördü. Will'in yatakta olup olmadığına bakmak için döndü ama Will yoktu.

Her zamanki gibi sabahın köründe kalkmıştı. Sara onun bir paket sıcak çikolatayı bardağa karıştırmasını, köpeklerle konuşmasını, esneme hareketleri yapmasını, e-postalarını kontrol etmesini dinlemişti çünkü Will'in yatak odasının kapısı mutfağın yanına açılıyordu ve Sara burada kaldığında asla geç saatlere kadar uyuyamıyordu.

Will'in yastığını yüzüne doğru çekti. Çarşaflardan hâlâ onun kokusunu alabiliyordu. Hapishane kamerasında onu nasıl becereceğini düşünerek sayısız saatler geçirdikten sonra, Sara son üç gecedir Will'in kollarında ağlamaktan başka bir şey yapamamıştı.

Will ona sarılmaktan memnun görünüyordu. Dobie'nin ölümünün hâlâ onun üzerinde baskı yarattığını biliyordu. Sara'yla bu konu hakkında konuşuyor olması bile yaşadığı kargaşanın bir kanıtıydı. "Eğer "lerle boğuşuyordu. Will, Dash'i minibüsün kapıları açılmadan önce vurmuş olsaydı. İnsanları yoldan çekmeye çalışmak yerine Dash'i dışarıda vurmuş olsaydı. Dash'i Kongre Binası'nın bahçesinde ilk gördüğünde Will'in iki kurşunu ıskalamasaydı.

Keskin nişancının kurşunu Dobie'nin nefret dolu kısa hayatına son vermeden önce tüfeği bırakmasını sağlayabilseydi.

Sara, Will'in yaptığı seçimlere katılsa da, onun davranışlarını rasyonalize etmeye ya da suçu hafifletmeye çalışmamıştı. Will'in oraya kendi başına gitmesi gerektiğini biliyordu. Sara, Will'in yaşadığı tüm

En iyi, en eğitimli kararınızın en kötü sonuçla sonuçlanabileceği farklı yollar. Sara şimdiye kadar kaybettiği her hastanın anısını hep içinde taşımıştı. Şimdi Benjamin, Grace, Joy, Adriel, tüm o küçük beyaz konfeti parçaları, kalbinin içinde yaşayan unutulmamış ruhlara katılmıştı.

Yatağın yanındaki saate baktı.

Sabah 10:21.

İki saat sonra öğle yemeği için ailesiyle buluşmaları gerekiyordu. Sara kendini Will'in evinde çok uzun süre tecrit etmişti. Babasının haberlerde sürekli izlediği dakika dakika bilgi selinden saklanmak istemişti.

Eddie, Dash hakkında daha fazla şey öğrenmeye kafayı takmıştı. Gwen ve Martin Novak hakkında. Çirkin ağızlarına mikrofon uzatan her muhabire ırkçı, kadın düşmanı nefret mesajlarını yaymaya devam eden hayatta kalan *kardeşler* hakkında.

Capitol'de 46 ölü. Doksan üç yaralı. Hayatta kalanların hepsine kaplanmış mermiler botulizm bulaştırmıştı. HBAT aşılansmıştı.

Dash bile.

Neyse ki Air Chef yemeklerinden kaynaklanan herhangi bir enfeksiyon söz konusu olmamıştı. FBI tesise baskın düzenlediğinde alüminyum yemek kapları taşıma bantlarına yükleniyordu. Testler botulizmin her bir tepsinin tabanını kapladığını göstermişti. Yemekler işlenip uçaklara yüklenmiş olsaydı, Hartsfield'den yapılan binlerce uçuştan herhangi birinde yemek yiyen her yolcuya toksin bulaşmış olacaktı.

Varsayıma göre Michelle Spivey o gün Dash'in ülkenin ana stratejik HBAT stokunu havaya uçurabilmesi için havaalanına götürülmüştü. Anti-toksin olmasaydı, sayısız ölüm olabilirdi. Botulizm yavaş hareket eden, öngörülemez bir toksin olabilirdi. Dash'in dediği gibi, tarihçiler bile nihai bir çeteleye ulaşamayacaklardı. Sara, Michelle görevi tamamlamasına birkaç metre kala yere yığıldığında Dash'in ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu.

Belki de öfkeli değildi.

Belki de Michelle'i Emory Hastanesi'ne götürdükleri sırada Dash, HBAT'nin önemli olmadığına kendini ikna etmişti. Hazırda iki bombası vardı. Personelin ve ziyaretçilerin girip çıktığı bir hastane güvertesi vardı.

Kardeşlerim, B planına geçelim.

Sara'nın asıl sorusu Dash'in HBAT şişesini ilk etapta nasıl elde ettiğiyle ilgiliydi. Gwen antitoksini tanımıştı, bu da Dash'in bundan haberdar olduğu anlamına geliyordu, bu da muhtemelen enfeksiyon kapma ihtimaline karşı acil durum tedariki bulundurdıkları anlamına geliyordu. Bu madde oldukça kontrollüydü ve sadece İç Güvenlik ya da CDC aracılığıyla sivillerin kullanımına sunuluyordu.

Beau Ragnersen sonunda cevabı bulmuştu. HBAT onun kişisel önbelleğinden gelmişti.

Saddam Hüseyin döneminde Irak ordusu 19,000 litre botulinum toksini üretmişti. Toksinin 10,000 litresi hava bombalarına, top mermilerine ve savaş başlıklarına katılmıştı. Nörotoksinin etkinliğini İranlı savaş esirleri üzerinde test etmişlerdi. HBAT o zamandan beri ABD ordusunun itme paketlerinde standart olarak bulunuyordu. Beau Ragnersen Afganistan'dan hatıra olarak bir tane kaçırmıştı. Anti-toksine ek olarak, klor zehirlenmesinden şarbona kadar her şey için tedavisi vardı. Beau IPA ile herhangi bir ilişkisi olduğunu inkâr etse de, anti-toksini teslim etmiş olması, onu birinci dereceden birden fazla cinayet ve iki yerel terör eylemi için komplo kurmakla suçlamak için yeterli ikinci derece kanıtı.

Amanda onun doğruyu söylemeye başlamasının an meselesi olduğuna inanıyordu.

Will, Beau'nun nihilizminin devreye gireceğine ve ölüm cezasından kurtulacağına inanıyordu.

Sara sırt üstü yuvarlandı. Gözlerini tavana dikti. Yatakhanedeki hasta çocukların yüzleri gözünün önüne geldi. Benjamin, Adriel, Martha, Jenny, Sally. Enfeksiyonlu gözler, akan burunlar, kesik kesik öksürükler. Muhtemelen hepsi kızamık salgınından kalıcı yaralarla da olsa kurtulmuşlardı.

Sara, Gwen'in onları kurtarmaya çalışmaya değmeyeceğine ne zaman karar verdiğini merak ediyordu. Tommy'de gibi, kadın

malzemeleri harcıyor. Arabasındaki bavul yataktan alduğu ilaçlarla doluydu. Bagajda daha fazla beyaz elbise ve Kuzey Georgia ile Arizona arasında, Gwen'in Mesaj iletildikten sonra Dash'le buluşmayı planladığı otellerin bir listesi vardı. Yeni kamp. Yeni kardeşler. Yeni çocuklar.

Eğer Gwen bunu düşünmesine izin verseydi, Dash'in kendisiyle işinin bittiğini bilirdi. Sürekli çocuk doğurmak, tıbbi bakım ve beslenme desteği eksikliği, emzirmenin ya da yıllarca yeni bir bebek taşımanın amansız talepleri, vücudunun Dash'e daha fazla çocuk verme yeteneğini tüketmişti.

Rahibe, B planına geçelim.

Sara Gwen'in ölümüne sevinmeyecekti ama yasını da tutamayacaktı. Sonunda, Martin Novak'ın ve ardından Dash'in ellerinde bir ömür boyu istismara uğradıktan sonra, bu istismarı kendi çocuklarına, tüm Kamp'a çevirdikten sonra, Gwen hayatındaki erkekleri beslemenin yollarını tüketmişti.

Esther. Hayırseverlik. Edna. Grace. Hannah. Joy. Adriel.

Kamptaki tüm çocuklara otopsi yapılmıştı. Hepsinde cinsel ve fiziksel istismar belirtileri görülmüştü.

Sara elleriyle gözlerini kapattı. Kendi "keşke"leri onu rahatsız ediyordu. Çocukların istismara uğradığını daha önce fark etseydi. Göz kapaklarındaki düşüklüğü, felci, konuşma bozukluğunu fark etseydi. Gwen'le yüzleşseydi. Dash'i durdurabilseydi. Seraya girmeyi başarsaydı ve botulizmi başkalarına bulaşmadan önce yok etseydi.

Eğer-eğer-eğer.

Sara çocukluğundan beri botulizmi biliyordu, ama sadece soyut bir şekilde. Cathy her yaz sebze konservesi yapardı. Tessa ve Sara, sıcaklığın neden önemli olduğunu sormaktan çok termometreyi kimin okuyacağı konusunda tartışmakla ilgilenmişlerdi.

Tıp fakültesinde Sara, halk arasında Sarkık Bebek Sendromu olarak adlandırılan hipotoninin bebek botulizminin bir işareti olabileceğinden haberdar olmuştu, ancak semptomları -halsizlik, beslenme güçlüğü, değişen bir ağlama, azalan sarkık felç- yetişkinlere tercüme etmek zordu.

Sara'nın nörotoksini öğrendiğini hatırlayabildiği diğer tek zaman, *Journal of American Medical Examiners*'da bir makale okuduğu zamandı. Bir hapishane mahkûmu belirgin bir neden olmaksızın ölmüştü. Gardiyanlar ranzasının altında bir torba pruno bulmuşlardı. Hapishane şarabı, bir patates, bir avuç sert şeker ve içinde bir parça ekmek olan bir çorabın birleştirilmesiyle mayalanmıştı. Kapalı torba ve düşük sıcaklık botulizme yol açmıştı.

Will'in köpeği mutfakta havladı. Ses, yatak odasına giden iki metrelik koridorda yankılandı. Sara, Betty'nin kafasını köpek kapısının kanadına vurduğunu duyabiliyordu. Bu normal bir sabah davranışıydı. Chihuahua eve girmek için kapıyı kullanırdı ama dışarı çıkmak için kullanmayı reddederdi. Will ya da Sara kalkıp kapıyı açana kadar kapağa kafa atıyordu.

Betty yine havladı.

Sara gözlerini kapattı. Göz kapaklarının üzerinde küçük beyaz konfeti parçaları uçuştu.

Yataktan kalktı. Betty için kapıyı açtı. Mutfaktaki televizyon açıktı ama sesi kısılmıştı.

Gwen ve Martin Novak yine fişleniyordu. Sara, Novak'ın devletin güvenli evinden telefonla yaptığı konuşmayı duymamak için sesin kapalı olmasından memnundu. Banka soyguncusu, onarılamayacak derecede yozlaşmış olduğunu iddia ettiği hukuk sistemi tarafından kendisine tanınan Birinci Anayasa Değişikliği haklarından sonuna kadar yararlanıyordu.

Televizyonda Meksika gezisi haritalar ve fotoğraflarla belgeleniyordu. MSNBC, ülkesinden kovduğu ırkçı Amerikalı pedofiller hakkında konuşmaktan büyük mutluluk duyan Müfettiş Jefe Norge Garcia'yı bulmuştu.

Sara başka tarafa bakamadan görüntü değişti. Eli boğazına gitti.

Dash.

Aşağıdaki afişte gerçek adı Douglas Alejandro Shinn yazıyordu.

Sara televizyonu kapattı. Bu hikâyeyi zaten biliyordu.

Faith'in tüm tahminleri yanlış çıkmıştı. Dash'in takma adı baş harflerinden geliyordu. Douglas babasından gelmişti. Douglas ise

Alejandro annesinin nezaketini gösterdi. Shinn, Ortaçağ İngilizcesinde *deri yüzücü* anlamına geliyordu.

Dash'in resmi konuşma tarzının ve Amerika Birleşik Devletleri tarihini amatörce anlamasının nihayet bir açıklaması vardı. Dash'in otuz yaşındaki annesiyle tanıştığında babası altmışlı yaşlarının başındaydı ve Arjantin'in Neuquén Havzası'nda bir Amerikan petrol şirketinde çalışıyordu. 1972'de evlenmişlerdi. Dash bir yıl sonra doğmuştu. Aile Teksas'a taşınmadan önce on iki yıl boyunca Latin Amerika'da yaşamış ve Dash burada sıradan, üst-orta sınıf bir hayat sürmüştü.

Tüm bunlar onun göçmenlere ve azınlıklara duyduğu nefreti daha da saçma hale getiriyordu. Amerika'da yanlış olduğunu iddia ettiği neredeyse her şeyi bünyesinde barındırıyordu.

Sorun sen değilsin kardeşim. Diğer herkes.

Douglas Alejandro Shinn on yedi yaşındayken Uruguay'da dokuz yaşındaki bir kız çocuğunu taciz etmekten tutuklanmıştı. Yirmi üç yaşındayken Kolombiya polisi tarafından on iki yaşındaki bir kıza tecavüz etmekle suçlanmıştı. Başka ülkelerde de suçlamalar vardı ama çoğu düşmüştü. Dash'in parası ve İspanyolca ile İngilizceyi akıcı bir şekilde konuşması işine yaramıştı. Arjantin ve ABD pasaportunu birbirinin yerine kullanmış, parmak izlerinin ya da DNA'sının ABD'de işlenen bir suçla ilişkilendirilmesi ihtimalini ortadan kaldırmıştı.

Öfkesinin kaynağı Dash'in pedofilisi miydi? Sara bir çocuğa tecavüz eden herkesten tiksiniirdi ama zengin bir Amerikalı babanın ve başarılı bir göçmenin çocuğu olan Dash'in neden bu kadar nefretle dolu olduğunu anlamak istiyordu.

Will'in teorisi Martin Novak'ı işaret ediyordu. Babası öldüğünde Dash ergenlik çağındaydı. Novak, Dash'e on bir yaşındaki kızını teklif ederek onun yerini doldurmuş olabilir.

Tüm bu trajedinin en iç karartıcı yanlarından biri de Dash'in sonunda tam da arzuladığı şeyi elde etmiş olmasıydı: ilgi. Kongre Binası önünde yaptığı konuşmanın videosu YouTube'da on milyondan fazla izlenmişti. Manifestosu kampta bulunmuştu ve internette zaten mevcuttu. Dash'in çıgıllıkları önemli noktaları açıklıyordu

Sara'yı tutsaklığı sırasında dövmüştü. Kapitalizm Amerika'yı mahvetmişti. Doğum kontrolü ve kürtaja erişim kadınlara çok fazla güç veriyordu. Beyaz erkekler marjinalleşiyordu. Azınlıklar ülkeyi ele geçiriyor, Yahudi-Hıristiyan değerlerimizi değıştiriyordu. Dünyayı kurtarmanın tek yolu onu yok etmekte.

Daha da kötüsü, tamamen beklenmedik olmasa da, tüm haber kaynakları *diğer tarafı* göstermek için geriye doğru eğiliyordu, sanki ırkçılık kınanacak ve reddedilecek bir şey değil de hoşgörülecek ve anlaşılacak bir şeymiş gibi. Martin Novak'ın ırkların karıştırılmasına karşı çıkan cızırtılı sesi telefon hattından duyulabiliyordu. Takım elbiseli ve kravatlı Naziler, sanki eşit meşruiyete sahiplermiş gibi Holokost akademisyenleri ve nefret suçları uzmanlarının yanında boy gösteriyordu. Görünüşe göre, ateşli tartışmaları reytingler ve retweetler için harikaydı. Herkesin bağırdığı ve kimsenin hepsinin Amerikalı olduğunu hatırlamadığı memler, Instagram hikayeleri ve YouTube videoları vardı.

Sara'ya göre platformlar en iyi yaptıkları şeyi yapıyordu: nefreti metalaştırmak.

Betty köpek kapısının kanadından içeri daldı. Yatak odasına keskin bir dönüş yaparken ayak tırnakları parkeyi sıyırdı, sonra oturma odasında Sara'nın tazılarını aramak için geri çekildi. Duvarlar o kadar inceydi ki, Betty aralarına yerleşirken Sara tasmalarının şingirtisini duyabiliyordu.

Sara masaya oturdu. Dash'i uzun süre düşünmesine izin verdiği her seferinde vücudunu ele geçiren depremden kurtulmak için derin nefes alma alıştırmaları yaptı.

Dizüstü bilgisayarını açtı.

Sayılamayacak kadar çok iş e-postası vardı. Sara, Faith'in Gmail hesabından gelen bir tanesine doğru ilerledi. Emma'nın mozzarella ve İsviçre peyniri arasındaki farkı üç dakika boyunca anlattığı videoyu izlerken gülümsedi.

Sara e-posta mesajının gövdesini okuyabilmek için gözlüğünü buldu. Faith, Michelle Spivey'nin otopsi raporundan birkaç satır yapıştırmıştı:

Botulinum toksini için pozitif kas dokusu ... sol ve sağ ayak parmakları arasındaki iğne izleri etrafında yoğun HBAT seviyeleri

belirtildi.

Sara gözlüklerini çıkardı. Bilginin yerleşmesine izin verdi. Michelle anti-toksini mikro dozda veriyor olmalıydı. Bu yüzden HBAT şişesinin üzerindeki metal mühür açıktı. Muhtemelen Dash'in onu zehirleyeceğini en başından beri biliyordu. Ya da belki de sırf bu işi için kendine botulizm enjekte etmişti. Kadının evde IPA'nın sürekli tehdidi altında olan bir karısı ve çocuğu vardı. Başlangıçta Michelle dayanabileceğini düşünmüş olmalı. Ve sonra Dash Carter'ı onun üzerinde çalışması için gönderdi. Vücudundaki sigara yanıkları ve açık yaralar her şeyi anlatıyordu. Michelle sonunda Dash'e istediğini vermeden önce yirmi dokuz gün boyunca direnmişti.

Sara'nın haberleri izleyememesinin bir başka nedeni de buydu. Muhabirler Michelle'in suçluluğu konusuna kafayı takmışlardı. Toksini o yaratmıştı. Dash'i biyolojik bir silahla silahlandırmıştı. Sara, uzmanların, yorumcuların ve sokaktaki sıradan Amerikalının Michelle'in koşullarında kendilerinin daha güçlü olacaklarını iddia etmelerini izlerken kendini hasta hissediyordu.

Daha güçlü.

Pek çok insan yenilmez olduğunu düşünüyordu. Ta ki tecavüze uğrayana kadar.

"Bebeğim?" Will'in anahtarları ön kapının yanındaki kasede şingirdadı. Mutfağa girdiğinde gülümsüyordu. Kızın başının öptü. "Kusura bakma, öğle yemeği için biraz para almak üzere bankaya gitmem gerekti. Seni uyandırmak istemedim."

Avucunu onun pürüzsüz yüzünde gezdirdi. "Betty beni uyandırdı. Tekrar."

Öğle yemeğine kadar bir buçuk saat daha dayanamayacağı için sandviç yapmak üzere fıstık ezmesi ve jöle çıkararak konudan özenle kaçındı.

Sara onun omuzları boyunca uzanan kasların çalışmasını izledi. Gömleği tenine yapışmıştı. Sıcaklık endeksi çoktan yüze ulaşmıştı ama klimanın termostadı 78 derecenin üzerine çıkarsa Tanrı hepsini çarpar.

Parmaklarının ekmeğin bağını çözmesini izledi. Kulübenin kapısının altında onun elini tutmayı düşündü.

Onun solu. Onun sağı.

Parmakları iç içe geçmişti. Başparmağı Sara'nın tenini okşuyordu. Sara'nın gözleri, onu öpme, ona sarılma, eninde sonunda, belki de hayatının geri kalanında onunla birlikte olma düşüncesinin tadını çıkarırken kapandı.

Cathy'nin Bella'nın mutfağında verdiği emirlerden biri daha aklına geldi:

Ne ?

Sara sordu, "Will?"

Çekmecedен bir bıçak çıkarırken homurdandı.

"Neden her şeyi nakit ödüyorsun?" diye sordu.

"Alışkanlık, sanırım." Bıçağı ıslak bir kağıt havluya sildi. Bulaşık makinesi de eskiydi. "Üniversitedeyken kredi kartı almaya çalıştım ama üvey ailemden biri sosyal güvenlik numaramı çaldı ve kredimi mahvetti. Muhtemelen şimdi bir tane alabilirim ama son kontrol ettiğimde kredi puanım bile yoktu."

Sara hem dehşete düşmüş hem de kafası karışmıştı. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Omuz silkti, ona pek çok şeyi anlatmadığını zımnen kabul etmişti.

"İpoteği nasıl aldın?" diye sordu.

"Ben yapmadım." Bir dilim ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürdü. "Evi bir vergi müzayedesinden nakit parayla satın aldım. Param olunca tamir ettirdim ama arsa evden çok daha değerli. Aynı şey arabam için de geçerli. Boş bir arazide yanmıştı. Şasiyi sokakta taşımama yardım etmeleri için birkaç evsize para verdim. Düşündüğünüz kadar ağır değildi."

"Bu-" Sara düzgün bir yanıt veremedi.

Will'in her zaman cimri değil tutumlu olduğunu düşünmüştü ama daha önce kendini hiç onun yerine koymamıştı. Sara'nın hayatındaki her zorluk onu ailesinin güvenliğine koşmaya itmişti. Will her zaman tamamen kendi başınaydı, huysuz karısı yanıdayken bile. Eve hiç gidememişti çünkü Ev ona gitmesini söylemişti.

sandalye, masa, bu oda, bu ev

-Will'in sahip olduğu tek şey buydu.

Ve Sara.

"Önemli bir şey değil." Jöleli bir sonraki dilime geçmeden önce ekmeğin tüm yüzey alanının eşit şekilde kaplandığından emin olmak için eğildi. "Arabamı seviyorum."

"Buzdolabında yeni bir kavanoz jöle var." dedi.

"Bu kadar yeter." Will bıçağı kavanozun en dibinde kalan 0.0001 ons jöleyi kazımak için kullandı. Şingirtı, Kurtuluş Ordusu çanı gibiydi.

"Bebeğim?" dedi.

Will homurdandı. Kavanozu ekmeğin üzerinde salladı. Bir damla düştü. Sandviçi iki ısırıktaki yedi. Ekmek ve fıstık ezmesi dolaba geri döndü. Jöle buzdolabına geri döndü çünkü hâlâ bir parça ekmeğin onda birini kaplayacak kadar vardı.

"GBI için çalışmayı seviyor musun?" diye sordu.

Başını salladı ve ıslak kağıt havluyla tezgahı sildi.

Sara onun açıklama yapmasını ya da en azından soruyu neden sorduğunu sormasını bekledi ama sonra onun Will olduğunu hatırladı.

"İşini neden seviyorsun?" diye sordu.

Kağıt havluyu kuruması için mutfak musluğunun üzerine astı. Arkasını döndü. Sara onun bir şey söylemek istediğini anlayabiliyordu ama bu pek de söyleyeceğini göstermiyordu.

Sonunda omuz silkti. "Avlanmayı seviyorum." "Avlanmak mı?"

"Kötü adamları kovalamak. Onları alt etmek. Aptalca şeyler yaptığımı ve risk aldığımı biliyorum." Onu dikkatle izliyor, tepkisini okumaya çalışıyordu. "Özür dilerim."

"Neden üzgünsün?"

Bir omuz silkme daha.

"Ne kadar rekabetçi olduğunu fark etmediğimi mi sandın? Jölenin kazanmasına bile izin vermiyorsun." Kadının gülmesini engelleyen tek şey adamın yüzündeki ciddi ifadeydi. "Will, bu şok edici bir haber değil. İşinden muazzam bir tatmin duyduğunu biliyorum. Bu işte bu kadar iyi olman, seninle ilgili sevdiğim pek çok şeyden biri."

Elini tezgâhın üzerine koydu. Kafası karışmıştı. Ona bağırıp çağırmadığı şeyleri hiç anlamamıştı.

bağırması gerektiğini düşündü.

"Ne kadar paran var?" diye sordu.

Cüzdanı elindeydi. "Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Hayır, toplamda ne kadar paran var demek istedim."

Cüzdanını kapattı.

Sara dizüstü bilgisayarına dokunarak uyandı. Bir dosya açtı. Bir hesap çizelgesinin altındaki sayıyı işaret etti. "Bu benim net değerim."

Yüzü .

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Uh . . ." Yerde kaybolmak istiyormuş gibi görünüyordu. "Şok edici bir haber değil."

"Ama bu sana kendini-" Sara, Dash'in tekrar beynine girmesinden nefret ediyordu. "Daha az mı?"

"Daha az mı?" Uzandı ve klavyede bazı rakamlar yazdı. "Sahip olduğum şey bu kadar. Eksi ev. Daha az."

Sara bunu görebiliyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Will, endişeli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi çenesini ovuşturdu. "Çünkü bir menajer olmak, bir menajer maaşı almak, muhtemelen değişmeyecek. Mesela Amanda'nın işini istemiyorum. Bir masanın arkasına sıkışıp kalmak istemiyorum."

"Masa başında sefil olursun." Sara ona şöyle dedi: "Bebeğim, severek yaptığım iş iyi para kazandırdığı için çok şanslıyım ama başarıyı maaş çeki tanımlamaz. Yaptığın işten tatmin olmak, yaptığın işte bir anlam bulmak benim başarı tanımımdır."

"Tamam. Güzel." Sanki her şey hallolmuş gibi başını salladı. "Önce bir duş almalıyım-"

"Bekle." Sara kalbinde garip bir kıpırtı hissetti. Kendini durduramadan kelimeleri ağzından itti. "Evinizin değerinin ne kadar olduğunu öğrenmek için bir emlak eksperiyile konuşmamızı istiyorum."

Adam suskun bir şekilde ona baktı.

Sara'nın da nutku tutulmuştu. Bu konuşmayı bu şekilde yapmayı planlamamıştı ama görünüşe göre bu konuşmayı yapıyorlardı. "Hangi rakam gelirse gelsin, aynı miktarda parayı evinizi yeniden dekore etmek için harcayacağım."

Hala tepki yok.

"Sen mutfakta gürültü yaparken geç saatlere kadar uyuyamam." dedi.

"Ne?" Şimdi sinirlenmişti. "Onu aşağıda tutabilirim. Gerek yok-"

"İkinci bir kat istiyorum," dedi Sara ona. "Büyük bir küvet istiyorum, iki inçten fazla su tutabilen bir küvet. Ve kendime ait bir dolaba ihtiyacım var. Ve seninle aynı banyoyu paylaşmayacağım, bu yüzden misafir banyosunu kullanabilirsin."

"Misafir banyosu mu?" Güldü. "Bu konak ne kadar büyük?"

"İşi yapması için bir müteahhit tutacağım."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu bir şaka mı?"

"Döşeme işini sen yapabilirsin. Bu kadar. Gerisini yapmaları için başkalarına para veriyorum."

Will kuşkulu bir kahkaha attı. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

"Son bir şey daha var ve bu konuda beni dinlemeni istiyorum." Sara onun dikkatini çekmek için bekledi. "Eğer birlikte yaşayacaksak, termostatu benim kontrol etmem gerekiyor."

Will itiraz etmeye başladı ama sonra onun ne dediğini anlamış gibiydi.

Eğer birlikte yaşayacaksak.

Ağzı zaten açıktı. O da kapattı.

Betty mutfığa girdi. Buzdolabının önüne uzandı. Will, sanki tüm dikkatini ona vermesi gerekiyormuş gibi köpeğin sırt üstü yuvarlanışını izledi.

Bu onun her zamanki sessizliği değildi. Bir şeyler yanıltı. Sara yanıltıyordu. Utancından yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Ona çok fazla yüklenmişti. İtmekten nefret ederdi. Az önce cehenneme gidip gelmişlerdi. Sara ona malikânedeki tüm parasıyla onun küçük evini yıkacağını söylemişti. İkisi de mevcut düzenlerinden memnundu. Neden her zaman bozuk olmayan şeyleri düzeltmeye çalışıyordu?

"Will." Sara doğru özrü bulmaya çalıştı. "Yapmak zorunda değiliz-"

"Tamam," diye kabul etti sonunda. "Ama bir yıl içinde evlenmemiz gerekecek."

Kilise. Annenin mutlu olmasını istiyorum."

Teşekkür

İlk teşekkürler olağan şüphelilere: Kate Elton ve Victoria Sanders. VSA ekibindeki, yılmaz Bernadette Baker-Baughman önderliğindeki muhteşem hanımların yanı sıra WME'den Hilary Zaitz Michael ve Sylvie Rabineau'yu da eklemek isterim. HarperCollins'de: Liate Stehlik, Emily Krump, Kaitlin Hairi, Kathryn Gordon, Virginia Stanley, Heidi Richter-Ginger, Kathryn Cheshire, Elizabeth Dawson, Miranda Mettes, Annemieke Tetters, Chantal Hattink, Alice Krogh Scott ve son olarak, on üç yıllık sevgili arkadaşım, adını aşağılanmaya ve zavallılığa cömertçe veren Adam Humphrey. Ve ayrıca kurgularıma.

David Harper bir kez daha Sara'yı bir doktor olarak meşru kılmama yardımcı oldu. Neredeyse yirmi yıllık ücretsiz tıp eğitimi için teşekkürler David. Hastalarımı öldürmeye devam ettiğim için üzgünüm/üzgün değilim. Stacey Abrams ve David Ralston'a iş yerlerine ilişkin içgörülerini için teşekkür ederim. GBI'daki arkadaşlarıma, katkıları için sonsuza kadar minnettarım ve bir Gürcü olarak profesyonelliğiniz ve çalışkanlığınız için minnettarım. Özel Ajan Dona Roberts (emekli), LEO ve genel olarak dünya hakkındaki görüşlerinizi her zaman takdir ediyorum. CDC'deki arkadaşlara sorularımı yanıtladıkları için teşekkür ederim. İspanyolca yardımcıları için yazar arkadaşım Carolina De Robertis'e, nam-ı diğer *Dr. Palabras Sucias*'a teşekkür ederim. Michelle Spivey ve Theresa Lee bu kitapta yer almayı (ve Save the Libraries'i desteklemeyi) gerçekten çok istediler, bu yüzden umarım rollerinizden memnunsunuzdur, çünkü Decatur Kütüphanesi'nin fonlarınızı çocukların okumayı öğrenmesine yardımcı olmak için kullanmaktan mutlu olduğunu biliyorum.

Olay örgüsü hakkında bir not: Belli nedenlerden dolayı, düzen, tasarım ve yöntemlerle ilgili birçok özgürlük aldım. Spoiler dolu yazımı incelemek isterseniz Araştırma, sen olabilir ziyaret edin:

karinslaughter.com/tlwreferences. Sara ile birlikte şarkı söylemek isterseniz: Joan Armatrading, Beastie Boys, Dolly Parton, Bronski Beat, Patti Smith, Edie Brickell, Red Hot Chili Peppers.

Son teşekkür her zamanki gibi DA'ya, *aşkına* ve bu yıl beş dakikalığına onunla ilgilenmeme izin veren ve neredeyse ikimizi de çıldırtan babama. Bunu bir daha asla yapmayalım.

Yazar Hakkında

KARIN SLAUGHTER dünyanın en popüler ve en beğenilen hikâye anlatıcılarından biridir. Otuz yedi dilde yayınlanan ve dünya çapında otuz beş milyondan fazla satan on dokuz romanı arasında Grant County ve Will Trent kitaplarının yanı sıra Edgar adayı *Cop Town* ve *New York Times*'ın en çok satan romanları *Pretty Girls*, *The Good Daughter* ve *Pieces of Her* yer almaktadır. Georgia doğumlu olan Karin, halen Atlanta'da yaşamaktadır. *Cop Town*, *The Good Daughter* ve *Pieces of Her* adlı romanları film ve televizyon için geliştirme aşamasındadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Karin Slaughter tarafından da

Kör Görüşlü

Kisscut

Soluk Soğuk Bir

Korku Silinmez

İnançsız Triptik

Beyond Reach

Fractured

Çözüm

üş Kırık

Düşmü

Ş

Görünmeyen

Suçlu

Polis Şehri

Güzel

Kızlar

Tutulan Kadın İyi

Kız

Onun Parçaları

E-KITAP ORIJINALLERİ

Soğuk, Soğuk Kalp

Sarı Saçlar, Mavi Gözler

Son Nefes

ROMANLAR VE ÖYKÜLER

Cazibe Gibi (Editör)

Martin Yanlış Anlaşıldı

Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Şarkı sözleri:

- "I'm on Fire" (Bruce Springsteen tarafından yazılmıştır)
- "Sara Smile" Hall & Oats (Daryl Hall, John Oates tarafından yazılmıştır)
- "Whatta Man" Salt-n-Pepa ft. En Vogue (David Crawford tarafından yazılan ve Linda Lyndell tarafından seslendirilen orijinal şarkıdan örneklerle Hurby "Luv Bug" Azor, Cheryl James tarafından yazılmıştır)
- "Love and Affection" (Joan Armatrading tarafından yazılmıştır)
- "Sure shot" Beastie Boys (Adam Keefe Horovitz, Adam Nathaniel Yauch, Jeremy Steig, Mario Caldato, Michael Louis Diamond, Wendell T. Fife tarafından yazılmıştır)
- "Two Doors Down" (Dolly Parton tarafından yazılmıştır)
- "Smalltown Boy" Bronski Beat (Steve Bronski, Jimmy Somerville, Larry Steinbachek tarafından yazılmıştır)
- "Because the Night" Patti Smith Group (Bruce Springsteen, Patti Smith tarafından yazıldı) "What I Am" Edie Brickell & New Bohemians (Edie , Kenny Withrow, John Houser, John Bush, John Aly)
- "Give It Away" Red Hot Chili Peppers (Michael Balzary (Flea), John Frusciante, Anthony Kiedis, Chad Smith tarafından yazılmıştır)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SON DUL. Telif hakkı © 2019 Karin Slaughter'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

Kapak tasarımı Joe Montgomery

Kapak görüntüler © vadim.ivanchin/DepositPhotos (doku); ©
photographee.eu/Deposit photos (kadın)

Will Trent, Karin Slaughter Publishing LLC'nin ticari markasıdır.

İLK ABD BASKISI

Dijital Baskı AĞUSTOS 2019 ISBN: 978-0-06-285888-7

Sürüm 06262019

Baskı ISBN: 978-0-06-285808-5 (ciltli) ISBN 978-
0-06-286086-6 (uluslararası baskı)

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat Toronto,
Ontario, M5H 4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

